AUTOARE BESTSELLERURI *NEW YORK TIMES*

ELIN HILDERBRAND

28 DE VERI

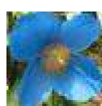
„Un roman captivant, dulce-amărui"
PEOPLE

DREAM BOOKS

ELIN HILDERBRAND

28 DE VERI

Traducere din limba engleză
DANIELA TRUȚIA

În memoria Dorotheei Benton Frank (1951–2019)

Te iubesc, Dottie. Și mi-e dor de tine.

PROLOG

La 50 de ani

Vara #28: 2020

Despre ce vorbim în 2020? Despre alegerile prezidențiale. O țară divizată. Opinii contradictorii. Oriunde întorci privirea, dai de același subiect: la emisiunile de noaptea târziu, în ziare, pe internet, pe internet, iar pe internet, la conversațiile de la petreceri, în campusurile universitare, în aeroporturi, la coadă la Starbucks, în barurile din Margaritaville, la sala de fitness (tipul care folosește banda de alergare la șase dimineața setează televizorul numărul patru pe Fox News, iar femeia care vine imediat după el la șapte îl mută pe canalul de știri MSNBC). Copiii nu mai vorbesc cu părinții lor din pricina asta. Cuplurile se despart. Vecinii se ceartă. Consumatorii boicotează. Salariații își dau demisia. Unii se socotesc norocoși că trăiesc astfel de vremuri. Forțează nota și devin dependenți de droguri. Alții s-au săturat până peste cap, trec pe linie moartă și lasă totul baltă. Iar dacă îi mai întreabă careva dacă s-au înscris pe listele de votanți...

Se pare că în acest an a apărut o poveste pe care nimeni n-a mai auzit-o până acum. E o poveste care a început în urmă cu 28 de veri pe o insulă aflată la 45 de kilometri de coastă și care abia acum, în vara anului 2020, se apropie de sfârșit.

Sfârșitul. Date fiind împrejurările, se pare că e singurul punct de unde începe povestea.

*

Mallory Blessing îi spune fiului ei, Link: „În cel de al treilea sertar de la birou este un plic. Sertarul din stânga, care se

înțepenește". „Toate se înțepenesc", își spune Link în sinea lui.

Căsuța mamei lui se înalță pe o limbă de pământ dintre ocean și lac. Asta-i partea bună. Partea proastă e… umiditatea. E o casă în care ușile nu se închid ca lumea, prosoapele nu se usucă niciodată, iar dacă deschizi o pungă de chipsuri, e bine să le mănânci pe toate odată, altfel se moaie într-o oră. Link se chinuie cu sertarul. Trebuie să-l ridice și să-l zgâlțâie într-o parte și în alta ca să-l poată deschide.

În sertar vede doar un plic. Pe el scrie: „Te rog, sună la acest număr".

Link e nedumerit. Nu se așteptase la așa ceva. Se așteptase să găsească testamentul mamei lui sau vreo scrisoare siropoasă cu sfaturi înțelepte ori cu instrucțiuni pentru slujba ei de înmormântare.

Link deschide plicul. Înăuntru se găsește doar o foaie de hârtie. Nici un nume, doar un număr de telefon.

„Ce ar trebui să fac cu asta?" se întreabă el.

„Te rog, sună la acest număr."

„Okay", își zice Link. Dar cine va răspunde? Și ce ar trebui să spună el la telefon?

Ar întreba-o pe mama lui, dar are ochii închiși. A adormit din nou.

Link iese pe ușa din spate și pornește pe drumul nisipos care ocolește lacul Miacomet. E iunie în Nantucket – soare și peste nouăsprezece grade, așa că noaptea și dimineața devreme e încă frig, deși irișii înfloresc printre trestii, iar pe oglinda albastră a lacului plutesc două lebede.

„Lebedele se împerechează pe viață", se gândește Link. De asta par superioare altor specii de păsări, deși el a citit undeva că și lebedele înșală. Speră totuși să fi fost doar o păcăleală pe internet.

La fel ca majoritatea copiilor născuți și crescuți pe această insulă, și el se face vinovat că ia peisajul ca pe un dat. La fel cum se face vinovat că își ia mama ca pe un dat, dar acum iată că mama lui e pe moarte, la 51 de ani. Melanomul a dat metastaze în creier. Nu mai vede cu un ochi. În dimineața următoare, va fi internată la centrul de îngrijire paliativă.

Când a aflat vestea de la doctorul Symon, Link a izbucnit în plâns. La fel și când a sunat la centrul de îngrijire paliativă din

Nantucket.

Asistenta care se ocupă de caz, Sabina, a încercat să-l liniștească. L-a încurajat pe Link să stea cât mai mult cu mama lui „în această perioadă de adaptare“. Asta ca răspuns la mărturisirea lui Link cum că nu știa ce avea să se facă fără ea.

– Am doar 19 ani, a spus el.

– Lasă grija asta pentru mai târziu, i-a răspuns Sabina. Acum, treaba ta e să stai cu mama ta. Să simtă că o iubești. Va lua iubirea ta cu ea acolo unde se va duce.

Link tastează numărul de pe foaie pe mobilul lui. Prefixul îi e necunoscut. În orice caz, nu e 206, Seattle, unde locuiește tatăl lui. Nu își imaginează despre cine ar putea fi vorba. Bunicii lui au murit, iar unchiul Cooper trăiește la Washington. Coop și soția lui, Amy, sunt în divorț, al cincilea divorț pentru unchiul lui. Cu o săptămână în urmă, când Mallory mai avea momente de luciditate și umor, îi spusese: „Coop se însoară și divorțează la fel cum se mănâncă biscuiții“. Coop s-a oferit să vină și el în momentul când situația avea să devină prea grea ca Link să se descurce singur. Asta se va întâmpla curând, poate chiar mâine.

Oare mama lui are prieteni care nu locuiesc pe insulă? Cu Leland nu a mai vorbit încă de când Link era la liceu. „Leland nu mai există pentru mine.“

Poate e noul număr al lui Leland. Ar avea cumva sens: ar trebui să facă pace înainte ca totul să se sfârșească.

Numai că la telefon răspunde un bărbat.

– Aici, Jake McCloud, spune el.

Lui Link îi trebuie o clipă ca să-și revină. *Jake McCloud?*

Închide telefonul.

E atât de șocat, încât începe să râdă. Apoi, se uită spre ușa din spate a casei. Ce-i asta, *o glumă?* Desigur, mama lui are simțul umorului, dar e spirituală, nu pusă pe farse. N-ar fi în stare să-i ceară lui Link de pe patul de moarte să sune pe cineva numit *Jake McCloud*.

Trebuie să existe o explicație. Link compară numărul de pe foaia de hârtie cu cel din telefonul lui, apoi, verifică prefixul. 574. Statul Indiana, Mishawaka, Elkhart, South Bend.

South Bend!

Link râde încetișor. Propriul râs îi sună nebunesc. Ce naiba *se întâmplă* aici?

În aceeași clipă, îi sună mobilul. E numărul cu prefixul 574, care îi întoarce apelul. Link e tentat să lase să intre robotul. Probabil e vorba despre o greșeală monumentală. În toate interviurile lui, Jake McCloud pare un tip cât de poate de la locul lui. Link i-ar putea explica situația: mama lui e pe moarte și cumva numărul lui Jake McCloud a ajuns în sertarul de la biroul mamei lui.

– Alo? răspunde Link.

– Aici, Jake McCloud. Am fost apelat de la acest număr?

– Da, spune Link, străduindu-se să adopte un ton profesional.

Cine știe, poate greșeala asta bizară îl va ajuta să obțină o bursă la Jake McCloud... sau la *Ursula de Gournsey!*

– Îmi pare rău, cred că a fost o greșeală. Mama mea, Mallory Blessing...

– Mallory? exclamă Jake McCloud. Ce s-a întâmplat? E totul în regulă?

Link își ațintește privirea pe lebedele care lunecă pe lac cu o alură maiestuoasă: regele și regina lacului.

– Îmi pare rău, repetă Link. Sunteți Jake McCloud, nu? *Acel* Jake McCloud, a cărui soție...

– Da.

Link clatină din cap.

– O *cunoașteți* pe mama mea? Mallory Blessing? Profesoară de engleză pe insula Nantucket?

– E totul în regulă? întreabă Jake McCloud din nou. Presupun că m-ai sunat cu un motiv.

– Există un motiv, răspunde Link. Mama mi-a lăsat numărul dumneavoastră într-un plic și mi-a spus să vă telefonez. Tace o clipă. Mama e pe moarte.

– E...

– Are cancer, melanom cu metastaze la creier. Am sunat la centrul de îngrijiri paliative.

Îl doare să rostească aceste cuvinte, dar nu are de ales, și îl încearcă senzația că se leapădă de ele. De ce i-ar păsa lui Jake McCloud?

Interlocutorul tace, și Link își imaginează că Jake McCloud și-a dat seama că apelul îi era destinat altcuiva, iar acum, nu știe cum să iasă politicos din încurcătură.

– Te rog, spune-i lui *Mal*..., se aude vocea lui Jake McCloud.

„Mal?“ Link se încruntă. Oare Jake McCloud, care are toate șansele să devină cel mai important bărbat din Statele Unite, o *cunoaște* cumva pe mama lui?

– Spune-i... că vin acolo cât pot de curând, continuă Jake. Spune-i să se țină tare. Își drege glasul. Te rog! Spune-i că vin.

Partea întâi

La 20 de ani

Vara #1: 1993

Despre ce vorbim în 1993? Waco, Texas. Atentatele de la World Trade Center. Arthur Ashe. R.E.M. Lorena Bobbitt. Robert Redford, Woody Harrelson și Demi Moore. NAFTA. Râul Phoenix. Uniunea Europeană. Lapte. Drumul Nordului. Rabinul și Arafat. Monica Seleș. Filmul Nopți albe în Seattle. *Internet. Echipa Buffalo Bill pierde trofeul Super Bowl pentru a treia oară consecutiv. Jerry, Elaine, George și Kramer. Whitney Houston și șlagărul* I will always love you.

Când o întâlnim pentru prima oară pe fata noastră (să nu vă îndoiți nici o clipă, Mallory chiar *este* fata noastră, îi suntem alături la bine, la rău și la greu), Mallory Blessing are 24 de ani și locuiește la New York, Upper East Side, împreună cu cea mai bună prietenă din lume, Leland Gladstone, pe care începe s-o disprețuiască tot mai mult de la o zi la alta. Au închiriat un apartament la etajul cinci al unui bloc fără ascensor, având la parter un restaurant franțuzesc, astfel că, în cursul săptămânii, bucătarii îi dăruiesc lui Leland pateu de rață și pulpă de miel din ce le rămâne la ieșirea din tură. Leland nu se oferă niciodată să-și împartă norocul culinar cu Mallory. Consideră că i se cuvine numai ei, fiindcă *ea* a găsit apartamentul, *ea* a negociat chiria și tot *ea* s-a dus de șaptesprezece ori la magazinul ABC Home pentru mobilier. Singurul motiv pentru

care Mallory locuiește la New York este acela că Leland a aruncat o vorbă (la beție) cum că ar căuta o colegă de apartament, iar Mallory era atât de disperată să scape de casa din Baltimore, în care locuia împreună cu părinții, încât a luat acea remarcă drept o invitație în toată regula. Mallory plătește o treime din chirie (chiar și așa, este o sumă astronomică, așa că o ajută părinții ei. Pentru acești bani, Mallory doarme pe o canapea micuță într-un colț al sufrageriei.

Leland a cumpărat un paravan chinezesc care să-i ofere intimitate lui Mallory, deși ea nu-și bate capul. De aici se iscă prima ceartă. Reiese că Leland a cumpărat paravanul nu atât ca Mallory să se bucure de intimitate, cât mai curând ca Leland să nu fie nevoită s-o vadă pe Mallory citind romane înfășurată în cuvertura aceea hidoasă pe care a adus-o din dormitorul ei de copil.

E... indecentă, spune Leland. *De ce nu te respecți puțin?*

Paravanul provoacă doar dispute mărunte în comparație cu subiectul „slujbe". Leland s-a mutat la New York ca să lucreze în domeniul modei – visul ei era să facă „muncă de creație" la *Harper's Bazaar* –, iar, când i-a povestit lui Mallory despre postul de redactor adjunct la *Bard and Scribe*, cea mai căutată revistă literară din oraș, Mallory a solicitat postul imediat. Simpla perspectivă a unei asemenea slujbe i-a transformat concepția despre ce îi putea oferi New Yorkul. Dacă devenea redactor adjunct la *Bard and Scribe*, își putea face prieteni noi și boemi din lumea artei și putea începe să ducă o viață fascinantă. Mallory nu știa că Leland deja aplicase și ea pentru același post. A fost chemată la un interviu, apoi, la încă unul, după care a primit postul, pe care l-a înșfăcat în timp ce Mallory asista tăcută și îngrozită, deși deloc surprinsă. Dacă New Yorkul ar fi fost o rochie, i s-ar fi potrivit perfect lui Leland, în vreme ce Mallory ar fi tras mereu de ea, potrivind-o în fel și chip ca să se simtă confortabil.

Acum, Leland se duce în fiecare dimineață la redacția *Bard and Scribe*, aflată într-un penthouse din SoHo cu o grădină pe acoperiș, unde se organizează serate mondene pentru personalități ca Ellen Gilchrist, Carolyn Heilbrun sau Dorothy Allison. În acest timp, Mallory lucrează ca recepționeră la o firmă de depistare a talentelor angajate pe alte posturi, slujbă care i s-a oferit fiindcă „consultantului ei pe probleme de carieră" i s-a făcut milă de ea.

Cu toate acestea, pe 16 mai 1993, Mallory primește un apel telefonic care îi va schimba întreaga viață.

E duminică, ora unsprezece jumătate dimineața. Mallory s-a dus să alerge în Central Park, după care s-a oprit să-și ia o cafea și un covrig cu susan și cremă de brânză cu ceapă verde. E în culmea încântării când se întoarce în apartament și constată că e singură acasă. Asta i se întâmplă doar arareori, atunci când se întoarce de la muncă înaintea lui Leland sau pleacă la serviciu după ea, astfel că trăiește un sentiment tulburător de libertate. Acum, își poate închipui că e stăpâna conacului, o versiune a Sarei Crewe din Manhattanul anilor '90, locuind într-o mansardă neîncălzită. În dimineața zilei de 16 mai, Leland se află la restaurantul Elephant and Castle, unde ia masa cu noii ei prieteni de la *Bard and Scribe*. A invitat-o și pe Mallory într-o pornire de falsă generozitate, conștientă că Mallory avea să refuze, fiindcă nu-și putea permite cheltuiala.

Sună telefonul, și, înainte să răspundă, Mallory se duce la combina audio ca să dea mai încet volumul melodiei *Everybody Hurts* a formației R.E.M, pe care o pune iar și iar. Anul acesta e melodia ei preferată, deși îi este interzis s-o asculte când Leland e acasă, fiindcă glasul plângăreț al lui Michael Stipe o zgârie în urechi la fel ca scrâșnetul unghiilor pe tablă.

– Alo?

– Iubito?

Mallory se trântește pe unul din fotoliile de cafenea, elegante, dar incomode, cumpărate de Leland de la ABC Home. La telefon e tatăl ei. Practic vorbind, n-o puteau suna decât câteva persoane: părinții, fratele ei Cooper, fostul ei prieten Willis, care predă engleză pe insula Borneo (el o sună pe Mallory duminica, fiindcă atunci taxele internaționale sunt reduse, ca să se laude cu noua lui viață exotică) sau Leland, ca să-i spună că și-a uitat acasă cardul bancar și s-o roage pe Mallory să ia metroul și să i-l aducă.

– Bună, tată! spune Mallory, fără să-și poată ascunde tulburarea.

Până și Willis povestindu-i despre dragonul de Komodo i-ar fi picat mai bine.

– Iubito? repetă tatăl ei.

Pare teribil de dezamăgit de asprimea din glasul fetei lui. Tatăl lui Mallory, Cooper Blessing Senior – pe care Mallory și fratele ei îl numesc simplu „Senior“ –, este contabil public autorizat și deține patru franșize H&R în Baltimore.

După cum e de așteptat la un om ca el, are o atitudine rezervată. Poate unica persoană din istoria omenirii care s-a născut fără emoții. Acum însă, tonul lui e grav. A murit cineva? *Mama* ei? *Fratele* ei?

„Nu“, își spune cu convingere. Dacă s-ar fi întâmplat ceva cu mama, ar fi sunat-o fratele ei. Iar dacă fratele ar fi pățit ceva, ar fi sunat-o mama.

Și totuși, Mallory are o senzație ciudată.

– A murit careva? întreabă ea. Tată?

– Da, răspunde Senior. Mătușa ta Greta. A murit... vineri, parcă. Eu am aflat abia acum o oră. M-a sunat avocatul ei. Am impresia că ți-a lăsat o moștenire.

*

Se întâmplă, oare, astfel de lucruri în viața de toate zilele? E clar că da. Mătușa lui Mallory, Greta, făcuse un infarct fatal. Era la casa ei din Cambridge vineri seara, pregătind *pasta puttanesca* după o rețetă din cartea de bucate *Silver Palate Good Times*, împreună cu „colocatara“ ei, Ruthie. „Colocatară“ e termenul folosit de Senior, ca și cum Greta și Ruthie ar fi fost două persoane din generația anilor ’60–’70 prezente la emisiunea *The Real World*. (Detaliul cu *pasta puttanesca* provine din imaginația lui Mallory, care a fost în vizită la casa din Cambridge unde locuiau Greta și Ruthie și știe că vinerea cele două găteau cina acasă. Zilele de sâmbătă erau pentru muzee, după care urma cina în oraș – și, uneori, un spectacol de teatru –, iar duminica era pentru covrigi și ziarul *Times*, apoi o cină cu mâncare chinezească, uitându-se la un film de epocă la televizor). Ruthie chemase ambulanța, dar era prea târziu. Greta murise.

Ruthie aranjase ca Greta să fie incinerată, apoi luase legătura cu avocata lor, o femeie pe nume Eileen Beers. Eileen Beers îl sunase pe Senior. Senior și Greta nu mai vorbiseră de zece ani, adică de când murise unchiul Bo, iar mătușa Greta se mutase cu o colegă de la spitalul Radcliffe, dr. Ruth Harlowe, care era mai mult decât colocatară. Eileen Beers îl informase pe Senior că Greta îi lăsase moștenire lui Mallory uluitoarea sumă de 100 000 de dolari, precum și casa ei din Nantucket.

Lui Mallory îi dau lacrimile. Era singura din familie care păstrase legătura cu Greta după moartea unchiului Bo. Îi scrisese în fiecare lună și își vizitase pe ascuns mătușa în fiecare an cu ocazia Crăciunului. O invitase pe Greta la festivitatea de absolvire a colegiului, în ciuda protestelor părinților ei. Călătorise câte patru ore cu autobuzul de Chinatown ca să petreacă acele weekenduri de vis la Cambridge cu mătușa ei.

– E adevărat? îl întreabă Mallory pe Senior. Chiar a murit Greta? Chiar mi-a lăsat banii ăștia și casa? Banii și casa sunt ale mele? Adică, ale mele *de tot?*

Mallory nu vrea să pară că-i pasă mai mult de bani și de casă decât de moartea mătușii ei. Dar nici nu poate trece cu vederea că norocul acesta neașteptat i-ar putea schimba întreaga viață.

– E adevărat, încuviințează Senior.

Când Leland se înapoiază de la prânzul cu prietenii, chipul ei are o strălucire aparte. Sub bretonul asimetric al noii tunsori, pielea ei a căpătat culoarea piersicii. Lui Leland îi trebuie câteva momente bune ca să înțeleagă ce-i spune Mallory. După ce va da preaviz firmei la care lucrează, Mallory va pleca. Se va muta în Nantucket.

*

– Tot nu pricep de ce vrei să pleci din centrul lumii civilizate ca să trăiești pe o insulă la 50 de kilometri de coastă..., spune Leland.

Au trecut două săptămâni. E duminică, 30 mai. Leland îi face cinste lui Mallory cu un brunch de bun-rămas la restaurantul Coconut Grill pe Seventh Street. S-au așezat la o masă pe trotuar, în aer liber, sub soarele arzător, ca să fie văzute de tinerii cu gulere răsfrânte și ochelari negri de firmă în drum spre restaurantul J.G. Melon ca să cumpere burgeri și Bloody Mary. Un astfel de specimen – într-un sacou Lacoste de culoarea mentei – își coboară puțin ochelarii ca s-o studieze pe Leland. Tipul arată ca un asasin plătit.

Judecând după tonul vocii, Leland pare nedumerită și întristată. Anunțul despre plecarea iminentă a lui Mallory a restabilit afecțiunea dintre cele două fete. În ultimele două săptămâni, Leland s-a purtat ca un înger. Nu numai că tolerează priveliștea patului dezordonat al lui Mallory, dar se așază pe marginea canapelei și amândouă stau la taclale și

bârfesc cu orele. Mallory observă schimbările din înfățișarea prietenei ei – tunsoarea în linii drepte, geaca de piele cumpărată cu 900 de dolari de la Trash and Vaudeville, renunțarea la răcoritoare pe bază de alcool în favoarea unui autentic chardonnay rusesc – fără să se simtă frustrată sau dată deoparte.

Le va fi dor una de alta. Sunt prietene de o viață, au copilărit la trei case distanță pe Deepdene Road în cartierul Toland Park din Baltimore. Au avut o copilărie fericită: mergeau cu bicicleta la Eddies Market să-și cumpere bomboane, ascultau muzica filmului *Grease* la pick-upul lui Leland, își îndesau șosete în sutien și cântau cu peria de păr pe post de microfon, stăteau în cada cu apă fierbinte a familiei Gladstone în nopțile de iarnă, urmăreau serialul *General Hospital* după ore acasă la Leland, jucând cărți pe carpeta mițoasă în timpul pauzelor. Fuseseră prietene la cataramă până la liceu, când apăruseră neînțelegerile. Când fetele erau la liceu, tatăl lui Leland, Steve Gladstone, cumpărase un Saab decapotabil. Leland luase mașina fără acordul părinților și se dusese în toiul nopții acasă la Mallory, unde aruncase cu pietricele în fereastră până când Mallory acceptase să meargă împreună la o plimbare cu mașina. Coborâseră capota și conduseseră până la Inner Harbor, cu casetofonul dat la maximum pe piesa lui Yaz *Upstairs at Eric's*. Bineînțeles că fuseseră prinse. Când ajunseseră înapoi pe Deepdene Road, cu părul vâlvoi de la vânt, toți patru părinții le așteptau pe aleea din fața casei familiei Gladstone.

„Nu suntem supărați pe voi“, spuseseră ei (probabil sub influența lui Steve Gladstone, cel mai tolerant dintre ei). „Suntem dezamăgiți.“

Mallory își amintește că nu avusese voie să iasă din casă două săptămâni. Și Leland fusese pedepsită, dar părinții o iertaseră după trei zile.

– Trebuie să încerc să fac și altceva, spune Mallory, înmuind un cartof dulce în sos de arțar. Să fiu pe picioarele mele.

În plus, în centrul lumii civilizate e deja arșiță, deși nici n-a venit luna iunie. Asfaltul e fierbinte, tomberonul de gunoi din colț miroase oribil, iar peronul unde va trage trenul de ora șase nu-i nici el mai primitor. Cine n-ar vrea să meargă în Nantucket pe timpul verii? Sau pentru totdeauna?

Șase săptămâni mai târziu, când fratele lui Mallory, Cooper, telefonează să-i spună ce a cerut-o în căsătorie pe Krystel Bethune, cu care se întâlnea de trei luni și că nunta va avea loc de Crăciun, Mallory e atât de fascinată de noua ei viață pe insulă, încât uită să se arate șocată pe cât ar fi trebuit.

– Super! exclamă ea.

– Nu mă întrebi dacă m-am culcat cu ea? spune Cooper.

– Te-ai culcat cu ea?

– Nu, răspunde Cooper. Dar sunt mort după Krystel și știu că vreau să-mi petrec restul vieții alături de ea, așa că mi-am zis: De ce să mai pierd vremea? Să ne căsătorim cât mai curând. Adică, rezonabil de curând. Nu vreau să fugim împreună. Senior și Kitty m-ar strânge de gât. Nici așa nu sunt prea încântați.

– Mda, spune Mallory. Cum de v-ați reîntâlnit?

– Când m-am dus la Old Ebbitts Grill, am dat de Krystel. Era chelneriță acolo, explică Cooper.

– Nu-i nimic rău în asta, comentează Mallory.

Ea însăși lucrează drept chelneriță la piscina Summer House din Sconset trei zile pe săptămână.

– A urmat colegiul? Cât de cât?

– A mers un timp la universitatea din Maryland, răspunde Cooper.

„Cam vag“, își spune Mallory. *Un timp* însemnând câteva semestre sau câteva săptămâni? Nu contează. Mallory nu vrea s-o judece. Asta e treaba mamei lor. Kitty Blessing e obsedată de educație, bună creștere și poziție socială.

– Deci te însori de Crăciun, spune Mallory.

E un fenomen pe care ea, una, nu l-a înțeles niciodată. Crăciunul e oricum o perioadă aglomerată, frenetică, plină de griji, de ce să adaugi încă un stres? Dar și de data asta se abține să judece.

– Unde faceți nunta?

– La Baltimore, răspunde Cooper. Mama lui Krystel n-are bani, iar taică-său e cine știe pe unde.

Mallory încearcă să-și imagineze reacția mamei lor la așa o veste. Kitty a pierdut războiul, dar a câștigat o bătălie esențială. Familia lui Krystel e o dezamăgire totală, așa că nu va exista o luptă pentru putere. Asta înseamnă că Kitty nu va avea rival în planificarea nunții. Va insista să fie un Crăciun select (lumini albe, funde de catifea grena, oratoriul *Mesia* al

lui Haendel), și nu unul de prost-gust (spiriduși, batoane de zahăr și *Jingle Bells)*.

– Mă bucur pentru tine, Coop! spune Mallory.

E poate prima oară în viața ei când spune adevărul. În cei 24 de ani ai ei, Mallory a suferit de invidie cronică față de Cooper. El e copilul de aur, în vreme ce Mallory e doar cel de argint. El e biscuitul cu ciocolată, ea – un fursec cu fulgi de ovăz și stafide. Oamenilor le plac amândouă, dar nu la fel de mult.

– Ei, acum, am ajuns în punctul în care trebuie să te rog ceva, spune Cooper.

– Da? se miră Mallory.

Vrea să-i ceară o favoare? Asta-i ceva nou. Cooper lucrează la secția „politici" a Institutului Brookings, unul dintre grupurile de experți din Washington. Munca lui e importantă, ba chiar prestigioasă (deși Mallory nu are de gând să pretindă că înțelege cu ce se ocupă el de fapt). Ce ar putea să vrea de la ea?

– Pentru tine fac orice, știi bine asta.

– Aș vrea să organizez o... ei bine, nu chiar o petrecere de burlaci propriu-zisă, ci un weekend. Nimic spectaculos, doar eu, bineînțeles Fray și Jake McCloud.

„*Bineînțeles* Fray", își spune Mallory, dându-și ochii peste cap. Și Jake McCloud, misteriosul Jake McCloud, „mentorul" lui Cooper din frăția Phi Gamma Delta – Fiji. Mallory nu l-a întâlnit niciodată. Totuși, au avut amândoi câteva conversații telefonice interesante.

– Și? întreabă ea.

– Mă gândeam dacă n-aș putea da petrecerea la tine, în Nantucket, în weekendul de Ziua Muncii.

Tace o clipă.

– Dacă nu te deranjează să ai trei bărbați tolăniți pe canapea, pe podea... sau pe unde o mai fi.

– Am două dormitoare libere, spune Mallory.

– *Zău?* exclamă Cooper. Adică, e chiar o casă-casă? Aveam impresia că e mai degrabă... știu eu, o cabană.

– Nu-i chiar o *casă-casă*, dar e mai mult decât o cabană, răspunde Mallory. Ai să vezi cu ochii tăi când vii.

– Atunci, ne-am înțeles? întreabă Cooper. Rămâne weekendul de Ziua Muncii?

– Sigur, încuviințează ea.

Weekendul de Ziua Muncii e cel în care Leland i-a spus că s-ar putea să vină în vizită, dar deocamdată planul acesta e doar în stadiul de intenție.

– *Mi casa e su casa*[1].

– Mulțumesc, Mal! se bucură Cooper.

Tonul lui e entuziasmat și recunoscător. Mallory închide telefonul și își trece palmele peste scândurile uzate ale terasei din spate, gândindu-se ce bine e să aibă, în sfârșit, ceva care să merite arătat și altora.

În ziua în care are loc această conversație, fata noastră e atât de bronzată, încât pielea ei arată ca lemnul lustruit, iar părul ei de un castaniu incert începe să se deschidă la culoare. Din anumite unghiuri, pare chiar blond. După aprecierea ei, a slăbit patru kilograme. Casa nu are un cântar în baie, dar e clar că Mallory e într-o formă fizică bună, dat fiind că unicul ei mijloc de transport e o bicicletă cu zece viteze pe care a găsit-o într-un anunț din *Inquirer and Mirror*.

Casa mătușii Greta e acum casa lui Mallory. Avocata Gretei, Eileen Beers, s-a ocupat de transferul de bunuri și de schimbarea numelui pe contractul de asigurări și la impozite. Actele au fost semnate, parafate și înmânate lui Mallory. Dar ceva totuși nu-i dă pace, o întrebare pe care n-a îndrăznit să i-o adreseze lui Senior, dar pe care i-o pune lui Eileen.

– Casa asta n-ar fi trebuit să-i revină lui Ruthie? Erau...

Nu vrea să folosească termenul „colocatare“, dar nu-i vine în minte ceva mai potrivit. *Prietene? Amante?*

– ... Partenere?

– Ruthie a primit casa din Cambridge, explică Eileen. Ea preferă viața de la oraș. Mătușa ta a specificat limpede că vrea ca tu să ai casa din Nantucket. Când și-a scris testamentul, a menționat că e un loc magic pentru tine.

Magic.

Mallory venea în vizită în Nantucket vara pe când era la școala primară, apoi, la gimnaziu... până când a murit unchiul Bo. Își amintește ce stingherită fusese în prima vară, fiindcă mătușa Greta și unchiul Bo nu aveau copii și, din spusele mamei ei, nu știau cum să se poarte cu copiii.

– Au fost isteți că te-au invitat pe tine, nu pe fratele tău, spunea Kitty. Tu nu faci altceva decât să citești!

În vara aceea, jumătate din valiza lui Mallory era plină de cărți – Nancy Drew, Louisa Mary Alcott, o copie ilegală după *Doamne, ești acolo? Îți vorbesc eu, Margareta.* În anii următori, Mallory nu-și mai luase cărți la ea, fiindcă descoperise că în camera mare a casei din Nantucket exista o bibliotecă mare cât peretele. Vara, mătușa și unchiul ei nu lucrau și citeau de plăcere. În decursul a șase veri, Mallory ajunsese să cunoască autori ca Judith Krantz, Herman Wouk, Danielle Steel, James Clavell, Barbara Taylor Bradford și Erich Segal. Nimic nu-i era interzis, nimic nu era considerat „lectură pentru adulți" și nimic nu era mai important ca lectura. Cititul era considerat cea mai sacră activitate căreia i se putea dedica cineva.

Lui Mallory îi plăcea mult casa unde locuiau mătușa și unchiul ei. Locul unde se reuneau cu toții era o încăpere uriașă cu bârne de lemn și lambriuri castanii. Acolo se găseau un șemineu vechi de cărămidă, o canapea verde și tare ca piatra, două fotolii rotative, un televizor de pe timpuri, cu antenă de forma unor urechi de iepure, precum și o masă de scris ovală în dreptul uneia dintre ferestrele care dădeau spre lac, la care mătușa Greta scria scrisori și ilustrate adresate prietenilor ei din Cambridge.

O masă lungă și îngustă despărțea livingul de bucătărie. Bucătăria avea blaturi laminate gălbui și aparate de uz casnic de culoarea caramelului. Pe aragaz se găsea în permanență o oală mare de fiert homari. Exista o singură baie, cu dale de faianță mici, pătrate și sclipitoare, iar camera lui Mallory avea două paturi late: unul cu o saltea tare ca o lespede de marmură, pe care își ținea cărțile, și unul ceva mai moale, unde dormea. Uneori, Mallory se aventura în cel de al treilea dormitor, unde era doar o singură fereastră care dădea spre curtea laterală, în timp ce camera lui Mallory avea două ferestre, una spre curtea laterală, cealaltă spre ocean. În fiecare seară, adormea ascultând foșnetul valurilor, iar briza o ajuta să doarmă toată vara fără ventilator.

„Insula își alege locuitorii", îi spunea mătușa Greta. „Insula ne-a ales pe Bo și pe mine și cred că și pe tine tot ea te-a ales."

Mallory își amintea cum comentariul mătușii ei o făcuse să aibă sentimentul *apartenenței*, ca și cum ar fi fost invitată la un club exclusivist. „Aparțin insulei Nantucket." Iubea soarele, plaja, valurile de pe țărmul sudic. „Următoarea oprire, Cuba!" așa striga unchiul Bo, ridicând mâinile deasupra capului și

aruncându-se în valuri. Mallory iubea lacul, lebedele, mierlele cu aripi roșcate, libelulele, trestiile și papura. Îi plăcea să facă surfing și să meargă cu caiacul împreună cu unchiul ei, îi plăceau plimbările lungi pe plajă cu mătușa Greta, care avea la ea un castron de inox în care aduna comorile pe care le descopereau în drum: cochilii, melci de mare, moluște, câte o carapace, bucăți de lemn aduse de flux, pietre mai ciudate, sticlă de mare. Pe măsură ce treceau zilele, amândouă deveneau tot mai selective, renunțând la cochiliile ciobite și la pietrele care nu mai arătau la fel de frumoase după ce se uscau.

Lui Mallory îi plăceau zilele cu furtună, când valurile se izbeau de țărm și paravanul ușii se zgâlțâia în rama lui. Atunci, unchiul Bo făcea focul, iar mătușa Greta pregătea tocană de homar. Jucau jocuri împreună, citeau și ascultau postul de muzică clasică din Boston la radioul cu tranzistori.

În casă a mai rămas o singură fotografie cu mătușa Greta și unchiul Bo, pe care Mallory a studiat-o atent când s-a mutat aici. Fotografia îi înfățișează pe plajă, așezați pe scaunele împletite din fire de plastic, cu părul ud și picioarele pline de nisip. După ce a privit fotografia timp de câteva secunde, Mallory și-a dat seama că o făcuse chiar ea, cu aparatul de fotografiat al unchiului Bo. Mătușa Greta purta un costum de baie întreg cu model înflorat și își vârâse la piept un șervețel, ca să n-o ardă soarele. Părul ei negru și tuns scurt, băiețește, stătea zbârlit ca țepii unui arici. Zâmbea cu toată gura, și pe chipul ei se citeau exuberanța și lipsa de griji a verii. Unchiul Bo purta ochelari de soare și avea un exemplar din cartea *Chesapeake* a lui James Michener ținut deschis pe pieptul păros.

„Ce fericiți arată în poza asta", și-a spus Mallory. Și totuși, dacă n-o înșela memoria, fotografia fusese făcută cu o vară înainte să moară unchiul Bo. Deci cu mai puțin de un an înainte ca Greta să se cupleze cu Ruthie, decizie care determinase o ruptură a relațiilor cu familia lui Mallory.

Desigur, Mallory se întreba dacă mătușa ei fusese tot timpul lesbiană și dacă nu cumva unchiul ei fusese homosexual. Poate că mariajul lor fusese doar de ochii lumii sau o legătură strânsă de prietenie, o comuniune a minții, dacă nu a trupurilor.

Lui Mallory nu-i pasă. Îi este dor de unchiul și de mătușa ei, dar bănuiește că în casa aceea încă are unele legături spirituale

cu ei, fiindcă, deși se simțea adesea singură la New York, în Nantucket nu s-a simțit singură nici măcar o dată.

Mallory e chelneriță la piscina Summer House, unde lucrează marțea, miercurea și joia. Colega ei preferată e o tânără afro-americană pe nume Apple, care întâmplător este și consilier pe probleme comportamentale la liceul din Nantucket. Mallory o întreabă pe Apple dacă liceul are posturi libere de profesor sau chiar de suplinitor.

– Am absolvit Facultatea de Limba Engleză, spune Mallory.

– S-ar putea să ai noroc, răspunde Apple. Domnul Falco predă acum engleză la avansați, dar a împlinit de curând 70 de ani și e surd de o ureche, așa că poate se pensionează. În acest caz, în septembrie, am să-i dau CV-ul tău domnului Major, directorul nostru. Ne-ar prinde bine o figură nouă.

Mallory e recunoscătoare, deși nu-și dorește ca vara să treacă mai repede. Piscina Summer House oferă o priveliște de vis asupra plajei Sconset și asupra Oceanului Atlantic. Clienții pot servi prânzul pe șezlonguri sau la mesele adăpostite de umbrele din curtea interioară. Mâncarea nu e rea – Mallory recomandă clienților burgerii, sendvișurile cu pui la grătar și salatele de crab –, dar, în principal, treaba ei sunt băuturile. Specialitatea barului se numește Hokey Pokey și conține patru feluri de alcool. Un pahar costă 10 dolari, și majoritatea clienților comandă două sau chiar mai multe. Mallory câștigă aproape 200 de dolari pe zi din bacșișuri. Lucrează în tură fie cu Apple, fie cu o fată pe nume Isolde, care e o afurisită, dar își cunoaște meseria. Barmanul se numește Oliver. E simpatic și are un accent australian care contribuie esențial la succesul piscinei Summer House. Oliver aduce drept cliente tinere domnișoare („păpușile lui Ollie", cum spune Isolde). Iar mulțimea de fete tinere de la bar atrage bărbați cu bani.

E cea mai bună slujbă pe care a avut-o Mallory vreodată. Trei zile de lucru pe săptămână îi ajung, fiindcă mai are și banii lăsați în bancă de mătușa Greta. Slujba cu jumătate de normă îi lasă timp să citească, să înoate, să facă plajă, să exploreze insula pe bicicletă și să iasă în oraș cu Apple când își termină tura.

În fiecare seară, înainte să adoarmă, Mallory îi mulțumește în gând mătușii Greta. Ce dar minunat! Ce oportunitate!

Toată lumea suferă. Mallory știe asta. Dar nu ea, nu în această vară.

*

În ultima zi de vineri a lunii august, seara târziu, sună telefonul. Mallory așteaptă să intre robotul, dar, când aude glasul lui Leland, se dă repede jos din pat. Abia dacă a schimbat câteva cuvinte cu prietena ei toată vara. Mallory i-a trimis o scrisoare cu ceva timp în urmă, în care i-a descris casa, i-a povestit despre noua ei slujbă și despre flirtul cu barmanul Oliver. (Flirtul a dus la o aventură neinspirată de o noapte, pe care Mallory o tot ocolește în gând ca pe un animal lovit de mașină pe marginea șoselei.)

Drept răspuns, Mallory a primit o scrisoare lungă și plină de descrieri despre cum e vara la oraș – un concert cu Indigo Girls în Central Park, un prânz de lucru la Cupping Room în SoHo, unde Leland a stat la masă lângă Matt Dillon, abundența din piața Union Square. Leland a scris atât de frumos și de sugestiv, încât Mallory a păstrat scrisoarea, în caz că Leland ar deveni celebră și Mallory ar primi o vizită din partea Institutului Smithsonian.

Mallory apucă repede receptorul pe întuneric.

– Alo? Leland?

– Mal...

E de ajuns această singură silabă ca Mallory să-și dea seama că Leland a băut. Câteva martiniuri la Chumley's sau poate s-a amestecat în mulțime la Isabella's, unde se știe că vine și Jerry Seinfeld. Doamne, Mallory nu duce câtuși de puțin dorul New Yorkului.

– Bună, spune Mallory. Știi, e cam târziu. Totul e în regulă la tine?

Pe undeva, Mallory se teme ca într-o bună zi să nu primească un telefon care s-o lipsească de noua ei existență la fel de brusc precum i-a fost oferită.

– Păi... ascultă..., bâiguie Leland. Abia poate pronunța cuvintele. Am sunat și mi-am rezervat bilet la avion. Ajung vineri la ora opt seara și, din păcate, trebuie să plec duminică în loc de luni, fiindcă prietenul meu Harrison dă o petrecere pe acoperiș...

– Stai așa, stai așa..., o oprește Mallory.

Gândurile ei sunt ca niște ițe încâlcite. Despre care vineri e vorba?

– Vinerea viitoare, răspunde Leland. Weekendul de Ziua Muncii. Așa cum ne-am înțeles.

„Ne-am înțeles“ e mult spus. Ceea ce știe cu certitudine Mallory e că, atunci când s-au îmbrățișat la despărțire, Leland a spus: „Sper să pot veni la tine în vizită. Poate în weekendul de Ziua Muncii“. La care Mallory a răspuns: „Ești binevenită oricând, Lee. Sigur că da. Ești cea mai bună prietenă a mea“.

Apoi, când îi scrisese, Leland încheiase scrisoarea spunând: „În continuare, am în vedere Ziua Muncii“.

Cu siguranță că și Mallory a avut-o în vedere, deși senzația ei e că Leland a omis o treaptă intermediară, anume să-i telefoneze și s-o întrebe dacă ar putea veni în weekendul de Ziua Muncii, moment în care Mallory avea de gând să-i spună că fratele ei, Frazier Dooley și Jake McCloud urmau să vină pentru petrecerea de burlaci a lui Cooper, așa că Leland trebuia să aleagă alt weekend. Dar și această treaptă a fost sărită, ceea ce o agasează cumva pe Mallory. Nu mai sunt puștoaice, ca să alerge una la casa celeilalte după bunul-plac. Acum sunt femei în toată regula.

Leland și-a luat bilet de avion. Ajunge vineri seară.

– Trebuie să-ți spun ceva, se hotărăște Mallory. Nu știe cum va primi prietena ei vestea. În weekendul de Ziua Muncii, când ai să fii aici...

– Așa...

– Va fi și Cooper! Mallory mai adaugă un pumn de confetti verbale la acest anunț, ca totul să pară o surpriză minunată: N-am avut ocazia să-ți scriu, dar fratele meu se căsătorește de Crăciun cu o chelneriță pe care o cheamă Krystel.

Mallory tace câteva clipe, ca Leland să proceseze vestea, înainte să-i comunice și restul.

– Știu, spune Leland. Mi-a zis mama ta.

– Da? se miră Mallory.

„Bineînțeles că i-a spus“, se gândește ea. Kitty și mama lui Leland, Geri Gladstone, sunt prietene la cataramă și joacă tenis împreună zi de zi din mai până în septembrie, la clubul local.

– OK, foarte bine... deci... Coop m-a întrebat dacă aș putea găzdui o mică petrecere de burlaci aici în weekendul de Ziua Muncii, și, cum nu eram mie în sută sigură că ai să vii, i-am zis că da.

– Un weekend de burlaci? repetă Leland. Asta înseamnă ce cred eu că înseamnă?

– Da, răspunde Mallory. Vine și Fray.

Mallory credea că perspectiva de a-l vedea pe Frazier Dooley avea să o determine pe Leland să-și amâne vizita, dar tot ce aude în receptor e o răsuflare precipitată, urmată de o serie de declarații cu limba împleticită, pe un ton ce pare a vrea s-o convingă pe Mallory – sau poate pe ea însăși – de ceva.

– Totul va fi bine, nu se poate altfel, s-a terminat, a trecut atâta timp, acum, are altă iubită, Sheena sau Sheba, dar am auzit că s-au despărțit, în timp ce eu mă întâlnesc cu câte cineva în fiecare weekend. Deocamdată, n-am pe nimeni anume, dar e doar o chestiune de timp... Am fost pretențioasă fiindcă, sinceră să fiu, relația cu Fray mi-a arătat cât de ușor poți ajunge să te mulțumești cu ceva de mâna a doua.

Leland se oprește să răsufle.

– Fray știe că vin și eu?

– Nu, răspunde Mallory.

– Atunci, nu-i spune, îi cere Leland. Să fie surpriză.

Mallory știe când ceva are toate șansele să se transforme într-un dezastru. Leland vine în weekend, la fel și Frazier Dooley, iubitul ei din liceu, cel care a însoțit-o la balul de absolvire și cu care și-a pierdut virginitatea. S-au despărțit oficial când Fray a mers la colegiu, dar Mallory știe că, de fapt, n-au rupt legătura niciodată. De pildă, în anul când Mallory și Leland au împlinit 21 de ani, a fost o reuniune cu colegii de liceu la Bohagers. Venise și Fray, iar la sfârșitul petrecerii Leland plecase împreună cu el.

Poate că venirea lui Leland în acest weekend e un lucru bun. Poate că ea și Fray se vor culca împreună de dragul vremurilor de demult și asta va fi încheierea de care au nevoie amândoi.

Asta ar fi perspectiva optimistă. Dar cel mai probabil venirea lui Leland îl va pune pe Coop într-o situație nedorită tocmai când ar trebui să se bucure de un weekend de burlac lipsit de griji. Dar ce ar putea să facă Mallory?

Peste câteva zile, Cooper o sună pe Mallory, și ea se gândește: „Trebuie să-i spun". E *posibil* ca pentru Fray să fie o surpriză, dar *nu poate* fi o surpriză pentru fratele ei.

Se dovedește că și Coop îi anunță o surpriză.

– Nu mai are loc weekendul de burlaci, spune el.

– Nu? se miră Mallory.

Pe de o parte, e o ușurare. Apple a trecut numele lui Mallory în fruntea listei de suplinitori pentru liceu și i-a spus că ar putea fi chemată la interviu chiar în prima zi. Pe de altă parte, Mallory e profund dezamăgită.

– Cum așa?

– Krystel nu vrea să dau o petrecere de burlaci, spune el. Zice că-i ceva grosolan.

– Chiar este grosolan, încuviințează Mallory. Spune-i lui Krystel că nu dai o petrecere de burlaci, ci doar îți petreci weekendul cu prietenii. N-o să aduceți stripteuze, n-o să beți bere până cădeți lați și nici shoturi cu *sex-on-the-beach*. Tace o clipă. Sau da?

– Nu acum, spune morocănos Cooper.

– Cu siguranță Krystel va fi de acord dacă e vorba doar despre tine și încă doi prieteni și dacă stați la *sora* ta, spune Mallory. Deși, la drept vorbind, poate e mai bine să anulezi petrecerea, fiindcă... vine și Leland în weekendul ăsta.

– *Serios?* exclamă Cooper. Glumești. Dar asta e *grozav!* Acum, chiar *trebuie* să venim. Altfel, Fray n-o să mi-o ierte cât va trăi.

– Ar trebui să fie o surpriză pentru Fray, explică Mallory. Simte cum îi revine buna dispoziție. Nu se aștepta ca fratele ei să fie atât de entuziasmat. Cel puțin, așa vrea Leland.

– E *nemaipomenit!* se bucură fratele ei. Uită ce am zis adineauri. Venim, și am să-i spun lui Krystel că va trebui să se împace cu ideea. Eu, Fray și Jake sosim cu feribotul care ajunge acolo vineri la trei după-amiază.

– Am să vă aștept, promite Mallory. Cu surle și fanfare.

Aventura de o noapte a lui Mallory cu Oliver a avut două urmări pozitive. În primul rând, a pus capăt unei îndelungate secete romantice. Mallory nu mai fusese cu nimeni după ce Willis plecase în Borneo în luna august a anului precedent. În al doilea rând, Oliver a pus-o pe Mallory în legătură cu prietenul lui, Scotty, care încerca să-și vândă mașina K5 Blazer decapotabilă înainte să se însoare și să plece la școala de afaceri.

Vineri după-amiază devreme Mallory se duce să vadă Blazerul, care este atât de *potrivit cu plaja*, încât se îndrăgostește instantaneu de mașină și nici nu clipește când își dă seama că e un automobil standard și că schimbătorul de viteze e lung cât coapsa ei. „Anvelope noi", spune Scotty. „Indestructibilă." Îi arată cum să dea jos capota și cum s-o ridice la loc fără efort, dar, cum e vară, Mallory o lasă decapotată, ca să intre aer, aer, aer. Mallory îi înmânează lui Scotty 3 000 de dolari bani gheață și ia actele mașinii.

(Pe de altă parte, vânzând Blazerul, Scotty are același sentiment ca atunci când și-a eutanasiat labradorul auriu, pe Radar. Iubește mașina asta. O vinde de nevoie. Logodnica lui, Lisa, e de părere că trebuie să-și cumpere „o mașină de oraș" pentru când va pleca la Wharton – de pildă, o Jetta. Scotty nu poate nici măcar rosti cuvântul „Jetta" fără să se strâmbe. „Un aspect al maturizării este să înveți să mergi mai departe", îi spuseseră părinții lui când cu toții îl îmbrățișaseră pe Radar pentru ultima oară. Pe Scotty îl consolează faptul că tipa care îi cumpără mașina nu numai că arată bine la volan, dar e și fericită. Nici nu ține minte de când n-a mai văzut o fată atât de fericită.)

Mallory are un automobil decapotabil! Un K5! E negru și elegant, cu o dungă laterală de automobil de curse – Scotty nu s-a zgârcit la bani când a vopsit-o –, și orice emoții legate de weekendul care se apropie se topesc ca prin farmec. Mallory dă drumul la radio și pornește spre port.

Când coboară băieții, Mallory îi așteaptă pe cheiul Straight. Fratele ei e îmbrăcat într-un tricou roșu aprins, cu gulerul ridicat, iar Frazier, al cărui păr blond e mai lung și mai zburlit decât l-a văzut vreodată Mallory, are ceva deasupra buzei de sus, ceva ce Mallory își dă seama că e o mustață. În spatele lor vine un băiat despre care Mallory știe că e Jake McCloud. A văzut fotografii cu el. Cea care îi vine în minte acum era de la o întrunire oficială a frăției, unde el stătea cu capul dat pe spate și avea gura deschisă (râdea? cânta?), dar Mallory nu se aștepta să fie atât de impresionată văzându-l în persoană.

Este...

Poate nu frumos în sensul clasic al cuvântului. Sau poate că da. Jake e înalt, puternic și bine făcut. Are părul negru, ochi

căprui-închis, până aici nimic remarcabil, doar că toate elementele feței lui luate laolaltă îl fac perfect, iar când zâmbește... *Cerule!* Are un zâmbet de copil frumos, cel mai frumos copil, doar că zâmbetul ăsta molipsitor pe fața lui de o frumusețe clasică... uau! Mallory este... ei bine, la început, se întreabă cum arată. Ar fi trebuit să facă ceva cu părul. E adunat într-un coc neglijent în creștet. Poartă ochelari de soare și nu s-a machiat. E îmbrăcată în șort și un maiou alb și încălțată cu șlapi cafenii, care lasă să se vadă unghiile cu oja cojită ici și colo – și inelele de argint de pe degetele de la picioare.

De ce naiba nu și-a făcut pedichiura? De ce nu s-a îmbrăcat ca lumea? Mama ei ar fi îngrozită s-o vadă acum.

– Salut, băieți! îi întâmpină Mallory.

Își îmbrățișează fratele, apoi, pe Fray și-i întinde mâna lui Jake.

– Mallory Blessing, se prezintă ea. Mă bucur că, în sfârșit, ne cunoaștem personal.

– Ce ciudat! răspunde Jake. Cum se face că nu ne-am întâlnit până acum? Îmi amintesc că, atunci când Cooper mi-a arătat pentru prima oară o fotografie de a ta, am zis...

– Mi-a zis: „Coop, omule, trebuie să-ți spun. M-am îndrăgostit de surioara ta“, intervine Cooper.

Mallory se proptește bine în tălpile șlapilor... Cu siguranță doar o tachinează.

– Serios? spune ea cu o expresie neutră. Chiar așa ai zis?

Cu o seară în urmă, înainte să adoarmă, Mallory a rememorat conversațiile telefonice cu Jake McCloud în timp ce Cooper era la colegiu. Când Mallory era în primul an la Gettysburg, îl sunase de trei ori pe Coop în camera unde era cazat la Universitatea Johns Hopkins și de fiecare dată răspunsese Jake McCloud.

Prima oară când Mallory vorbise cu Jake, el o copleșise cu întrebări despre cum era viața la Gettysburg. Ce studia? (Engleza). Îi plăcea colega ei de cameră? (Îi era indiferentă.) Fusese la vreo petrecere? (Da, la câteva.) Avea un iubit? (Nu.)

– Asta-i foarte bine, comentase Jake. Păstrează-te pentru mine!

Mallory pufnise în râs.

– OK, așa am să fac. Poți să-i spui lui Coop că am sunat?

Fusese atât de tulburată, încât închisese chiar când Jake întreba: „Îmi închizi telefonul așa repede?" Îi fusese ciudă pe ea însăși și se gândise să sune din nou, dar până la urmă luase decizia înțeleaptă de a se întoarce la cartea lui Stephen Crane.

A doua oară când vorbise cu Jake fusese câteva luni mai târziu, în preajma vacanței de Crăciun. Era sâmbătă seara, și Mallory studia pentru examenul final la literatură americană. Se hotărâse să-l sune pe Coop în timp ce aștepta să se facă floricelele în cuptorul cu microunde din bucătăria comună. Setase timpul la două minute și zece secunde. Dacă floricelele se ardeau cât de puțin, mirosul dăinuia zile la rând, și toți locatarii căminului începeau să-și facă planuri, care de care mai năstrușnice, cum să te pedepsească.

– Bună seara! Camera lui Cooper Blessing, răspunsese o voce.

Mallory zâmbise. Știa că era Jake. De fiecare dată când îl suna pe Coop, spera cumva (ei, da, spera din toată inima) să răspundă tot Jake. Și iată că răspunsese. Mallory auzise în fundal muzică și râsete. O petrecere? Era *totuși* sâmbătă seară.

– Mallory la telefon, spusese ea. Sora lui Cooper. Fratele meu… e cumva pe acolo?

– Mallory! exclamase Jake. Aici e Jake.

Vorbea tare, de parcă i s-ar fi adresat de pe celălalt mal al unui canion.

– Bună!

„Spune ceva deștept!" se îndemnase ea. Să-i fi spus că aștepta să fie gata floricelele? Nici gând. Toantă mai era!

– Coop e acolo, Jake?

– Nu, răspunsese Jake. Adică, e pe aici pe undeva, dar e petrecerea noastră de Crăciun, așa că el și Stacey probabil se pipăie pe ringul de dans de la subsol.

– Îmi pare rău, n-am știut, răspunsese Mallory. Eu învăț pentru examenul final și aveam nevoie de o pauză.

– Da? Ce examen? întrebase Jake.

– Literatură americană, răspunsese Mallory.

– La fel ca mine acum, replicase Jake. *I Am Lit*[2]. Pufnise în râs. Iartă-mă, a fost o glumă proastă. Literatură americană?

– Da. Nu vreau să te rețin de la petrecere. Îl sun mâine pe Coop.

– Nu mă reții de la nimic, protestase Jake. Prietena mea a golit de una singură o sticlă întreagă de vin chiar când se

pregătea să meargă la petrecere, așa că a început să vomite încă de la începutul festivității și n-a mai ajuns aici. Vestea bună e că trebuie să-mi scot afurisitul ăsta de papion în carouri.

„Afurisitul ăsta de papion în carouri." El vorbea și Mallory parcă îl și vedea lungit pe patul lui Cooper, cu cămașa de la smoching descheiată și cu papionul roșu cu verde al colegiului MacGregor atârnând în jurul gâtului. „Jake trebuie să fie un băiat simpatic", își spusese ea. „La telefon așa pare."

– Ce autori studiezi la literatură americană? întrebase Jake.

– Păi...

Lui Mallory nu-i venea să creadă că Jake chiar voia să știe. Ea era abia în anul întâi și încă nu fusese invitată la nici o petrecere de Crăciun, deși, dacă *s-ar fi aflat* la una, chiar și fără însoțitor, ultimul lucru despre care ar fi vrut să vorbească ar fi fost școala – ba, chiar mai rău, școala altcuiva.

– Ce se studiază de obicei. Hawthorne, Emerson, Thoreau, Crane, Twain și automobile...

– Ești amuzantă! râsese Jake.

– Poate fiindcă te-ai aprins? i-o întorsese ea.

El râsese din nou, apoi, Mallory îl auzise luând o dușcă de ceva.

– Știi, am fost nevoit să urmez toate cursurile de biologie și chimie în vederea studiilor medicale și abia anul ăsta am reușit să fac și ceva care să-mi placă. Prin urmare, frecventez un curs de engleză care se numește „Arta nuvelei" și-mi place teribil! Citim Jim Harrison și Tolstoi, și Ethan Canin, și Andre Dubus, și Philip Roth...

– Uau! exclamase Mallory.

Nu-i mărturisise că singurii scriitori de care auzise erau Tolstoi și Roth și nici că nu-i citise pe nici unul din ei.

– Știi ce am să fac chiar imediat ce termin facultatea? O să mă apuc să citesc. Vreau să devin un om cultivat. Ar fi trebuit să urmez și eu Engleza, dar părinții au insistat să fac Biologia ca studiu pregătitor în vederea Medicinei. Tatăl meu e specialist în tratarea arsurilor, iar mama e chirurg.

– Atunci, mergi la Medicină?

– Nu anul viitor și, de fapt, poate niciodată. Doar că... pe vremea când eram copil, părinții mei erau tot timpul la serviciu, așa că-mi doresc o slujbă în care să pot veni acasă seara, ca să petrec timp cu copiii mei.

Gândea atât de departe în viitor, încât părea cu totul alt gen de om decât Mallory. Ea încerca să citească literatura engleză de bază (numai scriitori albi, după cum subliniase colega ei de cameră, Bisma – lucru pe care Mallory nici măcar nu-l *remarcase*, ceea ce era de-a dreptul jalnic). Nu era în măsură să se gândească la o carieră, cu atât mai puțin la copii.

– Și atunci, ce te-ai decis să faci?

– Probabil am să lucrez pentru un lobbist din Washington, unul dintre tipii de treabă. Sunt un tip cumsecade, Mallory.

– Îmi dau seama, încuviințase ea, după care își făcuse griji că tonul ei fusese prea sincer.

„E timpul să pun capăt conversației", își spusese ea. Cuptorul cu microunde o avertiza sonor că floricelele erau gata.

– Atunci, distracție plăcută astă-seară! Am să-l sun mâine pe Cooper.

– Îi zic eu că l-ai căutat, o asigurase Jake. Și... mi-a făcut plăcere să mai stăm de vorbă. Mi-ai salvat seara.

Cea de a treia conversație avusese loc după câteva luni, la sfârșitul semestrului de primăvară. Mallory tocmai vorbise la telefon cu mama ei, care îi spusese că fratele ei obținuse o bursă la Washington și că vara aceea închiriase o cameră într-o casă din Chevy Chase. Mallory voia să-l sune ca să-l roage cu lacrimi în ochi să vină acasă. Nu suporta gândul de a petrece o vară întreagă doar cu părinții ei și de a fi unica țintă a iritării mamei ei.

Jake ridicase receptorul după primul apel.

– Locuința Blessing.

Mallory zâmbise cu gura la urechi.

– Jake? Tocmai termina anul întâi și era ceva mai sigură pe sine. Sunt eu, Mal.

– *Mal* înseamnă rău în franceză, spusese Jake. Dar tu ești, probabil, genul de rău bun. Lui Mallory nu-i venea să creadă cât de *seducătoare* putea fi o conversație cu o persoană pe care n-o cunoscuse niciodată.

– Ce mai faci? întrebase ea. Te pregătești... de absolvire?

– Da, mulțumesc pentru întrebare, răspunsese Jake. Dar n-am primit nici o ofertă de lucru, așa că stau la căpătâiul patului fratelui tău și învăț să cânt la chitară cântecele lui Cat Stevens, ca să câștig un ban prin stațiile de metrou.

– Îmi place mult Cat Stevens, spusese Mallory.

– Tuturor oamenilor de calitate le place muzica lui, comentase Jake.

– Am toate albumele lui. Preferatul meu este „Tea for the Tillerman“.

Mallory încercase să-și stăpânească entuziasmul. Nu-și imaginase că pasiunea ei pentru Jake McCloud s-ar fi putut agrava mai mult de atât, dar, când aflase că și lui îi plăcea Cat Stevens, *își pierduse capul cu totul.*

– Pune telefonul lângă tine, vreau să te ascult cântând.

– Să-mi spui dacă e ceva de capul meu, o rugase Jake. Iar, dacă crezi că nu, te rog să mă minți, ca să nu-mi rănești mândria. OK, deci ceva din „Tea for the Tillerman“.

Pusese telefonul jos, și Mallory îl auzise intonând primele acorduri din *Hard Headed Woman*. Apoi, Jake începuse să cânte: *I'm looking for a hard headed woman, one who will take me for myself*[3]...

Avea o voce *superbă*. Puternică, bine controlată și în tonalitatea perfectă. Era sexy. Cântase până la refren, după care apucase telefonul.

– Ce părere ai? întrebase el. Ar trebui să mă las de învățătură și să mă angajez la restaurantul Long John Silver?

– O-hooo! exclamase Mallory. Ai cântat grozav! Ai să fii un cântăreț de metrou de mare succes și plin de bani.

– Oh! Mulțumesc, drăguț din partea ta, răspunsese Jake. Apoi, își dresese glasul. Ai sunat ca să vorbești cu Coop?

– Coop? se mirase ea.

*

Mallory nu știe dacă Jake își amintește conținutul discuției lor sau măcar că *avuseseră* o discuție propriu-zisă. A trecut atâta timp, mai bine de cinci ani. În timp ce îi conduce pe băieți spre mașină, se gândește că ar fi mai bine dacă Jake nu ar fi genul ei, fiindcă așa s-ar putea comporta firesc în loc să fie bolnavă de dragoste.

Băieților le place *la nebunie* mașina! Cooper fluieră și cere să se așeze pe locul din față. Fray și Jake se instalează pe bancheta din spate, iar Mallory dă drumul la radio.

– Am putea trece pe la magazin? întreabă Fray. Am eu bani.

– Măcar de data asta, comentează Coop.

– Am acasă două lăzi de bere, spune Mallory. Și niște whiskey Jim Beam. Știu bine cu cine am de-a face.

– Te iubesc, Mal! spune Fray.

– Hei! intervine Jake, plesnindu-l în glumă pe Frazier peste umăr. Mal e a mea.

„E a mea“, își repetă Mallory în gând. „Oare va fi chiar atât de simplu?“

Vrea să creadă că da. Vara aceasta totul a fost magic, în afară de faptul că nu s-a îndrăgostit. Oare asta urmează? Și chiar *acum*?

Când ajung acasă, Mallory îi conduce în camerele lor – Cooper spune că vrea să stea în cameră cu Jake, așa că Fray poate rămâne singur în cameră. (Îi face cu ochiul lui Mallory, aluzie la Leland.) Băieții își pun șorturi și coboară în fugă panta către plajă, ca să se arunce în ocean. Mallory îi urmărește o clipă cu privirea de pe terasă. Jake are umeri puternici și frumos sculptați, e un înotător de forță. Se avântă pe sub un talaz, apoi iese la suprafață și își îndepărtează părul ud de pe obraz. Observă că Mallory se uită la el și-i zâmbește cu gura la urechi.

„Nu mai am nici o scăpare“, își spune ea și intră în casă să pregătească niște gustări.

Șapte ore mai târziu, Mallory și Jake sunt singuri pe nisipul ud și Mallory urlă până când o ustură gâtlejul. Jake îi spune să apeleze 911, iar ei îi fulgeră prin minte cum stătea zâmbind pe terasă, admirând umerii lui Jake, și se întreabă cum de s-a ajuns la o situație atât de tragică. Bănuiește că e vina ei.

Mallory pune pe masă brânză Brie, biscuiți sărați, o farfurioară cu sos chutney. Urmează exemplul mamei ei, care crede că viața începe cu aperitive. Mallory a ținut berea la rece toată ziua într-o cadă din tablă galvanizată pe care unchiul și mătușa ei o foloseau ca baie pentru picioare. Aduce și whiskey Jim Beam, trei cola reci și o găletușă cu gheață. Băieții se întorc de la plajă. Când Cooper vede blatul din bucătărie plin de brânzeturi și biscuiți, îi aruncă lui Mallory o căutătură ciudată.

– Deși n-aș fi crezut vreodată, văd că ai preluat obiceiurile lui Kitty.

Mallory ridică din umeri, în timp ce Jake și Fray înfulecă de zor. Nimeni n-a fost vreodată dezamăgit să dea cu ochii de aperitive.

Mallory e tentată să pună muzică cu Cat Stevens, dar nu vrea să fie ostentativă... dacă Jake nici nu-și mai amintește? Așa că pune R.E.M.: „E sfârșitul lumii pe care o știm noi".

Fray își toarnă whiskey și cola.

– Și mi-e foarte bine, adaugă el.

E ora asfințitului, și razele soarelui scaldă terasa din față într-o lumină sacră. Mallory a băut două beri. E cumpătată, fiindcă trebuie să meargă la aeroport s-o ia pe Leland. A aranjat masa cea lungă pentru patru persoane, dar a lăsat loc și pentru a cincea. A pregătit hamburgeri, porumb și felii de roșii. A tăiat ultima hortensie din singura tufă de lângă ușa care dă spre lac și a pus-o într-o vază în mijlocul mesei. Băieții sunt la duș. „Grăbiți-vă", i-a prevenit Mallory. Toamna asta va angaja pe cineva să-i facă un duș în aer liber pe o latură a casei. De fiecare dată când se întoarce de la muncă sau de la plajă, nu-și dorește decât să facă duș afară, cu soarele sau luna deasupra capului, cu lacul în dreapta și oceanul în stânga.

Jake intră în living cu un prosop înfășurat în jurul taliei.

– Locul ăsta e un adevărat paradis.

Cooper s-a tolănit pe canapeaua verde.

– Ar fi trebuit să mă port mai frumos cu mătușa Greta.

„Da, chiar ar fi trebuit", își spune Mallory, dar nu vrea să se certe.

Jake se uită la CD-urile lui Mallory.

– Fac eu pe DJ-ul, anunță el.

În clipa următoare, Mallory îl aude pe Cat Stevens cântând *Hard Headed Woman*.

– Hei..., spune ea.

– E cântecul nostru, zice Jake. Ții minte?

Fray iese din dormitor, înfășurat și el într-un prosop.

– Ce-i porcăria asta? întreabă el, făcând semn spre combina audio cu mâna în care ține paharul. E oribil! Apoi, pocnește din degete. Ah, Mal, am uitat! Ți-am adus ceva. Dispare în dormitor și revine cu un pachet mare și frumos împachetat, pe care i-l oferă lui Mallory. Cadou de casă nouă. Îți mulțumesc că m-ai primit aici!

Mallory e cât pe ce să cadă din picioare de surpriză. Oare Frazier Dooley chiar *s-a maturizat?*

– Mulțumesc, spune ea. Drăguț din partea ta. Dar nu trebuia. Faci parte din familie, știi bine asta.

El ridică din umeri.

– Deschide-l!

În pachet e o cafetieră cu filtru și jumătate de kilogram de cafea din Vermont.

– Uau! exclamă Mallory. Parcă ai fi știut că nu aveam decât dinozaurul ăsta.

Face semn spre cafetiera de pe blat. E acolo încă din 1978, când Mallory a venit aici pentru prima oară.

– Nu ne mai face să ne simțim prost! îi spune Jake lui Fray.

– Îmi pare rău! răspunde Fray. E o pornire naturală.

Mallory își ia o clipă ochii de la Jake ca să se uite mai atent la Frazier. El și Cooper sunt prieteni la cataramă de când lumea. Când Mallory i-a spus că face parte din familie, n-a exagerat, Frazier locuia cu bunicii după colțul străzii unde stătea familia Blessing, pe Edgevale Road. La fel ca familiile Blessing și Gladstone, bunicii lui Frazier erau și ei membri ai clubului local. Mama lui, Sloane, își făcea din când în când apariția – era dansatoare disco profesionistă (și în același timp dependentă de cocaină, lucru pe care Mallory îl aflase trăgând cu urechea la conversațiile părinților ei). Despre tatăl lui Frazier nici măcar *nu se vorbea*, iar acum, că e adultă, Mallory bănuiește că Sloane nici măcar nu știa cine e tatăl. Walt și Inga, bunicii lui Fray, erau niște oameni minunați. Walt era președinte al consiliului administrativ al clubului, iar Inga se ocupa săptămânal de grădina bisericii prezbiteriene Roland Park. Cu toate acestea, Fray avusese mereu probleme. Era inteligent, dar nu-și dădea silința. Era un bun atlet, dar nu era om de echipă: se stropșea la arbitri la baschet, se lua la bătaie pe terenul de hochei pe iarbă. Intrase la facultate cu o bursă parțială și intenționa să ajungă în echipa de hochei pe iarbă, numai că își rupsese un ligament în timpul antrenamentelor, și, cu asta, totul se terminase. Notele lui din anul întâi fuseseră atât de proaste, încât Walt și Inga îl puseseră să-și câștige banii pe care i-ar fi obținut din bursă, astfel că Fray se angajase la o cafenea din centrul orașului Burlington. După absolvire, rămăsese la cafenea ca manager. Mallory știe că Fray propusese acolo unele îmbunătățiri: un meniu mai generos, seri la cafenea cu cântăreți locali. Mallory e mândră de el că a plecat din Baltimore, devenind genul de persoană care se gândește să ducă gazdei un cadou – din proprie inițiativă, nu la sugestia bunicilor.

Mallory îl trage pe Coop deoparte.

– Când cărbunii sunt aproape cenușă, pune burgerii pe grătar. Mă întorc într-un sfert de oră.

Leland așteaptă în fața terminalului de la aeroport, îmbrăcată într-o rochie roșie de vară, în contrast puternic cu bretonul, pe care și l-a vopsit într-un roz fosforescent. Scoate un țipăt de încântare când vede Blazerul. „E o *rablă* în toată regula", decretează ea. Își sprijină capul de tetieră și ridică privirea spre cerul înstelat.

– Aerul de aici e nemaipomenit. Simțeam nevoia să plec din oraș.

– Sper că ți-e foame, spune Mallory. Băieții au pus burgeri pe grătar. Ar trebui să fie gata când ajungem.

– E și Fray aici? întreabă Leland.

– Da.

– Știe că vin?

– Nu, răspunde Mallory.

E amuzant sau e o cruzime? Mallory n-ar putea spune. Și-l imaginează pe Fray ieșindu-și din fire când dă cu ochii de Leland, simțindu-se atât de înșelat, atât de *trădat*, încât dă cu filtrul de perete.

Când Mallory și Leland intră în casă, Cooper tocmai a luat burgerii de pe grătar. Jake se ocupă de combina audio, iar Fray e cu capul în frigider.

– Ia priviți cine mi-a ieșit în cale! spune Mallory, împingând-o în față pe Leland.

– Leland! exclamă Cooper. Hei, scumpo, ce fain îți stă părul! Ce mai faci? Bine ai venit!

Mallory își ține respirația, cu ochii la Frazier, căruia nu-i vine a crede că Leland Gladstone e aici, în Nantucket, chiar în living.

– Lee? șoptește el.

Pare uluit, dar e o uimire fericită, nu furioasă.

– Bună, Fray, spune ea.

E bine, e foarte bine. Îi fac loc la masă și lui Leland, iar Mallory scoate o sticlă de chardonnay Russian River. Îi tremură mâinile și, când îi întinde paharul lui Leland, vede că și mâinile ei tremură. Dar nu contează, acum, sunt toți adulți și s-au adunat în jurul mesei înguste despre care mătușa Greta spunea întotdeauna că îndeamnă la conversație. Toți ridică

paharele și toastează în cinstea lui Cooper, care începe o nouă viață. Urmează să se însoare. Când ciocnesc paharele, Mallory observă că brațul lui Leland se încrucișează cu al lui Fray, ceea ce Kitty a susținut întotdeauna că e semn rău.

– Nu vă încrucișați brațele! spune Mallory, dar n-o aude nimeni.

În încăpere răsună vocea lui Lenny Kravitz cu piesa *Are You Gonna Go My Way*.

După cină, totul se desfășoară în continuare foarte bine. Leland vrea să-și schimbe hainele înainte să iasă în oraș. Frazier se duce în baie cu aparatul de ras în mână. E limpede că prezența lui Leland l-a determinat să renunțe la umbra de mustață. Cooper își ia mobilul și se duce în camera lui. Mallory spală vasele. Jake se oferă să le șteargă.

– Mă tem că nu sunt la curent cu niște lucruri, spune Jake.

– Leland și Fray au fost împreună în liceu.

– Aha, încuviințează Jake.

– Întotdeauna a fost ceva între ei, explică Mallory. Ceva care nu s-a vindecat niciodată.

– Îi înțeleg, spune Jake.

– Da? se miră Mallory.

Simte un ghimpe de gelozie. Evident, un băiat extraordinar ca Jake nu se poate să nu aibă o iubită, poate chiar mai multe. Dar Mallory sperase să-l prindă cumva între două relații.

– Unde ți-ai petrecut copilăria? Nu cred că mi-ai spus.

– South Bend, răspunde Jake. În Indiana.

Mallory nu știe nimic despre acel loc, doar că acolo există Universitatea Notre Dame.

– Încă ești împreună cu fata din South Bend?

– Împreună e mult spus, răspunde el. Noi doar... nici eu nu știu. Se întâmplă. E complicat.

– Cum o cheamă? întreabă Mallory.

Nu-i vine să creadă că e atât de îndrăzneață.

– Ursula, spune el. Ursula de Gournsey.

– Are nume de supermodel, comentează Mallory.

El râde.

– Mda... Dar nu, nu e supermodel. E...

– E în Indiana? întreabă Mallory plină de speranță.

– La Washington, răspunde el. A absolvit Facultatea de Drept la Georgetown, iar acum, e juristă la Comisia de Burse și Valori Mobiliare (SEC). Se ocupă de negocieri ilegale și de

corporații care nu respectă legea, chestii din astea. A fost recrutată direct din facultate.

– Chiulangiule! spune Mallory.

Îi zâmbește cu gura la urechi, un gest eroic, fiindcă noaptea s-a preschimbat într-o băltoacă de noroi la picioarele ei. Jake are o relație complicată cu o expertă în drept pe nume Ursula de Gournsey. Mallory e chelneriță. Pentru Jake, flirtul cu ea e doar o distracție, un joc. Ea e surioara mai mică. Jake n-o ia în serios. Nu e destul de... importantă. E doar conturul unui desen înfățișând o femeie și colorat doar parțial.

Mallory înșfacă sticla de whiskey deja golită pe jumătate, ia o dușcă, apoi, îi întinde sticla lui Jake, care ia și el o dușcă.

– Hai să adunăm trupa! spune ea. Mergem în oraș.

Toată lumea se simte bine, toată lumea se distrează. Leland și-a pus o pereche de jeanși albi. Fray, proaspăt bărbierit, a îmbrăcat un tricou cu inscripția Nirvana. În timp ce se îngrămădesc cu toții în Blazer ca să plece, se aude sunând telefonul din interior.

– Lasă-l să sune, îi spune Mallory lui Cooper. Trebuie să fie Kitty, vrea să se asigure că ai ajuns cu bine.

– Nu, e...

Cooper dă fuga înăuntru, lăsându-i pe ceilalți patru în mașina cu motorul pornit.

– Nevasta, spune Fray.

– Atunci, trec eu în față, anunță Jake și se așază lângă Mallory.

Toți așteaptă în tăcere să se înapoieze Cooper. Apoi, Mallory aude niște sunete în spate și, când se uită în oglinda retrovizoare, vede că Leland și Frazier se giugiulesc.

„Ce penibil“, se gândește ea.

Închide ochii, așteptând ca ei doi să înceteze, dar bineînțeles că nu încetează, iar Mallory se teme să se uite la Jake. Numai că fratele ei întârzie atât de mult, încât în cele din urmă Mallory îi spune lui Jake:

– Nu te duci tu să vezi ce-i cu el de nu mai vine?

– Sigur, încuviințează Jake.

Pare bucuros că are un pretext ca să coboare din mașină. Aleargă în casă, iar Mallory pornește radioul. Se aude trupa Counting Crows cu melodia *Mr. Jones*. Își dorește din suflet să

vină un viscol sau un roi de lăcuste, orice, numai să-i facă pe Leland și Frazier să înceteze.

Ursula de Gournsey. Care lucrează la SEC în Washington, unde locuiește și Jake. El și-a luat o slujbă ca promotor Big Pharma pentru o firmă numită PharmX, așa le-a spus la cină. „Tipii ăștia nu sunt chiar cumsecade“, adăugase el, „dar era un salariu prea bun ca să refuz, plus că astfel îmi folosesc și pregătirea medicală.“

Jake se întoarce tot în fugă.

– Coop nu vine.

– Poftim? exclamă Mallory.

– Zice să mergem fără el.

– Dar weekendul de burlaci e pentru *el*, insistă Mallory.

– Hai să mergem, Mal! o îndeamnă Fray de pe bancheta din spate. Coop are ghiuleaua legată de picior, și e al naibii de grea.

Restaurantul Chicken Box e ticsit. Acest weekend e ultimul pentru toți tinerii veniți să petreacă vara pe insulă. Mallory e mândră de cât de neîngrijit e localul. O adevărată bombă, cu mese de biliard, podeaua lipicioasă de la berea vărsată, muzică live în fiecare seară, oameni de toate vârstele agitând prin aer sticle de Corona și răcnind cuvintele cântecului *I Want You to Want Me*.

Jake se strecoară prin aglomerația de la bar și revine victorios cu bere pentru toată lumea. El și Mallory își găsesc un loc lângă scenă, iar Mallory îl prinde de mână pe solist și-i cere să cânte *Ball and Chain*, piesa trupei Social Distortion. Formația începe imediat să cânte melodia respectivă și, deși Mallory se bucură – e o aluzie nostimă la Cooper –, e și indispusă că fratele ei nu-i acolo. Lumea l-a perceput mereu pe Cooper ca pe un suflet în vârstă. Radiază pace, înțelepciune și o dezinvoltură care pare a spune: „Da, am mai trecut prin asta, situația e sub control, n-ai teamă“. Când erau copii și făceau câte vreun puzzle, știa unde era locul unei piese din clipa în care o ridica. Când Kitty descoperea un nod în vreun lănțișor, se ducea la Cooper, care-l dezlega tacticos și fără grabă. În schimb, Mallory e un suflet tânăr, lucitor, abia scos din cutie, ca o pereche de pantofi care așteaptă să fie purtați pentru prima oară. Ei i-a fost întotdeauna greu să vadă imaginea de ansamblu.

Cu excepția momentului de față. Pentru că Mallory știe că fratele ei a ales calea cea mai proastă. Îi dă voie lui Krystel să-i strice weekendul. Dacă Kitty ar ști că el a refuzat să se alăture petrecerii date în cinstea lui, s-ar întrista la culme. Nimic n-o deranjează mai mult pe mama lor decât lipsa de maniere.

Mallory întoarce capul. Leland și Fray nu se văd nicăieri și nu-i chip să-i distingă în mulțime. Jake e chiar în spatele ei, și deodată îi simte mâna pe șold, apoi, mai sus. Mallory nu știe cum să reacționeze. Să se întoarcă și să-și ridice obrazul către el sau ar fi prea ostentativ? Decide să se poarte firesc. Dansează ca și cum nu s-ar uita nimeni la ei.

Totul merge în continuare foarte bine. După ce e comandată ultima melodie, se aprind luminile și mulțimea se revarsă afară din bar, pe Dave Street.

– Poți să conduci până acasă? o întreabă Jake.

Mallory se simte foarte bine. A băut două sticle de Corona și jumătate din a treia, dar a eliminat-o aproape pe toată prin transpirație.

Când ajung la mașină, îl găsesc pe Fray pe bancheta din spate, cu o sticlă de bere în mână.

– Unde-i Leland? întreabă Mallory.

Îl cunoaște pe Frazier de atâta vreme, încât, după maxilarul lui încordat, își dă seama imediat că ceva nu-i în regulă.

– A plecat.

– Poftim? exclamă Mallory. Unde a plecat? V-ați certat, cumva?

– S-a întâlnit cu mai multe persoane pe care le cunoștea de la New York, răspunde el. Au invitat-o să meargă cu ei la un bar din centru și ea a acceptat. N-a vrut să rămână aici, e prea aglomerat, plus că n-au chardonnay sau ce naiba bea ea acum.

„Adevărat“, își spune Mallory. „La Chicken Box nu se servește chardonnay. Ar putea fi un motiv.“

– Nu te-au invitat și pe tine? întreabă ea.

– Ba da, dar cam cu jumătate de gură. Nu sunt genul nostru de persoane, Mal. Ăștia sunt newyorkezi, ca în romanele lui Bret Easton Ellis.

– Ah! exclamă Mallory. OK. E femeie în toată firea. O să găsească și singură drumul spre casă.

Totul e în continuare foarte bine. Mă rog, oarecum... Mallory conduce mașina până acasă fără incidente. Speră că Leland are numărul ei de telefon, altfel... oricum, femeie în toată firea sau nu, o să-i fie greu să dea de casă, care e pe o stradă fără nume.

Mallory parchează mașina pe alee. Frazier sare jos înainte ca mașina să se oprească și dă buzna în casă. Când intră Mallory și Jake, Frazier deja a apucat sticla de whiskey.

– Nu-i aici. Eu mă duc să mă plimb.

Iese, trântind ușa în urma lui. Mallory îl vede coborând pe plajă și luând-o spre dreapta. Apoi, întunericul îl înghite.

– N-ar trebui să umble singur, spune Mallory. Îl chem pe Coop.

– Mă duc eu după el, se oferă Jake.

– Nu, să-l trimitem pe Coop, insistă Mallory. El și Fray se știu de o viață, o să-i bage mințile în cap.

(Mai târziu, își va face reproșuri că nu l-a lăsat pe Jake să meargă după Frazier. Dar, în clipa asta, tot ce își dorește e să rămână singură cu Jake.)

Dormitorul lui Cooper e cufundat în întuneric. Ușa e întredeschisă. Mallory vâră capul înăuntru.

– Coop?

Nici un răspuns. Mallory aprinde lumina. Camera e goală.

Goală? Mallory observă că lipsește sacul de voiaj al fratelui ei, pe urmă zărește biletul de pe perna lui.

Îmi pare rău, Mal. Am plecat cu ultimul feribot. Krystel nu merită să-i fac așa ceva. A amenințat că anulează nunta dacă nu mă întorc acasă.

– *Poftim?* țipă Mallory.

Jake iese din baie.

– S-a întâmplat ceva?

Mallory îi arată biletul.

„Krystel nu merită să-i fac așa ceva."

Nu merită să-i facă așa ceva? Dar nu-i face nimeni *nimic* lui Krystel! Cooper pur și simplu se bucura de un weekend pe țărmul oceanului. Krystel a amenințat că *anulează* nunta dacă el nu se întoarce acasă? Krystel îi pune *pistolul la tâmplă* lui Cooper, emoțional vorbind?

– N-o cunosc pe Krystel, îi spune Mallory lui Jake. Iar acum, nici nu-mi doresc asta.

– Eu am cunoscut-o, oftează Jake. De obicei, nu comentez relațiile altora, dar…

– Spune!

– Probabil nu va dura, spune Jake. E foarte drăguță, blondă cu ochi negri, un corp superb… dar atât și nimic mai mult. Odată ce treci de ambalajul sclipitor și de funda elegantă, vezi cutia goală.

– Aoleu! se sperie Mallory. Oare ar trebui… ce ar trebui să fac?

Jake îi dă deoparte părul de pe frunte.

– Să mă săruți, spune el.

*

Mallory e în extaz. Gura lui Jake, buzele lui, limba, fața, brațele… Jake se trântește pe canapea și o trage pe Mallory peste el. Ea savurează fiecare sărut ca pe o caramea. Totuși, ceva o sâcâie. Dar ce anume?

– Așteaptă, spune Mallory, dezmeticindu-se. Clipește și se uită în jurul ei. Trebuie să vedem ce-i cu Fray.

Pe plajă, Mallory îl strigă pe Fray, în timp ce Jake aleargă de-a lungul liniei țărmului. Valurile se izbesc de țărm cu mai multă forță ca oricând – sau poate așa pare, fiindcă e atât de târziu și de întuneric. Pe cer sunt câteva stele, dar luna e ascunsă în nori și pe această porțiune de plajă nu mai sunt alte case. Nu mai sunt alte case până la Cisco, la aproape un kilometru jumătate depărtare. Mallory nu și-a dat seama până acum de cât de izolată este casa ei.

Jake o strigă. A găsit ceva. Hainele lui Frazier, tricoul cu Nirvana.

– Se poate să…

Mallory se uită la ocean.

– Se poate să fi intrat în apă?

Jake își scoate hainele și rămâne doar în boxeri.

– Nici să nu te gândești!

Dar Jake a și plonjat în valuri.

Mallory începe să tremure. Noaptea a devenit dintr-odată sinistră. Se gândește o clipă la cum ședeau cu toții în jurul mesei, toastând pentru Cooper. Toți se simțeau în largul lor, în siguranță, erau împreună.

Pe urmă, Leland și Fray își încrucișaseră brațele. Semn rău, dacă era s-o creadă pe mama ei.

Mallory nu-și ia ochii de la Jake, de la părul lui negru, de la curbura elegantă a spatelui său când plonjează pe sub valurile care vin spre țărm. Scrutează cu atenție oceanul în dreapta și în stânga. Strigă în lungul plajei: „Fray! Fray! Fray!“ Glasul ei sună de parcă ceva s-a spart sau s-a rupt.

– *Frazier Dooley*!

Jake iese pe mal clătinându-se pe picioare și gâfâind.

– Lasă-i hainele acolo unde sunt, spune el. Du-te să suni la urgențe!

Mallory îi spune operatoarei că locuiește în casa de lângă lacul Miacomet și că un prieten al ei a dispărut în ocean. Trece o eternitate – patru minute și jumătate – până când aude sirene și încă un minut până vede lumini. O ambulanță oprește pe plajă, urmată de un camion care trage după el o remorcă în care se află un ATV. Jake îndrumă echipa de salvare – un polițist în uniformă și doi scafandri în costum – până la locul unde sunt hainele lui Frazier. Membrii echipei au lanterne, plăci de surf, inele și balize.

Un polițist rămâne în casă. E solid, roșcovan și pistruiat. Lui Mallory i se pare cumva cunoscut.

– Numele meu e JD. M-ai servit săptămâna trecută la piscina Summer House.

– Da? se miră Mallory.

E prea panicată ca să mai scotocească prin memorie.

– De cât timp a plecat? întreabă JD.

Ține în mână un clipboard. Rolul lui e să adune informații.

– Nu știu precis, răspunde Mallory. Oare de cât timp se sărutau ea și Jake? Să fie vreo jumătate de oră?

– Băuse ceva?

– Da, răspunde Mallory. Bere și... whiskey.

– De ce n-ați încercat să-l opriți?

– Habar nu aveam că se duce să înoate, explică Mallory. Nouă ne-a spus că iese să se plimbe. Am crezut că voia să fie singur.

Își îngroapă obrazul în palme. De ce fi vrut Fray să înoate în toiul nopții? De ce băuse atât de mult? De ce plecase Leland cu prietenii ei din New York? Ar fi putut să-i întâlnească duminică, după ce se înapoia de la petrecerea pe acoperiș pentru prietena ei Harrison sau cum naiba o cheamă. De ce a

plecat Cooper? Cei mai buni prieteni ai lui erau aici! Acest weekend era pentru el!

JD o privește compătimitor pe Mallory, dar ea știe ce e în mintea lui: n-ar fi trebuit să-l lase pe Frazier să hoinărească de unul singur. Oricare ar fi consecințele, Mallory le merită.

– L-am privit cum se îndepărta. Ar fi trebuit să mă duc după el.

JD oftează.

– Din experiența mea, astfel de situații sunt cu dus și întors.

Asta nu o face pe Mallory să se simtă mai bine.

– Pentru început, spuneți-mi numele lui și data nașterii. Și orice alte informații îmi puteți da.

Scafandrii caută în apă zece minute, cincisprezece, douăzeci. Când Mallory termină cu JD, se duce și ea pe mal. JD i-a împrumutat haina lui, dar, cu toate astea, îi este teribil de frig. Jake are pe el doar boxerii uzi și tricoul. Nu i se dă voie să intre iar în apă, fiindcă riscul de a-l pierde și pe el e mult prea mare.

– Nu-i acolo, îi spune Jake lui Mallory. L-ar fi găsit până acum.

– Trebuie să caute în continuare, insistă ea.

Încetarea căutării înseamnă... ce? Renunțare? Trecerea de la o misiune de salvare la una de recuperare a unui corp? E o perspectivă atât de oribilă, că nici nu se poate gândi la ea. Dacă lui Fray i s-a întâmplat ceva rău, Mallory nu-și va ierta niciodată. Ar vrea să dea vina pe Leland sau pe Cooper, numai că ea a fost ultima persoană care l-a văzut pe Fray. L-a urmărit din ochi cum se pierde în întuneric, cu sticla de whiskey în mână. Mallory știe cât de instabilă a fost viața lui și cum l-a urmărit întotdeauna umbra tragediei, din pricina golului imens care ar fi trebuit să fie ocupat de părinții lui.

„Fray!" îl cheamă ea în gând.

Se aud strigăte. ATV-ul se îndreaptă în viteză către ei. L-au găsit pe Fray. Mallory îl aude pe polițist cum cheamă înapoi scafandrii.

„Trăiește?" se întreabă ea. „Sau e mort?"

Trăiește. Polițistul cu ATV-ul l-a găsit departe pe plaja Fat Ladies, zăcând pe nisip fără cunoștință. La început, nu a avut

nici o reacție, povestește polițistul, dar, în timp ce îl săltau în ATV, și-a venit în fire și a vomitat în nisip.

Durează ceva timp până când misiunea de salvare se încheie și oamenii își adună echipamentul. După ce verifică semnele vitale ale lui Fray și-i pune câteva întrebări, paramedicul trage concluzia că nu e nevoie să-l ducă la spital. Jake îl ajută să ajungă în casă. Mallory le mulțumește de zeci de ori lui JD, polițistului de pe plajă, celui cu ATV-ul și celor doi scafandri. Scoate 20 de dolari din buzunarul șortului și încearcă să-i strecoare în mâna lui JD.

El râde.

– Ține-ți banii, sunt câștigul tău de la serviciu.

– Atunci, am să-ți fac niște fursecuri și ți le aduc la secție.

– Asta da, acceptă JD, zâmbindu-i lui Mallory, în timp ce ei îi zboară gândul la cu o săptămână în urmă, la piscina Summer House. Da! JD venise cu un domn cu părul alb, tatăl lui, care începuse să flirteze elegant cu Mallory, după care îi lăsase un bacșiș uriaș.

– Îmi amintesc de tine, spune ea. Ai un tată minunat.

– Tata m-a îndemnat să te invit în oraș, mărturisește JD. Locuiești permanent pe insulă sau doar în timpul sezonului?

– Permanent, răspunde Mallory. Sper ca la toamnă să pot lucra la liceu.

– Super! exclamă JD. Ai fi de acord... sau ești cu tipul acela... sau cu celălalt... adică... ai vreun prieten?

– Nu, răspunde ea. Dar...

Clatină din cap.

– Cred că voi avea nevoie de câteva zile ca să-mi vin în fire. Ai numărul meu. Ce ar fi să mă suni săptămâna viitoare?

– Da, sigur. Am să te sun. Să știi că mă bucur că totul s-a terminat cu bine.

– Iartă-mă! spune Mallory. Mulțumesc... și iartă-mă! Mulțumesc!

JD îi face cu mâna și urcă la volan.

– Doar ne-am făcut meseria.

Mallory și Jake adorm pe patul ei, peste cuverturi, cu hainele pe ei, dar, când Mallory se trezește, constată că brațul lui îi cuprinde mijlocul și îi simte răsuflarea fierbinte pe gât. Mallory deschide ochii, și brusc o năpădește amintirea. Se

bucură să-i simtă greutatea brațului și să-i audă răsuflarea regulată.

Se poate spune că Jake e iubitul ei?

Nu. Dar, așa cum stă lungită lângă el, se simte incredibil. Își spune că, în clipa asta, ar putea muri fără regrete.

Când se trezește, Fray bea un sfert de litru de suc de portocale, după care pune cutia goală pe masă și declară:

– Eu plec acasă.

În timp ce Frazier e la duș, Jake sparge niște ouă și pune felii de pâine în prăjitor. Mallory privește pe fereastră și vede un nor de praf apropiindu-se de casa ei. Un Jeep Cherokee alb cu o mulțime de abțibilduri multicolore cu plaja Great Point pe bara din față oprește în fața casei. Leland sare din mașină și dă fuga înăuntru.

Mallory închide ochii. Speră că Fray nu-i va respecta recomandarea de a face un „duș rapid". Nu are puterea să suporte o scenă.

– Roag-o pe Leland să vină în camera mea, îi spune ea lui Jake.

Câteva clipe mai târziu, Leland bate la ușa dormitorului lui Mallory.

– Bună...

Pe fereastră se vede jeepul Cherokee cu motorul în funcțiune.

– Te așteaptă amicii? întreabă Mallory. E răgușită de cât a strigat pe plajă cu o seară în urmă. Nu rămâi?

– M-au invitat să mergem cu iahtul, răspunde Leland. Se pare că tatăl prietenului lui Kip are unul uriaș.

– Cine-i Kip? întreabă Mallory. Auzi, știi ce? Nici nu contează. Puțin îmi pasă cine-i Kip. Fă-ți bagajele și pleacă înainte ca Fray să iasă de la duș, ai înțeles?

– M-aș putea întoarce diseară, spune Leland. Sau... tipii ăștia au făcut rezervare la Straight Wharf pentru ora opt, poate vii și tu...

Mallory se întreabă dacă nu cumva întâlnirea cu amicii newyorkezi n-a fost deloc întâmplătoare. Poate că Leland a pus totul la cale. Oricum ar fi, Mallory nu poate concura cu iahturile și cu o rezervare aproape imposibil de obținut la Straight Wharf.

– Am alt program, răspunde ea. Acum, te rog să pleci. Frazier e cătrănit rău de tot.

– Fray trebuie să se maturizeze, vine replica lui Leland. Trebuie să-și vadă de viața lui.

Mallory decide să nu-i povestească nimic din cele întâmplate cu o seară în urmă. Leland se schimbă repede într-un bikini, își trece peria peste frizura șic și își înfoaie bretonul roz. Apoi, se întoarce spre Mallory.

– Ești supărată?

„Da, sunt supărată!“ își spune Mallory în gând. Leland voise să-i facă o surpriză lui Fray și nu se sfiise să se giugiulească cu el pe bancheta Blazerului. Până aici, toate bune și frumoase. Dar faptul că plecase cu noii ei prieteni din înalta societate fusese o impolitețe – și, Mallory trebuie să recunoască, un gest tipic pentru Leland. Leland se joacă cu sentimentele oamenilor. Mallory nu se îndoiește că Leland a pus la cale toată povestea: să-l ademenească pe Fray, să-l facă să se întoarcă, apoi, să-l abandoneze, ca ea să fie aceea care pune capăt relației, având totul sub control.

Mallory oftează. Îi displace orice fel de dispută, mai ales cu Leland.

– Sunt dezamăgită, spune ea, schițând un zâmbet vag.

E una dintre glumele lor de odinioară, pe când erau la liceu. O referire la părinți.

Leland o sărută pe obraz.

– Ne vedem când te întorci în oraș.

Mallory nu are de gând să se mai întoarcă în oraș.

– OK, spune ea.

Nici nu a plecat bine jeepul Cherokee din fața casei, că se aude alt ciocănit în ușa dormitorului lui Mallory. E Frazier. Și-a pieptănat părul blond și miroase bine, dar e palid și are ochii umflați. Sacul de voiaj îi atârnă pe umărul gârbovit.

– Vreau să prind feribotul de ora zece, spune el.

– Bine.

Mallory aruncă o privire la ceasul de pe noptieră.

– Te duc eu cu mașina. Plecăm în douăzeci de minute.

– Vreau să merg pe jos, spune Fray.

– Nu se poate, protestează Mallory. E prea departe.

– Trebuie să-mi limpezesc gândurile, Mal, explică el. Ne mai vedem, mulțumesc că m-ai primit în casa ta. Te-ai aranjat

foarte frumos. Mă bucur pentru tine.

– Fray...

– Mal, te rog...

„Foarte bine. Dacă așa vrea el, foarte bine." De la fereastra dormitorului, Mallory îl privește cum se îndepărtează cu capul în piept, pășind pe străduța fără nume pe care încă nu s-a așternut praful după plecarea lui Leland. Mallory știa că exista riscul ca acest weekend să se ducă de râpă, dar, chiar și așa, se simte jignită: au dezamăgit-o atât fratele ei, cât și cea mai bună prietenă.

Când se înapoiază în living, simte în nări miros de unt, pâine prăjită și cafea. Jake a folosit filtrul cel nou.

– Am făcut omletă cu roșiile și brânza Brie rămase de ieri, spune el. Hai la masă!

Mallory se așază la masă cu ochii în lacrimi.

– Și tu pleci? întreabă ea.

– Nu, răspunde Jake. Dacă n-ai nimic împotrivă, aș vrea să rămân.

Vara #2: 1994

Despre ce vorbim vara asta? O.J. Simpson. Al Cowlings. Poliția din Los Angeles urmărind o mașină Bronco albă pe șoseaua 405. Mănușa însângerată. Mark Fuhrman, Marcia Clark, Johnnie Cochran, Robert Kardashian, Kato Kaelin, judecătorul Ito. Tonya Harding. Kurt Cobain. Lillehammer. Jackie Onassis. Anularea campionatului World Series. Newt Gingrich. Internet. Rwanda. IRA. Filmul Pulp Fiction. *Nelson Mandela. Tunelul pe sub Marea Mânecii. Ace of Base. Rachel, Monica, Chandler, Ross, Joe și Phoebe. Richard Nixon. Filmul* Închisoarea Îngerilor.

Fie că băiatul nostru Jake (pentru că este băiatul nostru, îi stăm alături la bine, la rău și la greu) vrea să recunoască sau nu, weekendul de Ziua Muncii petrecut cu Mallory i-a schimbat viața.

Ar vrea să se știe că s-a dus pe insula Nantucket ca bărbat singur și liber. Cu o săptămână înainte să plece pe insulă, el și Ursula trecuseră printr-o despărțire furtunoasă de gradul 5, care distrusese totul în cale: respectul lui de sine, promisiunile Ursulei și inimile amândurora.

Jake nu căuta să intre în altă combinație romantică, nici măcar ca să-și revină după șocul despărțirii. Dar, sâmbătă, după ce au plecat pe rând Cooper, apoi Leland și în cele din urmă Frazier – ceea ce îl ducea cu gândul la cântecul pentru copii în care câinele fugea după pisică și pisica după un șoarece –, își dă seama că, de fapt, asta a sperat încă din clipa când a dat ochii cu Mallory așteptându-i pe cheiul Straight.

Atunci, a observat că ochii ei erau albaștri-verzui sau verzi-albăstrui, schimbându-și culoarea la fel ca apele oceanului.

Erau verzi când îl fixa cu privirea la masa cea îngustă, cu farfuria de la micul-dejun goală în fața ei. A devorat omleta până la ultima firimitură, făcându-și mici sendvișuri cu pâine prăjită. Lui Jake nu-i vine să creadă cât de în largul lui se simte în preajma ei, ca și cum ar fi sora *lui* mai mică.

„Nu“, își spune el. „Nici vorbă.“ Sentimentele lui nu sunt câtuși de puțin frățești. Când s-a dus să ia farfuria lui Mallory, a văzut o fărâmă de pâine prăjită pe pielea rozalie a buzei ei de sus. A dat-o deoparte cu degetul mare, delicat, nespus de delicat, apoi, a sărutat-o pe Mallory, simțind cum îl inundă o dorință cum nu a mai cunoscut în viața lui. O dorea atât de mult, încât era înspăimântat. „Ușurel“, și-a spus el. Jake mai fusese cu câteva femei în afară de Ursula, majoritatea întâlnite întâmplător sau aventuri de o noapte la colegiu.

A sărutat-o îndelung pe Mallory pe buze, apoi, pe gât și pe umeri. Pielea ei era sărată, plăcută, buzele și limba – catifelate. Ea a gemut ușor și într-un târziu a șoptit: „Te rog... Nu mai suport...“ La fel simțea și Jake. Dorința creștea în el ca un val uriaș de apă ajuns în fața unui baraj, dar savura senzația aproape dureroasă de a se stăpâni. Și-a plimbat ușor buzele pe părțile inocente ale trupului ei. În cele din urmă, ea a scos un țipăt și l-a dus de mână în dormitor. Jake știa cumva că acea experiență avea să îi schimbe viața și că niciodată nu avea să mai fie același om.

Ochii ei sunt tot verzi când se proptește într-un cot, după ce au făcut dragoste.

– Pune-ți slipul, îi spune ea. Vreau să-ți arăt insula mea.

Ies pe ușa din spate și pornesc pe o potecă nisipoasă aproape ascunsă vederii, care se strecoară printre trestii și ierburi înalte, ajungând la lacul Miacomet. Pe mal e un caiac de două persoane, vopsit într-un galben strălucitor, și Mallory îl

împinge până unde apa ajunge la genunchi. Îl ține drept până când Jake își ocupă locul – ar vrea să pară sigur pe el, deși nu s-a mai plimbat cu caiacul de la 12 ani, când sora lui încă era destul de sănătoasă ca să petreacă o zi pe lacul Michigan. Mallory îi întinde padela, apoi sare fără efort pe locul din față.

Încep să vâslească, lunecând pe oglinda lacului. Jake o lasă pe Mallory să aleagă ritmul de vâslit și se adaptează la el. Ea nu vorbește și, deși el ar vrea să-i pună unele întrebări, acceptă să se bucure de tăcere. Se aud cântec de păsări, foșnetul vâslelor care se cufundă și împing apa, din când în când câte un avion zburând pe deasupra lor – oameni care au norocul să sosească sau, mai degrabă, amărâți care se înapoiază la viața reală după o săptămână, o lună sau o vară idilică petrecută pe insula Nantucket.

Jake încearcă să-și fixeze în memorie frumusețea naturală a lacului – ce diferență față de stațiile de metrou și mulțimile de turiști venite la Washington în căutarea monumentelor! –, dar atenția îi e distrasă de gâtul grațios al lui Mallory, de șnurul de mătase de culoarea piersicii al sutienului, legat cu fundă într-o parte, de urmele palide de bronz rămase pe spatele ei de la alte costume de baie. Mallory și-a prins părul în creștet, astfel că e mai negru dedesubt și mai decolorat de soare la capete. Jake îi examinează lobul urechilor, cele două piercinguri din urechea stângă, cu un inel minuscul de argint în cea de a doua gaură.

Deodată Mallory se lasă pe spate, cu padela sprijinită pe genunchi, cu fața spre soare, cu ochii închiși în spatele ochelarilor de soare.

– Vâslește tu, îl roagă ea pe Jake. Eu vreau să stau așa, precum Cleopatra.

Foarte bine, Jake va vâsli cât dorește ea. În numai 24 de ore, Mallory a devenit regina lui.

Târziu în aceeași după-amiază, când Mallory se uită la acvariul cu homari din piața de pește Sousa, ochii ei sunt albaștri. Poartă jeanși până la genunchi și un tricou gri cu emblema Gettysburg College peste bikini. Și-a legat părul în coadă de cal, și șuvițe subțiri îi încadrează chipul. Are pistrui pe nas și pe obraz de cât a stat la soare în după-amiaza asta. Între dinții din față jos are o strungăreață îngustă. Oare a purtat vreodată aparat dentar? Jake știe totul despre Ursula – sunt împreună încă din clasa a opta; în schimb, Mallory e o

persoană cu totul nouă și încă nedescoperită. Jake decide pe loc că va încerca s-o cunoască mai bine decât a cunoscut-o pe Ursula. Îi va acorda atenție. Va învăța cine este. O va păstra în inimă. Îi va studia culoarea ochilor, șuvițele de păr, forma picioarelor ei bronzate și strungăreața.

Mallory a ales doi homari, dar are ochii înlăcrimați. Albastrul lor în clipa asta trădează tristețe sau poate milă.

– Pe necăjiții ăștia va trebui să-i gătești tu, spune ea. Pe mine nu mă lasă inima.

În seara aceasta e prima lor întâlnire. Mallory topește unt și taie trei lămâi în sferturi. Deschide o sticlă de șampanie găsită în casă când s-a mutat aici, lăsată de cine știe ce musafir al mătușii și al unchiului ei. Mănâncă pe terasă, stând pe jos turcește, scăldați în lumina aurie a soarelui. Când se lasă seara, întind o pătură pe nisip și se lungesc unul lângă altul, ținându-se de mână și privind cerul. Jake încearcă să identifice constelațiile și să-i explice corespondentul lor în mitologie. Mallory îl corectează.

Apoi, Mallory îi povestește lui Jake că, după moartea unchiului ei, mătușa Greta se mutase împreună cu o femeie, lucru care scandalizase toată familia Blessing, în afară de Mallory.

Care era diferența dacă mătușa Greta se muta cu o femeie sau cu un bărbat? întreabă ea. *De ce nu i-a păsat nimănui dintre cei apropiați de fericirea ei?*

În replică, Jake îi povestește despre Jessica. *Am avut o soră geamănă*, spune el. *Jessica. A murit de fibroză chistică la 13 ani.*

Trebuie să fi fost tare greu pentru tine, îl compătimește Mallory.

Așa e, încuviințează Jake. *M-am simțit vinovat că am supraviețuit și altele asemenea. Fibroza chistică e o boală genetică. Jessica a moștenit genele, eu nu.* Își înghite lacrimile. *Niciodată nu mi-a purtat pică și nici nu m-a făcut să mă simt vinovat din pricina asta. Cumva... a acceptat că asta era crucea ei.*

Eu n-am pierdut niciodată pe nimeni atât de apropiat, spune Mallory. *Nici nu-mi pot imagina viața fără... Cooper. Mă întreb cum poți să-ți revii după așa ceva...*

Ei bine, răspunsul era că nu poți. Moartea Jessicăi este evenimentul central al vieții lui Jake, și totuși, nu vorbește despre asta aproape niciodată. Toți cei alături de care a crescut

în South Bend știau povestea, dar, când Jake se dusese la Universitatea Johns Hopkins, tragedia devenise cumva secretul lui. Își amintește cum a participat o dată la un eveniment al frăției, unde se serveau stridii și bere, și s-a trezit vorbind despre sora lui. „Nu știam că ai o soră", spusese Cooper. „Bine, omule, de ce nu mi-ai vorbit niciodată despre ea?" Jake încremenise, neștiind ce să răspundă, apoi bâiguise: „A murit". În clipa aceea, avusese senzația că toată petrecerea se oprește în loc și că toată lumea se întoarce spre el, atât de stânjenit fusese. „Îmi pare rău, omule", spusese Cooper. „Eh, nu-i nimic, e în regulă", răspunsese Jake. Dar nu era în regulă, nu avea să fie niciodată, numai că, de atunci, Jake a învățat să nu mai pomenească despre Jessica într-o conversație ocazională. Nu-i vine să creadă că i-a vorbit lui Mallory despre ea, deși o cunoaște abia de 24 de ore. Dar Mallory are ceva care îl face să se simtă în siguranță lângă ea. Și-ar putea deschide sufletul față de ea, destăinuindu-i toate rănile, și totul ar fi în regulă.

Duminică dimineață, Jake se trezește devreme și pregătește din nou omletă, de data asta cu ceapă prăjită și cu ce a mai rămas din homar. Mallory iese din dormitor purtând doar tricoul lui Jake, pe care l-a îmbrăcat cu o noapte în urmă. Are părul căzut pe frunte și un ochi pe jumătate închis.

– Ești frumoasă, spune el, după care e cât pe ce să-și ceară scuze, fiindcă Ursula consideră înjositoare astfel de cuvinte.

„Femeile sunt mai mult decât simple obiecte de admirație", spune ea. „Suntem persoane. Vrei să-mi faci un compliment? Atunci, spune-mi că sunt inteligentă. Spune-mi că sunt puternică."

– Și nu doar atât, adaugă el. Ești inteligentă și cred că și puternică.

Mallory își lasă capul pe o parte și zâmbește larg.

– Te simți bine? întreabă ea.

După micul-dejun, suie amândoi în mașină, și Mallory conduce pe un drum lung și plin de serpentine – Polpis Road, așa îl numește ea – până la un far, unde sare din mașină și golește puțin anvelopele de aer folosind vârful cheii. Pornesc apoi pe un drumeag îngust de nisip, unde locul devine aproape pustiu – nu mai sunt case, nici copaci, nici măcar drum –, doar

plajă, apă, dune ierboase și, în depărtare, un far alb cu acoperișul negru. Mallory oprește mașina într-un cotlon intim creat de curbura naturală a dunelor, loc pe care l-a descoperit cu altă ocazie. „Asta înseamnă că a venit aici cu altcineva?“ nu se poate abține să se întrebe Jake înainte să adoarmă amândoi la soare.

Când Jake deschide ochii, Mallory ține în mână un castron de metal.

– Hai! îl îndeamnă ea. Pornim la vânătoare de comori.

Pornesc de-a lungul țărmului, cu privirea ațintită la câțiva metri în fața lor. Mallory îi arată diverse feluri de scoici și capsule cu ouă de rechin. Găsesc chiar și un arici de mare.

– E perfect intact, spune ea. Îl ridică în soare, ca Jake să-i poată observa forma de stea. Pe ăsta ar trebui să-l iei cu tine la Washington, ca să-ți amintească de mine.

– Crezi că am nevoie de ceva anume ca să-mi amintesc de tine? întreabă el. Adică... o să ne mai vedem, nu?

Pe undeva, îl bate gândul să nu mai plece niciodată din Nantucket.

– Sigur, răspunde Mallory pe un ton prea dezinvolt pentru a fi pe placul lui.

Se plimbă până la farul Great Point, culegând de pe plajă bucăți de sticlă de mare, cochilii și alte comori, până când umplu bolul, apoi fac cale întoarsă.

– De ce nu? întreabă Jake. Ne plăcem unul pe celălalt.

– Chiar mult, încuviințează Mallory, strângându-i mâna. De mult n-am mai fost atât de fericită cu un băiat. Poate chiar niciodată.

– OK, atunci...

– Atunci... tu te întorci la Washington, iar eu rămân aici.

– N-am putea găsi o cale? insistă el. Tu vii la mine în vizită, vin și eu aici, ne putem întâlni undeva la mijloc de drum... poate în Connecticut sau la New York... Așa adunăm și cupoane pentru distanțe mari.

Mallory clatină din cap.

– Am făcut chestia asta cu ultimul meu iubit și a fost cumplit, spuse ea. E drept că el e în Borneo.

– Washingtonul e mai aproape decât Borneo, zice Jake și râde.

– Problema de bază e aceeași, spuse Mallory. Tu ai o slujbă și o viață la Washington, în timp ce viața mea e aici. Am

locuit la Washington aproape doi ani și mi-am dorit zilnic să fiu în altă parte. Nu vreau să repet experiența. Tace o clipă. Și, ca să fiu sinceră până la capăt, polițistul care a venit la mine acasă aseară m-a invitat în oraș.

Un junghi instantaneu și puternic de gelozie îl face pe Jake să se poticnească.

– Și ce răspuns i-ai dat?

– Unul destul de vag, spune Mallory. I-am zis că ar putea să mă sune săptămâna viitoare.

Lui Jake nu-i place răspunsul, nu-i place deloc.

– N-am putea pretinde că suntem doar noi doi pe lume și că acest weekend nu se va sfârși niciodată?

Mallory se oprește în loc și se întoarce cu fața spre el. Dincolo de umărul ei drept se zărește farul. Ea se ridică pe vârfuri și-l sărută.

– Suntem doar noi doi pe lume și acest weekend nu se va sfârși niciodată.

– Spui asta ca să-mi faci pe plac? întreabă el.

– Da, răspunde Mallory, zâmbind cu gura până la urechi.

Odată ajunși acasă, Mallory intră prima la duș. Jake tocmai studiază cărțile din biblioteca de perete din living, când, deodată, sună telefonul. Primul impuls al lui Jake e să răspundă. Îi place să răspundă la telefoanele altora. La telefonul lui Cooper răspundea doar el de fiecare dată – așa a ajuns s-o cunoască pe Mallory. Bineînțeles că totuși nu se cade să răspundă la telefonul ei. Ce e în capul lui? Poate e Cooper, care vrea să-și ceară scuze. Ce ar zice dacă ar afla că Jake a rămas ca să se culce cu sora lui? Pe de altă parte, dacă e polițistul și sună ca să-i ceară întâlnire lui Mallory? Poate că Jake ar reuși cumva să-i facă vânt.

Mallory dă fuga din baie, goală și udă toată, ca să ridice receptorul înainte să intre robotul. Jake se întreabă dacă și ea se așteaptă să fie polițistul. Jake simte cum i se încordează umerii și gâtul. Emoțiile încep să-i scape de sub control. E *topit* după fata asta.

– Alo? spune Mallory. Da, eu sunt. Oh, da. Da!

Urmează o scurtă pauză, și Jake își imaginează că polițistul o întreabă dacă e liberă în seara următoare. Oare el are să-i remarce linia bronzului? Îi va admira mica adâncitură de la

baza coloanei? Îi va face omletă? Îi va culege firimiturile de pâine de pe buze?

– Oh, îmi pare rău să aud asta, spune Mallory. Da, da, sigur că vreau. Oh, mulțumesc, mulțumesc mult. Șapte și jumătate. OK, ne vedem marți.

Închide telefonul și se întoarce spre Jake:

– Profesorul de engleză de la liceu e la spitalul mare din Boston pentru niște analize și va lipsi de la cursuri în prima săptămână, așa că m-au rugat să-i țin eu locul.

Sentimentul de ușurare care-l inundă pe Jake aproape că îi dă amețeală.

– Grozav! exclamă el. Asta îți și doreai, nu?

– Eu voiam *să se pensioneze* cineva, răspunde Mallory. Nu să se îmbolnăvească.

Jake o ia în brațe și o sărută pe creștet. E fericit pentru ea, dar nu vrea să se gândească la ziua de marți.

– E duminică seară, spune ea. Când trăia mătușa mea, duminica seara mâncam mâncare chinezească și ne uitam la un film de telecinematecă.

Comandă la un restaurant numit Chin's – rulouri cu ouă, supă wonton, coaste, porc moo shu, orez prăjit, tăieței Singapore și vită cu broccoli.

– Și găluște! țipă Mallory în receptor. Două porții! Una la abur și una prăjită.

E prea multă mâncare, dar face parte din distracție. De fiecare dată când Jake și Ursula comandă mâncare chinezească, Ursula mănâncă doar orez alb simplu și refuză fursecurile cu răvaș. Refuză chiar și să citească răvașele. Pretinde că fursecurile cu răvaș sunt o șmecherie care prejudiciază complexitatea culturii chineze.

Jake o privește pe Mallory cum înmoaie o gălușcă aurie în sos de soia și cum o vâră repede în gură, manevrând cu îndemânare bețișoarele. O vede cum îndeasă porc moo shu pe o clătită până când umplutura se prelinge pe margini și cum ia o îmbucătură zdravănă. Jake e atât de uluit de priveliștea unei femei care se bucură de mâncare în loc să se lupte cu ea, încât se întreabă dacă nu cumva se îndrăgostește de Mallory.

Mallory îi întinde un fursec cu răvaș. Jake tocmai se pregătește să-i spună că scopul acestora e să tragă pe sfoară publicul naiv, distorsionând spusele înțelepte ale lui

Confucius, dar nu apucă să dea glas scepticismului Ursulei, că Mallory i-o ia înainte:

– Indiferent de ce scrie, trebuie să adaugi la sfârșit cuvintele „în așternuturi".

Jake pufnește în râs.

– Vorbești serios?

– E casa mea, deci regulile mele, spune ea.

Jake îi face pe plac.

– „Un nou început te va ghida spre drumul care îți este destinat..." Tace o clipă. În așternuturi.

Mallory îl privește lung. În seara asta, are ochii verzi.

– La naiba! Am avut dreptate sau nu?

– Citește-l pe al tău! o îndeamnă el, întinzându-i un fursec.

– „Fii atentă să nu te lași păcălită azi..." în așternuturi! spune ea.

Jake adună cele două bilețele. E hotărât să le ia acasă. La fel și ariciul de mare. Lucruri care să-i amintească de ea.

Deschid televizorul și dau peste un film care tocmai începe: *La anul, pe vreme asta*, cu Alan Alda și Ellen Burstyn. E despre un bărbat și o femeie care se întâlnesc la un hotel pe malul mării în 1951 și care decid să se întoarcă acolo în fiecare an, cu ocazia aceluiași weekend, deși amândoi sunt căsătoriți.

– *La fel* am putea face și noi, spune Mallory. Stă pe canapea, între picioarele lui Jake, cu capul sprijinit de pieptul lui. Tu ai putea veni în Nantucket în fiecare an de Ziua Muncii, indiferent de ce s-ar întâmpla. Am putea face toate lucrurile pe care le-am făcut acum. Ar deveni o tradiție.

„Un an?" se gândește el. Adică, trebuie să aștepte un an întreg?

În dimineața de luni, nori cenușii plutesc la orizont, iar, când Jake iese pe terasă, îl întâmpină un val de aer rece. Are sentimentul sfârșitului. Nu doar sfârșitul weekendului sau al verii, ci a ceva mult mai important.

Jake pregătește omletele, iar Mallory scoate de pe raft un roman de Joyce Carol Oates, pe care ține ca el să-l citească.

– Unul dintre lucrurile care îmi plac la tine e faptul că ești suficient de sigur pe masculinitatea ta ca să citești romane scrise de femei. În caz că te întrebi, să știi că sunt mai bune scriitoare ca bărbații. Îi face cu ochiul. În așternuturi.

Și-a luat un ton glumeț, ceea ce are sens. Este încântată de ocazia de a lucra ca suplinitor și că trebuie să rămână pe insulă, în casa ei de pe plajă, în Nantucket. Casa a ajuns să-i placă lui Jake la fel de mult ca prezența lui Mallory. Lambriurile de lemn o fac să semene cu cabina unui vapor, iar lui Jake îi place că locul acesta are mirosul verii: de sare, de mlaștină și ușor umed. Îi place acea unică hortensie de un albastru intens din vaza din mijlocul mesei lungi și înguste. Îi place și masa, de o lungime și o îngustime neobișnuite. Îi place biblioteca mare cât peretele, cu cărțile ei necartonate și umflate de umezeală. Își imaginează cum se va înapoia la Washington, cu traficul și sirenele de acolo, și cum îl va durea sufletul amintindu-și de vuietul oceanului.

Sfârșitul verii e cel mai trist moment al anului.

O sărută îndelung și afectuos pe Mallory.

– Mă bucur că dulăul a fugărit pisica și pisica a fugit după șoarece.

– Poftim?

– Mă bucur că până la urmă am rămas numai noi doi în acest weekend. Și să știi că mă întorc anul viitor. Anul viitor, aceeași zi.

– Orice s-ar întâmpla? întreabă Mallory.

– Orice s-ar întâmpla, răspunde Jake și, odată cu aceste vorbe, despărțirea i se pare ceva mai ușoară.

Când invitația la nunta lui Cooper sosește prin poștă – pe un carton crem scump, cu un scris atât de sofisticat, încât e aproape imposibil de descifrat –, Jake își dă seama că nu va fi nevoit să aștepte un an întreg ca s-o revadă pe Mallory.

Numai că s-a ivit o complicație pe care băiatul nostru n-a prevăzut-o. El și Ursula au decis să mai dea relației lor o ultimă șansă.

– Dacă ne mai despărțim o dată, să știi că e definitiv, declară Ursula.

Jake e de părere că *deja* s-au despărțit pentru totdeauna. La ultima lor despărțire, înainte ca Jake să plece la Nantucket, fuseseră dureros de sinceri unul cu altul. Ursula recunoscuse că *mai mult decât orice altceva*, o interesa cariera. Cariera era chiar mai importantă decât sănătatea (slăbise șase kilograme de când lucra la Comisia de Burse și Valori Mobiliare și acum arăta grav subnutrită, mai slabă decât un supermodel, pe cale

să devină o victimă a foametei), mai importantă decât familia (părinții ei rămăseseră în South Bend, tatăl fiind un profesor universitar respectat, mama – casnică. Ursula mergea arareori să-i vadă și nici nu-i încuraja să vină la ea, fiindcă asta ar fi implicat vizite la Muzeul Aerospațial și la Arhivele Naționale), mai importantă decât credința (la Universitatea Notre Dame, Ursula fusese vicepreședintă a consiliului religios al campusului, dar, acum, nu mai mergea la liturghie nici măcar de Crăciun sau de Paște, pur și simplu nu avea timp). În sfârșit, precizase ea, cariera era mai importantă chiar și decât Jake.

– Vorbești serios ? întrebase el.

– Cât se poate de serios, răspunsese ea fără echivoc.

Jake ar fi vrut să-i dea o replică la fel de usturătoare... dar ce anume?

Jake o întâlnise pe Ursula când era în clasa a șasea la școala generală Jefferson. O știa de la orele pentru copii supradotați – introducere în algebră, limba spaniolă, engleza în ritm accelerat –, dar și pentru că era prietenă cu sora lui geamănă, Jessica. Ursula fusese singura dintre prietenele surorii lui care îi rămăsese alături când sănătatea începuse să i se deterioreze. Când Jessica ajunsese să aibă nivelul de oxigen în sânge mult prea scăzut ca să mai meargă la școală, Ursula venise să-i aducă lecțiile. Nu fugise speriată, cum ar fi făcut orice alt copil de 12 ani. Ședea în camera Jessicăi, deloc intimidată de faptul că prietena ei era conectată la un tub de oxigen, fără s-o sperie cumplitele ei accese de tuse sau mucusul gros și cenușiu pe care Jessica îl scuipa într-o ploscă. N-o deranja nici prezența mamei lor, Liz McCloud, care își luase concediu de la spitalul Rush din Chicago, unde lucra ca medic ginecolog, ca să se ocupe de Jess.

Jess era fericită când era cu Ursula. Îi spunea Sully, poreclă pe care Ursula n-o tolera din partea altor copii. Lui Jess îi plăcea să asculte muzică, așa că Ursula îi punea discul preferat, pe care-l comandase în urma unei reclame văzute la televizor. Era o compilație de șlagăre noi – *Monster Mash*, *Itsy-Bitsy, Teeny-Weeny Yellow Polka Dot Bikini*, *Purple People Eater* –, și le cântau împreună. Jake nu stătea cu ele în cameră, dar presupunea că Sully și dansa, fiindcă o auzea râzând pe Jess.

De fiecare dată când venea Ursula, Jake era acasă, făcându-și conștiincios temele. Când Liz McCloud decidea că Jess era

prea obosită și că era cazul ca Sully să plece, Ursula cobora în bucătărie ca să-l salute pe Jake și să-și ia rămas-bun de la el și de la menajeră, pe nume Helene, care de obicei îi gătea lui Jake omletă la gustarea de după-amiază. La un moment dat, Helene se oferise să-i facă și Ursulei omletă, și Jake își amintea cum o rugase în gând „Da, te rog stai jos, te rog rămâi“, dar Ursula răspunsese „Nu, mulțumesc“, trebuia să meargă acasă, fiindcă și ea avea de făcut aceleași teme ca Jake. De cum plecase Ursula, Helene făcuse un comentariu pe care Jake îl ținuse minte în toți acești ani. „Sully e o fată drăguță, Jake. Dar, mai important de atât, Sully are *suflet bun*.“

Ursula slujise în altar la înmormântarea Jessicăi. Dacă închidea ochii, Jake o revedea în gând în dimineața aceea, toată în alb, cu părul ei negru și des împletit într-o coadă care îi atârna pe spate, în timp ce se străduia din răsputeri să-și țină firea în fața sicriului în care zăcea prietena ei.

Începând din acel an tragic, Jake și Ursula aveau numai amintiri comune, asta până când Jake plecase la Universitatea Johns Hopkins, în timp ce ea rămăsese în Bend și urmase Universitatea Notre Dame. Din cele opt semestre de colegiu, stătuseră departe unul de altul numai trei și, imediat după absolvire, Jake se mutase la Washington ca să poată fi împreună. Își luase o slujbă ca promotor Big Pharma – poate cea mai criminală industrie din America –, fiindcă voia s-o impresioneze. Jake *detesta* să lucreze pentru firma PharmX. Cel mai bun lucru după despărțirea lor, îi spusese el Ursulei, era că își putea da demisia.

– Ca să faci *ce?* râsese ea.

Poate să predea chimia la școala Sidwell Frinds, răspunsese el, sau poate să se apuce de colectare de fonduri. Știa cum să ia oamenii.

– *Colectare de fonduri?* repetase ea.

– Cel mai grozav lucru acum, că ne despărțim, spusese Jake, e că puțin îmi pasă de părerea ta. Replica lui lovise în plin. Jake o văzuse cum se crispează. Nu te acuz că-ți pui cariera pe primul loc. Știu ce mult îți dorești să... te realizezi.

Ursula nu avusese rival la învățătură la liceul John Adams. Fusese acceptată la Harvard, Yale și Stanford, dar la Notre Dame nu trebuia să plătească taxe, fiindcă tatăl ei era profesor acolo, așa că rămăsese la Notre Dame. Nu se împăcase deloc

cu ideea, însă continuase să se ridice tot mai mult. Fusese șefă de promoție la Notre Dame și fusese admisă cu nota maximă la Facultatea de Drept. Lucrase ca redactor-șef la *Revista de drept din Georgetown* și fusese cap de listă la examenul de intrare în barou. La începutul ultimului an de facultate, fusese recrutată de Departamentul Piață și Comerț al Comisiei de Burse și Valori Mobiliare. Peste încă un an sau doi, își putea face propria firmă, unde să-și stabilească singură salariul. Dar ce importanță avea? Nu se bucura de lucrurile pe care le putea cumpăra cu bani. Nu se relaxa niciodată, nu își lua niciodată concediu, nu avea prietene cu care să se întâlnească la un pahar.

– Ține minte că ceea ce realizezi contează mai puțin decât ce fel de om ești, îi spusese Jake, dându-i lovitura de grație. Știi, uneori, îmi aduc aminte de fata pe care am cunoscut-o când era în clasa a șasea. Dar fata aia nu mai există.

Ceea ce voise el să spună era că Ursula nu mai era genul de persoană care să petreacă măcar o oră alături de o prietenă bolnavă. Nu mai era fata care punea un disc de nenumărate ori doar ca să aducă bucurie altcuiva. Nu mai era Sully și nici nu mai fusese de multă vreme. „Până și părinții tăi" – aici, Jake se aventurase pe un teren periculos, dar, dacă tot luptau fără mănuși, mersese până la capăt – „și-au cerut scuze față de mine pentru cât de cumplit de egoistă te-ai făcut."

Ursula ridicase din umeri.

– Puțin îmi pasă de ce cred părinții mei despre mine, Jake. Iar de părerea ta îmi pasă și mai puțin.

Fuseseră ultimele cuvinte pe care i le adresase. Definitiv, așa crezuse el.

Când Jake se înapoiază la Washington după weekendul în Nantucket, evită toate locurile unde s-ar putea să dea de Ursula. Până și metroul îl ia din altă stație. Cu toate acestea, aflându-se la South Bend cu ocazia Zilei Recunoștinței, dă nas în nas cu ea la Barnaby's, unde amândoi au venit să cumpere pizza.

– Ești în oraș, spune el. Ai venit acasă.

– Da, răspunde Ursula cu o timiditate care nu-i stă în fire. M-am gândit la ce mi-ai spus despre părinții mei. Pe urmă, mama mi-a povestit că tata are probleme cu inima și că vrea să se pensioneze înainte să împlinească vârsta... iar Clint nu e acasă...

Clint, fratele Ursulei, mai mare cu cinci ani ca ea, lucrează ca instructor de sporturi acvatice în Argentina.

– Așa că, da, am venit acasă pentru câteva zile.

Jake nu-i răspunde imediat. Sincer vorbind, e șocat de prezența Ursulei *aici,* în orașul copilăriei lor. Dacă ar fi întâlnit-o alergând pe malul Potomacului sau la restaurantul Clyde's din Georgetown, nici nu i-ar fi acordat atenție. Dar acesta e orașul primului lor sărut (la patinoar), locul unde și-au pierdut amândoi virginitatea (în dormitorul Ursulei, în primul an de liceu, când domnul și doamna de Gournsey erau plecați într-o expediție de cercetare la Kuala Lumpur). Când Ursula absolvise Universitatea Notre Dame, terminase cu South Bend, cu statul Indiana, cu Midwest. Lui Jake nu-i vine să creadă că s-a întors din proprie inițiativă, fără ca el să-i sugereze/s-o îndemne/s-o oblige să facă acest lucru.

I se pare ceva remarcabil.

Înainte să spună ceva, observă cât de *slabă* este Ursula – mult mai slabă decât la despărțirea lor din luna august. Pomeții îi ies în afară, încheieturile mâinilor sunt de grosimea unor bețe, iar pieptul pare scobit chiar și pe sub pulover și canadiană. Ține în mână o pizza, dar Jake știe cum mâncă ea pizza: dă deoparte brânza și celelalte ingrediente, până când rămân doar blatul și sosul, și abia atunci ia o singură îmbucătură.

Dacă ar face aluzie la greutatea ei, ea ar protesta cumva.

– Vrei să bem ceva mai târziu? o întreabă.

– Sigur, acceptă ea.

După o oră și patru beri, se giugiulesc pe bancheta vechiului automobil Datsun al lui Jake. La fel ca în adolescență.

Până la urmă, pleacă împreună din South Bend, apoi, împart un taxi de la aeroportul Dulles până la Dupont Circle. Ursula cochetează cu ideea de a rămâne cu Jake în noaptea aceea, dar până la urmă alege să se întoarcă în apartamentul ei. Când se dă jos din taxi la Sedgewick, spune: „Dacă ne despărțim din nou, va fi pentru totdeauna“.

Jake își trăiește fiecare zi ca și cum ar fi ultima petrecută cu Ursula. Asta îi dă cumva senzația că înșală moartea. Știe că sfârșitul e aproape, dar nu știe când. Pentru ea trebuie să fie o existență teribilă, numai că Ursula își dă silința. Văzând invitația la nunta lui Cooper pe biroul lui Jake, îl întreabă:

– I-ai răspuns deja?

– Păi… nu, răspunde Jake. Adică, da. Trebuie să merg. Sunt cavaler de onoare.

Ursula își lasă capul într-o parte. În cele două săptămâni de când sunt iarăși împreună, a început să arate mai bine. Nu a luat în greutate, dar nu mai e atât de palidă. Bunica ei din partea tatălui era dintr-un orășel din Pirineii francezi, aproape de granița cu Spania, și Ursula i-a moștenit trăsăturile: părul închis la culoare și pielea ușor măslinie. Când stă la soare, se bronzează în câteva minute, dar, cum a trăit aproape exclusiv în interior, pielea ei a căpătat o nuanță gălbuie. Acum însă, a prins ceva culoare în obraji.

– Vreau să merg și eu, spune ea. Îmi place de Cooper.

– Oh! exclamă Jake. Păi…

– Nu vrei să vin cu tine? întreabă Ursula. Cooper nu mă poate suferi? Crede că m-am jucat cu tine? Că relația noastră e toxică?

– Nu-i vorba despre asta, răspunde Jake. Eu nu discut despre… Niciodată nu te-am vorbit de rău în fața lui.

În mare parte, e adevărat, dar probabil că la băutură a scăpat niscaiva critici la adresa Ursulei când era cu Coop. Absolut toți prietenii lui Jake știu că Ursula îl trage în jos.

– Cine e Krystel Bethune? întreabă Ursula. N-am cunoscut pe nimeni cu numele ăsta. Mi-aș fi amintit.

Așa e. Ursula are o memorie deosebită când vine vorba despre nume. Pentru ea, întrebarea crucială este „Se potrivește acest nume unui candidat la Curtea Supremă?“ Cu siguranță, în opinia ei, nu va exista în veci un judecător cu numele Krystel Bethune. Iată o exemplificare perfectă a motivelor pentru care lumea o antipatizează pe Ursula.

– A cunoscut-o astă-primăvară, explică Jake. La restaurantul Ebbitt Grill.

Jake nu pomenește despre faptul că Krystel servise la masa lui Cooper. Ursula ar fi fost extaziată să aibă așa un subiect de bârfă.

– E un club local drăguț, așa am auzit, spune Ursula. Ridicat cu banii câștigați din construcția căilor ferate. Spune-le că mai vii cu cineva, da?

– Mm…, e tot ce spune Jake.

Nu vrea s-o ia pe Ursula la nunta lui Cooper. Nu și-a închipuit că se va ivi o astfel de problemă. Ursula e mereu

ocupată, și nu-i place să plece din Washington pentru nimic în lume. Ca și cum ar fi legată de SEC prin cordon ombilical.

– Deja i-am anunțat că merg singur. Este o nuntă cu pretenții și mai e numai o săptămână. Nu vreau să le impun nimic.

– O să înțeleagă, insistă Ursula. Azi, poate îmi iau pauză de prânz ca să mă duc să-mi cumpăr o rochie, spune ea.

– Sau poate îți iei pauză de prânz ca să te duci să mănânci ceva, îi sugerează Jake.

Ursula pune invitația pe birou.

– Abia aștept să mergem. O nuntă! Poate că următoarea va fi a noastră.

Jake amână să-l roage pe Cooper s-o treacă și pe Ursula pe lista invitaților, fiindcă e convins că ea va renunța. Că se va ivi o urgență la serviciu. Nunta e programată pentru 18 decembrie, și Ursula e implicată într-o investigație despre care nu poate discuta cu nimeni. Jake speră din tot sufletul ca ea să renunțe. Vrea s-o vadă pe Mallory singur.

Mallory. Mallory. Mallory.

Cum până pe 15 decembrie Ursula tot nu s-a răzgândit – ba chiar și-a cumpărat o rochie de catifea neagră cu umerii goi –, Jake îl sună pe Cooper ca să-i spună că vine cu cineva. Cooper vorbește cu mama lui, Kitty, care spune că vestea e un noroc extraordinar, fiindcă cineva tocmai a anunțat că nu poate să vină.

– Ești mare! exclamă Cooper. Ai reușit să adaugi pe cineva pe lista invitaților fără s-o enervezi pe Kitty.

– Super! răspunde Jake cu jumătate de gură.

Nu Kitty era persoana pentru care își făcea el griji.

Ceremonia e programată pentru ora cinci. Ursula și Jake sosesc cu mașina în parcarea bisericii la patru și zece, fiindcă urmează să aibă loc o scurtă repetiție cu cavalerii și domnișoarele de onoare – plus un păhărel de whiskey, spune Cooper.

– Ce fac eu cât timp tu ești la repetiție? întreabă agasată Ursula, pe tonul ei obișnuit de dinainte să se împace cu Jake. Nu vreau să stau singură în biserică.

– Poate lucrezi în mașină? sugerează Jake.

La picioarele Ursulei e o servietă plină cu declarații. Jake răsuflă ușurat că Ursula nu vrea să intre în biserică devreme. Mallory e domnișoară de onoare și, deși va afla curând că a venit și Ursula – e posibil ca fratele ei sau Kitty să-i fi spus deja –, măcar vor fi împreună o oră la repetiție. Jake ar putea vorbi cu ea, i-ar putea explica. I-a adus lui Mallory un cadou, înfășurat într-o hârtie albă cu clopoței argintii. Ursulei i-a spus că e o glumă de-a lui în calitate de cavaler de onoare al lui Coop. Nu știe dacă va avea curajul să i-l dea pe furiș lui Mallory, deși acum e cea mai bună ocazie. Ia cadoul de pe bancheta din spate, de lângă robotul KitchenAid pe care l-au cumpărat pentru Coop și Krystel, și-l vâră sub braț.

Biserica Roland Park e iluminată de sute de lumânări înalte, iar altarul a fost decorat cu crăciunițe albe. Cooper și ceilalți însoțitori ai mirelui sunt îmbrăcați în smoching, cu cravate albe. Jake pune darul pentru Mallory într-o strană goală și iuțește pasul pe culoar. A sosit ultimul. Vede cinci prietene ale miresei aliniate pe prima bancă, ascultând instrucțiunile preotului. Jake încearcă să ghicească care dintre ele e Mallory, privind-o doar din spate, apoi, îl vede pe Coop cum îl îndeamnă să se grăbească și să-și ocupe locul lângă ceilalți însoțitori ai lui.

– Îmi pare rău! șoptește Jake. Era trafic intens pe șoseaua de centură.

Coop îi strecoară lui Jake o ploscă mică de piele, iar Jake se așază lângă Frazier, care e cavaler de onoare.

– Mă bucur să te văd pe picioarele tale, îi șoptește Jake.

Fray zâmbește pieziș. Arată mult mai bine decât astă-vară. E tuns elegant și proaspăt bărbierit.

– Eu măcar am fost punctual.

Jake întoarce capul spre cruce și trage o dușcă din ploscă. Niciodată nu a simțit mai mult ca acum nevoia de a bea. Îl bate pe umăr pe Frazier.

– Vrei și tu?

– Nu, răspunde Frazier. Sunt pe sec de ceva timp.

Probabil nu-i o idee rea, își spune Jake, dat fiind ce s-a întâmplat vara trecută. Jake mai ia o înghițitură de whiskey și, prinzând curaj, se uită la Mallory. E îmbrăcată într-o rochie lungă de culoarea fildeșului, cu umeri de dantelă. Are părul ridicat în creștet într-un stil despre care Jake a uitat cum se numește. E machiată, și, deși Jake păstrează în amintire chipul

ei natural, fără cosmetice, acum, rămâne cu gura căscată. „Uau! M-a dat pe spate.“ Ochii ei par mai mari. Buzele trandafirii sunt incredibil de sexy. Poartă un șirag de perle la baza gâtului și cercei asortați, iar în păr are prins un fir de floarea-miresei.

Când dă cu ochii de Jake, îi zâmbește larg și-i face cu mâna ca un copil. Văzând naturalețea cu care își arată ea bucuria, lui Jake îi vine s-o ducă în brațe la altar și să se însoare cu ea acum, pe loc. În același timp, e furios pe el însuși. E limpede că Mallory nu știe că a venit însoțit de Ursula.

Cei de față își repetă rolurile în absența lui Krystel și a domnișoarei de onoare, care se pregătesc de nuntă în altă parte. Jake nu e repartizat ca partener al lui Mallory, ceea ce-l dezamăgește în așa hal, încât e gata să-i ofere lui Brian, colegul lui Cooper de la Institutul Brookings, 100 de dolari ca să facă schimb de partenere. E turbat de gelozie când o vede pe Mallory la braț cu Brian. Cât poate fi de ipocrit! Ursula îl așteaptă în mașină. S-a împăcat cu Ursula, au luat-o de la capăt.

Repetiția durează zece minute. Repetă de două ori ce au de făcut, după care prietenele miresei trebuie să aștepte în altă încăpere. Dar Mallory se apropie grăbită de Jake. Expresia de pe chipul ei e una pătimașă, dar, când ajunge la câțiva pași de el, se oprește, probabil amintindu-și că amândoi sunt în biserică și că nimeni nu știe ce s-a petrecut în acel weekend de Ziua Muncii.

– Bună..., îl salută ea. Mă bucur să te văd.

Rezerva ei e adorabilă.

– Ești frumoasă, spune el. Frumoasă de mi se taie răsuflarea.

Mallory își lasă bărbia în piept.

– Și tu ești frumos. Îți stă bine în smoching.

– Ascultă, șoptește Jake. Trebuie să-ți spun ceva.

Mallory ridică fața spre el. E la fel de luminoasă ca lumânările înalte.

– Că te-ai gândit la mine zi de zi în toate aceste trei luni și jumătate?

– Chiar m-am gândit, admite el cu sinceritate. Sigur că m-am gândit. Dar... în ultimul moment am adus pe cineva cu mine.

– Pe cineva?

– Ursula.

Ochii ei îl cercetează atent, și Jake o vede cum își înghite nodul din gât. Îl doare inima s-o vadă cum se străduiește să se arate curajoasă. Mallory clatină din cap, și lui Jake îi vine să se ducă direct la mașină și să-i spună Ursulei să plece acasă, fiindcă nu e binevenită aici. Bineînțeles că așa ceva e imposibil, Jake o iubește pe Ursula – sau cel puțin nu poate trăi fără ea.

– Știu că nu am nici un drept asupra ta, spune Mallory.

„Ba da", protestează el în gând.

– Auzi, ți-am adus ceva.

Ia darul din strana unde îl lăsase și i-l oferă lui Mallory.

– O carte? întreabă ea.

Rupe hârtia, o mototolește în pumn și, fără să ezite, o îndeasă în buzunarul pantalonilor lui Jake.

Atingerea ei pe picior îl face să-și piardă cumpătul o clipă.

– *Sinuciderea fecioarelor*. Jeffrey Eugenides.

– E scrisă de un bărbat, spune Jake. Dar este o carte bună. Crăciun fericit, Mal!

În capătul culoarului dintre strane apare o femeie înaltă, cu părul platinat, îmbrăcată într-o rochie crem tricotată, cu mâneci lungi.

– Mallory, iubito, grăbește-te!

Mallory îi surâde slab lui Jake.

– Asta-i Kitty, spune ea. Trebuie să plec. Rezervă-mi și mie un dans!

Se ridică pe vârfuri, îl sărută pe obraz și iese în grabă, ținându-și poalele rochiei cu mâna, ca să nu se împiedice.

În timpul ceremoniei, Jake e cu gândul în altă parte. A condus-o pe Ursula la locul ei, pe partea mirelui, iar ea l-a prins de braț și i-a șoptit: „N-ar fi trebuit să vin. Nu cunosc pe nimeni". Acum, Jake stă în fața altarului, furios la culme. De ce a acceptat să-l însoțească Ursula? Răspunsul este cât se poate de simplu. Pentru că așa a vrut ea, și Ursula obține tot ce își dorește. Jake e atât de supărat, că nici nu se poate uita la ea. Așadar, se uită pe furiș la Mallory, care pare fascinată de jurămintele pe care le schimbă între ei Cooper și Krystel. „În bogăție și în lipsă, în sănătate și în boală."

„Poate că următoarea nuntă va fi a noastră", spusese Ursula.

„Ha!" își spune Jake. Dacă el și-ar pierde slujba, sau ar da faliment, sau ar fi lovit de un autobuz, sau ar fi diagnosticat cu

cancer în fază terminală, ar fi pe cont propriu.

Nu se va căsători cu Ursula în vecii vecilor.

Mallory își șterge o lacrimă. Cooper sărută mireasa. Organistul cântă *Oda bucuriei*. Toată lumea bate din palme. Jake se uită la Ursula, care își ține capul în piept. Citește... programul? Nu. Și-a adus *de lucru* în biserică. Acum, împăturește foile pe jumătate, le vâră în poșetă și se uită spre Jake, să vadă dacă a observat. Pe urmă, îi trimite o sărutare din vârful degetelor.

În mașină, pe drum spre clubul unde are loc petrecerea, Ursula comentează:

– Mireasa era drăguță. Dar cum să porți etolă de blană albă la altar? Cum să porți etolă de blană, punct. E de prost-gust.

– Te rog, lasă răutățile! îi cere Jake.

Este punctul de pornire obișnuit pentru una dintre altercațiile lor: Ursula face o remarcă răutăcioasă, Jake îi atrage atenția, Ursula obiectează, apoi, situația scapă de sub control. Numai că, astă-seară, Ursula își privește mâinile.

– Ai dreptate, spune ea. Îmi pare rău!

*

Sala de dans a clubului a fost decorată ca un peisaj de iarnă, și, oricât ar fi de agitat, Jake nu are cum să nu fie impresionat. Totul e în nuanțe de alb. Fiecare masă rotundă are în mijloc un brăduleț alb cu globuri albe strălucitoare. Există și o arcadă de lemn decorată cu lumini albe și buchete rotunde, care par să fi adunat toți trandafirii albi din Maryland. Instrumentiștii de pe podium sunt în costume albe. Chelnerii sunt și ei în sacouri albe. Tortul de nuntă din șapte etaje e ornat cu fondant alb, peste care a fost presărată nucă de cocos, imitând zăpada.

Jake și Ursula sunt repartizați la masa 2. Mallory stă la masa 1, alături de mire și mireasă, de părinții ei și de Brian de la Brookings. Mallory a băut deja șampanie și și-a plecat capul spre Brian, care îi spune ceva amuzant, făcând-o să râdă.

– Vrei șampanie? întreabă Ursula. Eu am să beau puțină.

– Simt nevoia de ceva mai tare, spune Jake.

După al treilea whiskey, Jake ajunge la concluzia că nunțile sunt imprevizibile. Ori extraordinare, ori de-a dreptul oribile. Cea de acum e practic nemaipomenită – s-au investit în ea

mult timp, eforturi și bani –, dar, cum Jake e nevoit să-i țină companie Ursulei în timp ce tânjește după Mallory, e în același timp oribilă.

A trecut prin cină și toasturi pe pilot automat, remarcând doar că toastul lui Frazier a fost emoționant, probabil fiindcă Fray nu era băut. Ursula discută cu invitatul din stânga ei, vărul lui Cooper, Randy, consilier la corporația Constellation Energy din Baltimore. Vorbesc despre probleme de serviciu, astfel că Jake e liber s-o privească în voie pe Mallory. Ea pare captivată de Brian de la Brookings. Sau poate doar încearcă să-l facă gelos pe Jake.

După primele dansuri, orchestra începe piesa *Holly Jolly Christmas*, și Brian o invită pe Mallory pe ringul de dans. Jake îi urmărește cu privirea câteva secunde. Brian a avut tupeul să-și lărgească papionul și să-și descheie primul nasture de la cămașă. Lui Jake îi fuge gândul la seara petrecută la Chicken Box, când Mallory se abandonase dansului cu atâta bucurie. Jake fusese atât de aproape de ea, încât simțise în nări parfumul de zmeură al șamponului ei.

Mica strungăreață dintre dinții ei de jos. Pielea catifelată a gâtului. Nisipul adunat în scoica urechii. Fărâma de pâine de pe buza ei. Era un adevărat chin să-și amintească toate acestea.

Se întoarce spre Ursula. Corect ar fi s-o invite la dans, își spune el. Dar ea a scos un document oarecare din cele îndesate în geantă și îl recitește.

Jake clatină din cap și se duce la bar.

Krystel a aruncat buchetul de mireasă. Cooper i-a luat jartiera. Ursula nu s-a ferit să-i spună lui Jake că ambele tradiții i se par dezgustătoare, astfel că amândoi au rămas la locurile lor. Între timp, Brian de la Brookings a prins curaj și începe s-o pipăie pe Mallory, ba la un moment dat o sărută pe creștet. Lui Jake îi vine să-i ardă un pumn. Oare ar putea găsi un pretext rezonabil ca să intervină? Noaptea trece. „Rezervă-mi și mie un dans."

– Ești tare abătut, spune Ursula. Vâră plicul cu documente înapoi în geantă. Era mai bine dacă nu veneam.

Jake nu-i răspunde.

– Hai să dansăm! spune Ursula.

Orchestra cântă *Build Me Up Buttercup*, și toată lumea a ieșit pe ringul de dans, așa că Jake întinde mâna către Ursula. Rămân amândoi într-un colț al ringului de dans. Ursula

dansează foarte prost, dar asta nu-i o noutate pentru Jake. Știe că Ursula își dă seama de asta și că pentru ea e o concesie enormă că a catadicsit să vină.

Spre sfârșitul cântecului, unul dintre chelnerii în sacouri albe atinge ușor umărul Ursulei. Se pare că e căutată la telefon.

– Totul în regulă? o întreabă Jake.

Imediat se duce cu gândul la tatăl Ursulei și la problemele lui cu inima.

– E de la serviciu, răspunde ea. Le-am dat numărul de aici... îmi pare rău. E vorba despre documentele pe care le-am studiat... Termenul e luni.

– Du-te! o îndeamnă Jake. Era atât de previzibil, încât nici nu se mai preface surprins sau indignat. Vorbește liniștită.

Ursula părăsește ringul de dans plină de importanță, în timp ce orchestra începe piesa *At Last*. Jake se duce până în locul unde dansează Mallory cu Brian și-l bate pe Brian ușor pe umăr.

– Îmi dai voie?

– Ce vorbești, tipule? ripostează Brian.

– E vechiul meu prieten, Jake, i-am promis un dans, intervine Mallory. Vorbim mai târziu.

Se lasă cuprinsă în brațe de Jake, în timp ce Brian se retrage cu coada între picioare.

– Bună..., spune Jake.

– Bună..., răspunde Mallory.

Își împreunează mâinile, Jake își pune ferm palma pe spatele ei și amândoi încep să se miște în ritmul muzicii.

– N-am vrut s-o aduc, spune Jake. S-a invitat singură în ultimul moment.

– E foarte frumoasă.

– *Tu* ești foarte frumoasă, i-o întoarce el.

– Nu suntem la un concurs, replică Mallory. E iubita ta.

– Da, încuviințează el posomorât.

– Mulțumesc pentru carte! spune Mallory. Foarte frumos din partea ta. Nu erai obligat să-mi aduci ceva.

– Fiecare carte pe care am citit-o de când am plecat din Nantucket mi-a amintit de casa ta, spune el. Am așteptat să citesc una îndeajuns de bună cât să ți-o dăruiesc.

– Jake.

Tonul ei e aproape o dojană. Oare a fost greșit din partea lui să facă un gest atât de romantic, când, pe de altă parte, a adus-o pe Ursula la nuntă?

Mallory își reazemă o clipă fruntea de pieptul lui Jake.

– Știu un loc mai ferit, murmură ea. Vrei să ne furișăm acolo un minut, ca să mă săruți?

– Da, răspunde el.

Mallory pleacă prima, și Jake o urmează la o distanță care speră să fie discretă. Ea merge pe un coridor, apoi, cotește pe un altul, evident folosit doar de personal. Deschide o ușă, apoi o închide. O clipă mai târziu, intră și el. E o cămară de provizii. Mallory încuie ușa în urma lor și stinge lumina.

Jake nu mai știe de el. O sărută în neștire. Vrea să-și întipărească în memorie conturul obrazului ei așa cum îl cuprinde în palme și apăsarea buzelor ei pe ale lui.

Ea se desprinde prima din îmbrățișare.

– Vii în Nantucket în weekendul de Ziua Muncii?

– Orice s-ar întâmpla, răspunde el.

Când Jake suie în mașină împreună cu Ursula – care e acum la volan –, ea întoarce capul către el și îl întreabă:

– Cine e domnișoara cu care dansai?

Jake se aștepta la această întrebare. Oricât de absorbită ar fi fost de depozițiile ei, în clipa când o femeie frumoasă se apropia la doi metri de Jake, Ursula o remarca. Nu voia să petreacă timp cu el, dar nici nu voia să-l împartă cu alta.

– Sora lui Cooper, răspunde el. Mallory Blessing. Pentru el, e o ușurare, ba chiar o bucurie să-i rostească numele cu voce tare de față cu Ursula. Ne știm de ani de zile.

– Părea îndrăgostită de tine, spune Ursula. De fapt, chiar mi-a plăcut chestia asta.

Mai sunt opt luni până la Ziua Muncii, apoi șapte, șase. Tot mult. Pe urmă, vine primăvara, anotimpul cireșilor în floare la Washington, când aleile parcului National Mall arată ca niște covoare trandafirii, iar timpul parcă trece mai repede. Jake joacă în echipa de softball a firmei PharmX și își petrece timpul liber programând antrenamente și meciuri. Apoi, vine luna iunie. Oficial, începe vara, și la Washington e atât de cald, încât până și Ursula e de acord ca amândoi să plece din oraș la sfârșit de săptămână. Se duc de două ori la plaja

Rehoboth, după care Ursula face ceva neașteptat: își ia concediu o săptămână ca să plece împreună la Paris.

– Ar fi un loc atât de romantic unde să ne logodim, spune ea.

Chiar este romantic. Pleacă la începutul lui august, când parizienii sunt în vacanță, astfel încât să aibă orașul numai pentru ei. Ursula plătește o sumă extravagantă pentru o rezervare la hotelul Le Meurice, cel mai frumos la care au fost vreodată. Jake se îngălbenește văzând prețurile meniului de la room-service, apoi, își spune că, dacă Ursula tot muncește atât de mult, își pot permite puțin lux. Comandă micul-dejun în cameră în fiecare dimineață. Cafeaua e tare și aromată. Lui Jake îi place să audă clinchetul linguriței în ceașca de porțelan. E sunetul luxului pe care și-l îngăduie un privilegiat. Același sentiment i-l dă și untul franțuzesc, pe care îl întinde în interiorul pufos al croasantului. Ca medici, părinții lui Jake câștigă bani buni, numai că sunt prea ocupați ca să-i și cheltuiască. Ursula este exact ca ei, astfel că Jake își propune să se bucure de lux cât timp are ocazia.

Se plimbă amândoi mână în mână prin cartierul Le Marais, admirând magazinele de pe încântătoarele străduțe înguste. Ursula e atrasă de florării, așa că intră în câteva ca să inspire parfumul freziilor și să converseze cu patroanele într-o franceză impecabilă. Ele îi admiră eșarfa, rochia, poșeta. O cred pariziancă. Jake asistă uimit la aceste scene, simțindu-se un american mare și prost. Încă de a doua zi, renunță să mai poarte șapca cu inscripția Hopkins Lacrosse.

Ursula a ales cele mai bune braserii din oraș, unde se așază amândoi pe banchete plușate și savurează scoici cu cartofi prăjiți, salată cu bacon, antricot cu sos Béarnaise. Se pare că obiceiul de a nu mânca al Ursulei e și el în vacanță. Într-o seară, își devorează calcanul cu sos Dover până la ultima firimitură, deși dă laoparte sosul cu unt. În seara următoare, se răsfață cu șase cartofi prăjiți din farfuria lui Jake. Îi numără cu voce tare.

A lăsat cu bună știință Montmartre și Sacré Coeur pentru ultima seară. Vrea să vadă biserica luminată și să admire priveliștea orașului văzut de sus. Cumpără amândoi o sticlă exagerat de scumpă de vin Montrachet, pe care îl beau din pahare de plastic, stând pe iarbă în părculețul de la poalele bisericii.

Ursula oftează.

– Vreau să ne căsătorim.

– Chiar acum? întreabă Jake.

– Nu, dar, știi... Vreau să-mi ceri mâna. În curând.

Jake simte un nod în gât. Știe că Ursula așteaptă – sau speră să primească – o cerere în căsătorie chiar în acest sejur. În ultimele săptămâni, Jake și-a zis de două ori „Ar trebui să cumpăr un inel". Dar ceva l-a oprit. Nu simte *imboldul.* Dacă ar cumpăra un inel acum, ar fi pentru că așa vrea Ursula. Și afurisit să fie dacă îi va permite să-l forțeze să ia o hotărâre pentru care nu se simte pregătit.

– Mă lași, te rog, pe mine să mă ocup de asta? Te rog, Ursula!

– Și ai să te ocupi?

– Asta nu înseamnă că mă lași pe mine.

– De fapt, ce *facem* noi, Jake?

– Eu nu știu ce faci tu, răspunde Jake. Dar mie îmi trebuie ceva timp. Încerc să mă maturizez. Încerc să construiesc o relație care să dureze o viață. Ori noi doi încă n-am ajuns în acest punct, Ursula. Îmi pare rău, dar n-am ajuns acolo!

Ea se ridică brusc, vărsând vinul din pahar.

– Eziți ca să fii rău cu mine, îi spune. Sau ca să-mi arăți cât ești de puternic.

Se apleacă spre el, acoperind conturul lunii, și Jake simte cum se golește de tot farmecul Parisului, ca și cum cineva ar fi scos un dop. Sigur că săptămâna lor pariziană se va încheia astfel.

– Nu strica tot! o roagă Jake. Hai să mergem la cină!

– Tu ești cel care strică, i-o întoarce ea, îndepărtându-se furtunos.

Când Jake se înapoiază la Washington, pe birou îl așteaptă un maldăr de documente de rezolvat, iar în mesageria telefonică are nu unul, nu două, nu trei, ci patru mesaje vocale de la Cooper Blessing.

Îl sună pe Cooper la Brookings, și i se spune că și-a luat concediu pentru niște probleme personale.

Cum?

Îl sună pe Cooper acasă. Cooper răspunde cu glas răgușit și sfârșit:

– Krystel m-a părăsit.

Jake e nevoit să lucreze până seara târziu ca să recupereze ce are de făcut, iar, când termină, se duce în Georgetown să se vadă cu Cooper la Tombs.

Află că Krystel e dependentă de droguri și așa a fost întotdeauna. Cooper știa că ea mai lua ocazional cocaină împreună cu colegii de la muncă, dar pusese acest fapt pe seama serviciului, a nopților când lucra până târziu, a turelor duble. Pe urmă, aflase că Krystel se aventura până pe străzile 14 și U ca să-și cumpere droguri.

– Fuma cocaină! izbucnește Cooper. Ca o... ca o...

– Of, Doamne! îl compătimește Jake.

– Am vrut s-o duc la dezintoxicare, continuă Cooper. Dar a refuzat să meargă. Nu *vrea* să se lase. S-a mutat din nou cu mama ei în Rising Sun, așa *zice* ea, dar, ca să fiu sincer, cred că s-a aciuat prin cine știe ce azil pentru săraci.

– Nu-i în toate mințile? întreabă Jake. Tu ești cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată.

– Iubește drogurile mai mult decât pe mine, răspunde Cooper.

Jake e pe punctul să-i spună că îl înțelege. Dacă înlocuiești cuvântul „cocaină" cu cuvântul „muncă", e fix ce se întâmplă cu Ursula. Totuși, nu-i chiar același lucru, Jake își dă foarte bine seama. Krystel e dependentă de cocaină și și-a părăsit soțul după mai puțin de nouă luni. E o problemă atât de gravă că Jake nu știe cum să reacționeze.

– Ce pot face pentru tine, frate? întreabă Jake. Cum pot să te ajut?

Cooper răspunde că are nevoie să plece din oraș. Trebuie cu orice preț să plece din Washington, fie și pentru un weekend prelungit.

– Mallory vrea să ne întoarcem în Nantucket, spune el. Zice că avem cu toții nevoie să retrăim experiența de anul trecut.

– Oh! exclamă Jake. Serios?

Mallory vine să-i ia de la aeroport. E bronzată și în formă excelentă. Părul i s-a decolorat de la soare și are culoarea grâului. E îmbrăcată în șort de blugi, un tricou cumpărat dintr-un loc numit Rope Walk și șlapi de piele. Are brațul acoperit aproape până la cot cu brățări multicolore. În jurul gleznei și-a făcut un tatuaj înfățișând niște viță-de-vie.

Jake e topit. Îi place la nebunie tot ce este familiar la ea și tot ce e diferit.

Mallory își îmbrățișează întâi fratele, strângându-l tare de tot la piept și uitându-se la Jake peste umărul lui Cooper. Obrazul i se vede doar pe jumătate, așa că expresia ei e greu de descifrat. Iată-i împreună un an mai târziu, deși nu în împrejurările pe care și le-ar fi dorit.

Când Mallory și Cooper se desprind din îmbrățișare, ea se întoarce către Jake.

– Salut, străine! îi spune. Bine ai revenit!

Se ridică pe vârfuri ca să-l îmbrățișeze, apoi, îi prinde în pumn părul de la ceafă și-l scutură afectuos.

Lui îi crește inima ca un talaz.

Când se așază pe bancheta din spate a Blazerului, Jake e atât de fericit, că-i vine să zboare. Și nici măcar n-a fost nevoie s-o mintă pe Ursula. A venit în Nantucket ca să-i aducă alinare prietenului său lovit de soartă. Numai că, acum, Cooper cel lovit de soartă e binedispus. A flirtat cu stewardesa și a coborât din avion cu numărul ei de telefon. Va fi și ea în Nantucket tot weekendul, așa că au stabilit să se întâlnească la Chicken Box.

Când Mallory intră cu mașina pe străduța fără nume, în urma ei ridică un nor de praf și de nisip. Când praful și nisipul se așază, în fața lor se vede casa, cocoțată pe o limbă de nisip. Dincolo de casă e oceanul, albastru și liniștit ca o oglindă. Sunt aici. S-au întors.

Casa e la fel. Miroase la fel. Anul acesta, Cooper și Jake stau singuri în câte o cameră. Jake se grăbește s-o revendice pe cea de lângă camera lui Mallory.

– Mergem să înotăm? întreabă Cooper.

– Oh, da! exclamă Jake, deși e nerăbdător să stea de vorbă cu Mallory.

Vrea să știe ce fel de an a avut ea, vrea să se uite la cărțile noi de pe rafturi, la CD-uri și să pună niște muzică. Casa asta, fâșia de plajă, insula, toate sunt adânc întipărite în memoria lui, la fel ca un sigiliu pe hârtie.

– Voi mergeți să înotați, îi îndeamnă Mallory. Eu pregătesc aperitivele și peste puțin timp putem aprinde și cărbunii. Am pregătit hamburgeri.

– Ce drăguț! spune Cooper. Exact ca anul trecut.

*

Timpul se derulează înapoi. Totul este *exact* ca în anul precedent.

Și totuși, ceva e diferit anul acesta: un duș în aer liber. Mallory li-l arată cu mândrie celor doi băieți, numindu-l „conacul". E o cabină spațioasă și frumos lucrată, din scânduri care încep să capete culoarea cenușie. Cabina are și un loc unde să te poți schimba, cu o banchetă și cârlige în formă de ancore pentru prosoape. Jake e destul de înalt ca să arunce o privire dincolo de peretele cabinei: într-o parte se vede oceanul, în cealaltă – lacul. Apa e fierbinte și multă. E cel mai grozav duș din lume.

Deodată, Jake observă un șort bărbătesc atârnând de unul dintre cârligele în formă de ancoră.

Are un moment de derută. El e prima persoană care face duș. Cooper e la bucătărie, stând de vorbă cu Mallory. Așadar, șortul aparține...

Altcuiva.

Cooper pune burgerii pe grătar, în timp ce Mallory se ocupă de porumb și de roșii. Jake pune muzică: Dave Matthews, Hootie and the Blowfish, apoi, *Hard Headed Woman*. Melodia atrage atenția lui Mallory. O vede privindu-l prin aburul care se ridică din oala cu porumb. Ceea ce a fost între ei încă există. Ursula nu contează. Nici celălalt tip, oricine ar fi el.

Cooper intră cu un platou cu hamburgeri și chifle la grătar.

– Ce tot ai cu cântecul ăsta? întreabă el.

La cină, Mallory deschide discuția fără ocolișuri.

– Vreți să vorbim despre Krystel sau nu?

– Hai să nu vorbim despre ea, răspunde Cooper.

Își pune o tonă de murături pe hamburger, și Jake observă că Mallory face același lucru. Pe neașteptate, se duce cu gândul la Jessica, la concursurile lor de înot în piscina Potawatomie, la felul cum își dădea părul ud pe spate ca să semene cu Dolley Madison. Îl doare sufletul că nu mai are o soră.

Mallory ridică paharul cu vin.

– În cinstea faptului că nu vorbim despre Krystel!

Toți ciocnesc paharele și beau.

– Eu nu înțeleg cum e cu iubirea asta, spune Cooper. De câte ori am mâncat la restaurant ca adult în viața asta? De sute

de ori. Ceea ce înseamnă că am avut de a face cu sute de chelneri, jumătate dintre ei fiind femei. De ce, oare, m-am îndrăgostit de Krystel Bethune de la Old Ebbitt Grill? Nu pot să înțeleg.

– E frumoasă, răspunde Mallory. Ăsta e motivul? Te-ai luat după aparențe?

– N-a fost cea mai frumoasă dintre iubitele mele, protestează Cooper. Tiffany Coffey din liceu era mult mai drăguță. La fel și Stacey Patterson de la colegiul Goucher...

– Așa e, aprobă Jake. Stacey era tare drăguță.

Mallory îi arde un picior pe sub masă, și dintr-odată seara prinde viață. Mallory e geloasă!

– E chestie de moment, explică Jake. Sosise momentul să cunoști pe cineva, și ea s-a nimerit să fie acolo.

– Purtam tricoul cu inscripția Hopkins Lacrosse, povestește Cooper. Ea mi-a spus că știa câțiva jucători din echipa care câștigase campionatul în '87. Cred că am fost impresionat. Dar tocmai asta-i chestia care mă ține noaptea treaz. Ce ar fi fost dacă Krystel n-ar fi pomenit despre Petro și Wilkie? Sau dacă aș fi avut pe mine alt tricou? Atunci, n-am fi făcut conversație. Eu nu i-aș fi cerut numărul de telefon și n-aș fi acum în Nantucket cu inima făcută zob!

Mallory îl atinge iar pe Jake peste picior pe sub masă, numai că de data asta e un semn discret, făcut cu piciorul gol pe gamba lui. Dacă o ține tot așa, o va lua în brațe și o va duce în dormitor. Cooper nu are decât să protesteze.

– Dar tu, Jake? Tu înțelegi iubirea? întreabă Mallory.

Jake începe să-și ungă porumbul cu unt.

– Nu.

– Și totuși, da, intervine Cooper. O iubești pe Ursula. Ai iubit-o întotdeauna. Se uită la Mallory. Sunt împreună încă din clasa a opta.

– Cu intermitențe, precizează Jake. De fapt, mai mult nu.

– Dar acum sunteți împreună? întreabă Mallory.

Începe să se întunece. Pe masă e doar o lumânare ornamentală, dar, chiar și așa, Jake sesizează întrebarea din ochii ei, care sunt verzi în seara asta. Așa îi plac cel mai mult.

– Da, suntem.

Mallory își taie hamburgerul în două cu o mișcare aproape violentă.

– Ai să te însori cu ea?

– Nu pot să cred că încă n-ai cerut-o în căsătorie, spune Cooper.

Jake a ajuns la o răscruce. Nu prea știe ce să le mărturisească. Ar trebui să-și descarce sufletul ca și cum Mallory nu ar avea nimic de a face cu răspunsul? Cumva, amândoi joacă teatru față de Cooper și unul față de altul.

– Luna trecută am fost împreună la Paris, spune el. Ea a vrut să-i cer mâna și eu i-am spus că nu eram pregătit.

– Aoleu! exclamă Cooper.

Mallory îi aruncă fratelui ei o privire exasperată.

– Măcar el nu se azvârle cu capul înainte.

– Eh..., răspunde Cooper. Parcă trebuia să te porți cu mine cu mănuși.

Jake se uită în jos la hamburger, apoi, ridică privirea la Mallory.

– Dar tu, Mal? Tu te-ai îndrăgostit vreodată?

– Coop, vrei să-mi dai ketchupul? îl roagă Mallory.

– Întâi, răspunde-i la întrebare, nu se lasă Cooper.

– Tu dă-mi ketchupul, te rog!

– Ei, haide, Mal! E o conversație cu mâna pe inimă. Tu ai iubit vreodată? Nu-l punem la socoteală pe domnul Peebles.

– Cine-i domnul Peebles? întreabă Jake, care deja îl urăște și speră să fie mort de mult.

– Profesorul ei de engleză din clasa a noua, explică Cooper. Mal era îndrăgostită de el. Scria clar în jurnalul ei, pe care i l-am șterpelit din cameră și li l-am citit prietenilor mei...

– Ceea ce m-a șocat pe viață, spune Mallory.

– Dar asta nu se pune, fiindcă domnul Peebles era însurat și își iubea foarte mult soția.

– Un motiv în plus ca să-l iubesc, declară Mallory. În plus, de la el am auzit pentru prima oară de J.D. Salinger. De Halloween anul acela, m-am îmbrăcat ca Franny Glass, ții minte? Aveam o rochie albă și un sendviș cu pui în mână, iar domnul Peebles a fost singurul care a înțeles despre ce era vorba.

– Încerci să schimbi subiectul, spune Jake.

– Da, întărește Cooper. Hai, spune-ne adevărul, de dragul acestei discuții sincere și de bună credință! Ai fost vreodată îndrăgostită?

– Da, răspunde Mallory.

– Da? se miră Cooper.

Pare uimit. Jake își ține răsuflarea.

– Da, repetă Mallory. De fapt, sunt și în momentul de față. Așa că... vrei să-mi dai totuși ketchupul? Mi se răcește hamburgerul.

„E îndrăgostită de mine“, își spune Jake. „Sau poate de proprietarul șortului de la duș.“ Faptul că nu știe cu certitudine îl chinuie cumplit. O va întreba direct de îndată ce vor fi între patru ochi.

Ba nu, n-o va întreba. De ce să-și strice weekendul?

*

La ora zece, se urcă toți în Blazer ca să meargă la Chicken Box. Cooper e pe scaunul de lângă șofer, iar Jake pe bancheta din spate, fascinat de gâtul lui Mallory, de lobul urechii ei, de cercelul minuscul de argint.

– E prima oară când vii la Chicken Box! îi spune Mallory lui Coop.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu era a bună cu Krystel din momentul în care mi-a cerut să vin acasă anul trecut, oftează Cooper.

– Parcă ne-am înțeles să nu vorbim despre Krystel, îl oprește Mallory.

– Vorbim despre Alison! decretează Jake.

– Cine-i Alison? întreabă Mallory.

– Stewardesa care mi-a dat azi numărul de telefon, o lămurește Cooper. Ne întâlnim cu ea la bar.

Jake nu-i convins că stewardesa își va face apariția, dar, când ajung la bar, la intrare așteaptă o femeie care e chiar Alison de la USAir.

– Cooper! îl strigă ea. Bună!

Cooper îi trage deoparte pe Jake și Mallory.

– Să nu vă supărați pe mine, dar, dacă totul merge bine – și eu am să mă asigur că așa va fi –, probabil n-am să dorm acasă în seara asta. Poate nici mâine, cine știe?

Oare el și Mallory să aibă așa noroc? se întreabă Jake.

– Eu și Mal o să ne descurcăm, spune el. Doar suntem prieteni vechi.

– Mal? întreabă Cooper. E în regulă și pentru tine? Chiar am nevoie de așa ceva.

Mallory îi dă brânci în glumă.

– Du-te și distrează-te! Nu-ți face probleme pentru noi. Doar ai grijă și poartă-te ca un gentleman!

Jake și Alison intră în bar, iar Jake deja se gândește la homari, la o seară sub bolta înstelată mâine, un drum la Great Point duminică, apoi, muzică și o discuție despre cărți acasă, poate chiar un duș împreună la „conac", urmat de mâncare chinezească și un film de cinematecă. Poate că la televizor se dă filmul *La anul, pe vremea asta* în fiecare an și în aceeași zi, pentru efect.

Mallory vrea să intre după Cooper, dar Jake o apucă de mână.

– Pot vorbi cu tine un minut?

Ea se oprește brusc.

– N-a fost prea greu să scăpăm de el.

– Mal, vorbesc serios.

– La ce te referi?

– Am văzut șortul atârnat în cui la dușul în aer liber și vreau să mă asigur că nu găsesc acolo vreun tip care mă așteaptă ca să-mi rupă oasele.

– Ah! exclamă ea. E șortul lui JD.

Jake așteaptă.

– Polițistul.

De asta se și temea Jake.

– Ieșim împreună, adaugă Mallory. Suntem amici și atât.

– Nu *chiar* amici, din moment ce face duș la tine acasă și își lasă hainele acolo.

– Nu suntem logodiți și nici nu avem de gând, spune Mallory. În plus... weekendul ăsta e plecat, la sugestia mea, într-o excursie cu ATV-ul, cu un grup de prieteni. Zâmbește cu gura până la urechi. Așa că ești în siguranță.

– Suntem numai noi doi pe lume, spune Jake.

– Iar weekendul acesta va dura pentru totdeauna, completează Mallory. Hai să dansăm!

Vara #3: 1995

Despre ce vorbim în anul 1995? Atentatul cu bombă din Oklahoma City. Bosnia. Serbia. Lava cake. Macarena. Windows 95. Des'ree. Unabomber. Yitzak Rabin. Filmul Toy Story. *Selena. Bye, Felicia. Steve Young. Clipurile „Eight-Minute Abs".*

Yahoo! Jerry Garcia. Frazier, Niles, Daphne and Roz. Filmul Podurile din Madison County. *O.J. Simpson declarat nevinovat.*

Dacă ne interesăm de fata noastră la începutul anului 1995, constatăm cu bucurie că îi merge foarte bine.

Dat fiind că domnul Falco s-a pensionat, Mallory e acum profesor titular și a călătorit la Cape de două ori pe săptămână timp de patru luni pentru inspecția de atestare. A intrat în sindicat și participă la ședințele liceului. Se pregătește intens cu o seară înainte ca domnul Major, directorul, să vină s-o asiste la ore. Marțea și miercurea supraveghează cantina și acceptă de la copii mită sub formă de brioșe. Stă lângă oricare elev care mănâncă pizza și cântă *Ain't Too Proud to Beg*[4] până când elevul îi oferă cea mai crocantă bucată cu pepperoni. La sfârșitul fiecărei zile de școală, se duce la biroul pentru probleme educaționale ca să-i dea raportul lui Apple. Uneori, mai bârfesc amândouă sau își destăinuie ce au pe suflet, alteori, au discuții constructive despre cum să relaționeze mai bine cu copiii. Vinerea după-amiaza, Mallory și Apple merg la happy hour la restaurantul Pines. Acolo, comandă bere și crochete de mozzarella și beau în cinstea săptămânii care s-a încheiat, de parcă ar trăi într-o zonă de război – viața cu 112 adolescenți –, iar Apple spune: „Au mai rămas 27 (sau 19 sau 17) săptămâni până la vacanța de vară".

Mallory aproape se jenează să recunoască, dar ea, una, nu vrea ca anul școlar să se încheie. Începe fiecare oră citind câte o poezie și cerându-le copiilor să-i spună ce cred despre ea. Alege autori ca Nikki Giovanni, Gwendolyn Brooks, William Carlos Williams, Audre Lorde, Linda Pastan, Eldridge Cleaver, Robert Bly, precum și favoritul tuturor, Langston Hughes. Printează nuvele de Joyce Carol Oates, Maxine Hing Kingston, John Updike. Discută cu copiii articole din *New York Times*. Citesc împreună *Invitatul la nuntă* de Carson McCullers, care găsește ecou doar la câțiva elevi, apoi citesc *Povestea slujitoarei*, una dintre cărțile foarte populare în rândul marelui public. O distopie, se gândește Mallory. Adolescenților le plac distopiile. Lumea pe care o cunosc ei începe să se destrame. Elevii ei țin jurnale în care notează corespondențe dintre ceea ce au citit și viața lor reală. Scriu povestiri, sonete, eseuri, eseuri argumentate, haikuuri (care le plac fiindcă sunt foarte scurte), precum și câte o lucrare de

cercetare, cerută de programă și care îi stresează și îi indispune, plus că lucrarea trebuie predată la mijlocul lunii martie, când toți locuitorii insulei Nantucket sunt și așa în toane foarte proaste.

Mallory e simpatizată fiindcă e tânără, fiindcă e „mișto", fiindcă poartă pulovere lungi, colanți și brățări împletite de fetele din clasa a noua, fiindcă e prietenă cu Apple („domnișoara Davis"), care și ea e tânără și mișto. O simpatizează fiindcă se adresează elevilor ca și cum ar fi oameni în toată firea și fiindcă se interesează de viața lor. Mallory știe cine cu cine se întâlnește și cine s-a despărțit. Știe să pregătească un sendviș în plus și s-o invite pe Maggie Sohn, ai cărei părinți sunt în divorț, să rămână în clasă în pauza de prânz ca să stea de vorbă amândouă. Știe unde se dau petreceri, cine e invitat și cine nu, cine vomită, cine se cuplează cu cine. O parte dintre informații le obține citind jurnalele copiilor, altele le aude întâmplător când elevii intră sau ies din clasă sau de la copiii care îi fac confidențe. Mallory le păstrează toate secretele. Singura căreia îi destăinuie câte ceva e Apple, dar nu-i suflă o vorbă domnului Major, directorul, nici părinților și nici măcar lui JD.

Apoi, tocmai când lucrurile par să meargă din ce în ce mai bine, iată că situația se schimbă și devine mai rea. Mult mai rea.

Mallory a fost avertizată de Apple și de ceilalți profesori. La înapoierea din vacanța de primăvară, elevii sunt imposibil de controlat. Iar după prima zi cu 21 de grade, îți poți lua adio de la ei.

„Astenia de primăvară", explică Apple. „Toți suferă de ea."

În vacanța din aprilie, Mallory și JD se duc la Vieques, o insuliță de pe coasta Porto Rico. Mallory e cea care alege destinația, fiindcă insula e puțin cunoscută, relativ nedezvoltată și ieftină. Rezervă șapte nopți la un motel cu un singur etaj de pe faleză într-un sătuc pe nume Esperanza. Camera e slab luminată, așternutul cam dubios, dar ei nu fac nazuri. Mallory e încântată că motelul se află pe o fâșie de nisip alb într-un golf cu apă turcoaz. JD e bucuros că motelul are un bar și un restaurant cu vedere spre plajă.

În prima zi, JD se instalează pe un scaun la bar și se apucă să bea bere. După masa de prânz, trece la margaritas. La început, Mallory nu spune nimic, știe că JD e obișnuit cu stațiuni all-

inclusive, unde se presupune că trebuie să bei de toți banii, dar, după două zile, își pierde răbdarea și începe să-și facă griji pentru nota de plată, pe care au hotărât s-o facă pe din două. Mallory vrea să exploreze insula. Vrea să facă scufundări, să viziteze golful Mosquito și să vadă peștii fosforescenți. Vrea să vadă plaja Isabel Segunda. În apropiere se găsește o insulă numită Culebra, unde există un renumit restaurant chinezesc. Mallory vrea să plătească pe cineva ca să-i ducă acolo cu barca.

JD spune: „Sigur, sigur, cum vrei tu, iubito". Dar, când e vorba să-l desprindă de scaunul de la bar, situația se schimbă. Mallory închiriază ochelari și labe de scafandru de la un magazin cu articole de plajă din josul străzii și face scufundări în golful din dreptul motelului. Cumpără două bilete pentru excursia New Moon la golful Mosquito, dar, la opt seara, JD cade lat, așa că Mallory se duce singură. În timp ce vaporașul plutește pe apa care se luminează în jurul ei – dinoflagelatele din golf emană o lumină albăstruie și strălucitoare de cum vin în contact cu alte creaturi –, Mallory admite într-un târziu că ea și JD pur și simplu nu au nimic în comun.

Sunt împreună de un an și jumătate – deși, așa cum Mallory i-a spus lui Jake, relația e mai mult amicală. Cel puțin, pentru Mallory. JD e mult mai implicat în legătura lor. Mereu pretinde mai mult. Îi place ca Mallory să vină să-l privească jucând darts la restaurantul Muse miercurea seara, ceea ce ea acceptă doar când nu are prea multe lucrări de corectat. Vinerea seara, după ora petrecută cu Apple, Mallory se întâlnește cu JD la Clubul Pescarilor pentru petrecerea lor săptămânală. Asta înseamnă aperitive – scoici, cârnăciori în aluat – și o colecție de insulari în vârstă, adunați în clubul gălăgios și dărăpănat de pe cheiul Old South. JD o invită pe Mallory acasă la părinții lui, unde o prezintă drept „iubita mea", ceea ce ei îi displace profund. Cu toate acestea, e plăcut să ai în permanență pe cineva pe insulă căruia să-i pese de tine. JD e în condiție fizică excelentă, dar sexul cu el îi amintește lui Mallory de anii de facultate: JD icnește și se zbuciumă în întuneric, preocupat să se satisfacă doar pe el. În plus, e de o gelozie violentă față de orice bărbat cu care are de-a face Mallory. E gelos pe domnul Major. E gelos pe elevii lui Mallory, mai ales pe cei din anii mai mari.

Iarna trecută, JD a pomenit de două ori că ar fi bine să se mute împreună, cuvinte care pur și simplu au șocat-o pe Mallory. Să se mute împreună nu poate însemna altceva decât ca JD să se instaleze acasă la Mallory. Ei bine, nu! Asta nu are să se întâmple în vecii vecilor. Mallory nu-i dă voie lui JD nici măcar să se ocupe de diverse treburi prin casă. Mallory a învățat să facă singură reparații mici: ventilatorul din baie sau paravanul ușii din spate. Pentru orice lucrare mai importantă – construcția dușului exterior, izolația pentru iarnă, curățarea hornului – plătește muncitori, iar JD e gelos pe toți.

Când Mallory se înapoiază la motel după excursia în golful Mosquito și dă cu ochii de JD sforăind în pat, decide să termine cu el o dată pentru totdeauna de îndată ce se va înapoia pe insula Nantucket.

Lui JD îi pare teribil de rău că a ratat excursia și peștii fosforescenți, așa că a doua zi cheamă un taxi ca să-i ducă în stațiunea Isabela Segunda. Acolo, se plimbă prin piața publică ținându-se de mână și dau de un bistrou drăguț în aer liber, unde miroase amețitor a busuioc. Patroana tocmai a preparat pesto, pe care îl pune peste o salată cu roșii, piersici și mozzarella proaspătă. „Da, vă rog, o salată pentru Mallory." El își comandă un pește întreg. Se așază la o masă de la marginea terasei care dă spre Marea Caraibilor. Patroana nu știe cum să-i mai răsfețe pe cei doi „porumbei", cum îi numește ea, și următoarele două ore sunt atât de plăcute, încât Mallory se întreabă dacă nu cumva a reacționat exagerat cu o noapte înainte.

JD achită nota, și amândoi ies în căldura sufocantă a după-amiezii. Se mai plimbă puțin, intrând în câte o galerie sau un butic cu cadouri. JD vrea să-i cumpere ceva, o amintire pe care s-o ducă acasă, iar Mallory îi repetă (lipsită de tact?) vorbele mamei ei, cum că orice cumperi în vacanță arată ca naiba de îndată ce te întorci acasă. JD se îmbufnează. Nu cumva Mallory a stricat atmosfera? Nu. Sau cel puțin nu de tot. El rupe o floare dintr-o tufă de trandafir japonez și i-o pune lui Mallory după ureche.

– Îți mulțumesc pentru excursia asta! îi spune. Sunt mare norocos să te am.

Încearcă să găsească un taxi ca să-i ducă înapoi la Esperanza, dar nu găsesc nimic. E foarte cald, nici unul din ei nu vorbește prea bine spaniola și, când se întorc la bistrou ca s-o roage pe

patroană să-i ajute, localul are obloanele trase, fiind închis pe timpul după-amiezii. JD începe să se enerveze. Se mândrește că poate rezolva oricând orice problemă și nu-i place să se simtă neajutorat. Oprește o camionetă albă și îi oferă șoferului 20 de dolari ca să-i ducă la Esperanza. Șoferul e un portorican tânăr și frumos, îmbrăcat în tricou alb. Vede floarea din părul lui Mallory, îi zâmbește și acceptă banii. Mallory și JD suie în camionetă.

Problema e rezolvată! Mallory îl strânge ușor pe JD de coapsă. Își sprijină capul de tetieră și închide ochii. Geamul mașinii e coborât, dar aerul de afară e fierbinte și lipicios. Mallory e pe jumătate adormită, când, deodată, aude vocea șoferului.

– De unde sunteți, oameni buni?

Mallory deschide ochii. E uimită de engleza tânărului, perfectă și lipsită de accent străin.

– Din insula Nantucket, răspunde ea.

– Ai auzit de insula asta? întreabă JD. E în statul Massachusetts, dincolo de Cape Cod. La sud de Boston.

– Da, răspunde șoferul. Când eram copil, am petrecut câteva săptămâni în Nantucket.

JD râde ca și cum ar fi auzit o glumă bună.

– Zău? se miră el. Ai venit într-o vacanță pentru copii din familii defavorizate?

Urmează un moment de tăcere apăsătoare. Lui Mallory îi vine să se topească și să se prelingă afară pe geamul deschis.

– Iartă-mă, omule! spune JD. A fost o glumă.

Șoferul ajunge la un semn de stop și apasă frâna mai tare decât ar fi fost nevoie.

– Nu pot să vă duc tocmai până la Esperanza. De aici încolo, va trebui să mergeți pe jos. Luați-o pe drumul către mare, pe urmă, faceți dreapta. Îi înapoiază lui JD cei 20 de dolari. Luați-vă banii înapoi!

*

De acum, nimic din ce spune JD nu mai schimbă hotărârea lui Mallory. Relația lor s-a încheiat, și Mallory trăiește un sentiment copleșitor de ușurare.

Mallory se străduiește să nu fie părtinitoare cu elevii ei, totuși, s-a apropiat mult de Maggie Sohn, care face eforturi să depășească trauma divorțului părinților. În același timp, îl

simpatizează în mod deosebit pe un anume Jeremiah Freehold. Jeremiah e un băiat inteligent și bine-crescut. Tatăl lui e căutător de scoici, iar mama lui – croitoreasă. Familia locuiește într-o casă veche mai jos pe Orange Street. Jeremiah e cel mai mare dintre cei cinci copii. Până aici, nimic deosebit. Remarcabil e faptul că, în toți cei 18 ani ai lui, Jeremiah nu a fost niciodată pe continent. Pentru Mallory, familia Freehold pare tipică insulei Nantucket din secolul al XIX-lea. Sunt quakeri. Duc o viață liniștită. În jurnalul lui, Jeremiah ține o listă a lucrurilor pe care nu le-a văzut niciodată: un semafor, un McDonalds, o scară rulantă, un mall, un cinematograf 3D, o galerie cu magazine, un fluviu, un zgârie-nori, un parc de distracții.

„Mai izolat de atât nici că se poate", își spune ea. Și totuși, viața lui are o puritate pe care Mallory nu are cum să nu o admire.

Cu o toamnă în urmă, Mallory l-a întrebat pe Jeremiah ce planuri are pentru colegiu. El i-a răspuns că nu merge la facultate și că se va face căutător de scoici, ca tatăl său. Mallory l-a întrebat ce sentimente are în privința asta. Jeremiah este inteligent, și îi place enorm să citească. Ar fi păcat să nu-și continue educația.

– Am s-o continui pe apă, spune el. Iar, când am să vreau cărți, am să împrumut de la biblioteca Athaeneum.

Imediat după vacanța de primăvară, Jeremiah începe să vină în clasa lui Mallory de cum termină orele. Vrea să-i citească poezii scrise de el. O roagă să-i recomande cărți. Mallory e fascinată de cartea *Pacientul englez* al lui Michael Ondaatje, pe care i-ai trimis-o Jake de Crăciun, cu dedicația „Scrisă tot de un bărbat. Și tot bună. Te sărut, Jake". Mallory nu prea vrea să-i împrumute lui Jeremiah cartea ei – e prea prețioasă, cu dedicația lui Jake –, așa că își face drum anume la librăria Mitchells Book Corner ca să cumpere un exemplar pentru Jeremiah.

Băiatul citește cartea în două zile, după care vine să discute despre ea cu Mallory. Jeremiah e un băiat înalt și slab, cu o frunte înaltă și mărul lui Adam proeminent. Lui Mallory i se pare că seamănă cu Abe Lincoln când era tânăr. În cele mai multe zile, e îmbrăcat cu o cămașă de lână, blugi și cizme butucănoase. Azi însă, poartă o cămașă nouă, maiou alb, ochii

îi strălucesc și e îmbujorat la față. Vorbește atât de repede despre cât de mult i-a plăcut cartea, încât se împleticește în propriile cuvinte: „Hana, Caravaggio, beduinul și clinchetul sticluțelor lui cu alifii, Kip genistul, deșertul nord-african, vila din Italia cu pereții găuriți de gloanțe".

Mallory își spune că Jeremiah s-a îndrăgostit de ea. Sau poate doar se flatează singură.

În zilele următoare, îl trimite pe Jeremiah acasă după ore, pretinzând că are ședință, programare la dentist, că duce mașina la revizie, și stratagema funcționează. Jeremiah nu mai trece pe la ea.

Și totuși, câteva săptămâni mai târziu, își face iarăși apariția. E vădit tulburat, are obrajii în flăcări și transpiră abundent. Toți elevii din clasele mari merg în excursia anuală de trei zile la Boston (Apple îi însoțește în fiecare an, sarcină pe care o detestă – un hotel populat de 40 de adolescenți cu hormonii în fierbere și care își închipuie că au plecat să se distreze –, dar onorariul e prea atrăgător ca să refuze), numai că părinții nu-i dau voie și lui Jeremiah să meargă.

– Ne-am adunat toată familia și am discutat despre asta, povestește Jeremiah. Le-am explicat motivele mele, ei mi le-au explicat pe ale lor, dar, în final, concluzia a fost că, atâta timp cât trăiesc sub acoperișul lor, ei răspund de mine. Și ei nu sunt de acord să merg.

– Oh…, murmură Mallory.

Nu știe ce să spună. La fel ca aproape toți cunoscuții ei, și Mallory și-a dorit altfel de părinți pe când era copil. Kitty pregătea cine sofisticate în familie în fiecare zi a săptămânii, iar Mallory avea obligația să spele vasele. Mallory avea tendința – ca oricare alt adolescent – să încerce să scape de obligație cât mai rapid, dar Kitty parcă avea ochi la ceafă.

„Frumos îți stă!" striga ea din cealaltă cameră dacă auzea clinchetul farfuriilor puse în mașina de spălat vase mult prea curând ca să fi fost clătite bine. „Spală-le ca lumea!"

Mallory se învățase s-o ignore. Șirul nesfârșit de vorbe debitat de Kitty se preschimba într-un *bla-bla-bla* indescifrabil, la fel ca profesorii din serialul TV de animație *Peanuts*.

Senior era taciturn de felul lui, exceptând cazul când subiectul de discuție era traficul pe autostrada 83 sau echipa Orioles. Era mână-strânsă – temperatura din locuința lor era

setată la 19,5 grade începând din 15 decembrie (nici o zi mai devreme) și căldura era oprită pe 15 martie, nici o zi mai târziu. „Dacă ți-e frig, pui pe tine un pulover“, spunea el. Iar opiniile lui politice își aveau sursa în administrația lui Eisenhower. De pildă, atitudinea față de propria lui soră, Greta.

Dar, oricât de exasperanți puteau fi Kitty și Senior, erau totuși în parametrii unor „părinți normali“ pentru America secolului XX. Niciodată nu le-ar fi interzis lui Cooper sau lui Mallory o experiență care le-ar fi lărgit orizontul. Mallory încearcă să înțeleagă de ce refuză soții Freehold să-l lase pe Jeremiah să meargă la Boston într-o excursie supravegheată de profesori, alături de colegi, copii pe care îi cunoaște de o viață.

– E vorba despre bani? întreabă Mallory.

Știe că prețul excursiei este 110 dolari de persoană, și copiii au vândut acadele toată iarna ca să strângă bani, o parte din sumă fiind destinată familiilor nevoiașe. Mallory ar putea pune o vorbă bună la domnul Major.

– Nu, răspunde Jeremiah. E o chestiune de principiu. Ei consideră continentul o complicație inutilă. Clatină din cap. Iubesc insula asta. Dar, de cum am să pun deoparte niște bani, plec. Plec în America de Nord.

A doua zi, Mallory îl aduce pe Jeremiah la ședința facultății. Speră ca vreunul dintre cei prezenți – Apple sau chiar domnul Major – să se ofere să dea un telefon membrilor familiei Freehold ca să-i convingă să-l lase pe Jeremiah în excursie. Dar domnul Major, de regulă o minte progresistă și o persoană implicată, o temperează pe Mallory.

– Nu există argumente suficient de puternice când vine vorba despre familia asta. Las-o baltă!

Puțin mai târziu, Apple o ajunge din urmă pe hol.

– Te rog, Mallory, nu te duce să le bați la ușă! Te cunosc... ți-e milă de băiatul ăsta, este altfel decât ceilalți, nu are mulți prieteni, dar nu te amesteca. Jeremiah o să fie bine. Dacă ții neapărat să compătimești pe cineva, compătimește-mă pe mine. Vreme de 72 de ore am să confisc țigări și am să mă străduiesc să feresc niște minore să rămână însărcinate.

Elevii din clasele mari pleacă luni la prima oră, urmând să se înapoieze miercuri seara cu ultimul feribot. Fără ei, clădirea e neobișnuit de tăcută. Mallory predă la două clase mari, drept

care acum are mult timp liber. Luni se ocupă de evidența performanțelor școlare de sfârșit de an ale elevilor. Marți plouă, și ea se cuibărește în camera ei ca să citească ultimul roman al lui Ann Taylor. Miercuri revine soarele și e foarte cald. O zi perfectă ca să-și ia liber cu de la sine putere. Ce o împiedică să anunțe că nu se simte bine sau pur și simplu să-și ia o zi liberă pentru probleme personale, ca să se bronzeze pe terasă? Simțul răspunderii, asta o oprește. Când ajunge la liceu, își dă seama că elevii din anul doi sunt plecați într-o excursie la plaja Jetties, ceea ce îi lasă lui Mallory și mai mult timp.

Mallory trece prin fața bibliotecii și-l vede înăuntru pe Jeremiah, așezat singur la o masă, cu jurnalul deschis în fața lui. I se strânge inima. Nu-l poate lăsa acolo pur și simplu.

– Vrei să mergem să mâncăm ceva? îl întreabă ea. Fac cinste.

– La cantină? întreabă el.

Mallory observă cutia de metal cu capac bombat, e genul celora în care își iau de mâncare muncitorii din construcții. Știe că doamna Freehold îi pune prânzul la pachet lui Jeremiah în fiecare zi. Nu are nevoie să-și cumpere nici măcar lapte.

– Nu. Hai să facem ceva mai îndrăzneț! spune Mallory sub impulsul momentului.

Jeremiah e în ultimul an de liceu, așa că are voie să ia masa în afara liceului, deși ea, una, se îndoiește că băiatul a profitat măcar o dată de acest privilegiu. Un motiv în plus să iasă astăzi în oraș. Ceilalți colegi ai lui privesc spectacole stradale lângă Faneuil Hall sau trag pârțuri prin ascensoarele care îi duc pe terasa Top of the Hub de la Prudential Center, așa că de ce nu ar merge Jeremiah la plajă? Sau...

– Poate îmi arăți un loc unde n-am fost niciodată?

Mallory locuiește pe insula Nantucket de aproape doi ani, și multe zone încă i-au rămas necunoscute.

Jeremiah își lasă capul într-o parte. Mallory își dă seama că se întreabă dacă ea a vorbit serios.

– Haide! îl îndeamnă Mallory. Mașina mea e la intrare.

Jeremiah spune că vrea să meargă la lacul Gibbs, aflat în mijlocul insulei, fiindcă acolo l-a învățat tatăl lui să

pescuiască. Mallory e curioasă, a aflat din jurnalele copiilor că cele mai multe petreceri ale liceenilor se țin la lacul Gibbs.

– Avem cincizeci de minute la dispoziție, spune Mallory. Putem da o fugă până acolo și înapoi în cincizeci de minute?

– Da, răspunde Jeremiah.

Își ia repede jurnalul, cărțile și cutia cu mâncare și, pentru o clipă, Mallory se simte genul de profesoară fără prejudecăți, îndrăzneață, dornică să salveze viața unui copil – cel puțin, la figurat.

Pornesc amândoi cu Blazerul pe Milestone Road. Capota e coborâtă, dar e suficient de cald ca să deschidă geamurile și să lase aerul primăvăratic să pătrundă înăuntru. Mallory răsucește butonul radioului. Tocmai se transmite piesa *Crazy* de Aerosmith, și Jeremiah își lasă capul pe spate și cântă și el.

– Înțeleg că ai un aparat de radio acasă, spune Mallory.

– Da, răspunde Jeremiah. Și televizor. Prin *cablu*.

Zâmbește cu toată gura.

Jeremiah o îndrumă pe Mallory să cotească la stânga pe un drum neasfaltat, care șerpuiește printr-o pădure deasă și plină de tufișuri. Iarna a fost aspră, cu multă ploaie și zăpadă, așa că drumul e deteriorat, cu gropi adânci și crengi ieșite în afară, care lasă urme pe laturile automobilului. Mallory începe să se întrebe dacă aventura asta a fost o decizie înțeleaptă. Drumul e îngust, abia dacă încape o mașină, fără nici o posibilitate de a întoarce până când ajung într-un luminiș.

– Ești sigur că ăsta-i drumul? întreabă Mallory.

– Da, răspunde Jeremiah. Stă cu cotul rezemat de geamul deschis și este atât de înalt, încât aproape atinge plafonul cu capul. Ține-ți drept, și ajungem fix la lac.

Mallory încearcă să-și stăpânească încordarea. Călătoria asta a fost din capul locului o aventură. Și ea preferă oricum să fie aici decât într-o sala de mese unde să mănânce tocană de pui, nu?

Pădurea începe să se rărească, se întrezărește lumină, ca la ieșirea dintr-un tunel. Câteva clipe mai târziu, peisajul se deschide și în fața lor se arată un lac întins, albastru-argintiu. Pe suprafața lui plutesc câteva rațe.

– Este... este...

Mallory locuiește lângă un lac, lacul Miacomet, dar lacul Gibbs e diferit. În jurul lui e spațiu deschis, și totuși lacul nu se vede de pe drumul principal. Ca și cum ar fi fost pur și simplu

pus acolo în mare taină. Lui Mallory nu-i vine să creadă că locuiește în Nantucket de atâta timp și nu știa despre existența acestui loc.

– Tata are o canoe, spune Jeremiah. Prima oară când m-a adus aici, aveam șase sau șapte ani, și îmi amintesc că am pescuit câțiva bibani galbeni, pe care i-am dus acasă pentru cină. Lacul și-a luat numele de John Gibbs, un predicator indian care s-a certat cu tribul lui și a venit să se ascundă aici. Coloniștilor albi le-au plăcut atât de mult predicile lui Gibbs, încât au plătit chiar *ei* suma pe care acesta o datora tribului. Unsprezece lire. Ciudat, nu? Asta s-a întâmplat cu sute de ani în urmă... dar lacul încă există. Jeremiah își înghite nodul din gât. Părinții mei cred că e insula noastră, că trebuie să avem grijă de ea, că acum e rândul nostru să-i purtăm de grijă, așa că ce nevoie avem să plecăm în altă parte?

Mallory duce mașina aproape de malul lacului, regretând că nu și-a luat aparatul foto. Oprește motorul și deschide portiera. Vrea să vadă lacul de aproape. Dacă tot au bătut drumul până aici, măcar să-l admire. Nu va observa nimeni dacă se vor înapoia cu cinci, zece minute mai târziu. Mallory nu are ore până mai încolo, iar Jeremiah are studiu individual toată ziua.

Mallory scoate piciorul din mașină, și talpa i se *înfundă* în mâl. Nu doar talpa, ci tot pantoful. Vede că și roata din față e împotmolită în mâl.

– Hopa! exclamă Jeremiah.

A coborât și el din mașină și are bocancii plini de noroi.

– Jeremiah, te rog, suie în mașină! Vreau să văd dacă nu cumva ne-am împotmolit de tot. Își retrage piciorul, pornește motorul și mută schimbătorul de viteze în marșarier. Când apasă pe accelerație, roțile din față se învârt în gol, împrăștiind noroi în toate părțile. Nu se poate! exclamă ea.

Cum a putut fi atât de *idioată?* Comută mașina pe tracțiune integrală. „Asta e soluția“, își spune ea. În definitiv, e un Blazer, cea mai rezistentă dintre toate mașinile de teren – sau cel puțin așa îi place să creadă.

Și de data asta roțile se învârt în gol, împroșcând noroi peste tot și stropind-o și pe Mallory, care scosese capul pe geam.

– Mai bine renunțați, îi spune Jeremiah. Nu faceți decât să vă afundați și mai tare. Mai bine cobor eu și împing.

Mallory se străduiește să nu intre în panică. Totul va fi bine. Au să poată scoate mașina din noroi. Se vor întoarce pe drumul acela oribil, hurducăind prin gropi, și vor ajunge pe teren cunoscut, adică pe Milestone Road. Se vor înapoia la școală cel târziu la ora două. În acest weekend, Mallory își va spăla singură mașina. Va acoperi cumva zgârieturile. Oricum, nu a menajat niciodată prea mult mașina asta. Blazerul e un războinic al șoselelor. E firesc s-o încaseze câteodată.

Jeremiah se lasă pe vine în fața mașinii și începe s-o împingă. Apa îi ajunge până la glezne. E clar că i-a intrat în bocanci. Mallory vede cum i se încordează tendoanele gâtului, cum îi năvălește sângele în obraji, cum îi ies în relief venele frunții. Apasă pe accelerație, rugându-se în gând: „Hai, dragule... ușurel... hai că reușim..."

Roțile se învârt și se afundă și mai mult în mâl.

Mallory ia piciorul de pe accelerație.

– Aveți vreo scândură ca s-o vârâm sub roți? întreabă Jeremiah.

Ea clipește.

– Dacă am vreo scândură?

E miercuri dimineață. Nici țipenie de om la lacul Gibbs. Nici oameni, nici mașini, doar păsări și cerul fără nori deasupra capului. Ar trebui să cheme ajutoare. Nu au de ales. Mallory se întreabă dacă să-l trimită pe Jeremiah după ajutoare sau să-l lase aici, în mașină. E mașina ei, iar el are picioarele mai lungi. Mallory îl trimite pe Milestone Road.

– Fă semn cu mâna la prima mașină care trece și explică-i ce s-a întâmplat, îi spune ea. Avem nevoie să vină cineva să ne tracteze.

Jeremiah pleacă singur, iar Mallory se dă jos din mașină ca să evalueze situația. E împotmolită. Împotmolită! Se sprijină de capotă, cu fața în mâini, făcând eforturi să nu plângă. Nu voise decât să ajute... dar cum spunea Kitty? Nici o faptă bună nu rămâne nepedepsită. Mallory speră că domnul Major va înțelege. Directorul știe deja ce rău îi pare lui Mallory că Jeremiah nu a fost lăsat să plece în excursie, așa că era firesc să facă un gest frumos față de el. Să-i ofere puțin aer curat. E o zi atât de frumoasă, și toți sunt cuprinși de astenia de primăvară. Chiar și Mallory.

Ceea ce fata noastră nu are cum să anticipeze (deși unii mai ascuțiți la minte poate vor ghici) este că persoana care-l aduce pe Jeremiah înapoi la lac e nimeni altul decât JD, la volanul camionetei Departamentului de pompieri din Nantucket.

Lui Mallory nu-i vine să *creadă*. Situația e din cale afară de... penibilă. Mallory se întreabă dacă nu cumva faptul că JD a fost prima persoană pe care a oprit-o Jeremiah nu e deloc o simplă coincidență. A remarcat că, de când s-au despărțit, JD trece adesea cu camioneta pe drumul dintre liceu și casa ei. Nu s-a gândit niciodată că poate JD o urmărește sau o pândește – până acum.

JD oprește camioneta în spatele Blazerului și sare din mașină. E în uniforma de polițist. Cândva, Mallory spunea în glumă că arată sexy în uniformă; acum însă, uniforma o intimidează.

JD cercetează partea din față a Blazerului și fluieră încet.

– E limpede că te-ai împotmolit.

Mallory își dorește din suflet ca discuția să nu devină personală.

– Ai un cablu de remorcare?

– Am, răspunde JD. Aș putea să întreb ce faceți aici, la lacul Gibbs, tu și tânărul domn Freehold într-o zi de școală?

Mallory rămâne cu ochii la JD, simțind cum îi iau foc obrajii. Nu-i va îngădui să otrăvească și mai mult situația cu gelozia lui patologică.

Pe de altă parte, cum l-ar putea împiedica?

– V-am mai spus. Eu și domnișoara Blessing am vrut să avem o aventură, spune Jeremiah.

Mallory închide ochii. Simte cum imaginația lui JD își ia zborul mai iute decât vâslesc labele rațelor sub suprafața netedă a lacului.

– O aventură..., repetă JD. Ca să vezi...

În dimineața următoare, când elevii din clasele mari revin la școală, Mallory află că Christy Bell și... ei bine, da, Maggie Sohn s-au strecurat afară din camera lor de hotel, au traversat șoseaua ca să meargă la un magazin de băuturi, au cumpărat o sticlă de whiskey cu cartea de identitate falsă a lui Christy, au adus sticla la hotel și au împărțit-o cu colegele de cameră, care și-au vărsat mațele toată dimineața.

Dar nu acesta e subiectul pe care îl discută toată școala. Bârfa zilei e că Jeremiah Freehold și domnișoara Blessing au fost surprinși singuri la lacul Gibbs.

Apple trece s-o vadă pe Mallory în pauză.

– Spune-mi, te rog, că nu-i adevărat, zice ea. Spune-mi că mi-ai urmat sfatul și l-ai lăsat în pace pe băiatul ăla.

– De unde știi? întreabă Mallory.

– De unde *știu?* repetă Apple. Toată lumea șoptește pe la colțuri, scumpo. *Numai despre asta* se vorbește.

„Pentru numele lui Dumnezeu!" se gândește Mallory. Doar nu crede cineva că s-a întâmplat ceva *necuviincios*. Se poate așa ceva? Mallory se simte jignită, e îngrijorată și dezamăgită. Nu numai fiindcă ea și Jeremiah au devenit obiectul curiozității tuturor (asta în cel mai bun caz) sau din pricina unor zvonuri indecente (în cel mai rău caz), ci pentru că, la fiecare oră de curs, elevii evită s-o privească în ochi, deși îi urmăresc fiecare mișcare. Ba unul dintre băieți chiar îl plesnește pe Jeremiah pe spate.

La sfârșitul orelor, Mallory e chemată în biroul domnului Major. Se aștepta la asta, ba chiar îi pare bine, fiindcă își dorea o ocazie de a clarifica lucrurile. Acum însă, după discuția cu Apple, se așteaptă să fie dată afară. Se întreabă dacă vor fi de față și soții Freehold, veniți s-o reclame pe domnișoara Blessing că le-a corupt băiatul.

– Domnule, am avut o idee absolut nefericită, începe Mallory de îndată ce domnul Major închide ușa biroului. Am crezut că o plimbare cu mașina în timpul pauzei de prânz e o idee bună. Îmi părea tare rău pentru el. Dar pot intui cum se vede situația asta din afară și înțeleg de ce sunteți nevoit să mă concediați.

Abia de câteva ore încoace a înțeles cât de urâtă pare situația în ochii celorlalți. Ea și Jeremiah s-au dus la lacul Gibbs singuri. O profesoară și un elev. El are 18 ani... și totuși... Cum spunea Leland la New York? E *necuviincios*. Cum rămâne cu *respectul de sine?* Oare Mallory chiar nu a învățat *nimic* în ultimii doi ani? Nu s-a maturizat *deloc?* Se pare că nu. Iată că s-a întors de unde a plecat.

– Să te concediez? se miră domnul Major. Nu renunț la cea mai bună profesoară a mea. Glumești?

Mallory își păstrează postul, dar incidentul cu Jeremiah Freehold îi umbrește toată vara. Se pare că, oriunde se duce Mallory, lumea o evită și șușotește pe seama ei. Îi e o teamă cumplită să nu dea nas în nas cu Jeremiah sau cu părinții lui. Îi pare rău că nu știe ce mașină au, ca să poată privi în jurul ei în parcare înainte să intre în magazinul Stop and Shop.

La începutul primăverii, luase decizia să renunțe la slujba de la piscina Summer House. Voia să se bucure de o vară întreagă liberă, așa cum au profesorii. Dar, după o săptămână de vacanță, începe să i se pară că nu a fost o idee prea bună. Apple e plecată – s-a angajat consilier la o tabără pentru fete dezavantajate în Carolina de Nord – și, în lipsa ei, Mallory se simte foarte singură.

Ar vrea să-l sune pe Jake, dar nu poate. Când s-au despărțit ultima oară, au căzut de acord să ia legătura doar în patru situații: logodnă, căsătorie, sarcină sau deces.

„De unde am să știu dacă vii anul viitor?" întrebase Mallory.

„Am să mă întorc în fiecare an", răspunsese Jake. „Orice s-ar întâmpla."

Mallory acceptase acest răspuns, dar un an înseamnă mult, și în acest răstimp se pot întâmpla multe. Cu o vară în urmă, Jake avusese pretextul convenabil cu Cooper ca să revină în Nantucket. Dar anul acesta? Ce i-ar putea spune Ursulei?

„Poate s-a despărțit de Ursula", își spune Mallory. N-ar fi imposibil.

Mallory e disperată să aibă pe cineva în preajma ei. Îl sună pe Cooper și îl invită să vină la ea în weekend.

– Am program toată vara, răspunde Cooper. Weekendul care vine sunt la Las Vegas cu Alison, în următorul avem bilete la Wolf Trap ca s-o vedem pe Mary Chapin Carpenter, împreună cu Jake și Ursula, după care mergem la Denver, apoi, la Nashville.

– Aha, încuviințează Mallory.

Parcă ar fi primit o săgeată otrăvită drept în frunte. Jake și Ursula *nu* s-au despărțit. Sunt tot împreună și fac diverse lucruri împreună cu alte cupluri.

– Deci tu și Alison... presupun că-i mai mult decât o simplă legătură.

– Cu siguranță e mai mult de atât, confirmă Cooper pe tonul lui așezat și răbdător de om în vârstă. Cum de ți-a trecut

prin minte că n-ar fi?

„Oh, nu știu nici eu“, își spune Mallory. „Poate fiindcă relația ta cu Alison a început la mai puțin de o lună după ce te-a părăsit nevasta?“

– Mă bucur pentru tine, încheie ea. Distracție faină!

Într-o noapte, își pune melodia *Everybody Hurts* de zeci de ori la rând și golește de una singură o sticlă întreagă de vin. E cu moralul la pământ. Speră să nu-i coboare mai jos de atât. A doua zi, o sună pe Leland, dar telefonul din apartamentul ei a fost deconectat. Cum așa? E posibil să se fi mutat? Ca să-i dea de urmă, e nevoită să sune acasă și să vorbească cu Kitty, care poate afla noul număr al lui Leland de la Geri Gladstone. O convorbire telefonică cu Kitty nu e niciodată un lucru simplu. Mallory își limitează comunicarea cu părinții la un telefon o dată la două săptămâni. Fiecare discuție decurge exact la fel: mama ei vorbește despre tenis, despre ce se mai întâmplă la clubul local, despre stratul de plante perene care pare a fi invidiat de toți cei care locuiesc pe Deepdene Road. Pe urmă, se interesează de viața amoroasă a lui Mallory. Kitty nu l-a plăcut pe JD (ceea ce nu e de mirare), așa că a răsuflat ușurată aflând că s-au despărțit, dar felul în care o bate la cap pe Mallory a devenit insuportabil.(„Există *atâția* bărbați înstăriți în Nantucket, Mallory, proprietari de iahturi. Dacă ai renunța într-o bună zi la bermude și ți-ai pune o rochie, poate ai avea o șansă să-i cunoști.“) Pe urmă, Kitty o întreabă când are de gând să renunțe la Nantucket și „să revină la civilizație“.

Mallory îi răspunde și de data asta ca de fiecare dată:

– Deocamdată, sunt decisă să rămân aici, mamă.

La care Kitty reacționează exclamând:

– Of, scumpa mea! Și oftează adânc. Vrea și tatăl tău să-ți vorbească.

– Numărul lui Leland, mamă, îi reamintește Mallory.

Numai că în telefon se aude glasul lui Senior.

– S-a dus până la Geri. O să lipsească vreo oră, slavă Domnului! Joacă echipa Orioles.

Mallory află că Leland s-a mutat din Eighty-Second Street în Greenwich Village.

– Se pare că în blocul ei s-au mutat familii din clasa mijlocie, explică Kitty.

Mallory ridică ochii în tavan. Concepția lui Kitty despre orașul New York s-a blocat la anul 1978. Își închipuie că toți cei care locuiesc în Greenwich Village arată ca Sid și Nancy.

– Peste tot sunt astfel de familii, mamă.

– Oricum, continuă Kitty, mă mir că n-ai știut că Leland s-a mutat.

– N-am mai vorbit cu ea din vacanța de iarnă, mărturisește Mallory.

A doua zi de Crăciun, Mallory și Leland luaseră masa în Baltimore la cafeneaua Louie's Bookstore. Leland urma să plece la New York a doua zi. Conversația se lega greu, fiindcă viețile lor erau atât de diferite. Leland fusese avansată redactor coordonator la *Bard and Scribe*. Se lăudase cu interviul pe care urma să i-l ia Fiellei Roget, tânăra în vârstă de 24 de ani din Haiti al cărei roman – *Shimmy Shimmy* – stârnise vâlvă în oraș. La rândul ei, Mallory o plictisise de moarte pe Leland povestindu-i despre viața ei de la liceu și despre ieșirile în oraș cu JD, când juca darts la barul Muse.

Mallory se simte vinovată că nu i-a telefonat lui Leland până acum, dar, cu cât a așteptat mai mult, cu atât i s-a părut mai greu să reînnoade legătura. Acum însă, are un motiv concret: sună ca s-o invite pentru un weekend în Nantucket.

La noul număr al lui Leland răspunde o voce de femeie:

– *Allô?*

– Alo, spune și Mallory. Aș dori să vorbesc cu Leland Gladstone.

– Un moment, vă roggg, spune vocea.

Se aud niște șoapte sau poate e doar imaginația lui Mallory? Stă întinsă la soare pe terasă, fiindcă aici se simte cel mai în siguranță, cu ochii la oceanul care se întinde dincolo de curtea din față.

„Sunt atât de norocoasă", se gândește ea. „Este o adevărată binecuvântare."

„Dar sunt atât de singură."

Nu știe ce va face dacă Leland va refuza invitația.

– Alo?

– Lee? întreabă Mallory.

– Mal? replică Leland. Tu ești?

– Da. Bună, ce mai faci? Kitty a făcut rost de numărul tău de la Geri. Nu știam că te-ai mutat, am fost ocupată cu sfârșitul

de an școlar. Oricum… mi-ar face plăcere să vii la mine în vizită weekendul viitor sau în următorul…

Mallory vorbește prea repede. E neliniștită. Nici ea nu știe de ce. Ani la rând, ea și Leland au fost nedezlipite, ca niște siameze. Dar tocmai asta e problema, își spune ea. Cândva, erau atât de apropiate, încât, acum, se simt stânjenite că nu mai sunt așa. Deși Mallory știe că așa se întâmplă atunci când crești: drumurile se despart, oamenii nu mai țin legătura unii cu alții. Mallory nu știa că Leland s-a mutat. Nu știe cine i-a răspuns la telefon. Probabil noua colegă de cameră a lui Leland.

Aude cum prietena ei oftează adânc. Agasată? Cu părere de rău?

– Mi-aș dori să pot veni, răspunde ea. Dar mâine plec la Bread Loaf.

– Bread Loaf, repetă Mallory.

Îi ia o clipă până să înțeleagă, fiindcă întâi se duce cu gândul la Sugarloaf, unde familiile Blessing și Gladstone obișnuiau să meargă să schieze. Dar Bread Loaf e cu totul altceva, ceva ce ține de scriitori.

– La Middlebury, în Vermont, spune Leland. Rămân acolo trei săptămâni și jumătate, așa că…

– Faci un curs? întreabă Mallory. Scrii cumva… un roman?

– Eu? se miră Leland. Nu!

Începe să râdă, și Mallory râde cu ea, deși se simte teribil de deprimată că Leland nu va veni în Nantucket. Mallory ar vrea să pună capăt conversației, dar bineînțeles că ar fi un gest lipsit de politețe, care ar adânci și mai mult prăpastia dintre ele.

– Plec cu Fifi.

– Cine-i Fifi? întreabă Mallory.

– Fiella, răspunde Leland.

– Fiella Roget? întreabă Mallory.

Cu siguranță ceva îi scapă. Cu numai o săptămână în urmă, Fiella Roget a apărut pe coperta revistei *New York Times Magazine*. E o celebritate, un fenomen literar în toată regula.

– Da, Fiella Roget, confirmă Leland, și Mallory aude în fundal aceeași voce care i-a răspuns la telefon.

Leland i-a luat interviu Fiellei și, gata, au devenit prietene? Prietene atât de apropiate, încât Leland o alintă „Fifi"? Atât de apropiate, încât Fifi răspunde la telefonul lui Leland și a invitat-o la Bread Loaf pentru trei săptămâni?

– Anul trecut, a acceptat să predea un curs, înainte să-i apară cartea și să devină atât de populară. Așa că a decis să-și respecte angajamentul.

– OK, încuviințează Mallory. Se întreabă dacă ar trebui să-i pese de toate astea. Și tu ce ai să faci în timp ce ea își respectă angajamentul?

– Am să lucrez pe net, bineînțeles, răspunde Leland, și Mallory se destinde, fiindcă Leland recunoaște măcar atâta lucru. Vezi tu, chelnerii și chelnerițele promit ca scriitori, fiindcă vin aici cu burse. Restul își plătesc cursul. Așa că m-am decis să asist la unul dintre workshopurile lui Fifi, să văd dacă depistez vreun talent ascuns sau poate chiar să găsesc un subiect inedit pentru revista mea.

– Înțeleg, spune Mallory.

– În plus, trebuie să-i țin la distanță pe admiratorii ei, adaugă Leland. Știi bine că numesc locul ăsta „*Bed*[5] *Loaf*"...

„Să-i ții la distanță pe admiratorii ei?" se întreabă Mallory. O săgetează un gând revoltător.

– De asta... te-ai mutat în Greenwich Village, așa-i?

– Charles Street colț cu Bleecher, spune Leland. Fifi are un apartament superb... lucrurile au evoluat atât de rapid, încât... ei bine, în martie m-a invitat să mă mut la ea.

„Lucrurile au evoluat rapid?"

– Ești...

Mallory nici nu știe cum să formuleze întrebarea. Se teme că Leland va râde sau se va supăra. Leland e heterosexuală: toți anii cât a fost cu Fray, felul cum căuta bărbați cu maxilar perfect pătrat, bancherul școlit la Princeton care juca hochei pe iarbă, Kip sau cum îl mai chema...

– Fiella Roget e *partenera* ta? Sunteți *împreună?*

– E partenera mea, suntem împreună și ne iubim la nebunie, răspunde Leland. Îți vine să crezi una ca asta?

Măi să fie! Pe bune acum... măi să fie!

E nemaipomenit, mă bucur pentru tine, să te distrezi la Bread Loaf, sper ca tu și Fifi să veniți în vizită la mine cu altă ocazie, de Crăciun sau vara viitoare!

Mallory închide telefonul, gândind: „Trebuie neapărat să sun pe cineva!" Dar pe cine? Apple e plecată, Cooper străbate țara cu Alison. Mallory s-ar putea duce cu bicicleta la piscina

Summer House, ca să le dea vestea Isoldei și lui Oliver, dar ei nu au cunoscut-o niciodată pe Leland și de felul lor nici nu citesc, așa că probabil habar nu au cine este Fiella Roget. Mallory se gândește că i-ar putea telefona lui Kitty, dar nu e chiar atât de disperată. Se întreabă dacă soții Gladstone știu că fiica lor s-a cuplat cu o romancieră celebră. Și, dacă da, li se pare la fel de uluitor cum i se pare lui Mallory?

După un timp, vestea începe să-și piardă din importanță, așa că, a doua zi, când se trezește Mallory, Cooper o are pe Alison, Leland o are pe Fifi... și Jake o are pe Ursula.

Luna august trece foarte încet. Zilele lui Mallory, atât de agitate în timpul școlii, acum înseamnă ore lungi pe care nu are cu ce să le umple. Ar trebui să meargă la bar seara – la 21 Federal, la Boarding House sau la Club Bar –, unde să-și găsească și ea pe cineva. În loc de asta, citește și face planuri de lecții pentru anul următor. Aleargă și face plajă. Cumpără cartea de bucate *Nantucket Open-House Cookbook* scrisă de Sarah Leah Chase și face salată de vinete cu vinete proaspete de la ferma Bartlett și căței de usturoi rumeniți până când se moaie și se fac aurii. Rezultatul e delicios. Mallory devorează preparatul pe nerăsuflate.

E o mică victorie.

În sfârșit, sosește și ultima săptămână din august. Mallory e ușurată, dar și neliniștită. În ultimele cinci sau șase nopți, s-a trezit la ora trei, închipuindu-și cum sosește Jake pe o navă de pirați sau într-un balon cu aer cald.

„Orice s-ar întâmpla."

Oare aceste cuvinte înseamnă același lucru pentru amândoi? „Orice s-ar întâmpla."

Mallory așteaptă să sune telefonul. Așteaptă o telegramă. Oare cum sunt predate telegramele? Înmânate direct? Ea locuiește pe o străduță fără nume. Se uită pe geamul din spate, poate va da cu ochii de vreun poștaș rătăcit.

„Orice s-ar întâmpla."

E luni. Încă o săptămână până la Ziua Muncii.

E marți.

În cele din urmă, miercuri, se duce să-și verifice cutia poștală de la oficiul poștal. Jake are adresa ei, așa i-a trimis cartea de Crăciun. Când găsește la cutia poștală obișnuitul teanc de facturi și cataloage cu articole pentru noul an școlar, simte în ochi înțepătura lacrimilor. De parcă asta n-ar fi

îndeajuns de rău, se mai și ciocnește de două persoane care intră la poștă tocmai când ea dă să iasă. Nu le vede, fiindcă are ochii împăienjeniți de lacrimi.

– Bună, Mal. Ce mai faci?

Mallory ridică privirea, clipind de câteva ori.

– Bună, JD! spune ea.

JD e însoțit de o femeie. Mai în vârstă, dar atrăgătoare, cu păr lung și arămiu, un păr atât de frumos, că aproape cere complimente. Mallory o știe pe femeia asta...

– Bună ziua, domnișoară Blessing, spune femeia. Sunt Tonya Sohn, mama lui Maggie.

Deci JD se întâlnește cu Tonya Sohn, mama recent divorțată a lui Maggie. Mallory stă o clipă la volanul Blazerului, întrebându-se dacă să urle sau să râdă.

Să râdă, decide ea. Vrea ca JD să fie fericit, ca s-o lase pe ea în pace.

Mallory azvârle corespondența pe scaunul din dreapta, moment în care un plic cade dintr-un catalog și aterizează pe podea. Mallory își vede numele pe el. Ridică repede plicul și-l deschide.

Sosesc cu avionul vineri, 1 septembrie, la 4.45 p.m. Dacă nu mă poți aștepta la aeroport, iau un taxi până la tine.

Lipsește semnătura, dar e limpede că Mallory știe cine i-a scris.

Stă pe loc o clipă, întrebându-se dacă să plângă sau să râdă de ușurare.

Să râdă, decide ea. Are atât de multe să-i povestească!

Vara #4: 1996

Despre ce vorbim în 1996? An bisect. Bob Dole. Filmul Inimă neînfricată. *Cecenia. Clonarea. Atentatul cu bombă de la olimpiada din Atlanta. Divorțul prințesei Diana de prințul Charles. Tickle Me Elmo. JonBenet Ramsey. Whitewater. Kofi Annan. Site-ul Ask Jeeves. Frații Menendez. Tupac Shakur. Boala vacii nebune. Spice Girls. Jihad. Doctor Ross și asistenta Hathaway. Alan Greenspan. Replica „Arată-mi banii, Jerry“, din filmul* Jerry McGuire.

Anul 1996 e unul lipsit de evenimente pentru băiatul nostru.

Prin urmare, își spune el, să trecem la lucrurile bune.

În ziua de vineri a weekendului de Ziua Muncii, Mallory îl așteaptă pe Jake la feribot. Are părul mai lung și mai blond și îl poartă împletit în două cozi. S-a îmbrăcat în pantaloni scurți, ca de obicei. Lui Jake îi vine să i-i dea jos pe loc. Contrar regulilor stabilite de amândoi și care nu permit nici o manifestare afectivă decât când sunt acasă, în siguranță, Jake îi cuprinde obrazul în palme și-i dă o sărutare care o lasă fără suflu.

Când el se desprinde, Mallory zâmbește larg. Jake își spune că un an e mult prea mult ca să se lipsească de zâmbetul acela. Îi pare rău că nu a adus aparatul foto. Tare mult ar vrea să-i facă o fotografie.

În timp ce Mallory pregătește aperitivele, Jake se duce să înoate, după care face un duș la „conac". Nu mai găsește agățat acolo nici un șort străin. N-a mai găsit de doi ani încoace, ceea ce e o veste bună, deși nu-i place s-o știe singură pe Mallory.

Ba da, îi place. Și e complet nedrept, fiindcă acum Jake și Ursula locuiesc împreună – adică, Jake locuiește în același apartament în care Ursula face duș și își schimbă hainele înainte de apleca la muncă –, dar Jake preferă să știe că Mallory își petrece serile lângă foc cu o carte în mână, ascultând Cat Stevens, șuierul vântului fiind singurul care să-i țină de urât.

Jake intră în casă cu un prosop înfășurat în jurul taliei. Mallory îi întinde o bere Stella Artois de la gheață și un biscuit sărat uns cu pateu de pește afumat cumpărat de la Straight Wharf Fish. E unul dintre cele mai delicioase lucruri pe care le-a gustat vreodată Jake.

– Dacă îți place atât de mult, putem cumpăra mai mult pateu, ca să-l duci acasă. Se poate ține la congelator.

– Sau ar putea fi unul dintre acele lucruri de care mă bucur doar o dată pe an, răspunde el.

– La fel și eu, spune ea, zâmbindu-i radios. Mă duc să curăț porumbul, iar tu poți să-ți pui muzică. Ți-am spus că acum am o combină care rulează cinci CD-uri?

Jake o ia în brațe și o duce în dormitor.

– Iar? țipă ea în glumă.

Iar și iar, și iar. E al patrulea weekend de Ziua Muncii împreună, și, în acest an, fără vreun motiv anume, Jake nu se mai satură de ea. Probabil că Mallory s-ar simți stânjenită dacă i-ar spune că se gândește la ea în toate celelalte 361 de zile. În unele ocazional, în altele, adesea, în altele permanent.

Porumbul a fost curățat, roșiile sunt tăiate felii și stropite cu ulei de măsline și oțet balsamic, hamburgerii sunt luați de pe grătar, iar ei beau ceva ascultând-o pe Sheryl Crow și privindu-se la lumina unicei lumânări ornamentale – e romantic, insistă Mallory, atât de romantic, că Jake nu vede ce mănâncă.

– Ce mai face Ursula? întreabă Mallory.

– Bine, răspunde Jake. Nu știu cum se face, dar a renunțat să mai aducă vorba despre logodnă.

– *Chiar* a renunțat? se miră Mallory.

– Nu, recunoaște Jake. Dar am reușit să mai câștig timp acceptând să ne mutăm împreună.

– Oh! exclamă Mallory. Renunță să mai îngrămădească murături pe hamburger și-l privește în ochi. Te-ai mutat tu la ea acasă sau ea la tine?

– Am găsit o locuință nouă, răspunde Jake. Asta își dorea ea. Un nou început într-un loc care să fie al nostru. Plătim chiria pe din două.

– Și puteți rămâne acolo după ce vă căsătoriți, spune Mallory.

În fiecare an, vine un moment în care Jake se întreabă dacă Mallory îl va da pe ușă afară. Anul acesta, momentul cu pricina e *acum*.

– Cred că asta ar fi ideea, răspunde el.

Ia o dușcă de bere. Nu-i place să vorbească despre Ursula, deși înțelege de ce e necesar pentru Mallory. Ei îi place să pună astfel de întrebări vineri seara, ca să termine cu ele, să afle despre viața afectivă a lui Jake, ca să nu-i mai plutească amenințător deasupra capului ca un nor de furtună.

„Mai bine să știu decât să-mi pun întrebări“, spune ea.

Jake nu prea știe dacă să fie de acord sau nu.

– Unde crede că ești acum? întreabă Mallory.

– În Nantucket, răspunde el.

– Cu Coop?

– Nu știu dacă am precizat că sunt cu el. Pur și simplu, i-am spus că plec la Nantucket weekendul ăsta fiindcă n-am reușit să merg pe nicăieri toată vara. În plus, știe că de acum e o tradiție.

– Chiar este o tradiție, încuviințează Mallory.

Tac amândoi câteva clipe, timp în care Jake se luptă cu un sentiment de vinovăție, căci clar nu e vorba despre genul de tradiție pe care și-o imaginează Ursula.

– Ea știe că stai la mine acasă?

– Nu m-a întrebat niciodată. Cred că, dacă ar fi cazul, mi-ar aminti că e casa familiei voastre.

– Dar știe că exist, nu? insistă Mallory. Mă mai ține minte de la nuntă?

– Tot ce se poate, răspunde Jake. Da, a văzut că dansam împreună la nuntă și m-a întrebat de tine, dar de atunci n-a mai adus vorba. Nici n-a pomenit despre tine în legătură cu casa.

Mallory mușcă din hamburger, apoi își unge un știulete de porumb cu unt. Spusele lui par s-o fi tulburat, dar de ce?

– Mi se pare nedrept, vorbește ea. Eu petrec atâta timp fiind geloasă pe ea, iar ea nu știe nici măcar atât cât să fie geloasă pe mine.

– Păi, dacă ar ști ce simt pentru tine, ar fi geloasă rău de tot, spune Jake. Asta te face să te simți mai bine?

– Da, răspunde Mallory și-i trimite peste masă o sărutare din vârful degetelor.

Jake se trezește singur în patul jos și lat. Cearșafurile albe și apretate sunt tivite cu bentiță bleu. Mallory a mărturisit că a plătit o căruță de bani pe ele la Lions Paw, în cinstea venirii lui. O rază de soare se strecoară printre jaluzelele de lemn (noi și ele), poposind fix pe pleoapele lui Jake. El inspiră parfumul lui Mallory de pe pernă și se întinde leneș.

Jake face cafea în filtrul franțuzesc al lui Mallory și duce cana afară, pe terasă. Privește valurile care se rostogolesc unele peste altele iar și iar. Nu își poate lua ochii de la ele. Pe plajă nici țipenie de om cât vezi cu ochii. Ce l-ar împiedica să alerge spre ocean în pielea goală ca să înoate pentru prima oară în ziua aceea?

Nimic, își spune el. Așa că asta și face.

Când se oprește să calce apa, o vede pe Mallory întorcându-se acasă după alergarea de dimineață. Nu mai are codițe, și-a strâns părul în coadă de cal. Își scoate adidașii cu piciorul, își scoate și șosetele, se oprește să bea niște apă rece, apoi, se apleacă și-și pipăie degetele picioarelor. Intră în casă, și Jake îi aude glasul. Probabil îl strigă pe el. Oare e îngrijorată? Își închipuie că el a plecat? Nu, cu siguranță observă că lucrurile lui sunt tot acolo.

O clipă mai târziu, iese iarăși pe terasă. Mușcă dintr-o piersică, îl vede înotând și-i face cu mâna.

Își flutură și el mâna.

Mallory își saltă brațele deasupra capului și-și ridică laba piciorului drept la nivelul genunchiului stâng. E poziția copacului în yoga, pe care i-a arătat-o cu o seară în urmă, punându-l s-o încerce. (Nu-i ieșise.) Jake îi vede tatuajul verde cu viță-de-vie pe pielea aurie a gleznei. Are sentimentul că acea viță-de-vie i s-a încolăcit în jurul inimii.

E îndrăgostit de ea, își spune Jake. Dacă pune la socoteală zilele de vineri și de luni, atunci, astăzi e începutul celei de a paisprezecea zile împreună și sfârșitul celei de a doua săptămâni. Oare atât durează ca să te îndrăgostești?

Jake înoată, și Mallory fluieră admirativ văzându-l în pielea goală. Îi întinde un prosop de plajă în dungi, pe care el și-l înfășoară în jurul mijlocului. El îi ia piersica din mână, o pune pe măsuța de afară și o sărută lung și pătimaș pe Mallory. Când, în sfârșit, se desprind din îmbrățișare, Mallory îi zâmbește fericită.

– *Bună dimineața!* spune ea.

– Sunt... Oare să-i spună? Ar vrea, dar îi este teamă... ... Nebun după tine.

– Sau doar nebun, glumește ea și-l sărută din nou.

Jake prăjește costiță și taie ceapă și roșii pentru omletă. Găsește o felie de brânză Brie și i-o arată lui Mallory.

– Pot să folosesc asta?

– Și eu sunt nebună după tine, spune ea.

– Asta înseamnă că pot lua brânza? întreabă el.

Ea ridică din umeri.

– Sigur.

Jake se apucă să bată ouăle și să topească untul în tigaie. Se întoarce spre aragaz și o aude pe Mallory umblând la combina

stereo, apoi, clinchetul CD-urilor. Și-a pus un bikini galben ca soarele și același șort. Au stabilit să meargă cu caiacul pe lac și apoi să cumpere homari pentru cină, ca de obicei. Cu o seară în urmă, renunțaseră la Chicken Box. Mallory fusese dezamăgită, Jake își dăduse seama, fiindcă Chicken Box făcea parte din tradiție. Mai că se certaseră pe tema asta. Ea îl acuzase că se temea să nu dea nas în nas cu vreo cunoștință din Washington. Deși e adevărat că poartă permanent în minte teama asta – cum s-ar putea justifica dacă vreun coleg de-al Ursulei l-ar vedea dansând cu Mallory și sărutând-o? –, adevăratul motiv pentru care ținuse să rămână acasă fusese acela că nu voia s-o împartă cu nimeni. Voise să se joace cu părul ei, să-și plimbe degetul pe coastele ei, s-o asculte cum respiră. Dacă nici asta nu e o definiție a iubirii, atunci Jake nu are alta mai bună.

Jake pliază omleta. I-o oferă lui Mallory pe cea care i-a reușit mai bine – cu mai multă brânză topită și mai multă ceapă aurie –, ceea ce e tot o dovadă de iubire. Acasă, Jake își ia întotdeauna porția mai bună, fiindcă ar fi o risipă să i-o ofere Ursulei.

Mănâncă așezați la masă, Mallory gemând de plăcere la fiecare îmbucătură, fapt care îl înnebunește de dorință, deși ea nu face asta ostentativ. E naturală, asta apreciază Jake cel mai mult la ea. Nu are nici urmă de artificiu, nu încearcă să-l manipuleze, nu se joacă cu el. Fiecare femeie de la serviciul lui Jake citește *The Rules*[6], care, după părerea lui, nu oferă decât instrucțiuni despre cum să ignori bărbații ca să-i faci să alerge după tine. Întâmplător, Jake știe cum funcționează strategia asta: e unul dintre motivele pentru care e și azi cu Ursula.

Nu o poate iubi pe Mallory... fiindcă o iubește pe Ursula, deși ceea ce simte el nu seamănă a iubire, ci pare mai curând efectul unor farmece. Jake și Ursula sunt legați în zece de mii de feluri: amintiri comune, glume pe care le știu numai ei doi, un limbaj secret, aluzii pe care le înțeleg doar ei. Ursula e legătura lui Jake cu sora lui: o făcea pe Jess să zâmbească, să râdă, să se simtă ca orice copil normal de 11, 12, 13 ani, cum nu mai reușise nimeni. Emoțiile trezite în Jake de aceste amintiri țin de un teritoriu care nu poate fi exprimat în cuvinte. O revede în gând pe Ursula îmbrăcată în alb lângă sicriul Jessicăi. Jake nu va putea uita niciodată atitudinea ei demnă din acele momente.

Îi este imposibil să-și imagineze o viață fără Ursula. Și totuși, nu este doar îndrăgostit de Mallory. Aici, e vorba despre ceva mult mai profund.

Sunt nebuni unul după celălalt. Nebuni – așa sunt anul acesta. Și vor lăsa lucrurile așa cum sunt. Deocamdată.

Acum, se aude melodia *Sunshine* de World Party. *Lumină a soarelui, pur și simplu nu mă mai satur de tine. Uneori, mă faci să-mi pierd mințile.* Totul în această clipă i se pare sacru: alegerea cântecului, lumina soarelui de vară care inundă încăperea, armonia aromelor din omletă, albastrul intens al ultimelor hortensii de vară pe care Mallory le-a pus într-o vază, așa cum face de fiecare dată. Și Mallory însăși, de cealaltă parte a mesei, încă îmbujorată după alergare.

În acest moment, totul e atât de sublim, încât Jake spune timpului: „Oprește-te! Vreau să trăiesc clipa asta pentru totdeauna".

Desigur însă, nu așa funcționează viața. Valurile se rostogolesc unul în urma altuia iar și iar și nimic în lume nu le poate opri.

Duminică plouă. E prima zi cu ploaie în cei patru ani de când Jake vine în Nantucket. Mallory iese oricum să alerge și, când se înapoiază, e udă leoarcă și dinții îi clănțăne. Jake o înfășoară într-un halat de baie alb și pufos și-i aduce o cană de cafea delicioasă, slabă și dulce.

– Să aprind focul? întreabă el. Să-ți umplu cada?

– Mă duc din nou în pat, răspunde ea. Vii și tu?

*

Plouă prea tare ca să meargă la Great Point. Stau amândoi în pat și citesc. Mallory a insistat ca Jake să citească o carte care se cheamă *Jurnalul lui Bridget Jones* (nu-i rea). Când Jake se satură de Bridget, Daniel și Mark („E vorba despre o reinterpretare a romanului *Mândrie și prejudecată*", îi explică Mallory. „Da, știu, mi-am dat seama", răspunde Jake, deși habar nu avea.), lasă cartea deoparte și se lipește de spinarea caldă a lui Mallory, cu bărbia proptită în scobitura gâtului ei, inspirându-i parfumul părului. Când a cunoscut-o, părul ei mirosea a fructe. Acum, miroase a ierburi, a trifoi și a salvie.

După ce fac dragoste, Mallory îi propune să meargă în oraș, la Camera Shop, ca să închirieze filmul *La anul, pe vremea asta.* În drum spre casă, pot cumpăra niște mâncare chinezească.

Jake e cu moralul la pământ. Deja au ajuns la mâncarea chinezească și la filmul de duminică seara? I se pare că weekendul acesta a trecut de două ori mai repede. Poate ar fi trebuit să meargă la Chicken Box. Oare, dacă ar fi programat mai multe activități, timpul s-ar fi scurs mai încet?

Mallory îi interpretează greșit ezitarea.

– Dacă vrei să rămâi aici, mă pot duce singură.

– Nu! protestează el.

Nu vrea să rămână fără ea nici măcar o jumătate de oră.

Urcă treptele magazinului Camera Shop ținându-se de mână fără fereală. La intrarea în magazin, se vând ilustrate și rame foto, și, de cum pun piciorul înăuntru, dau nas în nas cu un domn în vârstă, care se luminează la față văzând-o pe Mallory.

– Domnișoara Blessing! Ce surpriză minunată!

– Domnule Major, îl salută Mallory.

Îl îmbrățișează, în timp ce Jake încearcă să descifreze expresia de pe chipul ei. Cine e domnul? Medicul ei?

– Vi-l prezint pe prietenul meu, Jake McCloud. Jake, dumnealui este domnul Major, directorul liceului.

Jake dă mâna cu el. *Bună ziua, mă bucur să vă cunosc, locuiți pe insulă? Nu, am venit în vizită. Oh, de unde sunteți? Din Washington. Ce frumos, acum, trebuie să plec, doamna Major mă așteaptă cu nerăbdare, urmează să vedem* Inimă neînfricată *pentru a treia oară, am impresia că-l place pe Mel Gibson, toate cele bune, la revedere, noi ne vedem marți, Mallory.*

Mallory se duce în partea din spate a magazinului, unde Jake vede casete video aliniate pe rafturi. El mai zăbovește puțin la intrare, uitându-se la diverse aparate foto de unică folosință. Simte o atingere pe braț și, când se răsucește în loc, îl vede pe domnul Major, care se apleacă și-i spune încet:

– Mallory e o fată deosebită și o profesoară nemaipomenită. Ar vrea să adauge: „Să te porți frumos cu ea, merită tot ce-i mai bun". Domnul Major a avut întotdeauna o atitudine protectoare față de Mallory, iar tânărul acesta trebuie să știe pe ce comoară a pus mâna. Ai mare noroc.

– Oh, bâiguie Jack, înghițindu-și nodul din gât. Da, știu.

După câteva minute, apare Mallory cu o casetă ambalată într-o pungă albă de plastic.

– N-am închiriat-o, spune ea.

– Nu?
– Am cumpărat-o! precizează Mallory.
Apoi, vede punga din mâna lui.
– Tu ce ai cumpărat?

În clipa când intră în casă, se aude telefonul.
– Trebuie să fie Apple, spune Mallory. Nu răspund. Problemele de la școală pot aștepta până după plecarea ta.
Apoi, intră robotul, cu vocea lui Mallory: „Aici, Mallory. Fie nu sunt acasă, fie nu pot răspunde! Vă rog, lăsați mesaj... sau nu". Jake duce la ochi aparatul foto de unică folosință și fixează obiectivul pe Mallory, care s-a oprit lângă telefon. Apasă pe declanșator. Mai luase patru cadre cu ea din profil, la volanul Blazerului, moment în care ea îl plesnise în glumă peste mână, spunându-i că, dacă tot voia s-o fotografieze, atunci trebuia s-o lase să-i pozeze. Numai că el nu vrea ca ea să-i pozeze, vrea s-o imortalizeze în ipostaze obișnuite. Îi mai face un cadru în timp ce ea privește în jos la robotul telefonic, așteptând. Dar persoana care o sunase închide, și acum se aude doar tonul.
– Foarte bine, spune Mallory și-i zâmbește larg.
El face alt instantaneu.

Cutii albe cu mâncare la pachet, abur aromat, sos de soia, bețișoare... Apoi, Mallory apasă butonul „Play" al aparatului video și se cuibărește lângă el pe canapea. Amândoi se întorc la hotelul Sea Shadows din Santa Barbara alături de George și Doris, care se observă unul pe altul în timp ce mănâncă singuri la restaurantul hotelului. Ridică paharele unul spre altul și în cele din urmă ajung să stea alături în fața focului. Discută, râd, construiesc baza relației lor, care va însemna un weekend pe an pentru tot restul vieții.

– Fursecuri cu răvaș! anunță Mallory când se termină filmul.
Îi aruncă unul lui Jake. El îi face o fotografie.
Pe bilețelul lui Mallory scrie: „Calități ca ale tale nu sunt prețuite îndeajuns".
– În așternuturi, completează ea.
Pe bilețelul lui Jake stă scris: „Țintește aurul! Ești născut să ajungi campion".
– În așternuturi, adaugă și el.
Mallory se ridică.

– Haide, campionule!

Se oprește în fața lui, în șort și tricou cu emblema Espresso Cafe, cu părul turtit pe o parte, după cum stătuse cu capul culcat pe pieptul lui în timpul filmului.

Ce ar fi dacă ar rămâne aici? se întreabă el. Ce ar fi dacă i-ar telefona Ursulei și i-ar spune că nu se mai întoarce acasă? Ce ar fi să-și dea demisia din postul acela detestabil de la PharmX? Ce ar fi să renunțe la partea lui de leasing pentru apartamentul de la intersecția dintre Twenty-Second și L Street? Ce ar fi să rămână aici și să-și găsească o slujbă, chiar dacă asta ar însemna să cânte la chitară la barul Brotherhood of Thieves?

– Te simți bine? îl întreabă Mallory. Am impresia că erai cu gândul dus departe.

– De fapt... sunt cu totul aici, răspunde el.

În timp ce se sărută pe pat, sună telefonul.

– E Apple, murmură Mallory. Nu-i da atenție.

Jake o simte ușor încordată cât timp ascultă amândoi mesajul de după semnalul sonor.

– Bună ziua, se aude o voce de femeie. Aș vrea să vorbesc cu Jake McCloud. Numele meu e Ursula...

– Ce mama naibii? exclamă Jake.

Mallory se saltă în capul oaselor.

– ... De Gournsey, iubita lui Jake, și trebuie neapărat să dau de el. E vorba despre o urgență.

A murit tatăl Ursulei. A făcut atac de cord în cursul unei activități cu studenții din anul întâi ai Universității Notre Dame: un picnic la lacuri. A fost dus cu ambulanța la spitalul St. Joe, dar declarat decedat în timpul transportului. Ursula îi spune lui Jake că va zbura cu avionul la South Bend a doua zi dimineață, iar Jake o asigură că va veni și el acolo. Odată încheiată conversația, Jake petrece peste o oră sunând la compania de transporturi aeriene ca să-și schimbe biletul, în timp ce Mallory stă pe canapea cu obrazul în palme.

Când, într-un târziu, Jake o duce în pat, rămân culcați unul lângă altul pe întuneric.

– Sunt convinsă că Nantucketul e acum ultimul loc unde îți dorești să fii, spune Mallory. Una e să fim împreună când Ursula e fericită și ocupată cu munca ei și alta când se

confruntă cu o astfel de pierdere, care îi schimbă viața. În clipa asta, n-ar trebui să fii cu mine, ci cu ea.

Mallory are dreptate. Domnul de Gournsey – Ralph sau „Ralphie“, cum îl alintau Jake și Ursula încă de la 13 ani – e mort. Domnul De Gournsey era chel și mărunțel, dar avea un glas puternic și profund, care inspira teamă. Glasul și inteligența lui ieșită din comun. Domnul de Gournsey era expert în cultura din sud-estul Asiei. În livingul familiei de Gournsey exista o vitrină plină cu figurine din jad și coral pe care el și soția le colecționaseră în decursul călătoriilor în Thailanda, Singapore sau Filipine. Ralphie fusese întotdeauna aliatul lui Jake. Și el, și doamna de Gournsey (Lynette, cum insistase ea să i se spună) fuseseră aliații lui. Toți trei își dăduseră mâna ca să facă față forței pe nume Ursula.

– Lui Ralph îi plăceau trenulețele de jucărie, spune Jake.

Își amintește cum îl invitase Ralph la subsol ca să-i arate pentru prima oară colecția de trenulețe. Era Crăciunul, iar Jake era în clasa a noua. Ralph avea acolo un decor sofisticat, o șină care șerpuia pe o platformă făcută la comandă, cu văi și coline și un sat decorat meticulos pentru Crăciun. Jake știa că pe fratele Ursulei, Clint, nu-l interesau trenulețele, așa încât Jake le admirase cu entuziasm, ca să se pună bine cu Ralph de Gournsey. Ar vrea să-i explice asta și lui Mallory, dar, oare, ei îi va păsa sau îl va înțelege?

Se prea poate ca Mallory să înțeleagă mai bine decât își închipuie Jake, fiindcă îl întreabă:

– Vrei să dorm în camera de oaspeți, ca să stai singur și să-ți pui ordine în gânduri? Mă simt ca o intrusă. Nici măcar nu-l cunoșteam.

– Nu, se opune Jake, rămâi cu mine.

Pe undeva, e furios și plin de resentimente că moartea ui Ralph a survenit tocmai acum. Măcar să fi fost săptămâna viitoare sau chiar a doua zi. Dar se întâmplase azi, când tot ce își dorea Jake era să facă dragoste cu Mallory pentru ultima oară. Iar acum, totul era tulbure.

Jake pleacă cu avionul la South Bend via Boston și Detroit și ajunge la destinație luni la patru după-amiază. Intenționează să ia un taxi până la locuința familiei de Gournsey, dar, când coboară din avion, dă cu ochii de tatăl lui. Alec McCloud își deschide larg brațele, și Jake se lipește de pieptul lui.

– Știi bine ce înseamnă suferința, îi spune Alec. Ai s-o poți ajuta pe Ursula să treacă prin asta.

Când Jake și tatăl lui suie în mașină, Alec spune:

– Ursule ne-a povestit că erai... în Nantucket? Cu prietenul tău de la Universitatea Hopkins? Cum ziceai că-l cheamă?

– Cooper, răspunde Jake. Cooper Blessing.

– Da, da, întărește Alec. Ursula mi-a zis că a devenit o tradiție.

Jake are senzația că niște șacali îi sfâșie inima în bucăți. După moartea Jessicăi, Jake a jurat să fie un băiat bun de dragul părinților lui. Suferiseră atât de mult, iar el nu voia să le aducă alte supărări. Luase decizia să dea tot ce avea mai bun în el, să se autodepășească, să se țină departe de orice fel de necazuri. Să nu-i mintă. Jake își imaginează cum ar fi să-i povestească lui Alec despre relația lui cu Mallory. *În fiecare weekend de Ziua Muncii, orice s-ar întâmpla.* Pentru el ar fi o mare ușurare să-și poată deschide sufletul față de cineva. Ce ar zice Alec? Ce ar zice mama lui Jake? Îi este prea rușine să se gândească. Nu le poate destăinui părinților lui. Nu își poate deschide sufletul față de nimeni.

– Da, încuviințează el. Mă duc în fiecare an. De Ziua Muncii.

Ursula nu e deloc în apele ei. Când Jake ajunge la locuința familiei de Gournsey, o găsește zăcând cu fața în jos pe patul ei de copil.

– Bună, îi spune Jake, așezându-se lângă ea pe pat. Am venit.

Ea începe să plângă cu sughițuri, cu capul înfundat în pernă. În cele din urmă, își ridică obrazul într-o parte, ca un înotător care își umple plămânii cu aer. Pe urmă, dă drumul unui șuvoi de cuvinte, care au sens și totuși nu. E o fiică îngrozitoare, cea mai rea de pe pământ, arogantă, dominatoare, nerecunoscătoare, rece, dură, încrezută. Amândoi părinții se temeau de ea, și nici n-ar fi putut altfel, fiindcă i-a disprețuit toată viața... până acum.

– Tata mă iubea, dar nu mă plăcea, scâncește Ursula. Chiar tu mi-ai spus că ai mei mă considerau îngrozitor de egoistă. Și așa eram! Așa sunt! Sunt și în clipa asta!

Jake o mângâie pe spate. La telefon păruse mult mai stăpânită, și Jake își închipuise, că atunci când avea să ajungă la South Bend, avea să o găsească organizând recepția de la clubul universității, alegând imnuri pentru slujba religioasă, scriind un necrolog pentru ziarul *South Bend Tribune*. Pe undeva, Jake se aștepta chiar s-o găsească *lucrând*.

Acum însă, își dă seama că s-a înșelat. Armura Ursulei a fost străpunsă.

Ziua de marți trece ca prin vis. Prieteni și vecini vin la ei și aduc mâncare, flori, chec cu banane, cutii cu bomboane de ciocolată, cărți despre cum să depășești momente grele, sticle de whiskey Jameson – preferatul lui Ralph –, deși nimeni altcineva din casă nu se atinge de băutură. Fiecare le adresează lui Jake și Ursulei aceleași fraze, cu unele variațiuni: „Voi doi sunteți norocoși că vă aveți unul pe altul". Și: „Pe când nunta?"

Miercuri, la înmormântare, Jake și părinții lui stau în primul rând, alături de Ursula, Lynette și fratele Ursulei, Clint, care a sosit din Argentina în ultimul moment și are o barbă respectabilă. Jumătate din personalul Universității Notre Dame e aici. Președintele Malloy tine un discurs, un solist de la universitate cântă *Ave Maria*. Slujba e înălțătoare. Ursula plânge de la început până la sfârșit. Jake a crezut că poate va lua și ea cuvântul, dar e limpede că nu e în stare. Ursula e terminată. Jake se întreabă dacă asta a așteptat în toți acești ani: ocazia de a fi un colac de salvare pentru Ursula, de a veni în zbor ca Superman, prinzând-o în brațe chiar în clipa când se prăbușește.

Amândoi trebuie să meargă la muncă, așa că joi la prima oră iau avionul spre Washington. După ce își ocupă locurile la clasa întâi – funcționarul de la terminal s-a uitat la Ursula și le-a acordat locuri la clasa întâi fără să-i taxeze –, Ursula se întoarce spre Jake.

– Cum a fost în Nantucket? întreabă ea.

– Oh, a fost plăcut, răspunde el. Dar, cu toate câte s-au întâmplat, nu-mi mai amintesc mare lucru.

– Când a intrat robotul, am auzit o voce de femeie tânără, continuă Ursula. A cui era vocea?

– A cui? repetă Jake. Nu știu precis. Ia o revistă din buzunarul locului din față, străduindu-se să pară indiferent. Poate a surorii lui Coop? E casa familiei lor.

– Sora lui Coop? insistă Ursula. Adică ‚domnișoara de onoare cu care ai dansat la nunta lui, nu?

Jake așază revista pe genunchi, chipurile agasat.

– Zău așa, Ursula. Chiar nu-mi amintesc.

– A fost și ea cu voi? nu se lasă Ursula. Sora lui Coop.

Jake a petrecut patru weekenduri cu Mallory. Își spune că are noroc că e nevoit să mintă abia acum.

– Nu, Ursula. Ți-am spus că e un weekend al nostru, al băieților.

Înainte să plece din Nantucket, i-a spus lui Mallory că îi dăduse Ursulei numărul de telefon pentru situații de urgență. „E limpede că nu mă așteptam să-l folosească“, i-a spus el. „O cunosc pe Ursula de când avea 13 ani, și niciodată n-a existat vreo situație urgentă pe care să n-o fi rezolvat de una singură.“

Ursula încuviințează din cap – oare e pe deplin convinsă?

– OK, spune ea.

Când Jake își despachetează lucrurile în acea seară, după ce vine de la muncă, dă de aparatul foto de unică folosință. Are încă proaspătă în minte discuția din avion și primul impuls e să arunce aparatul. Numai că nu poate risca să se debaraseze de el aici, în apartament. Chiar dacă îl aruncă în sacul de gunoi din bucătărie, Ursula are toate șansele să-l găsească. În anumite privințe, are nas de ogar. Jake pune aparatul în servieta diplomat, cu gând să-l arunce în drum spre birou. Însă, a doua zi dimineață, trece pe lângă un tomberon, apoi, pe lângă altul și pe lângă alte zece. Nu se îndură să arunce aparatul. În timpul pauzei de prânz, merge pe jos cale de zece cvartale până la un centru de developare și lasă filmul acolo. I se spune să revină peste trei zile.

Așteaptă o săptămână întreagă, pe urmă, se duce să ia pozele, pentru care plătește 8 dolari bani gheață. Ia pachetul cu fotografii, intră într-un bar de pe Thirteenth Street, unde nu riscă să întâlnească pe nimeni cunoscut, și începe să se uite la poze. Are senzația că face ceva la fel de ilegal ca uitatul la poze porno, deși sunt doar cadre cât se poate de nevinovate cu Mallory. Mallory cu capul dat pe spate, ducând spaghete *lo mein* la gură cu două bețișoare, Mallory conducând Blazerul,

Mallory dormind, înainte ca el s-o trezească fiindcă trebuia să-l ducă la aeroport.

Intenționează să se uite la fotografii și apoi să le arunce, dar, nu, nu are inima să facă asta. Le pune la loc în plic și ascunde plicul în interiorul prospectului cu indicații pentru angajații PharmX pe care îl ține pe fundul sertarului. Aici, nu poate fi găsit în vecii vecilor.

Jake supraviețuiește o săptămână, apoi, încă una... dar atât și nimic mai mult. Ajunge la capătul fiecărei zile fără vreun incident important, fără vreo criză sau emoție. Practic, e încă vară și trotuarele ard ca jăraticul, însă copiii au reînceput școala, iar costumele și rochiile de vară au fost mutate în fundul dulapurilor de haine. Lumea se întoarce la treburile serioase ale toamnei. La magazinul Giant s-a deschis o expoziție de dulciuri de Halloween, și toată lumea își pune speranțele în victoria echipei Redskins.

Ursula s-a schimbat. E mai blândă, mai tăcută. Acum, se cuibărește lângă el în pat, în loc să-i întoarcă spatele cu răceală. Vorbește cu mama ei la telefon o dată la câteva zile, doar ca s-o întrebe ce mai face. Vine acasă de la muncă la ora opt, uneori, chiar la șapte jumătate. Singurul motiv de nemulțumire pentru Jake e faptul că mănâncă și mai puțin ca de obicei. Taioarele care o făceau să arate elegantă și pusă la punct acum atârnă pe ea ca pe un manechin. Ursula pur și simplu se topește.

Într-o zi, la cinci fără un sfert, Cooper îl sună pe Jake la birou, ceea ce înseamnă că vrea să se întâlnească amândoi să bea ceva.

– Ce mai faci, tipule? Nu ne-am mai văzut de mult.

La auzul vocii lui Cooper, Jake scoate singura fotografie a lui Mallory pe care a luat-o din plic și a pus-o în sertarul din mijloc al biroului. E cea în care Mallory încearcă să-și vâre în gură tăițeii *lo mein*. Mallory e puțin stângace în societate. E parte din farmecul ei, lui Jake îi place grozav felul în care mânuiește bețișoarele, deși, când privește poza asta, are senzația că bețișoarele i se înfig în inimă.

– Am avut un necaz, îi spune Jake. A murit tatăl Ursulei.

– Îmi pare tare rău, omule! îl compătimește Cooper. Te-am sunat să te întreb dacă nu vrei să bem ceva după program, dar dacă nu te simți în stare...

– Ba da, răspunde Jake, spre propria lui uimire.

Se întâlnesc la Tombs, comandă câte o halbă cu bere, două shoturi de whiskey Jim Beam și aripioare. Lui Jake îi face bine să revină la normalitate. În fundal, Alanis Morissette cântă obișnuitele ei melodii tânguitoare, în timp ce studenți înstăriți de la facultăți cu ștaif – clientela obișnuită – beau, pălăvrăgesc, râd și iar beau, ca și cum ar fi o zi ca toate celelalte, fiindcă pentru ei așa și e. Jake îl privește atent pe Cooper, așezat în fața lui. Cuvântul care îi vine în gând lui Jake de fiecare dată când se gândește la Cooper e „un scump". Cooper e mai mult decât un tânăr căruia îi place să vorbească despre Tiger Woods și Norv Turner. Are profunzime, inteligență, compasiune, opinii argumentate. Recunoaște când a greșit. Sau când nu știe ceva. Bineînțeles că prietenia lor a rezistat, când multe altele s-au destrămat.

Cooper întreabă cum face față Ursula situației, iar Jake, care a recitat aceeași poezie iar și iar, de data asta spune adevărul.

– Mai greu decât credeam, omule. Și știi ceva? Cumva, asta mi-a redat încrederea că în esență e... umană.

Cooper soarbe din bere.

– Înțeleg ce vrei să spui, încuviințează el. Ursula m-a speriat de moarte întotdeauna.

Jake îl întreabă despre Alison. Sunt tot împreună? (Știe că nu. Mallory i-a spus că fratele ei și Alison s-au despărțit.)

– Nu, răspunde Cooper. Distanța era prea mare. Totuși, m-am simțit bine cu ea, a fost exact ce-mi trebuia după Krystel. Pe urmă, la numai două zile după discuția finală cu Alison, am cunoscut-o pe Nanette.

– Nanette? se miră Jake.

Mallory nu i-a vorbit despre nici o Nanette.

– M-am dus la Clyde's ca să-mi înec amarul, povestește Cooper. Și Nanette s-a nimerit să servească la masa mea.

– Credeam că te-ai lecuit de femeile din industria restaurantelor, spune Jake.

– Nanette e altfel, răspunde Cooper. E barmaniță și scrie poezii. În plus, nu toți putem să ne întâlnim sufletul-pereche în clasa a opta.

– Păi..., începe Jake.

– Serios acum, adaugă Cooper. De ce o faci pe Ursula să aștepte atât de mult? Însoară-te cu ea și gata.

Jake râde.

– Cred că ne mai trebuie câteva shoturi.

Când pleacă de la Tombs, Jake e amețit de-a binelea. Whiskey-ul Jim Beam din organismul lui acționează la fel ca aburul dintr-o cabină de duș, dezvăluindu-i câteva cuvinte scrise pe oglinda din baie: „Cere-o în căsătorie".

Vânzătoarea de la Market Street Diamonds, Lonnie, e intens machiată – fard de pleoape sclipitor, ruj roșu și lucios, amintindu-i lui Jake de o acadea cu cireșe –, și părul ei făcut permanent e adunat într-o claie care la lumină sclipește de fixativ. Nu mai sunt alți clienți în magazin, probabil se apropie ora închiderii, dar Lonnie îl primește pe Jake cu amabilitate. Jake e convins că vede în el o pradă ușoară: un tânăr venit cu o misiune și mânat de efectul alcoolului.

– Ce fel de inel de logodnă ai vrea, frumosule? întreabă Lonnie.

– Unul care să arate mai scump decât e în realitate, răspunde el, și Lonnie râde.

Îl întreabă de ce buget dispune, el îi răspunde 5 000 de dolari, fiindcă i se pare o sumă rezonabilă, și ea îi spune că e de ajuns. Îi arată mai multe inele, de la minuscule la absurd de mari, expunându-le pe o bucată de catifea neagră. Jake nu se poate hotărî. Ea îi pune câteva întrebări-fulger despre „norocoasă", cuvânt care cu siguranță ar fi făcut-o pe Ursula să se înfioare.

– Suntem împreună de paisprezece ani, îi explică Jake. Cu unele întreruperi... amândoi am mai avut pe câte cineva.

Vorbele lui sporesc entuziasmul vânzătoarei.

– Adică, ați fost și cu alte persoane și totuși v-ați regăsit, spune ea. *Asta* înseamnă iubirea adevărată.

E mult mai complicat de atât, dar Jake nu are de gând să intre în detalii cu Lonnie.

– E juristă la SEC. Jake așteaptă o clipă, să vadă dacă Lonnie e impresionată, dar probabil că ea nu face diferența între SEC și FCC sau EPA. Washingtonul e orașul acronimelor. E o fată serioasă. Nu vreau nimic ostentativ.

– Deci ceva simplu. Clasic, de bun-gust. Mai poartă alte bijuterii?

Jake îi spune că prietena lui ține foarte mult la o cruciuliță de aur pe care a primit-o de la părinți în clasa a noua și că poartă la mână ceasul delicat de aur pe care i l-a dăruit el când a absolvit Facultatea de Drept. Mai are un șirag de perle, adaugă Jake, dar nu are nici măcar găuri în urechi. Își dă seama

că i se cam împleticește limba în gură, dar, dacă Lonnie remarcă acest lucru sau mirosul de fum de țigară și ulei de prăjit care i s-au lipit de haine la Tombs, nu spune nimic.

– Iată inelul pe care ți l-aș recomanda, spune ea. Ar fi păcat să nu-l iei. E puțin cam scump, 6 400 de dolari, dar e cu mult peste toate celelalte. Are un carat și jumătate, e un diamant curat, încastrat în montură de aur alb.

În întinde inelul, ținându-l în podul palmei.

– OK, spune Jake, privind inelul. Atunci, cred că-l iau pe ăsta.

– Nu fi chiar așa entuziasmat! glumește Lonnie, făcându-i ostentativ cu ochiul. Crede-mă, frumosule... Mallory va fi încântată de inel.

Jake ridică brusc ochii spre ea.

– Mallory?

Lonnie face ochii mari, și sclipiciul de sub pleoapă lucește ca o lacrimă.

– Am înțeles eu greșit numele? Aveam impresia că ai spus Mallory. Îi pune mâna pe braț. Iartă-mă!

– O cheamă Ursula.

E beat! I-a spus lui Lonnie că pe iubita lui o cheamă Mallory! De ce a făcut asta? Probabil fiindcă se gândea că, atunci când se va termina totul, va trebui s-o sune pe Mallory, iar ea cu siguranță va ghici din clipa în care va răspunde la telefon. Jake e convins că Mallory știa încă înainte ca el să plece din Nantucket. Fusese foarte tăcută în dimineața aceea de luni când îl dusese cu mașina la aeroport. Când el o întrebase: „Anul viitor, aceeași zi?" ea doar ridicase din umeri. „Orice s-ar întâmpla, Mallory Blessing", spusese el. O sărutase, coborâse din mașină, apoi, se întorsese spre ea. „Orice s-ar întâmpla."

Jake face eforturi să fie atent la Lonnie: la fardul ei de pleoape, la fixativ și toate celelalte.

– Pe iubita mea o cheamă Ursula. Numele ei e Ursula.

Lonnie nici nu clipește. Închide cutiuța cu inelul, înregistrează vânzarea și ia cardul de la Jake.

– Ursula va fi foarte fericită, spune ea.

Jake se întreabă cum să-i ceară mâna Ursulei. La o cină romantică? Nu și-o poate imagina pe Ursula ieșind să ia cina în oraș când încă e atât de deprimată, și oricum nu ar mânca

mai nimic. Ar putea s-o ducă la unul dintre monumente în noaptea asta, al lui Lincoln sau al lui Jefferson. Poate ar convinge-o să facă jogging împreună a doua zi dimineață, apoi, să îngenuncheze în fața bazinului Reflecting Pool chiar când răsare soarele și apa începe să reflecte monumentul lui Washington.

A ratat ocazia cu Parisul, își spune el.

Se gândește dacă să aștepte până la Ziua Recunoștinței, când vor merge amândoi la South Bend. Ar putea s-o ducă pe Ursula la patinoarul unde își luase inima în dinți și o întrebase dacă nu vrea să patineze cu el. Fusese atât de emoționat, că îi transpiraseră mâinile în mănuși.

Când intră în noul lor apartament, îi vine în minte chipul Ursulei așa cum era la 13 ani: cu aparat dentar, îmbrăcată într-o bluză pe gât imprimată cu biciclete, iar pe deasupra un pulover bleumarin și un palton cu două rânduri de nasturi. Își amintește căciulița ei în dungi, cu urechi și șnururi cu pompoane. Apartamentul e atât de mare, încât, dacă Ursula e în dormitor, nu-l poate auzi intrând.

Holul e cufundat în întuneric, și Jake își spune că Ursula probabil nu s-a întors de la serviciu. Pe urmă, îi vede servieta sprijinită de piciorul măsuței pentru corespondență.

Jake pășește pe coridor, îndreptându-se spre dormitor. E un bărbat cu o misiune. Bate ușor în ușă și o întredeschide. Ursula stă lungită pe pat în rochia ei bleumarin fără mâneci, al cărei cordon e strâns până la ultima gaură. Are ochii acoperiți cu o batistă.

Jake se așază pe pat lângă ea.

– Nu te simți bine?

Ea ridică mâna și își ia batista de pe ochi.

– Mă doare capul.

Jake îi întinde cutiuța.

– Ți-am luat ceva.

Ea clipește, ia cutiuța și o deschide. Pe chipul ei nu se citește nici o emoție: nici surpriză, nici bucurie, nici măcar ceva gen „Era și timpul". Ia inelul și și-l pune pe inelarul mâinii stângi. Jake își dă seama că e prea larg, dar pot merge amândoi la magazin ca să-l strâmteze.

– E foarte frumos, spune Ursula. Mulțumesc!

– Vrei să fii soția mea? o întreabă Jake.

Ursula se lasă din nou cu capul pe pernă și închide ochii.

– Da, răspunde ea, și singurul lucru care îi vine acum în gând lui Jake e cât de dezamăgită ar fi Lonnie s-o vadă pe Ursula în acest moment.

Vara #5: 1997

Despre ce vorbim în 1997? Prințesa Diana. Harry Potter. Madeleine Albright. Cometa Hale-Bopp. Lima, Peru. Tony Blair. Google. Gianni Versace. „I'm the king of the world!"[7] *Liniile aeriene Garuda. Brett Favre. Hong Kong. Faimosul B.I.G. Melodia* Candle in the wind[8]. *Cultul Heavens Gate. Louise Woodward. John Denver. Organizația evanghelică „Promise Keepers". Mulder și Scully. Chris Farley. Evander Holyfield și Mike Tyson.*

În cel de al treilea weekend al lunii iunie 1997, Jake McCloud și Ursula de Gournsey urmează să se căsătorească la South Bend. Ceremonia va avea loc la capela Log din campusul Universității Notre Dame, urmată de un mic dineu festiv la Tippecanoe Place. Mallory a aflat toate aceste amănunte fiindcă fratele ei, Cooper, va fi cavalerul de onoare al lui Jake. Mallory i-a cerut lui Coop detalii cu un aer dezinvolt. Vin și *apropiați ai mirelui?* Se pare că numai unul, fratele Ursulei, Clint. Și cine-i domnișoara de onoare a Ursulei?

Cooper habar nu are.

– Poate mama ei?

„Mama ei? Ce ciudat... Ce ciudat...", își spune Mallory. (Fusese melodia[9] preferată a elevilor ei cu un an în urmă, și textul cântecului îi zgârie agasant urechea.) Sau poate pare ciudat fiindcă Mallory nu ar ruga-o pe Kitty să-i fie doamnă de onoare nici într-un milion de ani.

– Jake e entuziasmat? întreabă Mallory.

Glasul ei sună încordat, dar Cooper nu observă.

– Entuziasmat? repetă Cooper. Nu știu. Poți fi entuziasmat când te însori cu cineva cu care ai fost timp de șaisprezece ani?

Mallory nu știe dacă e bine sau rău că weekendul nunții lui Jake e singurul weekend al verii când Leland poate veni în vizită la Nantucket. Ea și Fiella sosesc vineri la ora șase.

Mallory se duce cu mașina la cheiul Steamboat ca să le aștepte la feribot.

– Călătoria asta a durat *o veșnicie*, se plânge Leland. Cinci ore pe autostradă și două cu feribotul.

– De ce n-ați luat avionul? întreabă Mallory.

Se uită în spatele lui Leland, spre Fiella. E emoționată s-o cunoască, nu doar fiindcă Fiella e iubita celei mai bune prietene a ei și vrea să-i facă impresie bună, dar și pentru că e o scriitoare renumită, o adevărată celebritate. Primul roman al Fiellei, *Shimmy Shimmy*, va sta la baza unei ecranizări cu Angela Bassett și John Malkovich, iar cel de al doilea roman, *Cold Ashes of the Heart*, a fost selectat de Oprah pentru Clubul Cărții și de douăzeci și șapte de săptămâni e pe primul loc în topul *New York Times* cu cele mai bine vândute cărți.

Mallory o zărește pe Fiella pe la jumătatea pasarelei, înconjurată de adolescente care îi cer autograf. Nu-i de mirare că au recunoscut-o, fiindcă are trăsături care se întipăresc în memorie. Pielea de un arămiu-închis, cârlionți șateni cu vârfurile aurii. Poartă o rochie de un portocaliu aprins, mult răscroită la umeri, care îi pune perfect sânii în evidență. La drept vorbind, Fiella Roget arată și mai fascinantă în realitate decât în fotografii sau la televizor. (Mallory a văzut-o la emisiunile găzduite de Oprah și Jay Leno.)

– N-a vrut Fifi, răspunde agasată Leland. Voia să vadă cum e „să călătorești pe apă".

– Înțeleg, încuviințează Mallory.

Fiella nu termină bine de dat un autograf cuiva, că imediat apare altcineva. Mallory se întreabă dacă Leland se confruntă cu situația asta ori de câte ori merg amândouă undeva și dacă vor reuși vreodată să plece de pe chei și să ajungă la mașină.

În cele din urmă, Leland e nevoită să-și facă loc prin mulțime și s-o tragă după ea pe Fiella, stârnind protestele celor din jur.

– Lăsați-o măcar să respire! îi strigă Leland unei fete îndrăznețe, îmbrăcată în tricou Tarheels, care are în mână un exemplar din *Shimmy Shimmy*. Suntem totuși în vacanță!

Fata se încăpățânează să-i întindă Fiellei cartea, iar Fiella pare încântată să-i dea autograf. Apoi, se desprinde de mulțime cu ușurința cu care s-ar dezbrăca de un halat și-i întinde mâna lui Mallory, zâmbindu-i radios.

– Îmi cer scuze, spune ea. Eu sunt Fifi, iar tu – Mallory. Știu asta fiindcă am văzut fotografii cu tine și cu Lee de când erați mici. Sunt nespus de fericită să te cunosc.

Glasul ei îi dă fiori lui Mallory. Fiella – Fifi – are un vag accent francez creol. E impunătoare. E o personalitate. Mallory înțelege de ce s-a îndrăgostit Leland de ea.

– Ca să fiu sinceră, eu m-am săturat până peste cap! spune Leland în timp ce toate trei traversează parcarea. Adică, au stat și s-au holbat la tine două ore când eram pe feribot și și-au luat inima în dinți să te abordeze abia când am coborât?

– Sunt inofensive, spune Fifi, înlăturând plângerile lui Leland cu o fluturare a mâinii. Unde pui că ne plătesc și facturile. Oricum, mai bine uită-te la cât de frumos e aici! Zău dacă nu suntem cele mai norocoase făpturi din lume. Mulțumesc, Mallory, pentru invitație!

Ajung la Blazer, care e proaspăt spălat, ceruit și dat cu aspiratorul, în cinstea venirii lor.

– Oh, ăsta e carul tău înaripat?

– Te rog! o admonestează Leland. Vorbește ca un om normal!

E plăcut să primești oaspeți când unul din ei e atât de entuziast ca Fiella Roget. Fifi se instalează pe scaunul din față, iar Leland – pe bancheta din spate, lângă bagaje. Mallory se uită în oglinda retrovizoare și vede că Leland spumegă de furie – expresie pe care i-o știe foarte bine. Își imaginează că probabil e umilitor, dacă nu chiar demoralizant, să ai o iubită celebră – mai ales pentru cineva ca Leland, care e obișnuită să fie în centrul atenției. Fără îndoială că totuși s-a acomodat cu situația asta. Ea și Fiella sunt împreună de doi ani.

Fifi scoate din geanta de piele un jurnal învelit în pânză și începe să noteze ceva, în timp ce Blazerul înaintează peste denivelările străduței fără nume.

– Oprește! țipă Fifi.

Mallory frânează brusc, crezând că Fifi stă incomod sau că a uitat ceva pe chei. Dar Fifi sare jos din mașină și aleargă spre malul lacului, unde culege o floare violet dintr-o tufă de trandafir japonez, inspirându-i cu nesaț parfumul.

– Privește aici, Lee! exclamă ea, ridicându-și brațele deasupra capului.

Arată de parcă ar îmbrățișa întregul peisaj: oglinda albastră și netedă a lacului, verdele fosforescent al trestiilor din jurul lui, explozia de trandafiri japonezi albi și roz.

– Asta se numește natură, răspunde Leland, câtuși de puțin entuziasmată.

Când ajung acasă, Fifi admiră îndelung panorama plajei și a oceanului, apoi, își îndreaptă atenția spre interior, observând fiecare detaliu. Mallory a făcut o curățenie de primăvară la sânge. A cumpărat o pilotă nouă și cearșafuri noi pentru camera mare de oaspeți. Pe o noptieră a pus o carafă de cristal cu două pahare, iar pe cealaltă – o vază cu iriși sălbatici. Peste iarnă a renovat baia, care acum are dale de faianță albe curate. A instalat și o chiuvetă de cameră nou-nouță în locul celei cu piedestal și pete de rugină. Și veceul cu capac care se închide încet e nou. Ce lux! Mallory a păstrat cada de porțelan pe patru picioare, fiindcă instalatorul ei, Bob (care are un accent de New England atât de pronunțat, încât pronunță Baub) i-a spus că e în stare foarte bună și că ar fi teribil de complicat s-o înlocuiască. Mallory a cumpărat și câteva pernuțe care să atenueze verdele aprins al canapelei și a pus un bol cu cochilii și sticlă de mare pe masa de cafea, lângă albumul cu imagini din Nantucket al lui Cary Hazlegrove. A cumpărat vin chardonnay Russian River pentru Leland și o sticlă de gin Bombay Sapphire pentru Fiella, care nu bea decât gin cu gheață. A pregătit o salată de fructe și a copt brioșe cu portocale și rozmarin după o rețetă din cartea lui Sarah Chase, pe care le va servi la micul-dejun cu un amestec de unt și miere făcut în casă.

Fifi exclamă încântată la tot ce o înconjoară: casa, cochiliile, masa lungă și îngustă, bolul cu piersici, prune, nectarine și caise... și la cărțile din biblioteca mare cât peretele.

– Dumnezeule! Nu vreau să mai plec de aici niciodată.

Leland iese din baie. Mallory o îmbrățișează și-i șoptește:

– Mă bucur că ești aici! Sunt fericită că te văd.

Leland se smulge din îmbrățișare cu o expresie cât se poate de grăitoare. Leland suferă. Fiella absoarbe tot oxigenul din fiecare încăpere.

– Tim Winton, *The Riders?* se miră Fifi, scoțând cartea din raft. Mor de nerăbdare s-o citesc!

Mallory aproape că-i smulge cartea din mână. E cea dăruită de Jake de Crăciun anul trecut. „Scrisă tot de un bărbat. Și tot bună. Te sărut, Jake".

– Ești binevenită să iei ce cărți dorești, cu excepția celor patru de pe raftul ăsta, spune Mallory.

– De ce? se miră Leland. Sunt sacre pentru tine?

Fifi pune la loc *The Riders*.

– La fel simt și eu pentru anumite cărți, spune ea. *Song of Solomon*, *The Bone People*. Toate cărțile de Jamaica Kincaid. Ia o carte de pe raftul de dedesubt. Ultimul roman al Monei Simpson! Pot s-o împrumut?

– Da! răspunde Mallory. Mi-a plăcut la nebunie.

– Dă-mi niște vin, te rog, murmură Leland.

Mallory le anunță că a pus niște ton la marinat și că are pâine proaspătă și tot ce-i trebuie pentru o salată.

– Sau, dacă vreți, putem ieși în oraș, adaugă ea. Sunt prietenă cu barmanul de la Blue Bistro, așa că ne-a rezervat o masă pentru ora opt, dacă ne hotărâm să mergem. Dar n-am vrut să vă impun... Mallory se uită la Leland. Poate aveți alte planuri?

– Alte *planuri?* exclamă Fifi. Nu fi ridicolă, Mallorita, doar am venit în Nantucket ca să petrecem timp cu tine. Ca să te cunosc. Bineînțeles că rămânem acasă. O să mâncăm felurile minunate pe care ni le-ai pregătit, o să stăm la taclale toată noaptea și o să ne împărtășim cele mai tainice secrete.

Fifi cuprinde între palme mâna lui Mallory, și Mallory coboară privirea la degetelor lor – ale ei palide, ale Fiellei mai închise la culoare – împletite între ele. Mallory e fascinată, dar, când se uită peste umărul lui Fifi, o vede pe Leland dându-și ochii peste cap.

*

Toate trei își toarnă vin și ronțăie nucile caju cu sare și piper pregătite de Mallory la începutul săptămânii.

– Când ai învățat să gătești? o întreabă Leland. Dacă țin bine minte, nu știai nici măcar să umbli la cuptorul ăla simplist al tău.

– Încetează, dragă! o oprește Fifi. Nu fi țâfnoasă și nesuferită!

– Am învățat singură, explică Mallory. Iarna n-am mare lucru de făcut.

Pregătesc împreună o salată, încălzesc pâinea, pun tonul pe grătar și fac o vinegretă. Mallory aprinde singura lumânare decorativă. Ridică toate trei paharele.

– Vă mulțumesc amândurora că ați venit! spune Mallory. Sunt tare fericită să vă am aici.

În clipa când ciocnesc paharele, Mallory își dă seama că a spus un adevăr. Abia dacă s-a gândit la repetiția pentru nunta lui Jake și a Ursulei, care are loc la o pizzerie pe nume Barnaby's.

În timpul mesei, Mallory se străduiește să mențină conversația în jurul lui Leland.

– Deci... ce mai fac părinții tăi? întreabă ea.

De fapt, ceea ce vrea să știe este ce părere au soții Gladstone despre relația lui Leland cu Fifi.

– Ai mei divorțează, spune Leland.

Mallory pune furculița pe masă.

– Poftim?

– Tata se culcă cu Sloane Dooley, explică Leland.

Lui Mallory îi ia câteva clipe să înțeleagă. Sloane Dooley? Mama lui Fray, dansatoare disco, poate și dependentă de cocaină?

– Glumești...

– Ba deloc, răspunde Leland. Mama e convinsă că sunt de mult împreună, cu unele întreruperi. Poate chiar de pe vremea când eram eu cu Fray.

– Nu pot să cred, spune Mallory.

Și chiar *nu poate*. Steve Gladstone *se culcă* cu Sloane Dooley? Poate chiar de pe vremea când Mallory, Fray, Leland și Cooper erau în *liceu?*

– Când ai aflat?

Ceea ce vrea, de fapt, să întrebe Mallory e de ce n-a sunat-o Leland ca să-i spună ce descoperise. De ce n-a sunat-o Kitty? Pe urmă, Mallory își amintește că, în ultimele săptămâni, Kitty *a sunat* de trei ori și i-a lăsat mesaj, rugând-o din suflet să-i telefoneze, mesaje pe care Mallory nu le-a luat în seamă.

– La sfârșitul lui mai, răspunde Leland. Geri s-a dus la hipodromul Preakness cu un grup de doamne și, când s-a întors acasă, l-a găsit pe tatăl meu în cadă cu Sloane.

– Geri e cu nervii la pământ, spune Fifi. A fost cât pe ce s-o luăm cu noi.

– Fifi a venit cu ideea, precizează Leland. Eu n-am fost de acord nici o clipă.

– Deci tu și Geri... Sunteți apropiate? întreabă Mallory.

– Suntem cele mai bune prietene, răspunde Fifi. Ridică mâna cu două degete încrucișate. Dar țin mult și la Steve. Cred că relația lui cu Sloane e o trădare urâtă.

Mallory nu știe ce să spună. Fiella Roget consideră relația lui Steve cu Sloane Dooley o trădare? Afirmația sună măreț și plină de importanță. Fifi nici măcar nu-i *cunoaște* pe cei doi! Nu a crescut pe aceeași stradă cu ei!

– Steve e un nemernic, spune posomorâtă Leland. Iar Sloane e o nemernică și mai mare. Se mută amândoi la Fells Point.

– Ei na! exclamă Mallory.

Se străduiește să și-o amintească pe Sloane. Stația în care oprea autobuzul către școală era chiar în fața casei bunicilor lui Fray, și Mallory își amintește clar cum într-o dimineață geroasă un taxi oprise în dreptul casei și din taxi coborâse Sloane, purtând doar un sutien de dantelă purpurie și blugi pe sub haina de piele cu cordonul prins lejer. Își amintește cum Sloane s-a dus la St. Michael să-și petreacă weekendul împreună cu un bărbat care lucra pentru Alex Brown și cum Senior se întrebase cu glas tare dacă Sloane era plătită cu ora. Sloane fuma țigări rulate manual, îi plăceau KC și formația Sunshine. *That's the way (a-ha, a-ha), I like it!* Sloane Dooley se ținea undeva la periferia vieții lor, purtându-se scandalos, ca, apoi, să dispară.

Pe de altă parte, soții Gladstone fuseseră pentru Mallory ca niște părinți. Își amintește ziua când Steve venise acasă la volanul automobilului Saab decapotabil și le întrebase pe Leland și pe Mallory dacă vor să facă o plimbare. Cumpărase mașina sub impulsul momentului, fără să sufle o vorbă lui Geri sau lui Leland, lucru care o șocase pe Mallory. (Senior și Kitty nu cumpărau nici măcar pizza pentru acasă sub impulsul momentului.) Geri etichetase gestul lui drept criza vârstei mijlocii, dar, acum, Mallory se întreabă de nu cumva Steve cumpărase mașina ca să-i facă impresie lui Sloane Dooley.

Mallory e teribil de deprimată. Își închipuia că soții Gladstone vor rămâne împreună în casa lor din Deepdene Road anotimp după anotimp, an după an. Modul lor de viață părea normal, fericit și, mai presus de orice, permanent. De

fiecare dată când Mallory se gândea la părinții lui Leland, îl avea în minte pe Steve așezând tomberoanele pentru deșeuri reciclate și pe Geri suind în mașina ei Honda Odyssey în costum alb de tenis. Soții Gladstone își decorau casa cu luminițe de Crăciun. Aveau cont la magazinul Eddie's. Schiau și plecau în croaziere pe fluviile europene. Când se duseseră s-o viziteze pe Leland la New York, o duseseră la un spectacol pe Broadway, apoi, la cină la unul dintre restaurantele lui Larry Forgione. După toate aparențele, vestea despre relația lui Leland cu Fiella Roget nu-i tulburase câtuși de puțin. Amândoi o primiseră cu drag pe Fiella. Ce poate fi mai minunat ca asta? Mallory e oripilată că o desfrânată mizerabilă ca Sloane Dooley a reușit să-i despartă pe soții Gladstone. Se poate să fi existat o fisură în căsnicia lor, poate că problema era însăși căsnicia. Căsnicia e un joc de noroc cu șanse egale: uneori, funcționează, alteori, nu.

Mallory aruncă restul de vin din pahar și se duce să aducă din frigider altă sticlă. Se bucură că nu e nunta ei în acest weekend.

Conversația se îndreaptă inevitabil spre Fiella. Fiella Roget a învățat „arta narațiunii", cum se exprimă ea, stând la picioarele bunicii ei. Fiella a crescut în Petit-Goâve, Haiti, unde avea o singură rochie nouă de bumbac și o singură pereche de sandale pe an. Avea o păpușă de cârpe pe nume Camille, pe care o lua cu ea peste tot, și o Biblie ilustrată. Povestea ei preferată era cea cu profetul Daniel aruncat în cușca leilor.

– Dacă stai să te gândești, spune ea, *Shimmy Shimmy* e doar o reluare postmodernă a acestei povești, din perspectiva unei tinere de culoare.

Leland flutură din gene, apoi, închide ochii – e limpede că a mai auzit aceste lucruri de câteva mii de ori –, și, deși ar putea s-o asculte pe Fifi o noapte întreagă, Mallory înțelege că e momentul să găsească un mod politicos de a încheia seara.

– Mă duc să spăl vasele, spune ea. Ați avut o zi obositoare. Mâine puteți dormi cât vreți. Eu plec să alerg dimineața devreme, dar înainte am să vă pregătesc micul-dejun.

– Leland se duce la culcare, spune și Fiella. Dar eu sunt bufniță de noapte, așa că am să te ajut să strângi pe aici. Dacă mai beau un pahar cu vin, am să încep să depăn poveștile mele

picante… Cum mi-am pierdut virginitatea cu domnul Bobo, un rechin care împărțea credite, și cum într-o noapte i-am furat bani din portofel. De felul lui, dormea buștean, așa că nu m-a prins niciodată, deși mă trec fiorii când mă gândesc la ce s-ar fi întâmplat dacă…

Leland își drege glasul.

– Fifi, oprește-te!

– Mă descurc singură cu vasele, spune Mallory. Dar îți mulțumesc!

– Nu fi caraghioasă, Mallorita! insistă Fifi, luând coșul de pâine. Dă-mi voie să te ajut.

„Mallorita“ pare a fi noul ei nume de alint, ceea ce e în regulă, deși Mallory percepe o încărcătură negativă venind din partea lui Leland. Mallory și Fifi se apucă să spele vasele și să strângă resturile de mâncare. E aproape unsprezece noaptea, și Mallory se întreabă dacă cina-repetiție de la South Bend s-a încheiat. Oare Jake și Ursula dorm separat în noaptea asta? Oare oamenii care au fost împreună atâta vreme mai respectă tradițiile? Mallory crede că da. Ursula va rămâne la casa mamei ei, iar Jake și Cooper vor sta cu părinții lui Jake. Nunta e programată pentru seara următoare, la ora cinci. Mallory nu știe ce va fi în sufletul ei a doua zi la ora șase, când Jake va fi căsătorit oficial. Va înceta să mai simtă dragoste, dor, vinovăție, bucurie, tristețe, derută? Oare inima ei va deveni o gaură neagră? Sau poate se va simți exact cum se simte acum: amorțită. Jake nu-i aparține. Nu a fost niciodată al ei. Timpul pe care îl petrec împreună e împrumutat. Sau, mai curând, furat.

Ușa de la dormitor se trântește, făcând-o pe Mallory să tresară atât de violent, încât se taie la deget în zimții cuțitului de pâine. Pe deget îi apare o dâră de sânge. Nu-i o tăietură gravă, totuși… Ce mama naibii? Mallory se răsucește în loc, sugându-și degetul. Fifi e așezată în capătul mesei lungi și înguste, ținând strâns în mâini ultimele tacâmuri de argint încă nespălate ca pe un buchet de flori postmodern.

– Te rog s-o scuzi, spune Fifi. Iar face o criză.

Mallory nu are nevoie să întrebe de ce. Știe bine motivul. Leland e geloasă. Fifi i-a acordat prea multă atenție lui Mallory, și Mallory nu a reușit să reflecte această lumină asupra lui Leland. Mallory se întreabă dacă prietena ei face

deseori astfel de crize, poate de fiecare dată când ies în oraș cu cineva.

– M-am tăiat la deget, spune Mallory.

– Stai să mă uit!

– E o nimica toată. Îmi trebuie doar un plasture.

– Nu-i sigură pe ea, explică Fifi. Trebuie să admit că începe să mă obosească treaba asta.

Afirmația e un fel de invitație ca Mallory să-i țină isonul lui Fifi, criticând-o pe Leland; Mallory nu poate nega că e tentant. Leland are defecte reale... dar cine nu are? În plus, probabil e traumatizată de despărțirea părinților și de relația tatălui ei tocmai cu Sloane Dooley. O poate acuza cineva că se simte vulnerabilă, ba chiar suspicioasă?

– Mă duc la culcare, spune Mallory. Ne vedem mâine-dimineață.

– Mallorita...

Alintul devine dintr-odată agasant. Fiella Roget nu o cunoaște pe Mallory de suficient timp ca să-i găsească un nume de alint. Dar acesta e modul ei de a atrage oamenii, de a-i câștiga de partea ei, de a-i face să se simtă speciali.

– Mă duc să-mi pansez degetul, spune Mallory. Ne vedem mâine-dimineață. Poți sta trează cât de târziu vrei tu, dar te rog nu te duce să te plimbi pe plajă.

– E periculos? întreabă Fifi.

– Nu, totuși...

– Ai să-ți faci griji pentru mine? întreabă Fifi. Drăguț din partea ta.

Până să priceapă Mallory ce se întâmplă, Fifi îi prinde între buze degetul rănit și începe să-l sugă cu delicatețe. Se prea poate să fie efectul vinului, dar Mallory are senzația că și-a ieșit din corp și că privește scena de la câțiva metri depărtare. Se vede pe ea însăși cu degetul în gura Fiellei Roget. Primul ei gând e „Ce straniu, ce straniu“, motiv pentru care îi vine să râdă, fiindcă, ghiciți ce? Chiar este straniu. Brusc, degetul încetează s-o mai doară, așa cum e ținut strâns între buzele și limba lui Fifi.

Ușa dormitorului se deschide, și Fifi își scoate repede și cu blândețe din gură degetul lui Mallory, prefăcându-se că cercetează tăietura.

– Ce se întâmplă aici? întreabă Leland.

– Nimic, *mon chou*[10], răspunde Fifi. (Fiella și-a dat seama că întreaga istorie a omenirii e o chestiune de timp. Încă cinci minute, și poate ar fi ajuns s-o sărute pe adorabila Mallorita, așa încordată cum e acum. Fiella nu poate nega că astfel de cuceriri încă îi dau un profund fior de plăcere.) Vin și eu la culcare.

A doua zi când se înapoiază acasă după alergarea de dimineață, Mallory le aude pe Leland și pe Fifi țipând una la alta. Sunt amândouă în bucătărie. Mallory le vede prin paravanul ușii din spate. Leland e într-un pantalon scurt de pijama din mătase albă și o bluză asortată. Fifi e în pielea goală. Stă într-o fâșie de lumină care face ca pielea ei să aibă culoarea aurului topit. Are sânii fermi și ridicați, abdomenul plat și neted, cu o adâncitură ovală în dreptul ombilicului. Mallory nu o vede de la brâu în jos din pricina mesei din bucătărie.

– Încerci s-o seduci! strigă Leland. Nu fiindcă ești atrasă de ea, nu fiindcă o găsești interesantă... ci numai ca să mă scoți pe mine din sărite!

Mallory înalță brusc din sprâncene. Ca să vezi...

– E prietena ta, spune Fifi. Vreau s-o cunosc.

– Cum să nu! i-o întoarce Leland. La fel cum ai vrut s-o cunoști pe Pilar.

– Pilar a fost o greșeală, explică Fifi. Oricum, Mallory nu-i lesbiană.

– Nici eu n-am fost până te-am întâlnit pe tine! țipă Leland. Toate femeile sunt normale până când le ieși tu în cale. Iar Mallory e deosebit de influențabilă. Ușor de manipulat. Ți-am spus asta înainte să venim aici. E docilă...

– Cred că n-ai dreptate. E curajoasă. Poate lipsită de complicații, dar nicidecum o persoană cu care să faci ce vrei. Citește...

– Citește ce-i spun alții să citească, i-o taie Leland. Tot timpul cât am locuit la New York, împrumuta cărți pe care tocmai le citisem eu.

– Ideea e că-i inofensivă, spune Fifi. Și agreabilă. Ar trebui să încerci și tu să fii agreabilă câteodată...

– Ha! exclamă Leland. Dacă aș fi agreabilă, a doua zi mi-ai da papucii...

– Oh, taci din gură, *Leland!* o apostrofează Fifi.

Pe buzele lui Fifi numele sună sfidător, probabil trădându-i disprețul pentru răutățile partenerei ei.

– Ba *tu* să taci! se stropșește Leland.

Dintr-odată, încep să se sărute, apoi buzele lui Leland coboară pe sânii lui Fifi. Mallory tremură de umilință și indignare, precum și de alte sentimente pe care probabil e prea lipsită de complicații și prea agreabilă ca să le identifice.

– Hei, s-a trezit careva? strigă ea de dincolo de paravan.

Tropăie cu adidașii plini de nisip pe preșul de la intrare, ca să le lase câteva momente să-și vină în fire. Când intră, Leland e în picioare lângă blatul de bucătărie, prefăcându-se că se uită la brioșe, iar Fifi a dispărut în dormitor.

– Bună dimineața! o întâmpină Leland, cu glas ușor tremurat. Cum a fost alergarea?

– *Agreabilă*..., răspunde Mallory, rostind apăsat cuvântul. Ascultă, a intervenit o schimbare de planuri. Azi sunteți singure, probabil și la noapte.

– O schimbare de planuri?

– Da, răspunde Mallory. Din păcate, trebuie să iau mașina, dar am două biciclete, sau puteți chema un taxi. Aveți numerele în cartea de telefon.

– Mal...

Leland știe sau bănuiește că Mallory a auzit discuția, așa că acum va da înapoi, își va cere scuze sau, și mai rău, va încerca să-și atenueze cuvintele și s-o convingă pe Mallory că, de fapt, voise să spună altceva.

– Ba nu! se răzgândește Mallory. Iau eu bicicleta. Vă las vouă Blazerul.

– Mallory...

Dar Mallory nu vrea să mai audă nimic. Intră în baie, înșfacă un prosop și se duce în cabina de duș de afară.

O oră mai târziu, Mallory stă la barul piscinei Summer House, sorbind un cocktail Hokey Pokey oferit de bărbatul de lângă ea, un anume Bayer Burkhart. Numele Bayer, îi spune el, se scrie la fel ca denumirea aspirinei, numai că el îl pronunță astfel încât să sune ca numele animalului cu care și seamănă cumva[11]. Are o figură aspră, cu barbă neagră și zbârlită. A întrebat-o pe Mallory dacă îi putea oferi ceva de băut și ea a acceptat un Hokey Pokey, fiindcă tot ce își dorea era să se îmbete. Se întreabă dacă nu cumva acceptarea poate

fi luată drept slăbiciune. Adică, era... ușor abordabilă. Spre deosebire de alte persoane.

– Sunt o persoană fără pretenții, spune ea de cum golește paharul. Spre deosebire de alții.

– Să bem pentru chestia asta! spune Bayer. Se pare că cineva are nevoie de încă un pahar.

Isolde și Oliver nu mai lucrează la Summer House și nici Apple – vara asta e la tabăra de fete din Carolina de Nord –, așa încât Mallory nu cunoaște pe nimeni acolo, ceea ce i se pare minunat. Bayer pare să vrea același lucru ca ea: să bea cât e după-amiaza de lungă și să-i destăinuie străinei de lângă el tot ce are pe suflet, tocmai fiindcă n-o cunoaște și nici ea nu-l cunoaște pe el. Dar, cum toți suntem ființe omenești, putem oferi compasiune și o părere nepărtinitoare.

– Deci cine ești? întreabă Bayer.

– Mallory, răspunde ea, fără să-i dea și numele de familie, în caz că Bayer e un criminal în serie.

E fiica unui contabil și a unei casnice. A crescut la Baltimore, a locuit pentru puțin timp la New York, până când mătușa Greta a murit și i-a lăsat casa de pe țărmul sudic al insulei, precum și o sumă modică, moment în care Mallory s-a mutat definitiv aici, iar în prezent e profesoară de engleză la liceul din Nantucket.

– Și acum, întrebarea de bază, spune Bayer. De ce bei singură aici, în miezul zilei?

– Din două motive, răspunde Mallory. Primul, am musafiri. Cea mai bună prietenă a mea din copilărie și iubita ei, care e o celebritate. Nu-ți pot spune despre cine-i vorba...

Mallory tace și se uită mai atent la Bayer. Are fața cuiva care citește? Ochii lui căprui par să aibă o privire inteligentă, poartă tricou și are la mână un ceas Breitling cu cadran albastru (Mallory știe că este un ceas scump).

– Îți place să citești?

– Mai ales non-ficțiune, răspunde Bayer. Și biografii. Cartea mea favorită e *Octombrie 1964* a lui David Halberstam.

Mallory adaugă mental titlul la lista ei de cărți, apoi, se ceartă în gând că se lasă influențată.

– Oricum, prietena mea Leland și iubita ei s-au certat, s-au certat urât, și au spus vorbe jignitoare despre mine, pe care eu l-am auzit.

– Au! exclamă Bayer. Ce anume au spus?

– Nu contează, răspunde Mallory.

Bayer își golește paharul.

– Eu te găsesc fără cusur.

– Fiindcă abia m-ai cunoscut, spune Mallory. Încă n-am avut ocazia să te dezamăgesc.

– Slavă Domnului! comentează Bayer. Și celălalt motiv?

Mallory e încă destul de coerentă ca să se întrebe cât de sinceră să fie cu noul-ei-prieten-și-potențial-criminal-în-serie-Bayer.

– Fostul meu iubit se căsătorește azi.

– Adică, ai primit o dublă lovitură, o compătimește Bayer.

– Mie îmi spui? oftează Mallory.

Bayer îi propune să mănânce amândoi ceva, face el cinste, așa că Mallory poate comanda ce vrea, homar sau altceva, iar ea îi mărturisește că a lucrat cândva la Summer House și știe că cel mai bun fel din meniu e hamburgerul cu brânză și bacon. Îl comandă pe al ei nu prea prăjit, cu multe murături și cartofi prăjiți crocanți și picanți.

– Îmi place o femeie care știe să comande, spune Bayer. Iau și eu același lucru.

– Acum, vorbești tu și eu te ascult, îl îndeamnă Mallory. De ce bei de unul singur azi la Summer House?

Bayer abia a sosit în Nantucket miercuri. A venit cu ambarcațiunea proprie, unde și locuiește, și a închiriat o fâșie de plajă pentru toată vara, deși nu știe cât va rămâne. Are la Newport un vas mai mare – cu echipaj –, dar are nevoie să stea un timp departe de ei și ei de el, așa că a pornit într-o croazieră pe cont propriu.

Cocktailurile și-au făcut efectul. Mallory e total lipsită de inhibiții.

– Cu ce te ocupi? întreabă ea. Înțeleg că ești bogat.

Bayer își dă capul pe spate, râzând în hohote, și tocmai acest râs – nu faptul că Bayer Burkhart are două ambarcațiuni, dintre care una cu echipaj – o face pe Mallory să-l privească deodată cu alți ochi. În timp ce râde, Bayer i se pare un bărbat atrăgător, ba chiar sexy.

– Am inventat un cititor pentru codurile de bare, explică el. Folosit în cele mai multe magazine cu amănuntul din toată țara.

– Oh! exclamă Mallory.

Analizează în gând câteva clipe cele auzite. Deci nu e avocat, nici doctor, nici bancher. E inventator. A inventat un cititor pentru coduri de bare.

– Câți ani ai?

Întrebarea îl face iar să râdă.

– Tu câți îmi dai? i-o întoarce el.

Mallory se teme că răspunsul ei – 40 sau poate chiar 45 – îl va face prea în vârstă. Nu ar avea nimic împotrivă să se vadă cu un bărbat mai mare ca ea cu zece ani.

– 37? întreabă ea plină de speranță.

– Ai ghicit! răspunde el.

Amândoi mănâncă și mai comandă băuturi, deși Mallory nu ar putea spune câte. La un moment dat, își dă totuși seama că e prea beată ca să se înapoieze acasă cu bicicleta. Nici o problemă, o liniștește Bayer, îi cheamă el un taxi ca s-o ducă în siguranță acasă, la fel și bicicleta. Foarte drăguț din partea lui, dar Mallory nu poate nega că e dezamăgită.

– Nu mă inviți să-ți văd vasul? întreabă ea.

– Dacă ești prea amețită ca să te întorci acasă cu bicicleta, atunci, ești prea amețită și ca să-mi vezi vasul, spune Bayer. Nu sunt genul acela de bărbat...

Mallory se încruntă, și Bayer îi ridică bărbia cu un deget.

– Dar aș vrea numărul tău de telefon, dacă n-ai nimic împotrivă să mi-l dai.

Mallory ajunge acasă pe la asfințit. Blazerul nu mai e acolo. Leland și Fifi au plecat pe undeva. Mallory își toarnă un pahar de apă cu gheață și se prăbușește pe pat cu fața în jos. Are senzația că a uitat ceva. Cuptorul? Nu. Fierul de călcat? Nu. Ei bine, dacă nu își poate aminti, atunci, probabil nu e chiar atât de important.

A doua zi, Mallory se trezește cu o durere de cap cumplită, simțindu-și inima ca o cochilie aruncată de valuri pe țărm: sfărâmicioasă și goală.

În clipa următoare, își aduce aminte ce uitase cu o seară în urmă: Jake e însurat cu Ursula.

În schimb, Mallory e singură, iar motivele acestei situații au fost deja enunțate de cea mai bună prietenă a ei: nu e interesantă, nici originală, e influențabilă, face ce îi spun alții.

E „agreabilă“ – ca un borcan de jeleu în care pui margarete sau un ponei care se învârte în cerc.

Jake e însurat cu Ursula.

Mallory aude prin perete geamătul de plăcere al unei femei.

„Nu“, își spune ea. „Asta nu se poate întâmpla.“

Sună telefonul. Mallory se uită la ceasul radioului. E devreme, dar nu foarte: opt și jumătate. Poate îi telefonează Cooper ca s-o anunțe că Jake a părăsit-o pe Ursula în fața altarului.

– Alo? răspunde ea.

Glasul îi sună răgușit, ca o pietricică agitată într-un blender.

– Mallory, aici e Bayer. Vrei să facem o plimbare cu barca?

„Ce straniu, ce straniu“ – vizita dezastruoasă a lui Leland și Fifi a avut drept urmare o relație romantică între ea și Bayer Burkhart.

În acea primă duminică, Bayer o duce pe Mallory pe vasul lui, iar ea se îndrăgostește – nu de Bayer, ci de viața pe apă. Vasul e un mic iaht de curse lung de douăzeci și unu de metri, botezat *Dee Dee*. Mallory îl întreabă dacă e numele unei foste iubite, cea care l-a părăsit, iar el răspunde că nu. A botezat vasul după cântărețul Dee Dee Ramone. Mallory e de acord? Ea spune că da, deși cunoaște doar trei melodii ale lui. *Dee Dee* are un interior frumos aranjat. Există și o bucătărie cu un aparat pentru espresso, un living cu televizor prin satelit, o masă rotundă, un dormitor spațios la prova cu un pat jos și lat, o cabină de duș cu apă fierbinte, precum și o cabină mai mică, pe care Bayer o folosește ca birou. Toate ușile sunt date cu un strat gros de lac și se închid cu un cârlig, ca să nu se izbească de perete pe vreme de furtună.

Navighează amândoi în fiecare zi cu vânt prielnic – spre Tuckernuck, apoi, mai departe, spre mica insulă Muskeget. Trec de Martha's Vineyard, îndreptându-se spre Cuttyhunk. Ocolesc insula Monomoy, în drum spre Chatham.

În primele câteva croaziere, Mallory stă culcată pe puntea din față și citește, dar, după un timp, începe să observe ce face Bayer – cum potrivește vela din față, cum lasă liberă vela principală, cum virează, cum manevrează parâmele. Îi place să vadă cât e de concentrat când navighează. Pare că nu-l interesează decât cum să ajungă dintr-un punct în altul pe calea apelor, cea mai veche și mai plină de povești.

Când stau lungiți pe patul jos și lat, privind prin chepengul deschis catargul înalt și stelele, Bayer e foarte, foarte interesat de trupul lui Mallory. Se pricepe atât de bine să facă dragoste, încât Mallory ajunge să numere orele până la căderea nopții, când *Dee Dee* e bine asigurată la chei, iar ei o fac să se zgâlțâie.

Bayer spune că vrea să facă din Mallory un matroz în toată regula. Îi arată cum să amareze vasul. Reiese că Mallory face nodurile fără nici o greutate. Adoră să stea la prova în picioarele goale și să arunce parâma peste bolard ca o texană care vrea să prindă un vițel cu lasoul. Din când în când, nu nimerește, dar Bayer are răbdare. Nu au avut nici cea mai mică altercație. Și de ce ar fi avut? Zilele lor sunt pline de soare, apă și vânt. Înoată amândoi, Mallory citește, Bayer aruncă undițele și aproape de fiecare dată prinde ceva suficient de mare ca să merite păstrat. Fie pune peștele pe grătarul japonez, fie îl marinează în lapte.

Petrec astfel o săptămână. Și încă una. Mallory îi spune „Căpitanul", el îi spune Mary Ann. În zilele fără vânt, Bayer își face de lucru pe vas, iar Mallory se duce acasă, aleargă sau merge cu bicicleta și așteaptă telefonul lui. Nu vine niciodată pe chei fără să fie invitată, deși ar vrea să-i facă o surpriză măcar o dată, fiindcă are cumva sentimentul că Bayer îi ascunde ceva. Nu ar putea spune ce anume și nici de ce simte asta. O sună Kitty și, ca de obicei, se interesează de viața ei amoroasă. În sfârșit, are și Mallory ce să-i spună mamei ei: a găsit un bărbat bogat, care are un iaht! Dar, când se gândește mai bine, Mallory își dă seama că nu știe aproape nimic despre Bayer.

Își face o listă cu ce cunoaște despre el: a inventat cititorul pentru codul de bare, locuiește în Newport, unde are un iaht mai mare ca *Dee Dee*, cartea lui preferată e *Octombrie 1964* și de curând l-a văzut citind ceva intitulat *Furtuna perfectă*. Îi plac formațiile Ramones, Violent Femmes, Clash, AC/DC și INXS, are cunoștințe enciclopedice despre numele membrilor fiecărei trupe. Vorbește despre Joe Strummer și Michael Hutchence ca și cum i-ar fi prieteni. Sau poate chiar îi sunt prieteni?

Mallory l-a întrebat la un moment dat ce face când nu e vară și nu navighează.

El i-a răspuns: „Fac niscaiva politică".

„Ce *înseamnă* asta?“ a vrut să știe Mallory. „Mergi din casă în casă împărțind pliante despre candidații preferați? Răspunzi la telefoane?“

El a râs. „Trag sforile marionetelor.“

Bayer e expert în astfel de comentarii vagi. În prima după-amiază, îi spusese doar atât cât ea să-și închipuie că începea să-i facă confidențe. Dar, după câteva săptămâni, iată că rămâne totuși o enigmă.

Câteodată, Bayer îi povestește lui Mallory despre momente care i-au schimbat viața, despre prietenii lui, Icarus și Dennis, despre Havana, Islamorada, Hamilton, Nassau, despre pești, furtuni, rechini. Despre cineva care avea un iaht superb pe nume *Beautiful Day*, despre alt iaht, *Silver Girl*, pe care Bayer dorise să-l cumpere, dar proprietarul îl refuzase, iar după câteva luni dăduse faliment. „Și atunci, ai cumpărat iahtul?“ l-a întrebat Mallory. „Nu. Se pare că mi l-am dorit doar când nu l-am putut avea“, i-a răspuns Bayer. Mallory se întreabă de nu cumva e o aluzie și că poate ar trebui să nu se lase așa ușor. Dar de ce ar face asta când se simt bine împreună și vara e atât de scurtă?

Când Bayer o trimite la băcănie sau la magazinul de băuturi, îi dă câteva sute de dolari. Nu-i place să meargă la cumpărături, așa că ea îi face practic un serviciu, spune el. Nu vrea să primească restul. „Păstrează-l“, îi spune. „Nu sunt decât bani. Ce-i al meu e și al tău.“

Fumează o singură țigară la sfârșitul zilei, și, dacă a apucat să bea ceva, Mallory trage și ea un fum, deși de cele mai multe ori doar privește silueta lui Bayer profilată pe cerul înserării, punctul roșiatic din capătul țigării, fumul scos de el pe gură.

– Ai să mă duci și pe mine la Newport? îl întreabă într-o seară.

Își dă seama că rareori rămân la țărm: la Chatham plouase, așa că luaseră prânzul la Squire, iar în altă ocazie petrecuseră o după-amiază încântătoare pe insula Cuttyhunk, unde nu văzuseră nici țipenie de om.

– Vara asta am plecat din Newport pentru că n-am mai suportat orașul, spune Bayer.

– Atunci, hai să luăm cina acolo! propune Mallory. N-am mai ieșit în lume de când cu piscina Summer House.

Bayer nu a fost niciodată acasă la Mallory. Când îl invitase, el replicase: „Vrei să faci din mine un om al uscatului?“ Mallory îl înțelege: casa ei nu e un iaht, iar viața pe apă e infinit mai frumoasă.

– Atunci, să ieșim la cină mâine-seară? Prietenii mei lucrează la Blue Bistro. Înghite în sec neliniștită, se teme că el va refuza. Cumva, ea încalcă o regulă sau se dovedește a fi genul de persoană care nu poate fi fericită decât în societate, în timp ce Bayer evident se mulțumește și doar cu compania ei. Fac eu cinste.

Bayer râde. Un râs din toată inima. Mallory îl cunoaște suficient de bine ca să-și dea seama.

– Nu faci tu cinste. Fac eu. E musai să port pantofi?

Mallory se îmbracă într-o rochie de vară Janet Russo, iar Bayer în șort, șlapi și o cămașă cu nasturi și pătrățele de culoarea piersicii. Își umezește părul și-și potrivește barba, astfel încât arată mai mult decât prezentabil când intră la Blue Bistro, un restaurant elegant de pe faleză, între Jetties și Cliffside. Înăuntru miroase ademenitor, pretutindeni râsete și zumzet de conversație, iar într-un colț un pianist cântă o versiune simplificată a piesei *I fought the law,* care aduce un zâmbet pe buzele lui Bayer. Isolde îi conduce la o masă de două persoane pusă afară, pe nisip, atât de aproape de foșnetul valurilor din golful Nantucket, încât au senzația că iau masa la bordul iahtului. Isolde le aduce meniurile și lista de băuturi, dar Bayer îi face semn să le ia și comandă pentru amândoi o sticlă de vin Sancerre și fondue cu fructe de mare.

– *Excelentă* alegere, spune Isolde, dăruindu-i lui Bayer unul dintre rarele ei zâmbete. Cum de a dat așa noroc peste Mallory?

Bayer o ia de mână pe Mallory peste masă.

– Eu sunt cel norocos.

„Oh, Doamne!“ îi șoptește Isolde lui Mallory peste umărul lui Bayer.

Li se aduce vinul. Îl gustă amândoi. De la bucătărie li se trimite un coșuleț cu chifle apetisante cu ceapă și rozmarin. Sunt faimoase în toată insula, dar Mallory se temea că nu aveau să fie pe măsura așteptărilor. Numai că – uau – cu siguranță n-a gustat în viața ei ceva mai delicios. Știe bine că,

pentru Bayer, cel mai delicios lucru e ceva mult mai simplu – o prună coaptă și rece –, dar îl vede cum face ochii mari.

– Măi să fie! exclamă el.

E fericit. Asta înseamnă că seara decurge bine? Mallory nu știe de ce, dar are sentimentul că există o miză importantă.

Își iau paharele și se duc pe țărm, unde își vâră picioarele în apă. Soarele e aproape de linia orizontului și aruncă pe cer fulgerări roșietice. Un pescăruș planează jos, aproape de suprafața apei. În depărtare se zărește feribotul în drum spre continent. Mallory locuiește în Nantucket de cinci ani, și vara aici încă i se pare atât de frumoasă, că o doare inima. Probabil fiindcă se duce repede și e trecătoare. Întotdeauna are un sfârșit. Mallory nu vrea să se sfârșească. Își dorește din tot sufletul ceva care să dureze pentru totdeauna. Bayer? Jake?

Își dă seama că e pe cale să se amețească, așa că îl duce pe Bayer înapoi la masă.

A doua sticlă de vin. Li se aduce și mâncarea. Mallory înfige furculița într-un crevete, îl cufundă în uleiul fierbinte și, când e trandafiriu și bine făcut, îl tăvălește într-unul dintre cele trei sosuri incredibil de gustoase.

Cina e perfectă. Restaurantul, seara... totul e cum nu se poate mai bine. Nu?

Înainte de desert, Oliver le trimite două shoturi de sambuca în păhărele mici din sticlă mată. Mallory îl ridică pe al ei.

– În sănătatea ta, Căpitane! spune ea.

Bayer zâmbește larg.

– În sănătatea ta, Mary Ann!

Din senin, în fața lor apare o femeie. Îmbrăcată într-o rochie roșie înflorată, cu o eșarfă asortată înfășurată în jurul capului. Are părul negru și buzele date cu ruj roșu aprins. E destul de drăguță. Mai în vârstă. De vârsta lui Bayer.

– Bayer? spune ea. Tu ești?

Bayer se ridică.

– Bună, Caroline!

Se sărută în aer, el cu o mână pe spatele ei, cu cealaltă mână întinsă spre Mallory.

– Fă cunoștință cu prietena mea Mary Ann.

Mallory a fost crescută de Kitty: știe că trebuie să se ridice când face cunoștință cu cineva. Dar nu ia în calcul faptul că

masa e pe nisip, că scaunul e prea aproape, nici că e amețită și derutată că Bayer a ales să n-o prezinte cu numele real. Scaunul cade pe spate, ea se clatină aplecându-se în față, cât pe ce să se prăbușească peste pahare și peste lumânarea de pe masă. Își regăsește echilibrul în ultima clipă, așa că nu sparge și nu varsă nimic.

– Încântată de cunoștință, Caroline! spune Mallory.

Chiar dacă nu i se împleticește limba în gură, nici nu rostește cuvintele foarte clar.

Caroline îi întinde o mână catifelată, dar fermă, în timp ce o cântărește din priviri. O măsoară pe Mallory din cap până în picioare și ajunge probabil la concluzia că nu e necesar să continue conversația, fiindcă se întoarce spre Bayer.

– Am auzit că ești aici, spune ea. De la Dee Dee.

„De la Dee Dee." Mallory întinde mâna după paharul cu vin și, văzându-l gol, îl ia pe al lui Bayer, golindu-l până la fund. E un gest grosolan? Puțin îi pasă.

Bayer nu spune nimic. Are o expresie încremenită. Și ochii cuiva care își așteaptă execuția.

– Ce mai fac copiii? întreabă Caroline. Le place în tabără?

– Judecând după scrisorile lor, n-aș prea zice, răspunde Bayer. Zâmbește ușor în colțul gurii. Mă bucur că te-am întâlnit, Caroline.

– Oh..., spune ea. Păi... bine atunci. Și eu mă bucur. Face un semn din cap spre Mallory. O seară frumoasă!

Apariția lui Caroline pune prematur capăt serii. Mallory spune că nu vrea desert. Se duce la toaletă, străduindu-se să se convingă că există o explicație, că singura minciună e cea cu numele iahtului, lucru nesemnificativ. Dee Dee Ramone. Bayer făcuse o glumă, și ea nu-și dăduse seama. Când se înapoiază la masă, îl vede pe Bayer lăsând câteva sute de dolari pentru nota de plată, și asta o face pe Mallory să înțeleagă că se simte vinovat. Aruncă cu bani spre oamenii pe care îi nedreptățești și spre prietenii lor, și ei te vor ierta. Isolde, care aduce o cutie cu desertul din partea casei, vede mormanul de bancnote și îi murmură lui Mallory la ureche:

– Totul în regulă?

– Da, da! răspunde Mallory, deși... nici ea nu știe.

Ajunși înapoi pe vas, Bayer își aprinde o țigară, se așază la pupa și bate ușor cu palma în perna de lângă el.

Mallory clatină din cap. Simte că trebuie să rămână în picioare. Nu știe cum să înceapă.

– Ai copii? întreabă ea.

– O fetiță, Guinevere, de zece ani și un băiețel, Gus, de nouă ani. Amândoi sunt în tabără în Maine vara asta.

Guinevere, zece ani. Gus, nouă. De ce e prima oară când aude despre copiii lui? Păi, nu poate exista decât un singur motiv, nu?

– Și Dee Dee?

El își drege glasul.

– E soția mea.

– Soția ta.

– Da, confirmă Bayer. Când ți-am spus că am acasă un iaht mai mare, cu echipaj, și că simțeam nevoia să stau un timp departe de ei...

– Însemna, de fapt, că ai o familie.

– A fost un eufemism.

– A fost o minciună. O *minciună*, Bayer.

– Chiar am încă un iaht, spune el.

– Puțin îmi pasă că ai încă unul, spune Mallory. Îmi pasă de soția ta. Faptul că nu mi-ai spus mă face complice. Ce o fi crezând Caroline?

– Cui îi pasă de ce crede ea? Ție îți pasă? Nici măcar n-o cunoști.

– Atunci, poate îți pasă de ce cred eu. M-ai mințit. Bineînțeles, acum au sens toate lucrurile pe care nu le înțelegeam despre relația noastră.

Bayer se întoarce spre ea.

– Există lucruri în relația noastră pe care nu le înțelegi? Fiindcă, la drept vorbind, păreai al naibii de mulțumită.

Da, *era* mulțumită, credea că a găsit un burlac bogat și eligibil, care să cheltuiască timp și bani cu ea. Acum, se gândește că nu întâmplător s-a combinat cu Bayer imediat după ce Leland spusese toate acele răutăți la adresa ei. Leland avea dreptate. Mallory e influențabilă. Și ușor de dus de nas. O persoană mai inteligentă și-ar fi dat seama că era trasă pe sfoară.

– Totul a fost o înșelăciune. Mă simt... o proastă. Simt că te-ai folosit de mine. Sunt o femeie cumsecade, Bayer! O femeie

de treabă.

(Bayer își stinge țigara. O privește atent pe Mallory. E foarte frumoasă în seara asta; de fapt, e mereu frumoasă. E tânără, poate prea tânără ca să înțeleagă. Când se cunoscuseră la piscina Summer House, ea îi spusese că se întreba dacă nu cumva e criminal în serie. Nu, nu este criminal în serie și, sincer vorbind, nici măcar un afemeiat pus pe agățat femei, deși își dă seama că Mallory exact așa îl vede. El și Dee Dee fuseseră de acord să petreacă vara separat. Copiii sunt în tabără. Era un moment potrivit.

„Fă ce vrei", îi spusese Dee Dee. „Dar du-te în altă parte. Nu vreau să știu nimic."

În ce o privește pe Dee Dee, totul e în regulă, deși probabil a doua zi dimineață sau poate chiar astă-seară va afla de la Caroline Stengel. Pe de altă parte, Bayer recunoaște în sinea lui că probabil nu a fost corect față de Mallory. Ar fi trebuit să-i spună adevărul de la bun început, să-i spună că e căsătorit. Se miră că ea nu l-a întrebat niciodată. Asta îl face să se întrebe ce fel de om e ea. Au fost momente în care părea absentă. Cu gândul în altă parte, la altcineva.

– Ești o femeie foarte cumsecade și un om bun, Mary Ann. Chiar ești. Dar nici măcar oamenii cumsecade și buni nu sunt perfecți. Fiecare are slăbiciunile lui. Bănuiesc că și tu ascunzi un secret. Poate chiar unul important.

Mallory are senzația că se află într-un balon cu aer cald pe cale să se prăbușească într-un lan de porumb. Fie va muri într-un accident groaznic, fie va scăpa nevătămată.

„A doua variantă", își spune ea. E liberă să aleagă și alege a doua variantă.

Bayer are dreptate. Și ea are un secret. Unul important.

– Sunt îndrăgostită, răspunde ea.

Bayer pare sincer uimit.

– De mine?

– Nu, răspunde Mallory. Îl iubesc pe Jake McCloud.

(Ah! își spune el. Intuiția lui a fost corectă.)

– Jake McCloud e tipul care s-a căsătorit în ziua când ne-am cunoscut?

– Da, el, răspunde Mallory.

Șovăie câteva clipe, gândind „Ce ciudat, ce ciudat că tocmai Bayer Burkhart e omul căruia îi spun în cele din urmă".

– Dar n-a fost niciodată iubitul meu. Pentru mine el e tipul de... la anul, pe vremea asta. La fel ca în film. Vine la Nantucket să mă vadă în fiecare vară, într-un singur weekend, orice s-ar întâmpla.

Bayer încuviințează din cap.

– Interesant aranjament.

(Îi vine greu să creadă, dar e *gelos*. Asta din pricina expresiei lui Mallory. Jake McCloud e al naibii de norocos. Sincer vorbind, lui Bayer îi vine să-l strângă de gât.)

– Drăguț.

Ea ridică din umeri.

– E ceva cu suișuri și coborâșuri.

Vara #6: 1998

Despre ce vorbim în 1998? Monica Lewinsky, rochia albastră, Linda Tripp, Kenneth Starr, „Nu am întreținut relații sexuale cu femeia aceea". El Nino. Nagano. Linda McCartney. Vaccinurile MMR. Mark McGwire. Formația Elliptical. Uraganul Mitch. Babbo. Phil Hartman. Windows 98. Viagra. Matthew Shepard. Filmul Mary cea cu vino-ncoa'. *Jesse Ventura. Melodia* Chickity China, the Chinese chicken. *Eric, Kyle, Stan și Kenny.*

Mallory petrece Ziua Recunoștinței cu Apple și zece membri ai familiei ei – părinții, cei doi frați, cele două surori și alții mai puțin importanți –, care se adună în Nantucket din toate colțurile țării. Rezervă o sală mai ferită la Woodbox Inn, local care pare să existe încă de pe vremea primei Zile a Recunoștinței. Are tavane joase și podele de lemn scârțâitoare, precum și câte un șemineu în fiecare cameră. Pentru prima oară în viața ei, Mallory se simte relaxată de Ziua Recunoștinței. Acasă în Baltimore, Kitty se agită dacă nu găsește a douăsprezecea furculiță de desert marca Tiffany, sau dacă Senior nu taie curcanul așa cum trebuie, sau dacă fratele ei, Cooper, vine acasă băut de la meciul de fotbal amical ținut în sala Gilvert-Calvert – ceea ce se întâmplă de fiecare dată.

Anul acesta, Mallory nici nu mănâncă curcan. Comandă mușchi de vită Wellington, fiindcă n-o oprește nimeni.

Dacă tot nu s-a dus acasă de Ziua Recunoștinței, Mallory trebuie *neapărat* să meargă de Crăciun în Baltimore. De regulă,

în Ajunul Crăciunului, familia Blessing merge acasă la familia Gladstone să bea wassail[12] făcut de Steve Gladstone și să guste faimosul sos fierbinte de crab, după care dansează toți în living pe melodii ca *Rockin' Around the Christmas Tree*. Și în fiecare dimineață de Crăciun Kitty se întreabă ce pune Steve în wassail.

E al doilea an de când în casa Gladstone nu se mai dau petreceri în Ajunul Crăciunului. Cu un an în urmă, soții Blessing încercaseră să preia tradiția, dar se simțiseră stingheri, totul fusese forțat, iar Geri petrecuse cea mai mare parte a serii plângând pe canapea. Anul acesta, Leland și Fifi au luat-o pe Geri la Jackson Hole la schi, lăsând familia Blessing să se descurce singură. Kitty a sugerat o petrecere la clubul local, dar asta înseamnă Moș Crăciun și țipete de copii, drept care Mallory și Cooper s-au opus. Ei vor să cumpere pizza de la Angelos și să se uite la filmul *The Year Without a Santa Claus*.

– Mie îmi convine, spune Senior, întinzându-i lui Cooper o bancnotă de 100 de dolari. Crăciunul pică la sfârșitul anului, la fel ca impozitele. Pe mine mă găsiți în birou. Să mă anunțați când aduceți pizza.

Kitty se încruntă, dar numai pentru o clipă.

– Foarte bine, spune ea. Eu și așa am de gătit. Mâine dăm o petrecere cu invitați-surpriză.

– Cine-i invitatul-surpriză? întreabă Mallory.

S-a făcut târziu. Pizza a fost devorată (împreună cu o sticlă de Dom Perignon pe care a cumpărat-o Mallory din suta dată de Senior. De ce nu, doar e Crăciunul!) Heat Miser și Snow Miser și-au executat dansul, iar acum, Mallory și Cooper stau pe podeaua din livingul luminat doar de becurile bradului de Crăciun și de focul aproape stins.

E o atmosferă cât se poate de plăcută, însă Mallory e tristă pentru tradiția pierdută. Când Steve Gladstone a început să se culce cu Sloane Dooley, oare și-a dat seama că-și sabota nu numai căsnicia, dar și Ajunul Crăciunului pentru familia de vizavi?

– Habar n-am, spune Cooper.

– Nici o iubită nouă?

– Nuuuuu, răspunde el. Mă țin departe de femei un timp. Cu Alison m-am simțit foarte bine. Și cu Nanette a fost bine,

dar era ipohondră, iar Brooke era o psihopată obsedată de jocurile de cărți. Psihopată ca Glenn Close[13].

– Să nu uităm de Krystel, spune Mallory. Doar ai fost *însurat* cu ea!

– Mă atrag țicnitele, spune Cooper. Alison a fost o excepție. Era normală. Ne-am despărțit din pricina distanței, dar și fiindcă aveam sentimentul că lipsea ceva... ori ceea ce lipsea era țicneala.

Mallory închide ochii. Își amintește cum, în copilărie, Cooper era fratele mai mare, superstarul, și pentru asta Mallory îi purta pică în multe feluri. Acum, Cooper e prietenul ei, și astfel viața e mult mai frumoasă.

– Probabil că în alte vieți am fost un mare ticălos, spune Cooper.

– Nu-ți face griji, ai să-ți găsești pe cineva, îl consolează Mallory. Pe aici sunt multe țicnite.

La ora cinci în după-amiaza următoare, chiar înaintea cinei de Crăciun, se aude soneria.

– Mallory! strigă Kitty. Vrei să deschizi tu?

Mallory nu are cine știe ce așteptări. Bănuiește că e vorba despre noul instructor de tenis de la club. Kitty tot vorbește ce bine ar fi să i-o prezinte pe Mallory.

Mallory deschide ușa și vede o femeie: durdulie, cu un zâmbet emoționat, cu părul lung argintiu, cu ochelari lunguieți ca ochii de pisică, cu rame din pietricele sclipitoare.

– Mallory! exclamă femeia. Doamne, ce mare te-ai făcut!

Mallory clipește. Vocea... recunoaște vocea. Părul, ochelarii, zâmbetul. O știe pe femeia asta. Dar cine e?

Mallory scoate un icnet de surpriză.

– Ruthie!

E Ruthie, prietena mătușii Greta, doctor Ruth Harlowe.

Ruthie deschide larg brațele, și Mallory se cuibărește la pieptul ei. Îi dau lacrimile, nu numai fiindcă e copleșită de prezența lui Ruthie, dar și pentru că, pe lângă maldărul de pulovere și CD-uri, venirea ei este tot un cadou de la părinți. Cel mai frumos cadou pe care și l-ar fi imaginat Mallory.

Chiar dacă familia Gladstone avea monopolul Ajunurilor de Crăciun, cina de Crăciun e a lui Kitty. În clipa când Ruthie pune piciorul în casă, pocnește dopul sticlei de șampanie. Se

servesc cocktailuri cu șampanie și aperitive în bibliotecă – scoici pane și faimoasa brânză Brie topită a lui Kitty, cu nuci pecan și chutney de vișine. Toți o întâmpină pe Ruthie ca pe o persoană demnă de respect, ceea ce și este, dar și ca pe cineva complet străin, ceea ce iarăși este, fiindcă Mallory e singura care o cunoaște.

Ruthie face față cu grație unei situații care altfel ar fi foarte penibilă. Încă locuiește în „casa din Cambridge", spune ea, deși în vacanțe vine la Baltimore să-și viziteze nepotul, pe soția lui și bebelușul nou-născut.

Ruthie nu se dă înapoi să golească două pahare de cocktail cu șampanie, cum nu se sfiește nimeni din familia Blessing. Johnny Mathis cântă *Sleigh Ride*, focul trosnește în șemineu. Mallory îi povestește lui Ruthie despre slujba ei la liceul din Nantucket și cum casa dăruită de mătușa Greta i-a schimbat viața.

– Nu mai am cum să-i mulțumesc mătușii Greta, spune ea. Dar, acum, îți pot mulțumi ție.

– Greta ținea tare mult la tine, spune Ruthie. Te socotea copilul ei.

Mallory e gata să plângă, dar o salvează mama ei, care îi cheamă pe toți în sufragerie.

*

Cina constă din friptură de vită, spanacul cu smântână incredibil de gustos al lui Kitty, budincă cu unt, iar la desert, ca de obicei, budincă de curmale cu sos caramel cald și multă frișcă.

Senior spune rugăciunea, apoi, Kitty ridică paharul cu pinot noir.

– Aș dori să vă spun ceva.

„Ah, nu!" se gândește Mallory. Nu-și poate imagina altceva decât cum Kitty strică toată seara încercând să demonstreze cât de emancipată e acum. „Cunoaștem și alte lesbiene" (adică Leland și Fifi) „și le considerăm niște persoane cât se poate de agreabile."

Mallory are un schimb de priviri cu Cooper. Dacă ar sta la masă lângă el, i-ar strânge mâna până când Kitty ar termina de rostit discursul oripilant pe care și l-a pregătit.

– Ruthie, începe Kitty. Vreau să-ți mulțumesc că ai acceptat să fii prezentă la masa noastră în familie. Îți datorăm scuze pentru toți anii în care n-am fost atât de toleranți pe cât ar fi

trebuit. Acum însă, că am mai înaintat în vârstă, eu și Senior am ajuns să înțelegem că iubirea e iubire. Își ridică și mai mult paharul. Și că nu ai cum s-o explici.

– Așa e, așa e! aprobă Cooper, și toți ciocnesc paharele, fără să-și încrucișeze brațele.

Mallory îl privește pe tatăl ei sorbind o înghițitură de vin, apoi, bâjbâind cu cuțitul de tăiat carne. Nu se miră că a lăsat-o pe Kitty să ducă tot greul, numai că Mallory nu are de gând să-i îngăduie să scape așa ușor.

– Asta-i și părerea ta, tată? întreabă ea. Că iubirea e iubire și că nu-i poți găsi o explicație?

Senior se uită în ochii ei. Chipul lui îi e atât de cunoscut, și totuși, în clipa asta, Mallory remarcă o sclipire nouă în ochii lui. Ca și cum s-ar fi deschis niște porți micuțe, lăsând să se întrevadă... cine e cu adevărat.

– Da, răspunde el. Așa cred și eu.

Apoi, se întâmplă ceva și mai extraordinar: tatăl ei zâmbește.

– Îți mulțumesc că ai venit, Ruthie! Suntem onorați să te avem aici. Nu merităm iertarea ta, dar îți suntem recunoscători pentru ea.

– Crăciun fericit! spune Ruthie.

Cooper e mai mult decât dornic să plece din Baltimore chiar în a doua zi de Crăciun, dar Mallory rămâne până pe data de 27, așa că l-a rugat din tot sufletul să n-o lase singură. Nu are cum să mai rămână încă o zi?

Sigur că da.

– Familia Bello găzduiește o seară cu fursecuri, spune Kitty. Ce ar fi să veniți și voi cu mine?

– Nici vorbă, se opune Mallory.

– Ce rost mai are așa o seară? întreabă Cooper. Doar a trecut Crăciunul.

– Cred că răspunsul e de la sine înțeles, spune Mallory. Lumea vrea să ofere fursecuri vechi unor naivi.

– Oricum, dacă nu aveți ceva mai bun de făcut, Regina, Bill și toți vecinii ar fi încântați să vă revadă, spune Kitty.

Salvarea lui Cooper e un telefon de la Jake McCloud, care îl întreabă dacă nu ar vrea să se întâlnească la PJ, unde se vedeau

când erau studenți la Hopkins, să bea bere și să mănânce aripioare.

– Nu te-ai dus la South Bend de Crăciun? se miră Cooper.

– Nu. A venit mama Ursulei la Washington. Astă-seară se duc amândouă să vadă *Spărgătorul de nuci*, așa că eu sunt singur.

– Perfect, se bucură Cooper.

Niciodată nu se simte în largul lui în prezența Ursulei.

– Invit-o și pe sora ta, dacă nu are alt program, adaugă Jake.

– Nu are, răspunde Cooper.

Cooper bate în ușa dormitorului lui Mallory. Aude melodia *I've Done Everything for You* a lui Rick Springfield la combina stereo și pe sora lui cântând refrenul în gura mare: „Iar tu n-ai făcut nimic pentru mine!"

– Intră, spune ea.

Coop întredeschide ușa. Mallory citește în vechiul ei fotoliu puf vișiniu, pe care familia l-a botezat Grover.

– Trebuie să intervin, spune el. Rick Springfield? Grover? Recazi în vechile obiceiuri. Așa că mergi cu mine astă-seară. Ne întâlnim cu Jake McCloud la PJ la opt.

Mallory se saltă în capul oaselor.

– Poftim?

– Te-am scăpat de serata cu fursecuri. Cu plăcere! Ne vedem cu Jake.

– Mă inviți cumva fiindcă ți-e milă de mine? întreabă Mallory. Nu vreau să mă bag între voi doi. Sau... vine și Ursula?

– Ursula se duce la *Spărgătorul de nuci* cu mama ei. Jake vine singur.

– Ca să se întâlnească cu tine.

– Ca să se întâlnească cu *noi*, precizează Cooper. Chiar el mi-a spus să vii și tu.

Ea înalță din sprâncene.

– Zău? A zis el „Adu-o și pe Mallory" fără să-i sugerezi tu asta?

– Da. Poți să încetezi cu ciudățeniile astea? Mă duc s-o anunț pe Kitty.

La opt fără un sfert, Mallory intră în bucătărie îmbrăcată în blugi, un pulover negru pe gât și adidași, ținută obișnuită

pentru ea, dar, în plus, și-a pus cerceii de argint primiți în dar de Crăciun și s-a machiat (rimel și ruj).

„Bijuterii?“ se miră Coop. „Machiaj?“

– Nu era cazul să te gătești așa, spune el. Doar mergem la PJ.

– Sora ta arată încântător, intervine Kitty.

A decis să renunțe și ea la serata cu fursecuri. Ea și Senior își vor face niște sendvișuri cu ce a mai rămas din friptura de vită și le vor savura în fața șemineului. Se pare că în casa Blessing încă n-a murit romantismul.

– De unde știi că sora ta nu va întâlni un doctor astă-seară?

Localul PJ e un bar mic și ieftin îndrăgit de toți studenții Universității John Hopkins, iar Cooper Blessing și Jake McCloud nu fac nici ei excepție. Barul e chiar vizavi de bibliotecă, ceva mai jos de Fiji House, așa că veneau aici tot timpul: după ce studiau, după întruniri cu colegii, înainte și după meciurile de hochei pe iarbă. Miercurea seara se făceau reduceri de un dolar, iar duminica pizza costa cincizeci de cenți felia. Simpla rostire cu glas tare a acestor prețuri îl face pe Cooper să se simtă de 100 de ani, dar, în clipa când el și Mallory coboară treptele care dau din stradă și simt în nări mirosul de bere și de ulei de gătit, Coop se simte iar de 20 de ani.

Jake stă la masa lor obișnuită, lângă tonomat, sub oglinda cu emblema Stella Artois, unde patronul, Jerry, anunță ofertele. Dând cu ochii de ei, Jake sare în picioare.

– Măi să fie! exclamă Mallory.

Tinerii de la Hopkins sunt în vacanță, așa încât clienții sunt localnici și ceva mai în vârstă. Jerry vine să le strângă mâna. Încă îi știe pe nume, deși au absolvit în urmă cu nouă, respectiv zece ani. Băieții comandă câte o halbă cu bere, apoi, încă una, iar Mallory ține pasul cu ei. Chipul ei strălucește, și Cooper înțelege. Sigur că e grozav să scapi de acasă. Mallory îi povestește lui Jake cum a venit Ruthie la ei la masa de Crăciun, iar Jake pare s-o asculte cu mare interes... deși de ce i-ar păsa? Jake spune că pentru el Crăciunul a fost așa și așa. Ursula și mama ei, Lynette, încă sunt în doliu după tatăl Ursulei, deși au trecut doi ani și jumătate. Fără Ralph, Crăciunul nu mai e și nu va mai fi niciodată la fel.

– Sincer să fiu, mă bucur să fiu un timp fără ele, spune Jake. Nu se împacă bine. Ieri, Ursula a avut de lucru...

– În ziua de Crăciun? se miră Mallory.
– La fel ca Senior, comentează Cooper.
– Lynette a rugat-o să lase deoparte munca și să se bucure de timpul petrecut în familie, spune Jake, golindu-și paharul. Vă închipuiți ce a urmat...
– Păi... și mie mi s-a cam luat să stau cu familia, spune Mallory.
– Să bem pentru chestia asta! propune Coop.

Încă o halbă cu bere, o nouă porție de aripioare, apoi, batoane de mozzarella. Coop se ridică să meargă la toaletă și să dea un telefon. Când se înapoiază, Mallory și Jake stau aplecați unul spre altul peste masă, adânciți în conversație. Cooper își amintește ce pacoste era surioara lui când era mică și cum ea și Leland îi spionau mereu pe Coop, pe Fray și pe ceilalți prieteni ai lor, cum chicoteau și cum le cereau să le ia cu ei. Cooper e uluit de cât s-a schimbat Mallory și de cât de detașat se poartă în prezența prietenilor lui.
– Ai primit cartea? îl aude Coop pe Jake.
– Da. Am citit-o în două zile. Mulțumesc! răspunde Mallory.
– Știi că reia tema din *Doamna Dalloway*? întreabă el.
Ea îl plesnește în glumă peste braț.
– Sigur că știu... dar tu știai?
Cooper se așază pe scaunul lui, iar Mallory și Jake ridică ochii... luați prin surprindere? Coop le întrerupe micul lor *tête-à-tête?*
– Despre ce carte vorbiți?
Mallory se ridică.
– Mă duc să aleg niște melodii.
Jake își drege glasul.
– O carte care se numește *The Hours* de Michael Cunningham. Ai citit-o?
– Nu, n-am citit-o, răspunde Coop. Eu nu citesc nimic de plăcere. Și așa am prea mult de citit pentru serviciu. Deci i-ai trimis cartea lui Mal? Voi doi aveți... micul vostru club de carte?
Coop râde de propria lui glumă, dar poate că nu e chiar atât de amuzantă. Poate ar trebui și el să înceapă să citească și să intre într-un club de lectură. Ar fi o ocazie excelentă de a cunoaște femei inteligente.

– Ce vreți să ascultați? îi întreabă Mallory, stând în picioare lângă tonomat. Nu au nimic cu Cat Stevens.

– Slavă Domnului! spune Coop.

– Nici cu Rick Springfield.

– Și mai bine, spune iarăși Coop.

– Fă-ne o surpriză, propune Jack.

– Da, aprobă Coop. Dacă ai alege ceva care să nu mă calce pe nervi, chiar ar fi o surpriză.

Mallory vâră în tonomat monede de douăzeci și cinci de cenți și începe să apese pe butoane. O clipă mai târziu, se aud acorduri de pian, apoi, glasul lui Paul McCartney: *Maybe I'm Amazed*. Coop e de acord; pare-se și Jake, care se ridică și spune:

– Dansează cu mine!

– Nu, răspunde Mallory.

– La PJ nu se dansează, intervine și Coop.

– Dansează cu mine doar pe melodia asta, insistă Jake.

– Nu, repetă Mallory.

Până la urmă, Jake o convinge, și încep să danseze amândoi în fața tonomatului, ceea ce e bizar, dar ce contează? Toți trei s-au amețit, iar Cooper e oricum atent la altceva, fiindcă tocmai intră în bar fosta lui prietenă de la colegiul Goucher, Stacey Patterson.

Să fie o coincidență? Nu. Cooper s-a interesat și a aflat că Stacey e vicepreședinta departamentului de marketing de la Acvariul din Baltimore și încă nu s-a căsătorit. A sunat la informații, a făcut rost de numărul ei de telefon și a invitat-o să li se alăture aici.

Stacey e îmbrăcată într-un palton roșu de lână, o fustă mini în carouri și cizme negre înalte. E la fel de frumoasă ca la colegiu. Coop se grăbește să-i iasă în întâmpinare și o îmbrățișează. O conduce la bar și spune:

– Dă-mi voie să-ți ofer ceva de băut. Ce ai vrea?

– Un pahar de merlot, te rog.

Cooper nu e prea convins că vinul merlot e o alegere bună pentru un local ca PJ, dar asta e. Stacey se uită peste umărul lui.

– Cel de acolo nu-i cumva Jake McCloud? întreabă ea. Nu m-am mai gândit la el de ani de zile.

– Ba da, răspunde Cooper. Va fi încântat să te revadă.

– Femeia cu care dansează e soția lui? întreabă Stacey.

– Nu, răspunde Coop. E sora mea, Mallory.

– Oh! exclamă Stacey. Ar fi o pereche frumoasă.

Cooper se întoarce să se uite la Jake și Mallory, care se învârt încet în fața tonomatului. Capul lui Mallory zăbovește o clipă pe pieptul lui Jake.

Chiar ar fi o pereche frumoasă, își spune Cooper. În altă viață.

Vara #7: 1999

Despre ce vorbim în 1999? Controlul armamentului. Y2K. Kosovo. Aplicația Napster. John F. Kennedy Junior. Carrie, Samantha, Charlotte și Miranda. Cursa aeriană Egypt Air 990. Melodia I try to say goodbye and I choke. *Din nou, controlul armamentului. Brandi Chastain. Matrix. Tae Bo. Elian Gonzalez. Amazon. Jack Kevorkian. Uraganul Floyd. Euro. Iar controlul armamentului. Jocuri video violente. Controlul armamentului.*

Amintirile lui Jake despre Mallory și gândul că o va revedea – peste nouă luni, apoi, nouă săptămâni, nouă zile – sunt rezerva de oxigen pentru urgențe din butelia lui emoțională.

Jake a avut un an îngrozitor de prost.

Ursula își sărbătorește al șaptelea an de când lucrează la SEC anunțând că își dă demisia. Umblă vorba că, dacă rămâi acolo mai mult de șapte ani, atunci, rămâi pentru toată viața. Ursula s-a interesat prin tot orașul și și-a găsit un post cu șanse rapide de parteneriat în domeniul fuzionărilor și achizițiilor la firma Andrews, Hewitt și Douglas, cu un salariu de te doare mintea și perspectiva unui bonus și mai uluitor.

Acum, că Ursula câștigă atât de bine, Jake a decis să plece de la PharmX, o slujbă pe care a detestat-o de la bun început, ca practică și ca principii. E sătul de întâlnirile cu membri ai Congresului și cu legiuitori pe care să-i convingă să facă legi mai permisive și să crească prețurile din industria farmaceutică. O anunță pe Ursula că își dă demisia, ea îi spune că e o mare prostie, el răspunde că puțin îi pasă, iar ea e prea ocupată ca să discute în contradictoriu.

„Foarte bine“, încheie Ursula. „Când ai să ajungi să stai acasă în chiloți uitându-te la emisiunile lui Montel Williams, să nu vii să te plângi la mine.“

Jake înaintează preavizul, iar a doua zi se programează pentru o obturație de canal. Vrea să termine cu dentistul cât timp are asigurare. Șeful lui, Warren, vine în biroul lui Jake mai des ca de obicei, fluturându-i de fiecare dată prin fața ochilor câte un motiv cu care să-l convingă să rămână: o avansare, o creștere salarială, două săptămâni de concediu în plus. (Lui Warren nu-i vine să creadă că Jake McCloud a rezistat atâta timp în lumea distrugătoare de suflete a promovării produselor farmaceutice. Jake a reușit cumva să-și păstreze integritatea, promovând doar medicamentele în beneficiile cărora credea. În toți acești ani, a fost o comoară pentru firmă și, deși îi pare rău să-l vadă plecând, totuși, Warren se bucură pentru el. Calitățile lui Jake pot fi direcționate către o cauză mai bună.)

Jake se apucă să-și strângă lucrurile din birou, începând cu sertarul din mijloc, unde ține fotografia cu Mallory mâncând tăieței și un plic în care se găsesc trei arici de mare și șapte răvașe scoase din fursecuri. Aruncă fotografia, spunându-și că e depășită, dar îl doare inima. S-a uitat la ea în fiecare zi, așa cum alții se uită la imagini cu plajele din Marea Caraibilor, ca să nu uite că există o altă lume, în care poți să evadezi și să găsești mângâiere și bucurie.

Pune plicul cu aricii de mare și cu bilețelele într-un plic mai mare cu ștampila INTEROFFICE, pe care îl închide cu clemele metalice. Strecoară plicul între rapoartele despre medicamente din servietă. Mai că-i vine să râdă de toate aceste precauții. Ar putea purta aricii de mare la gât ca un colier, și Ursula tot n-ar observa.

De abia pleacă de la PharmX, că se și îmbolnăvește. Se îmbolnăvește rău, cu febră mare, dureri și frisoane. Ba transpiră, ba tremură de frig. Doarme ziua și stă treaz noaptea, inert, cu mintea încețoșată.

La început, Ursula îl compătimește. „Bietul de tine", spune ea. Îl masează pe spate și-i pune pe noptieră un bol cu cuburi de gheață. A început să doarmă în living, fiindcă „nu-și permite să se molipsească". Acum, muncește și mai mult decât la SEC, dar Jake o înțelege. Lucrează în domeniul fuzionărilor și achizițiilor, un post care o solicită 24 de ore din 24, plus că vrea să devină asociat, ca să poată, în sfârșit, să aibă amândoi o altfel de viață. O roagă pe doamna Rowley, vecina, să dea o

fugă până la farmacie pentru Advil și Tylenol și găsește un restaurant care livrează supă acasă.

Telefonul sună, mesajele se adună: Cooper, mama lui Jake, mama Ursulei, tatăl lui Jake, Warren de la PharmX, prietenul lui, Cody, care îl anunță că are un pont pentru un post de promovare la o firmă de mâna întâi. Jake e prea bolnav ca să răspundă. Mesajele de la părinții lui și de la Lynette îl îndeamnă să meargă la doctor. („Altfel, luăm avionul și venim la tine", îl amenință tatăl lui, dar numai pe jumătate în glumă. Au pierdut un copil, așa că orice boală e luată în serios. Jake știe însă că părinții lui sunt prea ocupați ca să ia avionul până la Washington, la fel cum Ursula e prea ocupată ca să-și ia jumătate de zi liberă și să-l ducă la spital.)

În cea de a șaptea zi, cum nu se vede nici o ameliorare și Jake continuă să zacă în pat, slăbit și tremurând din toate încheieturile, cu febră 39,5, abia putând să se miște până la baie, Ursula vine la el îmbrăcată cu taiorul gri-deschis și pantofii cu toc cui și spune:

– Ajunge! Mergem la spital.

Se constată că Jake are o infecție cu stafilococ în sânge, probabil de la obturația de canal. Și-a luat toate antibioticele? Jake nu-și mai amintește. Oricum, nu mai contează. Acum, s-a ales cu două nopți de internare la spitalul Georgetown, unde e pus pe antibiotice administrate intravenos. Jake cunoaște foarte bine numele acestor medicamente și mai știe că sunt ultima soluție a oricărui spital. E foarte bolnav, aproape pe moarte. Se cutremură la gândul că a lăsat infecția să avanseze atât de mult. Faptul că Ursula a pus piciorul în prag i-a salvat viața.

– Mi-ai salvat viața, spune el.

– Ai să te faci bine, zice ea, sărutându-l pe frunte. Și, pe urmă, n-a fost meritul meu. A telefonat mama ta.

Liz McCloud e singura femeie din lume care o intimidează pe Ursula. Așa s-a întâmplat încă de când erau în școala generală, când trăia Jessica. Se pare că Liz sunase la Ursula la serviciu și îndepărtase cu precizie chirurgicală cohorta de juriști din jurul ei, până când reușise să vorbească direct cu Ursula, moment în care se arătase și mai formidabilă ca de obicei: „Du-l pe fiul meu la spital, Ursula. În clipa asta! Nu după trei ore pe care le pontezi. Acum!"

24 de ore mai târziu, Jake se simte mult mai bine. Pe la mijlocul celei de a doua zile, deja stă în pat în capul oaselor și mănâncă sendviș cu ton și orez cu lapte, urmărind emisiunea lui Montel Williams, unde apare o asistentă pe nume Gloria.

La sfârșitul perioadei de spitalizare, Ursula vine să-l ia acasă, dar e tăcută. Nu cu gândul dus în altă parte, nu țâfnoasă, doar tăcută. Jake se întreabă dacă nu cumva boala care a dat peste el a făcut-o mai introspectivă. Când o întreabă ce s-a întâmplat, ea clatină din cap, învârtind între degete mobilul cel nou, pe care firma insistă să-l aibă asupra ei în permanență, ca să poată fi contactată la orice oră din zi și din noapte. Îl deschide, apoi, îl închide la loc. E *supărată?* Jake nu-și dă seama.

Ajunși acasă, Ursula îl așază în pat – Jake observă că așternutul a fost schimbat – și îi aduce un pahar cu apă și medicamentele. Jake trebuie să ia două antibiotice încă două săptămâni, nici unul din ele pe stomacul gol, așa că Ursula i-a adus și pliantele pentru livrări la domiciliu de la restaurantele Vapiano și I-Thai.

– Din păcate, eu trebuie să mă întorc la birou, spune ea.

– În regulă, răspunde el. Îți mulțumesc pentru tot!

– A sunat Warren să-ți spună că persoana care s-a mutat în biroul tău a găsit ceva ce ai uitat să iei de acolo. Warren a trecut pe aici azi-dimineață ca să-ți aducă obiectul.

– Orice ar fi, nu-mi trebuie, spune Jake.

Dintr-odată, stomacul lui, și așa încă fragil, se strânge ghem. Ah, nu! Ah, nu, nu, nu, nu, nu, nu!

– Ți-a lăsat un plic, spune Ursula. Par să fie niște fotografii. Nu l-am deschis, fiindcă... fiindcă nu-mi aparține. Warren zice că tipul l-a găsit ascuns într-un prospect cu instrucțiuni pentru angajați și s-a gândit că probabil vrei să-l recuperezi.

– Fotografii? întreabă Jake. Ascunse? N-am nici cea mai mică idee, zău așa.

Va nega vehement că pozele îi aparțin, pozele cu Mallory la volan, Mallory dormind, Mallory râzând la televizor când Alan Alda zdrăngănește la pian și cântă „Dacă aș fi știut că vii, ți-aș fi făcut o prăjitură".

– Habar n-am ce-i cu ele și, după cum bine știi, n-am avut niciodată nevoie de codul de instrucțiuni. Poate le-a lăsat acolo cel care a ocupat biroul înaintea mea.

Ursula încuviințează din cap o singură dată.

– Poate, spune ea.

Jake așteaptă până când pleacă Ursula, plus încă o jumătate de oră, ca să fie sigur. Se dă jos din pat și se apropie de măsuța de corespondență, cu un nod în stomac, simțind că abia îl mai țin picioarele. Pe platoul de ceramică primit ca dar de nuntă e un plic cu fotografii. Pe plic scrie URGENT cu litere roșii caraghioase, iar dedesubt numele lui Jake și numărul de telefon de la birou, scrise chiar de mâna lui. E clar că Ursula știe ale cui sunt fotografiile.

Dar, oare, le-a văzut?

S-a uitat la ele?

Da sau nu?

Jake ține fotografiile cu o mână tremurândă. Cu siguranță s-a uitat la una sau două, nu? Doar ca să vadă despre ce e vorba. Și, dacă s-a uitat, a văzut-o pe Mallory. Jake nu fotografiase nimic altceva – nici plaja, nici lacul, nici oceanul –, ceea ce înseamnă că poate Ursula nu și-a dat seama că pozele au fost făcute în Nantucket și poate nu a recunoscut-o pe Mallory.

Ba nu, cu siguranță, dacă s-a uitat, a recunoscut-o. Remarcase că Jake dansa cu ea la nunta lui Cooper și făcuse un comentariu, ceea ce însemna că o deranjase. E geloasă, și o femeie geloasă nu uită niciodată. Dar la nuntă Mallory era coafată și machiată, așa că poate...

Nu, Ursula nu s-a uitat la fotografii, decide el. Altfel, ar fi dat buzna în camera lui, cerând o explicație. Și ce i-ar fi putut spune Jake?

Adevărul. I-ar fi spus adevărul. „E Mallory Blessing, sora lui Cooper. Ea e pentru mine tipa de la anul, pe vremea asta."

E posibil ca Ursula să nu se fi uitat în plic, intuind că orice ar fi găsit acolo ar fi pus capăt relației lor. În definitiv, Jake nici măcar nu are un aparat de fotografiat.

Nu se uită nici el la fotografii, pentru că i-ar fi mult mai greu să facă ce are de făcut. Deschide ușa apartamentului și se duce în celălalt capăt al coridorului, unde se află incineratorul. Deschide capacul incineratorului, pe care el și Ursula îl numesc „gura iadului", fiindcă dinăuntru răzbate un sunet care sugerează un dragon scoțând flăcări pe nări. Ține o clipă pozele în mână, încercând să se convingă că face ce trebuie. Nu sunt decât fotografii, niște imagini pe hârtie. Doar nu o aruncă în foc pe Mallory. Cu toate acestea, își imaginează cum focul îi

răsucește și îi topește frumusețea, îi distorsionează trăsăturile, înnegrindu-le și preschimbându-le în fum și scrum. Nu are puterea să facă asta, dar nu-l țin picioarele să iasă în stradă ca să le arunce la gunoi.

Dă drumul plicului din mână.

Se înapoiază în apartament transpirat și tremurând din tot corpul. Ar trebui să arunce în foc și plicul celălalt, cu aricii de mare și cu răvașele.

Dar nu. Cu toată părerea de rău, asta nu poate. Trebuie să aibă ceva de care să se agațe.

Când Jake se însănătoșește, e ca frunza în vânt. Cum a rămas cu căutarea altei slujbe? Păi, nicicum, fiindcă a fost foarte bolnav și fără îndoială că renunțarea la vechiul serviciu l-a lăsat într-un tărâm al nimănui.

Au bani cu nemiluita, așa că Jake își cumpără un nou computer Gateway, își face o adresă personală de e-mail și își pune la punct CV-ul. Își stabilește o rutină. Dimineața aleargă în parcul East Potomac, pe urmă, în drum spre casă, cumpără ziarul *Washington Post* și se uită la rubrica de anunțuri. Cochetează cu ideea de a face o nouă facultate, chiar și pe cea de Medicină, dar, în adâncul sufletului, nu-și dorește să fie medic. Se gândește chiar să se facă profesor, ca Mallory. Se imaginează supraveghind laboratoare și dând elevilor teste despre tabelul periodic.

Îi plac oamenii, îi place să stea de vorbă cu ei, să pledeze pentru lucrurile în care crede. Ar trebui să se ocupe de dezvoltare, de colectare de fonduri. Nu se teme să sune oamenii și să le ceară bani. Ia legătura cu Universitatea John Hopkins, care îl invită la un interviu și îi oferă pe loc un post. Cei de acolo nu sunt naivi. Pe când era la Hopkins, Jake era popular, foarte simpatizat și un student foarte bun. Fusese președinte al Consiliului Fraternităților și membru al societății onorifice Blue Key, ghidând potențialii studenți în vizite prin universitate. Cine ar putea reprezenta universitatea John Hopkins mai bine decât Jake McCloud?

Numai că postul e la Baltimore, ceea ce ar însemna să facă naveta, iar deocamdată el și Ursula nu au mașină. Jake se gândește că ar putea călători zilnic cu trenul, dar ceva îl nemulțumește legat de postul respectiv. Are senzația că nu-l solicită suficient de mult. El vrea să evolueze.

Ursula e răbdătoare și îl încurajează, dar pe chipul ei stă scris: „Hotărăște-te odată!“ Și: „Sunt prea ocupată ca să bat la toate porțile cu tine“. (Asta stă scris pe chipul ei, indiferent de porțile la care bate Jake). Jake simte că Ursula începe să-și piardă interesul pentru cauza lui. E atât de adâncită în munca ei – firme mari care le înghit pe cele mici ca într-un joc video –, încât Jake își dă seama că ea face eforturi până și să-și amintească să-l întrebe cum și-a petrecut ziua. În același timp, e atentă să nu exprime prea multe opinii ferme. „Vrei să te angajezi la Hopkins, atunci, angajează-te la Hopkins“ – deși, când Jake a refuzat postul, a observat că ea a răsuflat ușurată. Sau poate era dezamăgită? Poate își dorise să le poată spune tuturor că soțul ei „lucrează la Johns Hopkins“ (nu ar fi fost nevoită să spună că lucrează la „biroul pentru dezvoltare“ și nu ar fi trebuit neapărat să menționeze că Jake fusese student acolo). Poate își dorise ca el să facă naveta la mare depărtare ca să nu se întâlnească niciodată.

În iunie, Ursula primește sarcina de a se ocupa de o fuziune la Las Vegas.

Pleacă la Las Vegas pentru o săptămână. Firma îi cazează pe ea și pe cei din echipa ei la hotelul Bellagio. Ursula are la dispoziție un apartament. Vine acasă în weekend, apoi pleacă din nou, la fel și în săptămâna următoare. Apoi, într-o zi de vineri, telefonează să anunțe că întâlnirile s-au prelungit până târziu și că nu a mai prins avionul, așa că va rămâne în Vegas peste weekend.

– De fapt, nu văd de ce să tot fac drumul de colo-colo, spune ea. Rămân aici până la încheierea contractului.

– Da? întreabă Jake. La fel face și Anders?

– Anders? repetă Ursula. Ah, da, toată echipa procedează așa. Eu eram singura mereu pe drumuri. Și Silver, dar el are copii.

„Echipa“ înseamnă numai patru persoane: Ursula, Anders Jorgensen, un coleg pe nume Mark nu mai știu cum și Hank Silver, șeful Ursulei. Anders e necăsătorit, Mark e și el necăsătorit și homosexual, Hank e însurat și are cinci copii. Toți joacă squash, și au concursuri în fiecare săptămână, iar Hank merge acasă la insistențele soției lui. E pur și simplu imposibil ca atâția copii să joace squash supravegheați de un singur părinte. Anders a jucat cândva în apărare la Universitatea South California, ceea ce îl situează într-o

relație extraprofesională cu Ursula, din pricina faimoasei rivalități dintre USC și Notre Dame. Ursula e capabilă să vorbească despre fotbal ca nici o altă femeie întâlnită vreodată de Jake sau de Anders.

Jake e gelos pe Anders? Păi... „Da, bine“, își spune el. *Este* gelos, dar nu se va lăsa copleșit de acest sentiment josnic; de fapt, nici el nu e ușă de biserică, iar, dacă își va da pe față gelozia, nu va face altceva decât să-l pună într-o lumină bună pe Anders și să se minimalizeze pe el însuși.

– Bine, atunci, weekend plăcut! Încearcă să te odihnești.

– Ce ar fi să vii tu încoace weekendul viitor? întreabă Ursula. Cred că ți-ar plăcea.

Când Jake aterizează la Las Vegas, afară sunt peste 43 de grade. A zburat la clasa economică, fiindcă nu i s-a părut corect să folosească numărul de mile adunat de Ursula ca să-și ia bilet la clasa întâi, când el contribuie fix zero la venitul casei. Ajunge obosit și prostdispus, ca atare nu-i place nimic: nici peisajul deșertului, nici zgârie-norii care de departe arată ca niște jucării uitate pe jos de un copil. Taxiul lui Jake trece prin fața renumitului panou cu inscripția „BINE AȚI VENIT ÎN LAS VEGAS“ și în câteva minute ajunge pe bulevardul Strip. Șoferul taxiului, pe care îl cheamă Merlin, își asumă sarcina de a fi ghidul personal al lui Jake. (Merlin vede că tipul pe care îl duce cu mașina va fi greu de impresionat. Admite că Vegasul nu e pentru orișicine, dar asta nu-l împiedică să-și pună la bătaie talentele pentru a-l convinge. Îi arată Stratosfera cu roller-coasterul din vârf. Circus. Mirage, unde trăiesc tigrii albi. Treasure Island, care oferă spectacole cu pirați din oră în oră. Venetian, cu canalele și gondolierii care cântă. Caesar's Palace. Paris. New York–New York, cu gogoșeria din interior. Excalibur. Luxor. Golful Mandalay, cu un hotel al firmei Four Seasons într-unul dintre blocurile-turn. Merlin oprește în fața la Bellagio.

– Ăsta e giuvaierul coroanei, spune el cu convingere.

Uneori, fumează câte o țigară cu cannabis, privind spectacolul fântânilor de câte trei, patru ori la rând.

Merlin îi întinde clientului o carte de vizită.

– Reducere 50% la Cirque du Soleil. Sunați-mă!

– Mulțumesc! spune clientul.

Tonul lui e neutru, dar asta nu înseamnă că nu-l va apela, își spune Merlin. Durează ceva timp până când Vegasul ajunge să te captiveze.

La recepție, Jake constată că Ursula a uitat să adauge și numele lui la camera ei, așa încât Kwasi, recepționerul, nu are cum să-i dea cheia.

– Dar sunt soțul ei, insistă Jake.

– Înțeleg problema dumneavoastră, spune Kwasi. Dar sper că și dumneavoastră o înțelegeți pe a mea.

(Problema lui Kwasi e că tipul din fața lui poate să fie soțul Ursulei de Gournsey la fel de bine cum poate să nu fie – și, chiar dacă este soțul ei, poate că doamna de Gournsey nu vrea să-l primească în cameră.) Kwasi îi strecoară lui Jake un jeton de pocher în valoare de 10 dolari, iar Jake îl ia înainte să-și dea seama ce reprezintă.

– Ce să fac cu ăsta? întreabă el.

(„Păi, dacă trebuie să întrebi...", își spune în gând Kwasi.)

Îi zâmbește lui Jake.

– V-aș recomanda să încercați ruleta.

Jake găsește un telefon public de unde apelează mobilul Ursulei. Intră robotul, așa că Jake pune receptorul în furcă. Scopul acelui mobil, își spune el, e ca Ursula să poată fi contactată zi și noapte. Probabil însă că e la vreo ședință cu echipa... numai că e ora șase și Ursula îi spusese în acea dimineață – care acum îi pare să fi fost cu trei zile în urmă – că avea să termine treaba la patru, astfel ca Silver să prindă avionul și să se înapoieze la familia lui.

Jake decide să se așeze pe bancheta de lângă lifturile principale și să aștepte. Are la el o carte, *Plainsong*, de Kent Haruf, o carte sobră și obsedantă, fix opusul a ce ar trebui să lectureze el acum, când deja se simte abandonat. Dacă ar lua-o și ar începe s-o citească în atmosfera exuberantă din holul hotelului, plin de fum și mirosind a whiskey, s-ar simți izolat până la disperare. Are un jeton în valoare de 10 dolari. Ar trebui să-l folosească.

Nu se pricepe câtuși de puțin la jocurile de noroc și se teme că se va face de râs dacă se așază la masa de blackjack sau dacă joacă zaruri. Sloturile nu-l interesează absolut deloc. Ce spunea Kwasi? Aha, ruleta.

E ușor să plasezi un jeton pe un număr, nu? Se uită cum cade bila și cum se învârte ruleta de trei ori: 23, 4, 35. Ce număr să aleagă? Se gândește la ziua de naștere a lui Mallory, 11 martie, dar ei nu au fost niciodată împreună de aniversarea ei și, conform înțelegerii lor, nici măcar nu a sunat-o.

Alege numărul nouă: luna lor, septembrie. Pune jetonul pe nouă roșu, spunându-și: „Acum ori niciodată". Oricum, nu joacă pe banii lui.

Și... surpriză!

Numărul nouă câștigă.

Câștigă!

Jake chiuie de bucurie când unicul lui jeton îi aduce un maldăr de jetoane. Incredibil, nu? Ha! A câștigat din prima!

– Am câștigat! îi spune el femeii de lângă el.

E mai în vârstă și fumează o țigaretă. Rujul i s-a întins în jurul buzelor.

– Și e pentru prima oară în viața mea când am jucat!

(Numele femeii e Glynnis. Ar vrea să-i spună acestui tinerel că norocul începătorului nu-i doar o poveste, ca Moș Crăciun. E mai previzibil decât moartea.)

– Fă-ți un bine, îl sfătuiește ea. Ia-ți banii și du-te!

Dar Jake nu-și încasează banii. Pune jumătate dintre jetoane pe numărul cinci, pentru luna mai, când s-a născut Ursula, și pe numărul douăzeci, ziua ei de naștere.

Numărul câștigător e iarăși nouă.

Jake clipește fără să-i vină a crede. Nouă a câștigat și de data asta? A pierdut o parte din bani.

Glynnis expiră fumul de țigaretă și spune:

– Orașul ăsta prosperă datorită unor naivi ca dumneata.

În mai puțin de cinci minute, Jake a experimentat suișurile și coborâșurile pe care le oferă Vegasul. Se duce din nou la telefonul public și apelează numărul Ursulei. Și de data asta intră robotul. Jake presupune că următorul pas nu poate fi decât să meargă la bar și să aștepte. Bellagio este un hotel încântător. Are un plafon de sticlă Dale Chihuly, *Fiori di Como*, la care s-ar uita cu dragă inimă în timp ce savurează un bourbon.

Numai că starea lui de spirit în acest moment e una de exasperare. A bătut atâta cale ca să-și vadă soția, iar ea nu numai că nu răspunde la telefon, dar a și uitat să-i adauge

numele la camera ei. Nu are pic de respect pentru el. Nu a avut *niciodată*. Cum de a tolerat Jake așa ceva atâta timp?

Oricum, nu mai contează. Va pleca. Va prinde un avion spre casă.

Numai că nu găsește ieșirea. Nu găsește nici măcar recepția, ca să întrebe unde e ieșirea. Probabil a luat-o pe cine știe ce coridor și s-a rătăcit în cazinou, unde sunt rânduri întregi de sloturi, nenumărate mese de blackjack și de zaruri și (acum) temutele rulete. Chelnerițe cu corsaj negru de satin se învârt încoace și încolo, parcă alunecând pe patine. Trei dintre ele îl întreabă ce ar vrea să bea. El răspunde că vrea să ajungă la cea mai apropiată ieșire, drept care ele îi întorc spatele și își văd de drum.

„Renunț", își spune Jake. Ce ar fi să meargă la un bar, un bar frumos și clasic? Dar în această parte a hotelului astfel de baruri par inexistente.

Printr-o minune, ajunge la lifturile principale și decide să stea cuminte aici. Își scoate cartea, întrebându-se de ce credea Ursula că avea să îi placă lui locul ăsta.

– Jake?

E soția lui, într-un taior roz pal și pantofi crem de piele cu toc înalt. Are părul lăsat pe umeri, mai lung decât își amintește el – sau poate pentru că azi e tapat și pieptănat cu cărare într-o parte. Arată atât de uluitor, că nici un bărbat din lumea asta nu ar fi demn de ea, nici măcar propriul soț.

– Bună, spune el. Se ridică s-o sărute și simte gustul de tequila de pe buzele ei. Ai... băut?

– Da, răspunde ea. Azi după ce am terminat treaba, eu, Mark și Anders am mers la barul Lily. Așa facem în fiecare vineri.

– Adică, ai fost la bar... tocmai acum? întreabă Jake. Ai băut cu Mark și Anders, când știai că avionul meu a aterizat acum o oră? Te-am așteptat aici, Ursula. Fiindcă ai uitat să adaugi numele meu la cameră. Am încercat și să te sun.

– Da, răspunde ea. Am văzut.

– Și, dacă ai văzut, cum de n-ai răspuns?

– Tocmai îmi încheiam săptămâna de muncă, explică ea. M-am gândit că ne vedem în cameră. Am făcut rezervare la Turnul Eiffel pentru diseară.

– N-am putut intra în cameră, spune Jake. Ai uitat să adaugi numele meu.

– Te-am auzit, Jake. Îmi pare rău, dar am fost ocupată! Ce mare scofală? Doar n-ai murit din asta.

Tonul ei e dojenitor. Știe că a fost neglijentă, dar vrea ca Jake să treacă peste asta, la fel cum a trecut peste toată indiferența ei din ultimii nouăsprezece ani.

– Nu-i mare scofală, răspunde el. Numai că, Ursula...

– Ce e?

– Eu plec, o anunță el.

Își saltă geanta de voiaj pe umăr și se îndreaptă – acum, știe calea – în direcția opusă cazinoului. Peste câteva clipe, dă cu ochii de lumină naturală, care îi apare ca o poartă către paradis. Iese pe ușa principală și ajunge afară sub soarele torid.

Când se înapoiază la aeroportul Vegas, Jake își aude numele la megafon. E un glas bărbătesc, nu glasul Ursulei. Fără îndoială că Ursula s-a dus în cameră, și-a turnat un pahar de vin și și-a umplut cada, cu gând să aștepte acolo întoarcerea lui Jake.

Numai că, de data asta, Jake nu se mai întoarce. Ursula nu are decât să stea în Vegas câte zile o avea. El, unul, pleacă acasă.

– Jake! Jake McCloud!

Un bărbat își face loc prin mulțimea care caută taxiuri. E Cody Mattis, o cunoștință de la Washington. Jake e stânjenit, fiindcă a ascultat mesajul telefonic al lui Cody cu săptămâni în urmă, când era bolnav, dar nu a catadicsit să-l sune.

Jake se străduiește să se arate cât mai volubil, date fiind împrejurările. „Bună, Cody, ce mai faci, ce-i cu tine în Orașul Păcatelor?" Ocazia e o petrecere de burlaci la Spearmint Rhino, în viața mea n-am văzut femei ca acolo, bla-bla-bla... Jake se face că nu aude ultima parte. Nu vrea să se gândească la femei.

– Iartă-mă că nu ți-am telefonat, spune Jake. Am fost ocupat...

– Da? Ți-ai găsit o slujbă?

– Nu, nu încă, tot caut.

Cody îi întinde o carte de vizită.

– Știi că lucrez la NRA, la departamentul de promovare, nu? Când i-am spus șefului meu că ai plecat de la PharmaX, mi-a dat ordin să te aduc la el.

– Serios? întreabă Jake, luând cartea de vizită. NRA – National Rifle Association[14]. Asta-i o slujbă în stilul lui Charlton Heston, da?

– Noi apărăm bunul și vechiul Al Doilea Amendament, explică Cody. Am fi încântați să ni te alături.

Probabil că Jake e foarte supărat, din moment ce, vreme de șase ore, cât durează zborul înapoi la Washington – de furie și-a luat bilet la clasa întâi –, tot răsucește în minte propunerea de a lucra ca promotor la NRA.

„Noi apărăm bunul și vechiul Al Doilea Amendament" – „O miliție cu reguli stricte, necesară siguranței unui stat liber... dreptul cetățenilor de a deține și de a purta arme nu va fi îngrădit". Amendamentul a fost ratificat în 1791, pe vremea când oamenii aveau nenumărate motive să dețină arme. Acum, în pragul unui nou mileniu, Jake e de părere că sunt prea multe arme, o bună parte dintre ele pe mâna cui nu trebuie.

Dar Jake joacă rolul de avocat al diavolului. A petrecut destul timp în statul Michigan când era copil ca să știe că mulți oameni de treabă, de pildă, tații prietenilor lui, erau vânători și puteau lesne să-și procure arme și muniție. Cum rămânea cu armele deținute în scop de autoapărare? Dacă Jake ar călători tot timpul și Ursula ar rămâne singură în apartament, atunci, nu ar vrea și el ca soția să țină o armă în casă, pentru orice eventualitate? Poate că da, își spune Jake, deși, dacă Ursula ar avea o armă, poate ar fi tentată s-o folosească într-o situație unde nu ar fi neapărat nevoie, și, dacă ar folosi-o, cineva ar fi rănit sau poate chiar ucis.

Nu, nu se va angaja la NRA.

Totuși, e plăcut să știi că cineva te vrea, iar el are nevoie de o slujbă. Salariul e probabil excelent, un lucru bun pentru respectul lui de sine. Altfel, va claca curând.

Luni, Jake îl sună pe șeful lui Cody, un anume Dwayne Peters, și stabilește o întâlnire pentru a doua zi. Chiar și la telefon, Dwayne știe cum să-și vândă marfa: „NRA nu are o faimă bună aici, în est, e nevoie să dezvoltăm relațiile cu publicul; or, aici intri tu în scenă, Jake. E necesar ca mămicile, tăticii și intelectualii care nu deosebesc calibrul .45 de .30.06 să priceapă că noi suntem cei care aducem siguranță în America. Nu vrei să aduci și tu siguranță în America, Jake?"

Jake e cât pe ce să răspundă: „Ba da, domnule“, atât de convingător se dovedește Dwayne Peters. Al Doilea Amendament e la fel de categoric ca libertatea cuvântului sau libertatea religioasă. Părinții națiunii nu s-au înșelat. „Ba da“, ar spune Ursula. Fiindcă, pe atunci, doar albii aveau drept de vot.

Așa că Jake răspunde doar atât:

– Ne vedem mâine, domnule. Abia aștept să aflu mai multe despre NRA.

În aceeași seară, Jake e așezat la măsuța de cafea, mâncând un sendviș cu salam și muștar – chiar și cu aerul condiționat în funcțiune, e prea cald ca să-și gătească ceva –, când își face apariția Ursula. E în ținută de călătorie: pantaloni de in și o bluză albă apretată.

– Bună, spune ea.

Lasă din mână valiza și servieta și pune sacoșa cu haine pe cuier. Pare tristă. Sau poate doar învinsă. Pe chipul ei nu se citește nimic.

Lui Jake puțin îi pasă. Mănâncă mai departe sendvișul și își deschide o sticlă cu bere cu condens pe ea. E doar în boxeri, așa cum îi prezisese Ursula. E agasat că ea s-a întors fără să-l anunțe. Dacă ar fi știut că vine, și-ar fi tras pe el o pereche de pantaloni.

– N-am să-mi cer scuze că am plecat, spune el. Și nici că ai plecat și tu din Vegas din pricina mea, a fost alegerea ta.

– Nu din pricina ta am plecat, precizează ea. Am încheiat afacerea. Am terminat ce aveam de făcut.

– Oh!

Jake știe că ar trebui să-i pară bine. Dar i-ar plăcea să creadă că ea a plecat din Las Vegas fiindcă pune căsnicia lor mai presus de orice.

– Ei bine, probabil te va bucura să afli că mâine merg la interviu pentru un post la NRA.

– La NRA? repetă Ursula, scoțând un sunet care ar putea la fel de bine să fie râset sau tuse.

Se vede pe fața ei că-i vine greu să creadă.

– Poate ar fi bine să anunți că nu te duci. N-ai văzut știrile?

Chiar în acea după-amiază, în orașul Mulligan din Ohio, un puști de 17 ani al cărui nume nu a fost dat publicității intrase în clasa lui de la școala de vară cu un AK-47, omorând

doisprezece elevi și pe profesoară, după care se sinucisese. Pe toate canalele de știri nu se vorbea decât despre asta. Băiatul cumpărase arma de la Walmart. Nimeni nu-i ceruse vreun act de identitate. Plătise în numerar și ieșise din magazin cu arma și cu treizeci de cartușe, după care se dusese cu mașina până la liceu ca să arate tuturor cât detesta școala de vară.

– Să nu-ți pară rău, spune Ursula. Ai să găsești altceva.

Singura părere de rău a lui Jake e că s-a gândit să se angajeze la NRA. Își amintește o conversație telefonică mai veche cu Mallory, pe când erau amândoi la colegiu: „Sunt un tip de treabă, Mallory". Va face totul ca această afirmație să rămână adevărată.

Ursula nu are timp să respire. În săptămâna de după măcelul de la liceu, este numită jurist principal – o mare onoare – într-un caz din Lubbock, Texas. Lubbock e mai aproape ca Las Vegasul, dar durează mai mult să ajungi acolo, fiindcă nu există zboruri directe. Nu va putea face naveta acasă la sfârșit de săptămână, deși nu e grozav să rămâi la Lubbock. Va fi cazată la Hyatt Place, lângă campusul Texas Tech. Ursula nu vede nici un motiv ca Jake s-o viziteze acolo. Nu va face altceva decât să muncească.

– Sper că e și Anders în echipa ta, spune Jake când Ursula îl anunță despre numire, deși nu speră deloc asta.

– Ah, da! răspunde ea. Colaborăm bine împreună. Mă înțelege. Lui Mark i s-a repartizat alt caz, așa că am rămas eu, Anders, o asociată pe nume AJ care e la noi de un an și doi absolvenți de Drept din personalul auxiliar. Tace o clipă. AJ arată ca un supermodel. Pun pariu că, până când ne terminăm treaba, va fi logodită cu Anders.

Jake o cunoaște mult prea bine pe Ursula ca vorbele ei să-l liniștească. Ursula nu comentează absolut niciodată despre cum arată alte femei. Pentru ea, valoarea unei femei constă în cât e de inteligentă și de competentă, așa că spusele ei sunt menite doar să-l liniștească pe Jake. Dar de ce?

– Îmi pare rău că te las singur până la sfârșitul verii, spune ea. Nici n-am avut ocazia să plecăm pe undeva.

– Nu-i nimic, spune Jake. Cariera ta e pe primul loc.

Ursula îl îmbrățișează.

– Ai să te duci la Nantucket? întreabă ea. De Ziua Muncii.

– Da, răspunde Jake.

Ajunge la Nantucket vineri, și Mallory a venit cu mașina ca să-l ia de la aeroport. Numai că, în loc să-l ducă la casa ei de pe străduța fără nume, Mallory merge în oraș.

– Oo! exclamă Jake. Schimbare de program?

– Mă tem că da, răspunde ea.

Parchează pe unul dintre locurile rezervate din fața magazinului A&P, și Jake simte cum crește în el un sentiment de neliniște. Centrul orașului înseamnă lume multă, adică, mai multe ocazii de a da nas în nas cu cineva cunoscut. În ultimele două veri, când au ieșit în oraș, s-au întâlnit de multe ori cu elevi sau foști elevi ai lui Mallory ori cu părinți de ai lor. Mallory îl prezintă întotdeauna drept „un vechi prieten de familie, Jake“, ceea ce face ca relația lor să pară platonică și inocentă, fiind totodată și un adevăr. Dar, chiar și așa, Jake nu se simte în largul lui. Are senzația că poartă un tricou pe care scrie cu litere mari: „ÎMI ÎNȘEL NEVASTA“.

La Vegas și-a pierdut toate jetoanele deodată, dar adevăratul joc de noroc e faptul că vine astfel la Nantucket în fiecare an. Se întreabă ce șanse au să nu fie niciodată descoperiți. O mie la unu?

– Unde mergem?

Aude gălăgie tocmai dincolo de parcare, dinspre Gazebo, unde are loc petrecerea de sfârșit de vară. Își imaginează o mulțime înțesată de cunoscuți de la Johns Hopkins, Notre Dame, Georgetown, toți pândindu-i sosirea ca niște mine îngropate în pământ.

– Am cumpărat o ambarcațiune, spune ea. Mergem la Tuckernuck!

Portbagajul Blazerului e plin de sacoșe cu mâncare, plus sacul de voiaj al lui Mallory cu inițialele ei. Cară amândoi proviziile pe chei până în locul unde este amarată o ambarcațiune elegantă. Se numește *Greta* și are în spate un motor Yamaha de 250 de cai putere. Coca e vopsită în albastru intens, iar sub punte e o cabină micuță. Lui Jake nu-i vine să-și creadă ochilor.

– E a ta?

– Fă cunoștință cu *Contessa Twenty-Six*, spune Mallory.

Îi povestește că a achiziționat micul iaht la fel cum și-a luat bicicleta și mașina: cineva voia să se descotorosească de el.

– Când m-am despărțit de tipul din Newport, mi-am dat seama că ceea ce-mi lipsea cel mai mult era timpul petrecut pe apă. Așa că am urmat un curs de navigație. Chiar săptămâna trecută am terminat modulul avansat.

Da, Jake își amintește că, în urmă cu un an, ea îi vorbise despre niște lecții de navigație. Își mai amintește și că era gelos pe instructorul lui Mallory, Cristopher, până când ea menționase că omul avea aproape 80 de ani.

– E vasul lui Cristopher? întreabă Jake. A murit cumva?

– El e bine-mersi, răspunde Mallory. Dar nu mai poate naviga, nu-i mai dă voie soția. Așa că practic mi l-a făcut cadou. Tot ce am avut de făcut a fost să-l plătesc pe amicul lui, Serghei, ca să mi-l remorcheze până aici. Suie la bord în picioarele goale, iar Jake se descalță și urcă în urma ei.

– I-am cumpărat un motor nou. N-a fost ieftin, dar merită toți banii.

– Ai făcut o treabă excelentă! o felicită Jake. Sunt tare mândru de tine.

Coboară scara până la cabină, care e simplă, dar confortabilă. Are o bucătărioară, un tabel de navigație și o cușetă în formă de V.

– Și unde ziceai că mergem?

Navighează spre Tuckernuck, o insulă complet separată, aflată la doi pași de coasta vestică a insulei Nantucket, de care însă e complet diferită. Tuckernuck oferă intimitate. Aici, vin doar cei care dețin proprietăți și invitații lor. Există douăzeci și două de case cu generatoare și puțuri. Pe Tuckernuck nu se găsesc clădiri publice, nici măcar un magazin general. Nu există internet, televiziune prin cablu, iar semnalul de mobil e limitat.

Așa ar arăta iadul în accepțiunea Ursulei, își spune Jake. Dar pentru el e un paradis.

Mallory o ancorează pe *Greta* la mică distanță de Whale Island și amândoi cară prin apă bagajul și proviziile. Mallory pornește singură spre o casă aflată la vreun kilometru depărtare. Jake rămâne pe loc cu bagajele. Se simte ca un colonist. În definitiv, de ce ai nevoie ca să-ți creezi o existență? Mâncare, îmbrăcăminte, un adăpost și un om drag. Jake se minunează de frumusețea din jur. Whale Island nu e chiar o insulă, ci mai curând o fâșie de nisip alb și unicul loc

unde pot ancora ambarcațiunile. Mai departe se văd zone întregi cu verdeață, poteci nisipoase și ici-colo câte un acoperiș de țiglă cenușie. Dincolo de un canal îngust se găsesc Smith Point și insula Nantucket, care, prin comparație, pare o adevărată metropolă.

Jake se aude strigat pe nume și o vede pe Mallory la volanul unui jeep roșu uzat, decapotat și fără portiere.

În câteva minute, o iau din loc.

Casa aparține familiei soției domnului Major și a fost construită în 1922. E o clădire simplă, de forma unei solnițe cu susul în jos, și are o cameră mare la etaj, cu pereți enormi de sticlă care oferă o panoramă de 360 de grade asupra insulei și asupra oceanului înconjurător. Nepoata doamnei Major a renovat-o de curând, astfel că arată ca un refugiu al lui Robinson Crusoe. Înăuntru se găsesc o canapea de ratan și scaune în formă de bol cu perne de culoarea fildeșului. În colțuri sunt hamace simpatice din funii împletite, iar podeaua de placaj e vopsită în galben lămâie cu dungi albe. Jake e surprins să vadă pe un raft un mic televizor, alături de niște casete video. Pe raft stă scris de mână: „Doar pentru zile ploioase“.

Jake fluieră admirativ. Are senzația că a pășit în altă lume. Aici, nu-i va găsi nimeni.

E al șaptelea weekend împreună. Șapte pare să fie cifra norocoasă, fiindcă e weekendul cel mai reușit de până acum. Vineri seară Mallory pune hamburgeri pe grătar, cum e tradiția, și, deși există un mic aragaz, coace pe grătar și porumbul. Sâmbătă își iau din șopron două biciclete și explorează insula. Merg să vadă amândouă lacurile – cel din nord, unde înoată, și cel din est, mai mic și mai nămolos, în care se abțin să intre. Stau la soare în trei secțiuni diferite ale plajei aurii. Văd alți oameni doar la depărtare și le fac cu mâna. Nu au nici un motiv să le adreseze vreun cuvânt. Ar avea sentimentul că vorbesc în biserică.

Duminică pleacă în excursie în centrul insulei. Mallory îi arată lui Jake vechea cazarmă de pompieri și vechea școală. Acum, că vara e pe sfârșite, majoritatea caselor au obloanele trase. Jake e fascinat de o vilișoară care cu siguranță a cunoscut vremuri mai bune. Ferestrele sunt prăfuite și crăpate, vopseaua

cojită, iar burlanul de la fațadă atârnă doar într-un șurub ruginit. Are o verandă mare, care amintește vag de filmul *Out of Africa,* își spune Jake, și, deși nu se dă în vânt să adopte locuri sau animale abandonate, nu se poate abține să-și imagineze cum ar fi să cumpere căsuța și s-o recondiționeze. Îi spune și lui Mallory, care se încruntă în spatele ochelarilor.

– Ai gusturi îndoielnice.

– E lipsită de facilități, adaugă el.

– Puțin spus, comentează ea.

– Am putea îmbătrâni aici împreună, spune Jake.

Întotdeauna simte așa duminica. Ca și cum nu va supraviețui dacă va pleca de lângă ea.

– Ce mai face Ursula?

Mallory nu i-a pus întrebarea asta până acum, și Jake știe că momentul nu a fost ales întâmplător. Când Jake vorbește despre cum ar fi să îmbătrânească împreună, Mallory îi amintește discret că deja a jurat să îmbătrânească alături de altcineva.

– Situația e cam urâtă, răspunde el.

– Foarte bine, comentează Mallory. Îi strânge mâna într-a ei. Glumeam. Ce se întâmplă? Poți să-mi spui?

– O cunosc bine pe femeia cu care m-am însurat, spune Jake. Dar tot sunt șocat de cum se poartă câteodată.

– Au! exclamă Mallory. Te-ai gândit vreodată că poate ceea ce te atrage la Ursula e tocmai faptul că face pe inaccesibila? În timp ce eu sunt mult prea accesibilă.

– Tu nu ești deloc accesibilă, spune Jake.

– Prea accesibilă emoțional, precizează Mallory. Știi bine ce simt pentru tine.

– Chiar știu? întreabă Jake.

Își ia ochii de la casă și întoarce privirea spre ea. Deasupra capetelor lor dă ocol un șoim cu coadă roșie, în rest nu se vede nici țipenie. Parcă ar fi ultimii doi oameni de pe planetă. Jake își dă seama că în fiecare an a așteptat ca Mallory să cedeze și să-i spună: „Nu mai rezist, te rog, părăsește-o pe Ursula și mută-te cu mine în Nantucket. Sau vin eu la tine sau ne descurcăm cumva cu distanțele". Dar ea nu a spus asta niciodată, așa că ce concluzie poate trage Jake decât că lui Mallory îi convine aranjamentul lor? Îl consideră mai bun decât să-și asume un angajament mai serios. Îl are pe el... dar

își păstrează libertatea, ceea ce în ultimii ani a însemnat libertatea de a fi cu alți bărbați.

– Vreau să fiu sincer cu tine, Mal. Nu sunt sigur de ce simți tu pentru mine.

– Jake, răspunde ea. Te iubesc!

Iată că a rostit cuvintele.

Te iubesc.

Jake i-a adresat aceste vorbe de mii de ori în gând, fie că Mallory era culcată în pat alături de el sau la 900 de kilometri depărtare.

Jake nu vrea să strice momentul. Vrea să și-l întipărească în memorie pentru totdeauna. Vrea să facă din această clipă una la care Mallory să se gândească nu doar pentru următoarele 362 de zile, ci pentru tot restul vieții.

– Și eu te iubesc, Mallory Blessing, spune el. Și eu te iubesc.

Reușește. Ochii ei se umplu de lacrimi. Îl aude și, lucrul cel mai important, îl crede.

Dar, când Jake vrea s-o sărute, Mallory îl dă deoparte.

– Trebuie să plecăm, spune ea. La șase trebuie să fim la Whale Island. Am o surpriză pentru tine.

*

Surpriza e un bărbat solid, musculos și incredibil de atrăgător, care tocmai ajunge pe Whale Island la volanul unei ambarcațiuni Contender lungă de doisprezece metri. Jake își trage umerii, încercând să se țină drept pe scaunul șubred al vechiului jeep, iar Mallory dă fuga să-și întâmpine musafirul. Jake nu prea știe ce să creadă despre surpriza asta.

Mallory și Mister America au o conversație care lui Jake i se pare interminabilă – ei bine, Jake e gelos –, apoi, Mister America îi întinde lui Mallory o pungă de hârtie cu cumpărături, iar ea îl sărută pe obraz și își ia rămas-bun făcându-i semn cu mâna. Mister America ambalează motorul, întoarce cu pricepere ambarcațiunea și pornește înapoi spre Nantucket.

– Cine era? întreabă Jake.

– Barrett Lee, răspunde Mallory. Se îngrijește de toate casele de aici, iar vara face aprovizionarea.

– Avem nevoie de provizii? întreabă el.

Mallory desface punga. Înăuntru, Jake vede niște ambalaje cunoscute și simte miros de găluște prăjite.

– Ne-a adus mâncare chinezească, spune ea. Acum, hai acasă! Avem un film de văzut.

Vara# 8: 2000

Despre ce vorbim în anul 2000? Renumărarea voturilor prezidențiale din Florida. Comitatul Broward. Katherine Harris. Proiectul genomului uman. Yemen. Meciurile de baseball dintre echipele rivale Yankees și Mets. Walter Matthau. Stația spațială internațională. Reality-show-urile unde se elimină un concurent la fiecare episod. Charles M. Schulz. Olimpiada de la Sydney. Slobodan Miloševiç. Pilates. Clanul Soprano. USS Cole. Investigarea Microsoft. Filmul Aproape celebri. *Uleiul de măslinie extravirgin. Melodia* Who Let the Dogs Out.

Noul mileniu bate la ușă, și ce să vezi? Cooper Blessing se însoară din nou!

Numele logodnicei lui e Valentina Suarez. E director administrativ adjunct la Brookings. Valentina e din Uruguay, dintr-un oraș de coastă pe nume Punta Este, o renumită stațiune cu clientelă internațională de elită. Familia ei deține un restaurant pe faleză, motiv pentru care nu poate veni în State nici măcar pentru nunta Valentinei. Pare bizar, iar, când Mallory insistă pe lângă fratele ei, el recunoaște că familia ei habar nu are că Valentina se mărită, fiindcă ea nu a anunțat. Motivul pentru care nu le-a spus e că părinții nu ar fi de acord. Ar vrea ca ea să se mărite cu un latino, de preferință un uruguayan – anume, fiul patronului cazinoului de lângă restaurantul lor, Pablo, iubitul Valentinei încă din copilărie.

Mallory ar fi crezut că a doua nuntă – și încă una la care familia miresei nu avea să fie prezentă – urma să fie un eveniment modest. Poate doar ceremonia de la primărie, urmată de un prânz.

Dar nu, Valentina și-a dorit întotdeauna o nuntă fastuoasă, iar Cooper are de gând să-i împlinească visul, ceea ce o încântă în primul rând pe Kitty.

– O să ne ocupăm noi de tot de la început până la sfârșit, spune Kitty. Și o facem în iunie, e mult mai bine atunci.

Mallory urmează să fie domnișoara de onoare a Valentinei. Fray va fi cavaler de onoare și de data asta. Mai trebuie Cooper să includă și pe altcineva în suita lui?

– Jake. Jake McCloud, spune Cooper, ca și cum Mallory nu și l-ar aminti. Iar Valentina o va aduce pe vecina ei de la parter, Carlotta.

Pentru cea de a doua nuntă a lui Cooper revenim la biserica prezbiteriană Roland Park, pe care Kitty Blessing o decorează în multiple nuanțe de roz. Florile dominante sunt bujorii. Este, oare, cu putință să fie prea mulți bujori? Dacă da, atunci, asta se întâmplă sâmbătă pe 24 iunie 2000, la cea de a doua nuntă a lui Cooper.

Mallory e îmbrăcată într-o rochie de satin lungă și mulată. Și-a coafat părul la fel ca data trecută, doar că acum și-a prins în coc mici trandafiri de culoare roz.

Mallory îl vede pe Jake la repetiție cu o oră înainte de începerea ceremoniei, și speranța crește în ea cu viteza unor lemingi care se năpustesc spre muchia unei stânci. Jake o va dezamăgi cumva? Oare a adus-o pe Ursula?

Jake și Mallory au acum telefoane mobile și au făcut schimb de numere, dar regulile stabilite cu ani în urmă încă rămân valabile. Mallory îl va contacta doar ca să-l anunțe de o logodnă, o căsătorie, o sarcină sau un deces. Așa că nu l-a sunat pe Jake ca să-l întrebe dacă vine cu Ursula la nunta lui Cooper. Va afla curând.

El poartă un frac de culoare gri-deschis. Iar frac. Lui Kitty îi place ca ținutele să fie cât mai oficiale.

Când dă cu ochii de Mallory, Jake ridică din sprâncene. În semn de apreciere, nu? Arată bine? Se apropie și o sărută. Inocent. O adevărată tortură.

Îi șoptește la ureche:

– E aici. Îmi pare rău!

Mallory nu vrea să lase vestea asta tristă să-i strice seara.

– Foarte bine, spune ea. Abia aștept să mai stăm de vorbă.

În timpul ceremoniei oficiate de reverendul Dewbury cu același optimism pe care îl arătase și la prima căsătorie a lui Cooper, Mallory întoarce capul să studieze invitații. Pe partea mirelui, pe banca din al patrulea rând din spate, stă Ursula de Gournsey, într-o superbă rochie de culoarea mării, cu bretele și decolteu în formă de inimă. Părul ei lung și strălucitor e pieptănat cu cărare într-o parte. Are buzele date cu ruj de un roșu intens. Mallory nu-și poate lua ochii de la ea până când, într-un moment nefericit, Ursula îi simte privirea și se uită în

ochii ei. Mallory își mută repede privirea la fratele ei, acel băiat minunat, înalt și zâmbitor, omul cel mai cumsecade pe care l-a cunoscut vreodată Mallory. Ea vrea să creadă că iubirea lui Cooper va ține toată viața, dar, în sinea ei, simte că nunta asta e de la bun început sortită eșecului.

Recepția se ține tot la clubul local, dar, de data asta, cocktailurile și fotografiile se fac afară, pe fundalul verde smarald al terenului de golf. Pentru că e 24 iunie, ziua pare că nu se mai sfârșește. Chiar și la șapte jumătate, tot mai sunt patru persoane – soții Decker și Whipp – care joacă golf la gaura numărul 18. Invitații la nuntă aud pocnetul crosei lui Paulson Whipp, care trimite mingea, dar, în loc să admire măiestria soțului ei, Carol Whipp se uită spre clădirea clubului și spune: „E nunta lui Cooper Blessing. Oh... și... aceea nu-i cumva Mallory? Mă întreb cum de nu-i cu nimeni încă".

E o întrebare care va fi adresată frecvent fetei noastre în cursul serii: „Când îți vine și ție rândul?"

Mallory găsește întrebarea agasantă și stânjenitoare, dar cei care întreabă sunt prieteni cu Senior și Kitty. Mallory îi știe de o viață și înțelege că ei nu vor decât s-o vadă fericită (ceea ce pare-se înseamnă „alături de un soț"). Mallory nu suportă ideea de a le da speranțe deșarte, așa că răspunde: „S-ar putea să fiu întotdeauna doar domnișoară de onoare, niciodată mireasă".

Fray aude răspunsul.

– Bravo ție! exclamă el. Eu, unul, n-am să mă însor în vecii vecilor.

– Lasă că se însoară Cooper cât pentru noi toți, glumește Mallory. Vii cu mine la bar?

– N-am mai pus pic de alcool în gură de șase ani, nouă luni și două săptămâni, spune Fray. De când am venit la tine în Nantucket.

Șase ani, nouă luni și două săptămâni. Iată de cât timp sunt împreună ea și Jake.

– Atunci, vino cu mine și ia-ți o apă minerală! insistă Mallory. Am nevoie de un bodyguard ca să mă păzească.

– De cine? se miră Fray.

– De toată lumea.

Cina se servește la mese: somon sau miel, cartofi noi, mazăre dulce. Mallory trage cu ochiul la masa alăturată. Ursula nu se

atinge de mâncare. Nu mănâncă niciodată, i-a mărturisit Jake. Dar astă-seară nici Mallory nu mănâncă. E prea neliniștită. Jake discută cu Geri Gladstone, care stă în dreapta lui. Oare știe că Geri e mama lui Leland? Leland și Fiella au fost și ele invitate, dar Fifi e în turneu prin Europa, și Leland o însoțește. Geri Gladstone s-a îngrășat, are gușă și pungi sub ochi. Mallory nu vrea să fie lipsită de generozitate, dar ar fi preferat ca, după ce Steve a părăsit-o pentru Sloane Dooley, lucrurile să se fi petrecut exact pe dos: Geri să fi devenit foarte suplă și să se fi combinat cu Cal Ripken Junior.

Mallory bea șampanie, dar e atentă să nu golească pahar după pahar. Nu vrea să fie „fata beată de la nuntă" – cel puțin, nu încă. Se gândește cum tânjise după Jake la prima nuntă a lui Cooper. I se pare un sentiment atât de delicat și inocent în comparație cu gelozia furibundă care fierbe în ea în seara asta. Acum, îl iubește pe Jake. Ultimul lor weekend pe insula Tuckernuck a fost sublim, și Mallory se îndoiește că vor avea parte de ceva mai frumos. Numai că la fel își spune în fiecare an, și fiecare an e ceva mai frumos ca precedentul. Relația lor crește ca un copac: rădăcinile se înfig adânc, și ei adaugă în fiecare an câte un inel în jurul trunchiului.

Orchestra începe să cânte primele melodii de dans. Cooper iese pe ringul de dans împreună cu Kitty, iar Valentina cu Senior. Valentina e frumoasă și fericită... dar oare chiar e fericită în lipsa familiei? Sau doar se preface, la fel ca Mallory?

(Se preface. Nu-i vine să creadă că altarul nu a fost lovit de trăsnet, dată fiind blasfemia pe care a comis-o, măritându-se fără binecuvântarea părinților, fără știrea lor. În acest weekend, părinții ei sunt plecați la schi în Las Lenas, fiindcă soții Suarez sunt oameni înstăriți, oameni cu pretenții, foarte activi și totuși intransigenți când e vorba despre viitorul fiicei lor, Valentina. O așteaptă să se întoarcă definitiv în Uruguay, unde să se mărite cu Pablo Flores. De fapt, *señor* și *señora* Suarez chiar se vor *întâlni* cu Pablo, ca să discute toți trei despre întoarcerea Valentinei ca despre un fapt împlinit. Nici unul dintre ei nu se așteaptă ca în acest moment Valentina să danseze la propria ei nuntă cu noul ei socru.)

Cineva o atinge pe Mallory ușor pe umăr. E Fray.

– Vrei să tragem un fum? întreabă el.

– Poate peste un minut, răspunde ea.

E tentant să stea cu Fray și să-și plângă de milă unul altuia, dar, în clipa asta, vrea să fie singură. Așa că se ridică și se duce la toaletă.

Toaleta femeilor nu a fost renovată din 1973, astfel că arată iremediabil demodată, dar și confortabilă. Întâi pășești într-un hol cu covoare roz care acoperă toată podeaua și un divan tot roz, alături de trei scaune cu huse brodate de mână, așezate în lungul unei mese. Deasupra acestei mese este o oglindă în fața căreia s-au rujat și s-au pudrat generații de femei, privindu-se în ochi și întrebându-se... ce anume? Păi... tot felul de lucruri: *Ce mă fac cu Roger? Oare sunt alcoolică? De ce n-am făcut un doctorat? Cât să plătesc bona? Sunt cumva grasă? Oare de ce nu se abține Roger să-i critice (pe Ford/Carter/Reagan) în gura mare în public? De ce nu vrea Helen să vorbească cu mine? Cât mai trebuie să rămân până să pot pleca acasă și să mă bag în pat?*

Într-un bol de sticlă se găsesc bomboane cu mentă ambalate separat în celofan de culoare crem. Din obișnuință, Mallory ia un pumn de bomboane și le pune în poșetă. Momentul de încântare oferit de reîntâlnirea cu vechea ei prietenă, bomboana cu mentă, e întrerupt de un sunet venit dinspre cabinele de toaletă. Cineva vomită.

Mallory intră repede într-o cabină liberă. Necunoscuta vomită în continuare. Probabil a băut cam mult... dar cine să fie? Recepția de astă-seară e, cu siguranță, mai potolită decât cea de la prima nuntă a lui Cooper. Unde e Brian, prietenul lui Cooper de la Brookings? Era teribil de amuzant, și, dacă pe Mallory nu o înșală memoria, reușise să-l facă gelos pe Jake.

(Brian Novak e căsătorit, are trei copii și, din pricina unor investiții nesăbuite într-o clătitărie din orașul Cheverly, statul Maryland, unde locuiește, nu și-a mai plătit ipoteca de trei luni, așa că soția lui a fost nevoită să-și ia o slujbă de weekend ca recepționeră la o clinică de urgențe. El nu a putut veni la nunta lui Cooper fiindcă a rămas acasă cu copiii, îngrijorat că va fi executat silit. În clipa asta, Brian își dorește din tot sufletul să fi fost la Baltimore, învârtindu-se cu Mallory pe ringul de dans. Era drăguță, cu pistruii ei, cu ochii de culoarea mării, cu strungăreața aceea îngustă dintre dinții de jos. În plus, avea simțul umorului și al ironiei, ceea ce Brian nu poate afirma acum despre soția lui.)

Când Mallory iese din cabina de toaletă, o vede pe Ursula de Gournsey aplecată peste chiuvetă și clătindu-și gura. Mallory încremenește în loc.

– Te simți bine? întreabă ea.

Oare *Ursula* era femeia pe care o auzise vomitând? Se pare că da. Nu mai e nimeni la toaletă în afară de ele.

Ursula întâlnește privirea lui Mallory în oglindă. E cenușie la față.

– Cred că sunt însărcinată, spune ea.

Însărcinată.

Mallory are senzația că de zile întregi e trasă în jos într-o spirală chinuitoare de autocompătimire, gelozie, furie și ciudă. De fapt, e de mirare că încă se ține pe picioare. Să revenim la analogia cu copacul: Mallory are sentimentul că Ursula a luat o secure bine ascuțită cu care a retezat relația ei cu Jake chiar de la bază. Cu toate acestea, face un pas în față, deschide robinetul chiuvetei de lângă Ursula, își pune în palmă câțiva stropi de săpun lichid cu parfum de gardenii (alt aspect al toaletei care o duce pe Mallory cu gândul la copilărie), zâmbește în oglindă și spune:

– Uau! Felicitări!

– Ba nu! geme Ursula, cu ochii în lacrimi. E îngrozitor. Un adevărat dezastru.

Mallory își șterge mâinile pe un prosop de hârtie cu antetul clubului, apoi, îl aruncă la gunoi. Simte cum o îneacă furia. Să porți în pântece copilul lui Jake e *îngrozitor?* E un *dezastru?*

Mallory își închipuie că Ursula e supărată că a rămas însărcinată fiindcă sarcina o va încurca în aspirațiile ei de a deveni asociat la firmă. Jake i-a explicat clar ce simte Ursula pentru munca ei.

Mallory e pe punctul să ridice din umeri și să iasă – fiindcă Ursula nu are nici un drept să se simtă altfel decât binecuvântată că poartă în ea copilul lui Jake –, dar Ursula izbucnește într-un plâns cu sughițuri, așa că Mallory se îmbunează. Poate că Leland avea dreptate: Mallory e influențabilă, ușor de manevrat. Sau poate că fata noastră e doar bună la suflet și compătimitoare.

– Vino încoace!

O duce pe Ursula în hol și se așază pe divan alături de ea. Îi pune șovăielnic mâna pe spate. Ursula e atât de slabă, încât

Mallory îi simte fiecare vertebră. Nu știe ce să-i spună, așa că face un semn din cap spre bolul de pe masă.

– Vrei o bomboană cu mentă?

Ursula clatină din cap, dar se mai potolește din plâns.

– Eu sunt Mallory Blessing, sora lui Cooper.

– Știu, spune Ursula. Te-am văzut la prima nuntă.

– Îmi pare rău că te-a supărat vestea asta! Nu-i momentul potrivit sau...

Ursula își îngroapă obrazul în palme și clatină din cap.

– Nu. Adică, *da*, dar nenorocirea e alta.

Mallory scoate din poșetă un șervețel și i-l vâră în pumn Ursulei. Asta-i nebunie curată: adică, stă la toaletă și o consolează pe Ursula?

Da, e nebunie curată. Dar, o clipă mai târziu, *nebunia* capătă alte înțelesuri.

– Problema e..., îngaimă Ursula, că nu-i... nu-i......

– Stai așa, o oprește Mallory, care nu a înțeles ultima parte. Ce anume? Ce nu e?

Ușa toaletei se dă de perete și înăuntru năvălește un stol de văluri albe însoțit de văicăreli în spaniolă. E Valentina. În urma ei vine Carlotta, ținându-i grijulie trena spectaculoasă.

Valentina e disperată. Se uită în jurul ei. Are clar nevoie să se trântească pe ceva, dar cele mai bune locuri sunt ocupate de Ursula și Mallory.

Ursula se ridică și Valentina se așează pe locul ei. Oare Mallory ar trebui s-o întrebe pe Valentina ce s-a întâmplat? Probabil nu va vrea să stea de vorbă cu ea și oricum o are pe Carlotta, care îi poate vorbi în limba ei maternă și care nu e sora soțului ei.

Mallory și Ursula nu au încheiat discuția. Sau poate că da? Nu au de ales, trebuie să iasă pe coridor, unde se aude formația cântând *Two Tickets to Paradise*. Momentul de confidențe a fost întrerupt, dar Mallory mai face o încercare.

– N-am înțeles tot ce mi-ai spus când eram înăuntru, spune ea. Ziceai că nu e... Dar n-am prins ce ai zis mai departe. Nu e... ce?

Nervii ei zbârnâie ca talgerele unei tamburine. A spus, cumva, Ursula că „nu-i corect“? Sarcina și nașterea nu sunt corecte, femeia e cea în pierdere: trebuie să poarte fătul în pântece, să îndure durerile facerii, să irosească timp cu alăptatul... și nu-i decât începutul.

Ursula clatină din cap. Acum, se uită circumspect la Mallory, ca și cum Mallory ar încerca să-i smulgă niște vorbe pe care ea nu vrea să le rostească.

Nu e... ce?

Numai că Mallory ghicește adevărul care nu se poate rosti cu voce tare.

„Nu-i copilul lui Jake."

Ursula nu spune nici da, nici nu.

– Trebuie să mă întorc, spune ea. Mulțumesc pentru șervețel!

Ca și cum hârtia aceea umedă și sfâșiată pe care o ține în pumn e tot ce i-a oferit Mallory.

Și, înainte ca Mallory să-i răspundă, Ursula dispare în restaurant.

Mallory îl trage pe Fray de pe ringul de dans. Tocmai dansează twist cu Geri Gladstone. Cât de bizar, dat fiind că soțul lui Geri se culcă acum cu Sloane, mama lui Fray, la numai câțiva pași de aici, în Fells Point. Geri pare să se distreze de minune, și lui Mallory îi pare rău că i-l ia pe Fray, dar... e o situație disperată.

– Am nevoie de tine, spune ea. Și de o țigară. Afară.

Mallory are nevoie și de niște tequila. Două degete de Patron Silver. Ia băutura de la bar și, cu ea în mână, se strecoară printre mese spre ușa din spate. Jake și Ursula stau la masă. Ursula și-a deschis telefonul, chiar și aici, iar Jake ridică dintr-o sprânceană văzând-o pe Mallory că pleacă împreună cu Fray.

Nu e copilul lui Jake. Oare e cu *putință?* Pare ceva desprins din serialul *All My Children*, numai că aici nu e vorba despre o telenovelă, ci despre viața reală. Ursula l-*a înșelat* pe Jake? Mallory se simte ofensată la simpla idee că s-ar fi întâmplat așa ceva... dar *asta* nu-i ipocrizie? Mallory se vede regulat cu Jake în fiecare an, la aceeași dată. Nu are dreptul *să judece* pe nimeni.

Dacă Ursula *a rămas însărcinată* cu alt bărbat și Mallory știe asta, ar trebui să-i spună lui Jake? Răspunsul e evident nu. Așadar, Mallory trebuie să păstreze secretul și să-l lase pe Jake să creadă că e copilul lui?

Mallory nici nu se poate gândi la toate astea. Pășește afară în urma lui Fray.

Se așază amândoi pe zidul de piatră din celălalt capăt al curții interioare, cel mai întunecat, ca să nu fie văzuți fumând. Mallory se teme să nu o vadă părinții. Încă se simte ca o adolescentă în multe privințe.

– Întotdeauna ai fumat? întreabă Mallory. Nu mai țin minte.

– M-am apucat de fumat când m-am lăsat de băutură, răspunde Fray. Aveam nevoie de un viciu nou, unul care să mă omoare ceva mai lent.

Mallory deja a sorbit de trei ori din tequila, și primul fum de țigară o amețește atât de tare, încât e cât pe ce să cadă de pe zid ca Humpty Dumpty. Vrea să apuce mâna lui Fray, dar îi nimerește coapsa. Cam penibil, nu? Își recapătă echilibrul și scutură scrumul pe peluza bine îngrijită.

– Tu ce mai faci? întreabă ea. Ești bine, da? Ai ajuns milionar?

– Șase cafenele în vestul statului Vermont și una care se deschide la Plattsburgh la sfârșitul verii, toate pe profit, răspunde el. Săptămâna viitoare plec cu avionul la Seattle ca să lansez un sortiment original de cafea. La fel a făcut și Starbucks. Și Peet. De ce nu și eu?

– Ar trebui să-i zici Frayed Edge[15], chicotește Mallory. Nu mă lua în seamă, e un nume oribil pentru o marcă de cafea.

(Lui Fray de fapt îi place numele Frayed Edge. Viitorul cafelei e în mâna tinerilor, și tinerilor le plac lucrurile ireverențioase. Parcă vede cafenele Frayed Edge la toate universitățile importante din țară, fete în blugi destrămați – acum, se cumpără anume destrămați și scămoșați –, puștani cumpărând cafea ca să învețe noaptea la examenele finale sau de sfârșit de semestru. Și, așa cum a constatat Fray, ceea ce își doresc tinerii de 20 de ani extinde afacerea spre alte vârste, fiindcă orice om vrea să se simtă de 20 de ani).

– *Chiar* am s-o denumesc Frayed Edge, spune el. Mulțumesc, Mal!

– Pentru asta pretind un procent din încasări, glumește ea.

Își golește paharul de tequila, și *ce să vezi?* Pe pahar vede scris: „Pentru asta ai să plătești mai târziu". Dar băutura își face efectul. Mallory nu mai simte altceva decât o ușoară fierbințeală în interior.

– Nunta asta e... Nici eu nu știu.

Abia se abține să îi spună lui Fray despre triunghiul amoros care i-a condus viața în ultimii șase ani, nouă luni și două săptămâni și că poate s-a ivit și o altă complicație. Dar ar fi prea mult pentru Fray. De fapt, pentru oricine. Iar Fray s-ar putea simți obligat să-i spună lui Coop, sub pretextul că vrea s-o „protejeze" pe Mallory.

Mallory se gândește dacă să-i spună că a văzut-o pe Valentina plângând la toaletă, dar nu vrea să agite apele nici aici. Lucrul cel mai înțelept e să-și țină gura.

– Am să-mi țin gura, spune ea, fiindcă e beată și nu-și poate ține gura.

Pe urmă, se întâmplă ceva uluitor: Fray o întoarce pe Mallory cu fața spre el, și încep să se sărute. Fray se dă jos de pe zid și ajunge în stânga picioarelor ei, pe care rochia mulată le ține strâns apropiate.

Mallory se distrează. E ciudat că îl sărută pe Fray, pe care îl cunoaște încă de când era mică? Poate mâine va simți că da, dar, în seara asta, vrea nespus de mult ca el să-i acorde atenție. În plus, Fray i-a stârnit întotdeauna curiozitatea din punct de vedere sexual, o curiozitate latentă, fiindcă, la urma urmei, era mai mare decât ea, cam periculos și de neatins pentru Mallory din pricina lui Cooper și a lui Leland, ceea ce o făcea să se simtă și mai atrasă de el. Fray e absolut treaz, știe bine ce face, așa încât Mallory nu poate crede altceva decât că el a plăcut-o întotdeauna sau că ea însăși s-a transformat într-un obiect al dorinței lui, ambele variante fiind la fel de mulțumitoare. În orice caz, îi dă voie lui Fray s-o ducă spre pădurea care se întinde dincolo de gaura numărul 18, și acolo fac dragoste sprijiniți de un copac, ceea ce pare pripit și incomod, dar, de fapt, e exact opusul. Fray nu se grăbește și depășește atât de expert restricțiile impuse de rochia mulată, încât Mallory se întreabă dacă face adesea dragoste cu domnișoare de onoare pe la nunți, sprijinit de copaci. Lucrul la care nu se gândește nici unul din ei până în ultima clipă este că există riscul ca ea să rămână însărcinată. Fray îi promite că se retrage la timp, dar nu se ține de cuvânt.

Când se înapoiază la recepție, formația cântă melodia *At Last*, cea pe care a dansat Mallory cu Jake la prima nuntă a lui Cooper. Îl caută cu privirea... și-l vede că se uită țintă la ea și la Fray. Nu-și ia ochii de la ea nici când Mallory ridică mâna să-și culeagă o frunză din păr.

Jake clatină din cap aproape imperceptibil sau poate Mallory doar își imaginează acest gest de dezaprobare și de gelozie. Mallory își dorește din tot sufletul să-l poată lua de mână și să-l tragă pe ringul de dans, să-i poată șopti la ureche: „Da, am fost în pădure cu Fray, dar eu pe tine te iubesc, întotdeauna te-am iubit pe tine și întotdeauna te voi iubi numai pe tine, Jake McCloud".

Dar nu poate face asta. Ursula e așezată lângă el, învârtind gheața în pahar. Ursula i-a spus lui Mallory că e însărcinată. Poate i-a spus și altceva sau poate nu. Oricum, Mallory nu se poate apropia de Jake până la sfârșitul serii.

– Vrei să dansăm? o întreabă Fray.

– Sigur, răspunde Mallory.

Peste zece săptămâni, e Ziua Muncii. Când Jake iese din aeroportul Nantucket, Mallory îl așteaptă în mașina ei. El urcă în mașină fără un cuvânt. Mallory răsucește cheia în contact fără un cuvânt.

Mallory intră pe străduța fără nume, și în urma Blazerului se ridică un nor de praf și nisip, ca de fiecare dată. Mallory a pregătit hamburgeri, care așteaptă în frigider, acoperiți cu o folie de plastic, șase știuleți de porumb gata curățați, patru roșii de la ferma Bartlett, coapte perfect, tăiate felii și stropite cu ulei de măsline și oțet balsamic, precum și o felie de brânză Brie, pusă lângă un vraf de biscuiți sărați frumos aranjați și un mic bol cu chutney. Pe noptiera lui Jake e, de obicei, un teanc de cărți. În acest an: *Bee Season* de Myla Goldberg, *The Blind Assassin* de Atwood – ca de fiecare dată. Dar anul acesta ceva e diferit. Poate chiar mai multe lucruri.

Mallory parchează mașina pe aleea din fața casei, oprește motorul și se uită la Jake.

– Am ajuns acasă, spune ea, încercând să se arate veselă.

– Ursula e însărcinată, o anunță el. Știu că ar fi trebuit să-ți telefonez, dar am vrut să-ți spun personal. M-am gândit că meriți atâta lucru.

Mallory nu știe dacă să se arate surprinsă sau nu. Nu, decide ea. Apreciază efortul lui de a-i destăinui acest lucru din capul locului, ca să poată discuta pe tema asta și apoi să se bucure de weekend.

– Înțeleg, spune ea. Înțeleg mai bine decât crezi.

– Cum așa? întreabă el.

– Și eu sunt însărcinată.

Partea a doua

La 30 de ani

Vara #9: 2001

Despre ce vorbim în 2001? O dimineață de marți cu un cer senin ca de cristal. Zborul 11 al companiei American Airlines de la Boston la Los Angeles se izbește de Turnul de Nord al World Trade Center la ora 8.46 a.m. Zborul United Airlines numărul 175, tot de la Boston la Los Angeles, se izbește de Turnul de Sud la 9.03. Iar la 10.03 cursa United Flight numărul 93 de la Newark la San Francisco se prăbușește pe un câmp de lângă Shanksville, Pennsylvania. Sunt 2 996 de morți. Țara e năucită și îndurerată. Am fost atacați pe propriul teritoriu pentru prima oară de când japonezii au bombardat Pearl Harbor, în decembrie 1941. Un bărbat în costum de vară bleumarin se aruncă pe fereastră de la etajul 103. Un maestru bucătar din El Salvador, care a întârziat să intre în tură, vede cum ia foc cerul și cum explodează partea de sus a turnului – șase etaje mai jos de bucătăria unde lucrează el. Cantor Fitzgerald. Președintele Bush într-un buncăr. Văduva însărcinată a unui om curajos declară: „Să ne luăm revanșa". Avionul prăbușit în Pennsylvania se îndrepta spre clădirea Capitoliului. Întreaga lume spune: „America a fost atacată". America spune: „Orașul New York a fost atacat". Orașul New York anunță: „A fost atacat centrul orașului". Se organizează un concert de binefacere televizat: America: Un tribut adus eroilor. *Goo Goo Dolls și Limp Bizkit cântă* Wish You Were Here. *Se fac publice mesajele vocale ale celor care au murit. Primii salvatori aleargă în sus pe scări, în timp ce civilii le coboară în fugă. În tot Manhattanul sunt lipite afișe cu fotografii sub care scrie DAT DISPĂRUT. Data – aleasă de teroriști tocmai fiindcă era perfect*

senin – are o semnificație stranie: 9/11. Toți vom ajunge să ne referim la ea ca Nine Eleven.

Dacă au mai existat și alte lucruri importante pentru noi în acel an, s-a ales praful de ele. Au devenit parte din ceea ce am pierdut.

*

Ursula e fericită la culme în rolul de mamă.

Ea însăși e mai uimită ca oricine. Tot ce se putea întâmpla mai rău s-a întâmplat. A avut o sarcină dificilă. Tot ce putea merge prost a mers fix așa: grețuri urâte dimineața, tunel carpian la amândouă mâinile, diabet gestațional, iar, în luna a șaptea, placenta previa[16], motiv pentru care fusese nevoită să stea la pat până născuse.

Necesitatea de a se odihni la pat nu fusese prea bine primită la serviciu. Hank Silver acționase previzibil, venind acasă la Ursula și făcând aluzie că poate își schimbase prioritățile, poate că, în loc să ambiționeze să devină asociat, voia să lucreze doar cu jumătate de normă, să aibă un rol secundar la firmă.

– Adică, să fac ce fac toate mămicile? întrebase Ursula profund dezgustată. Mă cunoști mai bine de atât, Hank. Am să închei cazul de acasă, stând în pat. Și, după ce se naște copilul, am să trag de două ori mai tare. Am să devin asociat chiar *anul acesta.* A fost scopul meu din clipa când m-am angajat și e scopul meu și acum.

(Hank știa că trebuia s-o ia cu binișorul. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit ar fi fost un proces în care să fie acuzat de discriminare. Dar Hank avea cinci copii și înțelegea mai bine ca oricine că, atunci când vine pe lume un copil, se schimbă situația. Copiii devin prioritatea, așa cum avea să constate în curând și Ursula.)

– Bine, răspunsese Hank. Am vrut doar să-ți spun că, dacă o să-ți schimbi părerea după ce naști, noi te vom înțelege.

Vor înțelege? Drăguț din partea lor. Ursula văzuse cum atitudinea colegilor față de ea se schimbase de îndată ce anunțase că era însărcinată. Ursula auzise cândva doi colegi numind-o „o tipă beton“ și se simțise flatată. Pe urmă, fusese nevoită să renunțe la taioarele mulate și la pantofii cu toc înalt care-i torturau picioarele. Se îngrășase și i se lăsase pielea. Avea sânii umflați și grei, și singurii pantofi care i se mai potriveau erau unii fără toc, dar nici în aceia nu se simțea

chiar confortabil. Și-i scotea pe furiș sub birou ca să-și maseze tălpile îndurerate.

De cum anunțase că era însărcinată, deciziile ei începuseră să fie puse la îndoială, și ceilalți vorbeau peste ea. Până și *absolvenții practicanți* la firmă vorbeau peste ea. Ursulei nu-i venea să creadă ce stereotipuri ieșeau la iveală fix sub ochii ei.

Ursula voise să *renunțe* la Hank Silver. Avea cinci copii și se mândrea cu realizările lor – meciurile de squash! –, numai că la birou nu avusese loc o astfel de discuție când i se născuseră copiii, fiindcă Hank era bărbat. Hank avea acasă o nevastă care să se ocupe de copii și, chiar dacă ar fi fost tată singur, tot ar fi avut o mamă, o soră, o menajeră, nenumărate bone la care să apeleze, și nimeni nu ar fi obiectat, nimeni nu ar fi spus că „face copii pe bandă rulantă“. Nimeni nu l-ar fi numit un tată rău, nici nu i-ar fi sugerat să-și ia jumătate de normă și să se mulțumească cu un rol secundar.

Incredibil, dar Ursula avea încă o problemă, mai presantă decât cariera sau discriminarea de la serviciu.

Paternitatea copilului.

Ursula și Jake făcuseră tot felul de teste prenatale – două cu ultrasunete, un test pentru detectarea sindromului Down, test pentru Rh, teste pentru depistarea bolilor genetice – dar nici unul din ele nu-i dădea Ursulei răspunsul la ceea ce dorea să știe: copilul era al lui Jake sau al lui Anders?

Aventura Ursulei cu Anders Jorgensen începuse la Las Vegas, dar nu călcaseră pe bec decât când fuseseră repartizați împreună la cazul din Lubbock, Texas, unde nu aveau absolut nimic de făcut în timpul liber decât să meargă la barul prăpădit al hotelului, numit pe drept cuvânt Impulse, și să bea. Prima oară când se dusese la bar, Ursula comandase șampanie, și i se dăduse un Prosecco cu gust de suc de mere. Trecuse pe vodcă (slavă Domnului, aveau Stolicinaia) cu sifon și lămâie. Așa putea bea zece pahare unul după altul. Băutura era suficient de tare ca să învingă căldura de afară și vulgaritatea dinăuntru.

Nu era de mirare că Ursula se culcase cu Anders. De mirare era că așteptase atât de mult. Anders era înalt, lat în umeri, blond, un viking. Chiar așa, se trăgea din neamul vikingilor. Talia și forța lui erau depășite doar de inteligență, de priceperea la negocieri, de uimitoarea competență în meseria lui. O stimula pe Ursula să muncească tot mai mult și mai mult, era un exemplu pentru ea. Când Anders era în preajmă,

Ursula se simțea mai energică. Îl impresiona cumva? Da, văzuse că-l impresiona. Și asta îi dăduse un fior de încântare. Începuse să caute să-i capteze atenția cu orice preț.

Cum rămânea cu Jake?

În timp ce Ursula golea pahar după pahar de vodcă cu lămâie la Impulse, Jake era acasă la Washington, jucând jocuri pe calculator în loc să-și caute o slujbă. Ursula își spunea că soțul ei era pe cale să devină la fel de interesant și de influent ca un ou moale. Dar Ursula crescuse într-o familie catolică și își avea demnitatea ei. Nu era o ușuratică.

Sau era?

Atracția față de Anders era mai puternică decât moralitatea în care fusese crescută. Anders îi submina codul moral, îi spărgea seiful... Oricare ar fi metafora, rezultatul fusese că cei doi ajunseseră să se culce împreună. De multe ori.

Problema era, se gândea Ursula, înapoindu-se în cameră în picioarele goale pe coridorul hotelului Hyatt Place – cu taiorul aranjat în grabă, cu fusta puțin într-o parte și fermoarul pe jumătate coborât – că ea și Jake se cunoșteau de mici copii și, când plecase fiecare pe drumul lui, Ursula nu apucase să-și trăiască viața așa cum ar fi trebuit.

Să-și ceară scuze? Nu suporta ideea. Cedase tentației, nu avusese noblețea sufletească să reziste, și purtarea ei necuviincioasă îi atrăgea această pedeapsă: nu știa al cui copil îl purta în pântece.

Când Anders aflase că Ursula era însărcinată, pusese brusc capăt relației. Îi spusese doar atât: „Nu-i al meu. M-ai auzit, Ursula? Și, chiar de ar fi, tot nu-i al meu“.

Pe urmă, acceptase să fie transferat la biroul din New York, iar superba Amelia James Renninger, adică AJ, blonda de un metru optzeci, îl urmase acolo. Se mutaseră amândoi într-un apartament în SoHo.

„Și, chiar de ar fi, tot nu-i al meu.“ Pe de o parte, pe Ursula o convinsese remarca lui brutală. Alesese să creadă că, dacă Anders refuza paternitatea atât de categoric, copilul nu putea fi decât al lui Jake. Pe de altă parte, era îngrijorată că bebelușul s-ar putea naște voinic și blond, când și ea și Jake erau bruneți și zvelți. Se temea să arate la birou poze cu copilul, ca nu cumva să-și dea toți seama că semăna *leit* cu Anders Jorgensen.

Pe 23 ianuarie 2001 se născuse Elizabeth Brenneman McCloud, de trei kilograme și jumătate greutate și măsurând

47 de centimetri. Păr negru, ochi căprui și aducând vag cu Jake.

„Dumnezeu e milostiv“, își spusese Ursula. Deși știa că la un moment dat tot avea să fie nevoită să plătească.

După ce s-a născut Bess, Ursula a angajat o bonă, care doarme pe o canapea în dormitorul transformat în camera copilului, iar ea se trezește pentru fiecare alăptat. Se mulge în permanență, etichetează sticluțele și le depozitează în frigider. Și-a reluat munca după numai patru săptămâni. A fost nevoită să plece la Omaha, Nebraska, pentru un caz, dar a venit acasă cu avionul în fiecare weekend. La naiba cu somnul! A vorbit cu mai multe menajere și, într-un târziu, a găsit-o pe Prue, o irlandeză în vârstă de 60 de ani, mama a patru copii acum adulți în toată regula. Prue se îngrijește perfect de Bess, și Ursula îi urmărește fiece mișcare, sperând să-i poată imita atitudinea calmă, mișcările sigure, capacitatea de a fi în permanență atentă la copil, de a se concentra, de a nu face nimic pripit.

„Vă garantez un lucru“, îi spune mereu Prue. „O să vă fie dor de perioada asta.“

Ursula face de toate, și luni la rând le face foarte bine. La sfârșitul lunii iunie, pontează 1 000 de ore de muncă. După Omaha, își ia un caz la Bentonville, Arkansas. Nu găsești nimic mai aproape? o întreabă Jake. O ajută, se implică total, e la fel de topit după Bess cum e și Ursula, de nu cumva mai mult – Ursula l-a surprins dansând cu fetița în brațe în camera copilului pe acordurile unui cântec pentru copii –, dar a început și el munca, e vicepreședinte pentru dezvoltare la Fundația pentru Cercetarea Fbrozei Chistice, așa că trebuie să călătorească în toată țara ca să contacteze donatori. Cel de-al treilea caz al Ursulei în acest an e chiar la Washington, așa că o poate alăpta pe Bess în fiecare seară și în fiecare dimineață. Când vine vara și Bess începe să mănânce și hrană solidă, Ursula se duce la Orchard Country Farm și cumpără produse care pot fi fierte la abur, pasate sau strecurate. Jake e impresionat. Ursula nu a gătit niciodată în viața ei.

Bess e un bebeluș precoce. Se rostogolește, stă în funduleț, zâmbește, râde, gângurește. Are păr șaten și mătăsos și ochi mari de culoarea ciocolatei. Și zâmbetul lui Jake. Dar ce zâmbet! Inima Ursulei nu s-a topit niciodată după ceva... până la acest zâmbet.

În weekendul de Ziua Muncii, Jake pleacă pe insula Nantucket, iar Prue e în vizită la fiica ei la lacul Lure, așa că Ursula o are pe Bess numai pentru ea. E... mama perfectă! Mama perfectă care mai merge și la muncă! Se ocupă de Bess, o hrănește, o schimbă, o duce în parc, o dă în leagăn de 150 de ori, îi citește, o culcă. În timp ce Bess doarme, Ursula lucrează, iar, când face o pauză de lucru, se urcă pe banda de alergat și parcurge șase kilometri. La sfârșitul zilei, e prea obosită să-și facă măcar un sendviș sau să sune la restaurantul indian din apropiere, așa că își toarnă un pahar cu vin și mănâncă un măr drept cină.

De îndată ce Jake se înapoiază din Nantucket, Ursula se duce iarăși la birou, dar, după acest weekend minunat, îi e chiar mai greu decât îi fusese imediat după nașterea lui Bess. Ursula analizează din nou oferta lui Hank Silver. De fapt, ce vrea ea să obțină dacă devine asociat? Bani? Prestigiu? Să-și satisfacă orgoliul? Ursula a avut întotdeauna sentimentul că va aduce o schimbare în lume, că va avea cumva o contribuție, dar e prima care recunoaște că, într-o lume a fuzionărilor și a achizițiilor, așa ceva nu se întâmplă.

În weekendul următor, Bess face puțină febră. E agitată și își roade pumnul. Strănută, îi curge nasul, și plânsul îi umple nările de mucozități. Luni seara, când Ursula vine de la muncă, Prue îi dă de știre că lui Bess nu-i ies dințișorii, cum își închipuiseră cu toții. Bess trebuie dusă la un medic pediatru. Prue i-a făcut programare pentru a doua zi dimineață la ora nouă.

Nici o problemă, o va duce Ursula, va anunța că ajunge la birou mai târziu.

– Ești sigură? întreabă Jake. O poate duce Prue.

– Nu sunt genul de mamă care își trimite bona cu copilul bolnav la doctor, spune Ursula.

Jake o strânge ușor de umăr, cu un gest afectuos.

– Știu bine că nu, spune el. Sunt mândru de tine.

Vorbele lui se vor pornite din suflet, Ursula știe asta – Jake e unul dintre cei mai cumsecade oameni de pe pământ –, dar, în același timp, lauda lui sună ca și cum Jake ar privi-o de sus. E mândru că Ursula a pus-o pe Bess mai presus de munca ei, fiindcă el, unul, se aștepta să fie exact invers. E mândru de Ursula, dar nu se oferă s-o ducă el pe Bess, deși nu l-a deranjat

să-și ia liber vinerea trecută ca să plece la Nantucket să-și petreacă weekendul cu băieții.

Ursula ar putea începe o discuție, dar renunță, fiindcă amândoi nu ar face decât să se învârtă în jurul cozii, spunându-și lucruri pe care să le regrete mai târziu și până la urmă tot Ursula ar duce-o pe Bess la medic. Așa că tace. Învață o lecție de viață.

E suficient de isteață ca a doua zi să fie prima la cabinetul doctorului Wells. Nu are nici o clipă de pierdut – uitați-vă la urechile ei, scrieți o rețetă și am șters-o. E ora nouă fără cinci. Angajații cabinetului aleargă încoace și încolo, pregătindu-se pentru o nouă zi în care să se îngrijească de copiii persoanelor de vază din Washington. Deena Dick, recepționera, e una dintre cele mai influente femei din Washington și știe asta foarte bine.

Deena o vede pe Ursula intrând în sala de așteptare cu cinci minute mai devreme și trage aer în piept. Ce ți-e și cu părinții ăștia... Totuși, mai bine mai devreme decât prea târziu, își spune ea. Ultima programare va fi una dintre soțiile de ambasadori, care va da buzna la cinci fără zece cu copilul după ea și cu urme de burete de la depărtătoarele de degete puse de pedichiuristă. Prioritățile sunt priorități.

Deena se ridică s-o cheme pe Ursula cu micuța Bess. Doctorul întârzie de fiecare dată și nu va veni decât peste vreo zece minute, în cel mai bun caz. Între timp, ea poate cântări fetița și-i poate face o consultație generală. De cum trec pragul cabinetului de consultație, părinții devin mai puțin nerăbdători.

Numai că se aude sunând telefonul pentru urgențe.

„Uf!" își spune Deena și ridică receptorul.

E soțul ei, Wes.

– Ce s-a întâmplat? întreabă Deena.

Când a ieșit din casă în această dimineață, soțul ei era îmbrăcat, gata să plece la serviciu, și pregătea pâine prăjită pentru Braden și pentru gemeni, cu un ochi la televizor, unde se transmiteau știrile dimineții.

– Chiar s-a întâmplat ceva, spune Wes. Deschide televizorul!

Deena e nedumerită. Un avion s-a izbit de World Trade Center? În prima clipă, are impresia că e vorba despre un avion de mici dimensiuni, pilotat de cineva lipsit de experiență, poate și vreun curent de aer imprevizibil. Nu are timp să deschidă televizorul... ba poate da, există unul mic în încăperea unde își ia gustarea de prânz. Comută pe canalul CNN. Fără îndoială că... e de rău. Clădirea e în flăcări, cu siguranță sunt mulți morți. Deena rostește o rugăciune și se duce după Ursula și Bess.

Bess e pe cântar, are aproape șapte kilograme jumătate, spune asistenta pe nume Kim. Kim vâră un termometru în urechea lui Bess. 37 cu 3. Deci nici măcar nu are febră. I-a dat Ursula picături de Tylenol azi-dimineață?

Ursula e distrasă de bâzâitul telefonului din geantă. Probabil o sună de la serviciu. Cazul de la Washington e complicat, cu o groază de birocrație și ramificații... De neimaginat...

– Nu, răspunde ea.

Kim aruncă o privire dezaprobatoare spre geanta Ursulei.

– Doctorul trebuie să vină din clipă în clipă.

Ursula știe bine că „din clipă în clipă" ar putea însemna patru minute sau patruzeci. Kim i-o pune în brațe pe Bess. Ursula o ține cu un braț, în timp ce cu celălalt scotocește prin poșetă după telefon.

E Jake, probabil sună ca s-o întrebe ce a făcut la doctor. Păi, dacă e atât de nerăbdător să știe, ar fi trebuit s-o aducă el pe Bess. Ursula nu-i răspunde la apel.

Zece minute mai târziu, doctorul tot nu a ajuns la cabinet, și Ursula începe să stea ca pe ghimpi. E 9.15. Aude voci pe coridor și sesizează că e vorba despre ceva urgent. Poate vreun copil foarte bolnav sau rănit? Ursula își verifică mobilul. Jake i-a lăsat un mesaj vocal. Ursula nu are timp să-l asculte. Își sună asistenta de la birou, pe Marjorie. Marjorie nu răspunde, lucru cu totul neobișnuit. Marjorie e cea mai eficientă și mai demnă de încredere asistentă din Washington.

Mai trec zece minute. E de-a dreptul ridicol! Ursula ar vrea să scoată capul pe coridor, dar se teme că, dacă se va plânge că durează atât de mult, își va pierde prioritatea pe lista de pacienți.

Mobilul Ursulei sună din nou. E Marjorie.

– Ați aflat?

– Ce să aflu?

– Două avioane s-au izbit de World Trade Center la New York, spune Marjorie.

Glasul îi sună ciudat, ca și cum ar fi gata-gata să plângă. Să plângă? Marjorie? E fiica unui colonel din cel de-Al Doilea Război Mondial.

Deodată, Ursula înțelege. *World Trade Center*.

– Cică între etajele 93 și 99 ale Turnului de Nord, spune Marjorie. Nu știu nimic despre Turnul de Sud. Încercăm să aflăm.

– Oh, Doamne! exclamă Ursula.

Birourile newyorkeze ale firmei Andrews, Hewitt și Douglas sunt la etajul 84 al Turnului de Sud din World Trade Center.

Anders.

Ursula o întinde pe Bess pe masă și încearcă s-o îmbrace din nou în salopetă, cu degetele tremurând. Iese pe coridor. Unde au dispărut toți? Ursula pășește pe coridor, îndreptându-se spre celălalt capăt al clinicii. Acolo, le găsește pe Deena, Kim și doctorița Jennifer Wells cu ochii la un televizor micuț. Pe ecran se vede cum un avion intră în plin în partea de sus a unui zgârie-nori, lăsând în urmă flăcări și nori de fum. Pare o scenă dintr-un film.

Ursula icnește. Doctorița Wells se întoarce spre ea.

– Vin imediat, spune ea.

– Nu, răspunde Ursula. Trebuie să plec.

Nu se mai obosește să caute un taxi. Apartamentul ei e la doar zece cvartale depărtare, și Ursula vrea să meargă pe jos. Simte nevoia de aer curat și de lumina soarelui. Oamenii de pe stradă fie nu știu ce s-a întâmplat, fie merg cu ochii la telefoanele mobile și au chipurile împietrite. Un grup de persoane s-a adunat în fața unui magazin de electronice care are în vitrină un televizor cu ecran plat. Ursula se uită peste umărul unui bărbat și vede mai multe filmări cu un avion care se izbește de o clădire. Sau poate e vorba despre celălalt turn, Turnul de Sud?

Bărbatul se întoarce și o privește în ochi pe Ursula. Are în jur de 60 de ani, un nas borcănat cu porii dilatați, dar ochii lui blânzi sunt plini de lacrimi.

– Oamenii se aruncă de la etaj, spune el.

Ursula iuțește pasul, împingând căruciorul MacLaren în care se află Bess. E un fel de Ferrari al cărucioarelor și are

suspensii excelente. Bess nu scoate nici un sunet. Ursula trebuie să ajungă acasă cât mai repede. Etajul 84 al Turnului de Sud. A fost lovit și el? Izbitura s-a produs mai sus? Mai jos? Dacă s-a produs mai sus, atunci, e mai bine, nu? Sau poate nu. Poate nu.

Oamenii se aruncă de la etaj.

Ursula împinge căruciorul în holul blocului. Portarul Ernie o vede. Ursula își dă seama că e înspăimântat.

– Adineauri, un avion s-a izbit de Pentagon, spune el.

– Poftim? țipă Ursula.

O ia pe Bess din cărucior și o strânge la piept. Are nevoie de Jake. Unde e Jake?

– Domnul McCloud e sus? întreabă ea. N-a coborât?

– Nu, doamnă, răspunde Ernie.

Ursula se îndreaptă grăbită către ascensor. Oare e sigur să meargă la etaj? Apartamentul lor e la etajul 11. Fără îndoială nici un avion nu s-ar izbi de un bloc de locuințe din mijlocul orașului. Sau da?

Următoarele două ore trec ca prin ceață. Pentagonul, aflat la numai patru kilometri jumătate depărtare, a fost și el lovit de un avion. Alt avion s-a prăbușit în Pennsylvania. Se zvonește că se îndrepta spre Casa Albă sau spre Capitoliu. Casa Albă e la mai puțin de un kilometru de locuința lor. America e atacată. Cu toate acestea, Ursula vrea să meargă la birou. Vrea neapărat să afle ce se întâmplă cu biroul de la New York. Jake îi spune că nu va pleca nicăieri. Ursula o sună pe Marjorie, care iarăși nu răspunde.

Telefonează Hank ca să anunțe că, după toate probabilitățile, toți cei care lucrau la firma din New York sau cel puțin toți cei care erau la birou la ora nouă dimineață au murit. El încearcă să facă rost de o listă de nume.

– Anders? întreabă Ursula.

– Te anunț.

Din tonul lui este limpede că deja știe. La fel ca Ursula, și Anders vine devreme la birou. Îi place să se apuce de treabă înainte de venirea celorlalți.

Jake o strigă din camera alăturată. Turnul de Nord s-a prăbușit. Pur și simplu... a intrat în pământ. Apoi, se prăbușește și Turnul de Sud.

Ursula își dă, în sfârșit, drumul la lacrimi.

În seara aceea, stând în fața televizorului neclintită ca o plantă și îngrijindu-se de Bess, Ursula ia o hotărâre. E o decizie crucială. Poate chiar nebunească.

Dar ce mai poate fi nebunesc acum? Hank i-a confirmat spre seară că firma Andrews, Hewitt și Douglas a pierdut șaptezeci și una de persoane din biroul newyorkez: juriști, absolvenți angajați la firmă, secretare.

Se presupune că Anders a murit.

Directorul asociat, o namilă de om pe nume Cap Randle, e considerat mort și el, și, de cum a primit vestea, pe soția lui însărcinată în opt luni au luat-o durerile și a născut primul copil, un băiat.

Mintea nu poate să conceapă asemenea grozăvii.

Amelia James Renninger, AJ, e în viață. La opt jumătate în dimineața aceea avea o programare la cosmetică în Chinatown, ca să se penseze și, după cum i-a spus lui Hank, în timp ce venea spre birou, a văzut cum cel de al doilea avion lovește turnul.

De ce n-a putut avea și Anders vreo programare? se întreabă Ursula. La dentist sau poate să-și tundă cârlionții aurii? În clipa următoare, i se pare o monstruozitate să se gândească la el.

Jake se așază între ea și ecranul televizorului.

– Cred că ajunge pentru astă-seară, spune el.

– Dar dacă se mai întâmplă ceva?

– Nu se va mai întâmpla nimic.

Ursula închide televizorul și o ia în brațe pe Bess, care a adormit la sân. Un copilaș dulce și nevinovat. Merită să trăiască într-o lume mai bună, și Ursula e ferm decisă să i-o ofere.

– Stai lângă mine! îl îndeamnă ea pe Jake.

– Vrei să pun copilul în pătuț?

– Vreau să stai jos lângă mine.

Dintr-odată, își simte nervii întinși la maximum.

Jake se așază pe marginea canapelei.

– Ce e?

– Vreau să plec din Washington, spune ea. Vreau să mă mut înapoi în Indiana.

– Poftim? exclamă Jake, apoi, pufnește în râs. Ce tot zici? Știu că ești tulburată, Ursula. Și eu sunt tulburat. La fel e toată țara. Dar nu ne putem smulge pur și simplu din existența

noastră de aici ca să ne înapoiem la Bend doar fiindcă tu crezi că acolo suntem mai în siguranță.

– Ba sigur că putem, spune Ursula. Acolo e mama. Și părinții tăi. Familiile noastre sunt acolo.

– Da, știu. Dar cariera ta e aici, Ursula. Ce naiba crezi că ai să poți face la Bend?

Ursula sărută cu blândețe fruntea lui Bess, apoi îi zâmbește.

– Am să intru în politică.

Vara #10: 2002

Despre ce vorbim în 2002? Regina Mamă. Legea pentru educația primară și secundară. Daniel Pearl. Siguranța statului. Atacurile lunetiștilor de pe șoseaua de centură. Elizabeth Smart. Mișcarea „De la fermă direct pe masă". Chandra Levy. Jed Bartlet. Leo McGarry. Toby Ziegler. Sam Seaborn. Josh Lyman. Melodia My friend the communist holds meetings in his RV. *Filmul* Jurnalul unei dădace. *Andrea Yates. Competiția muzicală „American Idol". Filmul* 8 Mile. *Site-ul de întâlniri* Match.com.

Sâmbătă, 6 aprilie, Lincoln Cooper Dooley își serbează prima aniversare și Mallory dă o petrecere la ea acasă.

Cine sunt invitații?

Kitty și Senior vin cu avionul de la Baltimore și se cazează la hotelul Pineapple, fiindcă White Elephant și Wauwinet încă nu s-au deschis, fiind extrasezon. Cooper, acum divorțat de Valentina, anunță că nu va reuși să ajungă, și Mallory nu încearcă să afle motivul, deși bănuiește că e vorba despre o nouă relație. Neputând să vină, Cooper îi trimite daruri, între care o girafă împăiată înaltă de un metru și ceva, cumpărată de la FAO Schwarz și atât de scumpă, că Mallory își dă ochii peste cap, deși girafa e tare simpatică și aduce cumva cu Cooper.

Fray vine cu mașina din Vermont împreună cu prietena lui, Anna, al cărei nume se pronunță „A-na". E basistă într-o formație rock de fete care se numește Drank.

Sloane Dooley și Steve Gladstone vin și ei la petrecerea de un an a lui Link. Se cazează la alt hotel decât Senior și Kitty, fiindcă, după despărțirea soților Gladstone, Kitty s-a aliat ferm cu Geri. Pe Mallory nu o prea încântă prezența lui Sloane și a

lui Steve în casa ei, nici măcar pentru câteva ore, dar Sloane e bunica lui Link, așa că Mallory nu are de ales.

Din clipa când a devenit mamă, Mallory a simțit că, în sfârșit, a pătruns într-o lume căreia îi aparținea. Link s-a născut prin cezariană la spitalul din Nantucket, și asistenta l-a luat ca să-l spele, în timp ce chirurgul o cosea pe Mallory. „O să-ți aducă înapoi băiatul în câteva minute“, i-a zis asistenta din sala de operație.

– E al meu, a răspuns Mallory. E al meu pentru tot restul vieții.

Era un sfârșit fericit al unei situații care la început fusese... cel puțin *complicată*. Mallory și Fray nu se iubeau, și orice dorință fizică ar fi nutrit unul față de altul se evaporase din clipa când coborâseră de pe ringul de dans la cea de-a doua nuntă a lui Cooper.

Șase săptămâni mai târziu, când Mallory îl sunase pe Fray ca să-l anunțe că era însărcinată și că era copilul lui, el o întrebase dacă era sigură. Ea răspunsese că da, făcuse trei teste de sarcină, toate pozitive și nu mai fusese cu alt bărbat din septembrie trecut. „Bun“, spusese el, „și acum, ce vrei să faci?“ „Vreau să păstrez copilul“, răspunsese ea, „iar tu poți să te implici sau nu, după cum vrei, eu nu-ți impun nimic. Nu țin să te însori cu mine, nici să te muți la Nantucket și nici măcar să mă săruți din nou, dar, dacă mă poți ajuta cu ceva bani, ți-aș fi recunoscătoare“.

Și... ce să vezi? Fray se comportase uimitor. Da, și el era încântat. Urmau să aibă un copil! I se părea ceva frumos și real, ca și cum ar fi asistat împreună la o oră de biologie și ar fi produs în laborator un copil. Fray își dorise întotdeauna să fie tată, mai ales că el nu avusese unul. Intenționa să fie prezent în viața băiețelului, chiar dacă nu în permanență. Avea să vină pe insulă în primii doi ani, apoi, când bebelușul avea să fie înțărcat, Fray avea să îl ia – sau să îi ia pe amândoi – să stea cu el în Vermont. Aveau să stabilească împreună, fără dispute și fără certuri. Copilul era un miracol pe care aveau să îl venereze amândoi.

Problema era cum să le dea vestea celorlalți. Mallory și Fray deciseseră să le spună pur și simplu adevărul. Făcuseră sex la nunta lui Cooper și Mallory rămăsese însărcinată. Nu aveau o relație, dar urmau să crească băiețelul împreună.

Mallory ajunsese la concluzia că cea mai bună cale de a-și înștiința părinții era să le trimită o scrisoare. Le explicase cele întâmplate și încheiase cu fraza: „Când sunteți dispuși să discutăm, sunați-mă". Fusese o mișcare genială din partea ei, căci Kitty reușise astfel să-și gestioneze emoțiile și o sunase pe Mallory după ce își pusese ordine în gânduri. Îi spusese fiicei ei că, deși „era o veste neașteptată", ea și Senior țинuseră întotdeauna la Frazier ca la propriul lor copil și erau „absolut încântați" să fie bunici.

Următorul pe care-l anunțase Mallory fusese Cooper. Îi telefonase într-o seară când se întorsese de la serviciu. „Ascultă, am o veste care o să te facă praf. La nunta ta, am făcut sex cu Fray și am rămas însărcinat."

Cooper izbucnise în râs. Bineînțeles.

– Vorbesc serios, precizase Mallory.

Ar fi trebuit să-i trimită și lui Cooper o scrisoare, fiindcă discuția la telefon durase trei sferturi de oră. Cooper fusese mai întâi neîncrezător, apoi, furios (se pare că, pe vremea când erau în liceu, Cooper îl pusese pe Fray să-i promită că „nu se va ține" niciodată după Mallory), ca, în cele din urmă, să accepte cu dragă inimă. Era nemaipomenit ca persoanele la are ținea cel mai mult pe lume să aibă un copil împreună, spusese el.

Cele două persoane la care ținea cel mai mult pe lume? se întrebase la vremea aceea Mallory. Cum rămânea cu Valentina?

Ultimul obstacol rămânea Leland. Cum putea Mallory s-o anunțe pe Leland că purta în pântece copilul lui Fray și în același timp să spere că prietenia lor avea să reziste? Nici vorbă! Leland era tot cu Fiella Roget, se iubeau, formau un cuplu, dar, chiar și așa, Leland s-ar fi simțit trădată. Fray era al *ei*.

Mallory i-ar fi scris și ei, dar se temea că Fray avea să îi spună lui Sloane, Sloane lui Steve și Steve lui Leland. Mallory nu voia ca vestea să ajungă la Leland pe această cale.

Telefonase la apartamentul din New York și lăsase mesaj pentru Leland cu rugămintea s-o sune, fiindcă trebuia să-i comunice urgent ceva. Telefonul lui Mallory sunase la două și un sfert noaptea, trezind-o din somn. Își dăduse seama cine suna și îi păruse bine că era târziu și întuneric, ba chiar și că Leland băuse, fiindcă astfel totul devenea mai simplu.

Stai jos.

A murit cineva?

N-a murit nimeni. Sunt însărcinată.

Ce-ai zis?

Lee, lasă-mă să termin. Mi-am făcut de cap cu Fray la nunta lui Coop, și acum sunt gravidă.

Tăcere. Exact cum se așteptase Mallory. Rezistase tentației de a umple tăcerea cu vorbe. Așteptase fără un cuvânt.

Într-un târziu:

Vrei să zici că ai un copil cu Fray?

Asta ți-am și spus.

Oh, Doamne! exclamase Leland. *Lui Fifi n-o să-i vină să creadă. Adică... nu-i vreo scorneală de a ta, așa-i?*

„Așa-i?" se gândise Mallory. Leland nu părea supărată, doar uluită și poate amuzată. Asta însemna că totul avea să fie bine?

Atunci, să știi că bebelușul tău va avea două nașe care îi vor îndeplini toate dorințele. Te susținem, Mal.

Tăcuse o clipă.

Dumnezeule, copilul lui Fray! Dar nu sunteți împreună, nu?

Nu, răspunsese Mallory. *S-a întâmplat o singură dată. Dar asta-i urmarea.*

Fifi, vino încoace s-o feliciți pe Mallory! spusese Leland. O *să aibă un copil cu Frazier.*

„Da", se gândise Mallory. „Totul va fi bine."

Acum, Link are un an, e durduliu, zâmbitor, gângurește, i-au ieșit trei dințișori, bagă în gură tot ce găsește, salivează, umblă în patru labe, merge ținându-se de mobilă, încurajat de cei care îl iubesc.

Apple a venit cu logodnicul ei, Hugo, a venit și Isolde cu Oliver. Isolde le oferă invitaților aperitive, Oliver se ocupă de băuturi. Mallory nu vrea să-i lase să facă treabă, dar ei își fac, de fapt, meseria. După ce toată lumea bea câte un păhărel (e o petrecere pentru adulți, nu mai sunt alți copii. Link are „prieteni" la creșă, dar Mallory nu a vrut să invite părinți în necunoștință de cauză, atrăgându-i în bizara ei dinamică de familie), atmosfera devine mai relaxată. Cooper Senior și Steve Gladstone ies împreună pe verandă, deși Kitty și Sloane rămân în colțuri opuse ale livingului, ca doi țăruși care fixează un cort. Kitty și-a asumat rolul de bunică alpha. Sloane e o versiune mai în vârstă și ceva mai distinsă a persoanei pe care

și-o amintea Mallory, deși a venit îmbrăcată în pantaloni de piele negri și mulați și o bluză galbenă și diafană, prin care se vede sutienul negru de dantelă. Are părul tot lung și ciufulit, de parcă abia s-ar fi dat jos din pat. Pare să-și dea seama că prezența ei aici e controversată, dar ei nu i-a păsat niciodată prea mult de ce crede lumea, așa că de ce i-ar păsa acum, când e bunică? Stă lângă Fray și Anna. Anna poartă blugi rupți și un tricou Veruca Salt, are ochii dați din belșug cu creion dermatograf și opt găuri în urechea stângă. E o fată tare amabilă. Mallory o place mult. Știe cum să se poarte cu Link, iar Fray pare fericit cu ea. Fray vine la Nantucket o dată pe lună și închiriază în oraș un apartament frumos vizavi de Black Eyed Susan. Îl ține la el pe Link tot weekendul și trece pe la Mallory doar ca să ia lapte de sân și haine de schimb, în caz că ar avea nevoie.

Și acum... petrecerea! Mallory nu pune muzica prea tare – Simon și Garfunkel, Jim Croce – și servește aperitive calde: cârnăciori în aluat, tarte cu cheddar, pateuri cu scoici *à la* Nantucket din cartea de bucate scrisă de Sarah Chase. Între tăvile scoase din cuptor și pregătirea platourilor, se uită ce mai face Link, sau mama ei, sau Sloane.

Dar unde e Sloane? Mallory o caută repede prin toată casa. Nici urmă de Sloane. A dispărut și Steve. Mallory se întreabă dacă au plecat. O fi spus Kitty ceva necuvenit? Mallory îi dă mamei ei platoul cu pateuri, rugând-o să servească invitații, iar ea mai face o tură prin casă. Baia? Nu-i nimeni acolo. Dormitorul lui Mallory? Nici aici nu-i nimeni. (Slavă Domnului!) Camera lui Link? Nu. Se gândește că poate au ieșit pe verandă să privească oceanul și să ia o gură de aer proaspăt, dar chiar atunci observă că ușa camerei de oaspeți e întredeschisă și înăuntru îi vede pe Steve și Sloane prinși într-o dispută pe șoptite. Chipul lui Sloane e schimonosit într-un rânjet, iar Steve ridică palmele împăciuitor.

– Tu ai insistat să venim, îl aude Mallory pe Steve.

Mallory se îndepărtează. Încearcă să și-i imagineze pe cei doi în primele momente de pasiune ale relației lor secrete: obsesia paralizantă, întâlnirile pe furiș, cu atât mai tulburătoare cu cât erau interzise. Oare consideraseră iubirea lor drept un giuvaier rar, ceva ce nimeni altul nu ar fi putut înțelege? Și, dacă da, cum se simțeau acum, când ajunseseră la fel ca toți ceilalți și se

certau fiindcă nu se simțeau în largul lor la prima aniversare a nepotului lui Sloane?

Asta dă de gândit. Dacă Mallory și Jake ar fi împreună de-adevăratelea, oare s-ar putea trezi într-o bună zi că magia relației lor a dispărut? Probabil că da.

Fray și Anna i-au adus lui Link un morman de cadouri, pe care copilul tocmai le deschide. Kitty vine la bucătărie să mai aducă vin.

– Nu crezi că ar trebui să se adune lumea când copilul își desface cadourile? întreabă ea.

– Nu, răspunde Mallory. Nu are decât un an.

Vrea să evite o regulă legată de cadouri, altfel totul se va preschimba într-o competiție între cele două bunici. Sincer vorbind, Mallory își dorește ca petrecerea să ia sfârșit. Îl înțarcă treptat pe Link, dar sânii ei încă secretă lapte, și acum îi simte plini și fierbinți. Ar trebui să se ducă în dormitor și să se mulgă, dar se teme că, dacă face asta, petrecerea va exploda ca o bombă, rănind oameni nevinovați: Apple, Hugo, Isolde, Oliver, Anna. Se uită la Link, care stă pe podea în mijlocul camerei, bătând în toba dăruită de Anna – grozav, Anna, mulțumesc! –, și ochii i se umplu de lacrimi. Îl iubește nespus de mult, dar se și teme pentru el că îl aduce într-o situație de familie atât de neobișnuită. Într-o bună zi, copilul va crește și va afla că tatăl lui era cel mai bun prieten al unchiului și fostul iubit al celei mai bune prietene a mamei lui. Va afla că bunica lui a stricat casa părinților celei mai bune prietene a mamei lui (și fosta iubită a tatălui lui).... Și ce va crede el despre toate astea?

Ce mai contează ce vrea Kitty?

Se aude o bătaie în ușă, și, pe moment, Mallory nu vede persoana care intră; în schimb, vede un taxi care se îndepărtează pe străduța fără nume. „Cine să fie?" se întreabă ea.

În clipa următoare, dă cu ochii de fratele ei.

Cooper e aici. A venit. Lacrimile pe care Mallory și le-a reținut atâta timp încep să i se prelingă pe obraji, fiindcă unii oameni sunt capabili să facă viața să fie mai bună, iar Cooper e unul dintre ei.

– Surpriză! spune el. Sora mea și cel mai bun prieten al meu fac un copil, și tu credeai că am să ratez prima lui aniversare? Credeai că am să trimit în locul meu girafa aia uriașă?

Mallory a cumpărat un tort de la cofetăria din Nantucket. Aprinde o singură lumânare, și toți încep să cânte. Pe Link îl doare în cot, dar totul e bine, fiindcă tortul e ultimul obstacol, după care toți vor putea pleca acasă. Primii care pleacă sunt Apple cu Hugo și Isolde cu Oliver. A început exodul.

Printre altele, Senior și Kitty i-au adus lui Link o bâtă mare de baseball din plastic și o minge moale. Senior e nerăbdător să-l ducă pe Link pe plajă să se joace. E răcoare, dar senin, așa că Mallory își dă acordul. Ea, Kitty, Cooper și Steve Gladstone se duc să-i privească, în timp ce Sloane, aparent ceva mai calmă, se oferă să facă ordine în casă. Senior se postează la vreo doi metri depărtare și-i aruncă mingea lui Link. Fără nici o instrucțiune, Link balansează bâta de baseball și lovește mingea de la prima încercare, astfel că toți aplaudă.

– E un talent înnăscut, Mal! îi strigă Senior.

După alte câteva aruncări – două mingi lovite din cinci –, intră toți în casă. Cooper se oferă să-i ducă pe Sloane și pe Steve Gladstone acasă cu mașina. După plecarea lor, Fray spune că ar trebui să se retragă și el cu Anna. În seara asta, au o rezervare pentru cină la restaurantul American Seasons. Fray urmează să se înapoieze dimineață ca să-l ia pe Link și să stea cu el toată ziua.

Pleacă și ei, moment în care Mallory îi spune lui Kitty că trebuie să-l alăpteze pe Link și să-l ducă la culcare. Kitty clipește, și Mallory se așteaptă ca mama ei să comenteze că Link mai suge și la vârsta de un an. În schimb, Kitty o ia pe Mallory complet prin surprindere, spunând:

– Sunt mândră de tine, draga mea!

– Poftim? exclamă Mallory. Vorbești serios?

Mallory nu vrea să dramatizeze, dar e convinsă că nu a auzit-o în viața ei pe Kitty rostind astfel de cuvinte. Kitty a fost mândră când Cooper a crescut. Toți erau mândri de Cooper. Mallory a fost iubită, fără îndoială, dar aproape niciodată lăudată.

– Petrecerea a fost foarte frumoasă, spune Kitty. Mâncarea a fost și ea delicioasă. Am stat de vorbă cu prietena ta Apple, care mi-a spus ce profesoară bună ești și cât te iubesc elevii. Mi-a povestit cum îi convingi pe toți să citească, și asta-i ceva minunat, draga mea.

– Oh! exclamă Mallory. E atât de neobișnuit să audă vreo laudă de la Kitty, încât aproape că se simte stânjenită.

Mulțumesc!

– Sunt sigură că nu ți-a fost ușor să ne aduci pe mine și pe Sloane Dooley sub același acoperiș. Tu și Frazier vă comportați ca doi oameni maturi. E remarcabil cât de caldă și de afectuoasă ai fost față de prietena lui. Și ești o mamă minunată. Link e un copil atât de dulce și de vesel, liniștit și isteț, și toate astea numai datorită ție.

Kitty se oprește. Mai urmează ceva, își spune Mallory. Cu Kitty întotdeauna mai urmează ceva.

– Tare mi-aș dori să întâlnești și tu pe cineva deosebit. Vreau din tot sufletul să fii fericită.

– Oh, mamă! răspunde Mallory. Dar chiar *sunt* fericită.

Kitty zâmbește, dar e limpede că nu-i convinsă.

O oră mai târziu, Link doarme, iar Mallory și Cooper se așază pe veranda din față, cu paharele în mână, în ciuda brizei reci care vine dinspre apă.

– Mama e de părere că nu pot fi fericită decât alături de un bărbat, spune Mallory.

– Ciudat lucru că încă n-ai întâlnit pe nimeni, spune Cooper. Ești o partidă excelentă.

Mallory nu-i răspunde imediat. Vinul e prieten bun cu mărturisirile, așa că trebuie să fie precaută. Ar vrea să-i spună lui Cooper despre Jake, dar pur și simplu nu poate. Motivul pentru care relația lor funcționează e că absolut nimeni nu știe despre ea.

A existat o seară de Crăciun cu câțiva ani în urmă, când a dansat cu Jake la PJ. Nu se poate ca fratele ei să nu fi bănuit ceva. Probabil că și el se gândește la acel moment, fiindcă primul lucru pe care i-l spune este:

– Ți-am povestit că Jake McCloud s-a mutat înapoi la South Bend? Și că soția lui, Ursula, candidează pentru Congres?

Mallory e cât pe ce să scape paharul din mână.

– Poftim?

– Da, confirmă Cooper. Și se pare că va câștiga.

*

Pe 30 august, Jake sosește cu feribotul, deși în ilustrata pe care i-a trimis-o lui Mallory o ruga să nu-l aștepte, fiindcă avea să ia un taxi până la ea acasă. Mallory înțelege că se teme să nu fie văzuți împreună.

Când Jake ajunge, Mallory îi oferă o bere. Din combina stereo răsună vocea lui Cat Stevens. Biscuiții sărați și brânza sunt pregătite, hamburgerii sunt în frigider și ultima hortensie din grădină a fost pusă într-o vază, alături de o lumânare decorativă. Pe noptiera lui Jake, Mallory a pus două romane: *The Lovely Bones* de Alice Sebold și *The Little Friend* de Donna Tartt.

Totul e neschimbat, cu excepția coșului plin cu jucării din colț și a câtorva bomboane rătăcite care se simt sub talpă. Mallory a reușit, în sfârșit, să-l înțarce pe Link. Acum, copilul e cu Fray și Anna în Vermont, pentru un weekend prelungit.

Primul sărut e momentul preferat al lui Mallory din tot weekendul. Ca și cum ar bea însetată o gură de apă rece după ce a rătăcit prin deșert vreme de 362 de zile. În fiecare an se teme ca nu cumva atracția dintre ei să fi dispărut – fie pentru Jake, fie pentru ea – și în fiecare an sărutul e mai fierbinte și mai încărcat de dorință decât în anul precedent.

Anul acesta, Jake își încleștează degetele pe fundul ei, o trage înspre el și-i șoptește cu buzele lipite de ale ei:

– Nici nu știi cât mi-ai lipsit.

Mallory vrea să facă dragoste, dar se oprește și se desprinde ușor de el.

– Spune-mi ce se întâmplă! îl îndeamnă ea. Ce-i cu South Bend? Și cu candidatura pentru *Congres?*

Motivul a fost 11 septembrie. Ursula a pierdut colegi de muncă, multe cunoștințe și un prieten bun.

– Poate că a fost mai mult decât un prieten, adaugă Jake. Întotdeauna am bănuit că era ceva între Ursula și Anders.

– Zău? se miră Mallory.

E prima oară când Jake face aluzie că se poate ca Ursula să îl fi înșelat. Mallory nu a suflat o vorbă despre conversația avută cu Ursula la nunta lui Cooper, nu a menționat nici măcar că ar fi avut loc o conversație.

– Acum, nu mai contează, spune Jake. Doar că cele întâmplate au făcut-o pe Ursula să ia decizia. Vrea să-și aducă într-un fel contribuția. Să schimbe lumea.

Jake și Ursula și-au cumpărat o casă pe LaSalle Street din South Bend, o clădire de stuc cu acoperiș plat pentru o singură familie, înconjurată de un teren de două mii de metri pătrați. Jake și-a păstrat slujba. Călătorește prin toată țara, încercând să facă oamenii să înțeleagă ce este fibroza chistică și strângând

sume de bani importante pentru cercetare. Ursula s-a angajat la o firmă juridică din centrul orașului South Bend, dar își petrece cea mai mare parte a timpului studiind problemele celui de al doilea district congresional al statului Indiana și făcând campanie electorală. Postul a fost deținut peste treizeci de ani de un anume Corson Osbourne, care se pensionează. A fost profesorul Ursulei la Notre Dame și o sprijină cu entuziasm în tot ce face. Osbourne e republican, dar Ursula e candidat independent.

– Independent? se miră Mallory. Nu-i cam greu să nu te susțină un partid?

– Când îi fac curte ambele partide? zice Jake râzând. Nici vorbă.

Mallory nu se preface. O deranjează faptul că în viața lui Jake s-a produs o schimbare atât de importantă fără știrea ei. Tot weekendul se frământă și se întreabă de ce o doare atât de mult, dar abia duminică seară, după ce urmăresc împreună filmul *La anul, pe vremea asta,* reușește să-și pună gândurile în cuvinte.

– Nu ți se pare ciudat că George și Doris au fiecare viața lor acasă și că viața asta personală pur și simplu *dispare* când se întâlnesc amândoi?

– Păi, nu-i asta cheia? răspunde Jake. Ceea ce contează pentru ei e același lucru care contează pentru noi. Reușesc să trăiască într-o bulă de fericire vreme de un weekend pe an.

– E un film, Jake. Privitorul e dornic să creadă ce vede. Dar, în cazul nostru, e vorba despre viața reală.

– Ce vrei să spui, Mallory? Vrei să știi ce simt legat de ipoteca mea? Vrei să știi lângă cine stau la biserică?

– Mergeți la biserică?

– Acum, că Ursula candidează, da.

– Ursula candidează, repetă Mallory. Pentru Congresul Statelor Unite. Ai să ajungi în colimatorul opiniei publice. Acum, avem amândoi copii...

– Am avut amândoi copii și anul trecut, precizează Jake. Anul trecut a fost excelent, iar anul acesta e și mai bun.

– Poate ar trebui să punem punct, spune Mallory.

De cum rostește cuvintele, vrea să și le ia înapoi. Nici unul din ei nu a mai spus vreodată așa ceva.

– Am remarcat că n-ai vrut să te aștept pe chei.

– O simplă măsură de precauție.

– Cred că ar fi mai bine pentru tine dacă am pune punct, spune Mallory. Privește țintă cele două fursecuri cu răvaș de pe măsuța de cafea, încă nedesfăcute. Ar fi foarte util să-și poată prezice viitorul. Mare minune că încă n-am fost descoperiți.

– Eu zic că ar fi mai bine dacă *nu* am pune punct, declară Jake. Weekendul acesta e important pentru mine. A devenit o parte din ființa mea. Înțelegi cum vine asta?

Mallory se cuibărește în brațele lui Jake, cu capul pe pieptul lui. Îi este foarte dragă rutina lor de duminică și în același timp o urăște din tot sufletul. Ar da orice să fie iarăși vineri. La fel simte în fiecare an.

– Spune-mi drept, speri, pe undeva, ca ea să piardă? întreabă Mallory.

– Am să-ți spun adevărul, răspunde Jake. Dar numai ție. Doar o parte mică de tot din mine speră să câștige.

Alegerile parțiale din noiembrie decurg fără incidente. Puțini americani le acordă atenție, spre deosebire de Mallory Blessing. Toată seara îl urmărește pe Tim Russert, până când se anunță câștigătorii din cursele electorale secundare, între care al doilea district congresional al statului Indiana, unde o tânără juristă pe nume Ursula de Gournsey, născută și crescută în Indiana și șefă de promoție la Universitatea Notre Dame în 1988, a revenit în orașul natal, câștigând decisiv alegerile în calitate de candidat independent.

Vara #11: 2003

Despre ce vorbim în 2003? Securitatea națională. Naveta spațială Columbia. *Domnul Rogers. Dieta Atkins. Saddam Hussein și războiul din Irak. Latte cu dovleac. Filmul* Pierdut în tranziție. *Programul de fitness P90X. Martha Stewart și scurgerea de informații. Uscarea rapidă a clișeelor foto. Pana de curent din New York City. Arnold Schwarzenegger. Armele de distrugere în masă. Serialul* Dragul de Raymond.

Mallory locuiește pe insula Nantucket de zece ani și a învățat că cea mai frumoasă lună aici este... septembrie. Zilele aduc lumina aurie a soarelui și brize blânde. Toate magazinele,

galeriile și restaurantele sunt încă deschise, dar au dispărut mulțimile de turiști. E raiul pe pământ!

În prima sâmbătă după Ziua Muncii, pe Mallory încă o doare inima după plecarea lui Jake. Cel mai bun lucru pentru ea e să iasă din casă, și, har Domnului, vremea e superbă: 23 de grade și un cer albastru, fără nori. Nici că se poate o zi mai frumoasă ca asta, așa că Mallory pregătește un picnic, își ia pătura pentru plajă și un coș cu jucării. Îl unge pe Link cu cremă de protecție solară și îl prinde cu centura pe scaunul lui de pe bancheta din spate a Blazerului.

Amândoi pleacă spre plajă!

E amuzant, nu? – din moment ce locuiesc pe plajă. Cu toate acestea, Link e încă atât de mic și valurile de pe țărmul de sud atât de imprevizibile, încât Mallory preferă să-l ducă pe țărmul de nord, la Nantucket Sound, unde apa e liniștită și fără valuri.

Poate înainta cu mașina chiar pe nisip, până la 40 Pole. Își dezumflă puțin anvelopele, ca să poată trece de dunele vălurite ale plajei.

Semicercul auriu al plajei le aparține aproape în întregime. În afară de ei mai este doar un bărbat cu o camionetă argintie care pescuiește ceva mai încolo, în timp ce un labrador ciocolatiu adulmecă algele de pe mal.

– Asta da, viață! îi spune Mallory lui Link, luându-l din scaunul lui de mașină. Septembrie e tot vară, puiule.

– Vară! țipă Link, dând din piciorușe.

Abia așteaptă să intre în apă.

Cum arată o zi perfectă la plajă? Pentru Mallory asta înseamnă să se bucure de ore întregi de lumină și căldură solară, să se scalde în apa răcoroasă și transparentă, să citească pe pătură în timp ce Link sapă o groapă în nisip sau aruncă pietre în ocean, fiindcă îi place cum pleoscăie în apă. Mănâncă împreună – sendvișuri cu salată de pui, țelină și morcovi cu humus, felii de pepene roșu rece, fursecuri cu lămâie. Pe urmă, Mallory îi pregătește un loc unde să doarmă sub umbrelă și se cuibărește lângă el cu ochii închiși.

Se dezmeticește brusc, simțind cum ceva rece și viu o atinge pe picioare. E labradorul, care a venit s-o adulmece. Mallory încearcă să-l alunge cu blândețe de pe pătură, în timp ce stăpânul se apropie alergând pe plajă. Mallory duce un deget la

buze. Nu-i nimic dacă labradorul a trezit-o pe ea, dar, dacă stăpânul sau câinele îl vor trezi pe Link, Mallory nu va fi prea încântată.

Mallory se ridică, iar bărbatul își ia câinele de zgardă.

– Hai, Rox! șoptește el. Îmi pare foarte rău!

Mallory îi urmează câțiva pași în direcția malului, astfel ca discuția să nu-l trezească pe Link.

– Nu face nimic, spune ea.

Bărbatul e atrăgător: înalt, tuns scurt, cu o privire prietenoasă.

– Ai prins ceva?

– Nu, răspunde el. N-am avut noroc.

– Există restaurantul East Coast cu fructe de mare, pentru orice eventualitate, spune ea.

– Oricum voiam să-ți fac o vizită, răspunde el, fiindcă eu ți-am vândut mașina.

Lui Mallory îi ia un minut ca să înțeleagă despre ce vorbește bărbatul.

– Blazerul?

– A fost al meu, explică el. Eu ți l-am vândut. Ți-am luat numele de la Oliver, barmanul de la piscina Summer House...

– Da! exclamă Mallory.

Se mai uită o dată la el. Acum, că i-a spus, figura lui i se pare familiară, deși nu l-ar fi recunoscut nici într-un milion de ani.

– Ești...

– Scott, răspunde el. Scott Fulton.

– Scotty Fulton, da, îmi amintesc de tine! încuviințează Mallory. Trebuie să-ți mulțumesc. Am mașina asta de zece ani, și toți o admiră ca pe o vedetă de muzică rock.

– Văd că te-ai îngrijit de ea, aprobă Scott. M-a durut inima când am vândut-o, dar țin minte ce fericită erai la volan, și asta mi-a luat o piatră de pe inimă. Am înțeles că mașina ajungea pe mâini bune.

– N-ai plecat din Nantucket? întreabă ea. Parcă urma să...

– Să merg la școala de afaceri, completează el. Da, m-am mutat la Philadelphia, am cumpărat un Jetta, m-am însurat, mi-am luat diploma, m-am apucat de imobiliare, apoi, am divorțat și m-am dedicat muncii mele trup și suflet, drept care, la 33 de ani, am avut o problemă gravă de sănătate și am decis că aveam nevoie să-mi schimb stilul de viață. Ca urmare, în

vara asta, m-am întors aici, am cumpărat depozitul de pe Old South Road și cele șase terenuri comerciale alăturate și acum construiesc locuințe la prețuri convenabile.

– Uau! exclamă Mallory. Ei bine, eu sunt Mallory Blessing. Predau engleza la liceu. Sunt mamă singură și am un băiețel, Lincoln – Link –, în vârstă de doi ani și jumătate.

– Ești singură? se miră Scott. Atunci, uită ce am zis adineauri, că n-am avut noroc.

Scott e o prezență foarte plăcută, astfel că Mallory rămâne circumspectă. Parcă ar fi o scenă dintr-un film: ziua senină, plaja pustie, câinele care le-a făcut cunoștință, coincidența stranie că Scott Fulton i-a vândut Blazerul, astfel încât e greu să-l poată socoti un străin întâlnit întâmplător. Scott e singur, are o afacere pe insulă și locuiește în Nantucket tot timpul anului. A închiriat o casă în oraș, pe Winter Street, peste drum de hanul familiei Quinn (Ava Quinn e una dintre cele mai bune eleve ale lui Mallory). Totul pare prea frumos ca să fie adevărat. Oare și *el* e prea bun ca să fie adevărat?

Mallory are de gând să afle.

Nu poate merge la întâlnire în cursul săptămânii – îi e prea greu, are ore și trebuie să se ocupe și de Link –, dar acceptă să ia cina cu Scott la Company of the Cauldron în weekendul următor.

Pe insulă nu există alt restaurant mai romantic decât Cauldron. E micuț, rustic, luminat cu lumânări și ascuns undeva pe India Street, pavată cu piatră. Sala de mese e decorată cu oale de aramă și flori uscate. Există și o harpistă. O harpistă! La drept vorbind, e pentru prima oară când Mallory ia masa la Cauldron, fiindcă aici nu poți veni decât cu un partener – or, ea cu cine ar fi putut să vină? Restaurantul depășea posibilitățile lui JD, iar cu Bayer nu mergea niciodată nicăieri. (Mallory nu vrea să se gândească acum la JD și la Bayer, deși la ce au servit fostele ei relații, dacă nu ca să-i dea o lecție?)

La Cauldron există meniu fix în fiecare seară. Astă-seară se servește salată de legume proaspete cu homar fiert stropit cu zeamă de lămâie, urmat de mușchi de vită pe grătar la foc de lemne și tartă cu caise și înghețată de lapte. Scott alege un vin roșu la friptură. Mallory îl admiră pentru cât e de dezinvolt și de sigur pe el, pentru cât de direct vorbește cu chelnerul. Își

imaginează că la fel s-ar comporta și Jake dacă în clipa asta ar fi cu ea la masă. Nu vrea să se gândească nici la Jake în seara asta, dar, cum Jake a fost pe insulă cu numai două săptămâni în urmă, amintirea lui e încă vie în mintea lui Mallory: fiecare cuvânt și fiecare gest al lui, fiecare atingere, fiecare sărut, fiecare privire încărcată de dorință arzătoare. Ce ar zice Jake dacă ar vedea-o acum cu Scott? Ar fi gelos? Bineînțeles că da. Mallory știe că nu are motive să se simtă *vinovată*. În definitiv, probabil că, în acest moment, Jake e cu Ursula la vreo întrunire pentru strângere de fonduri, după care se va urca în pat alături de Ursula, poate chiar va face dragoste cu ea. (Mallory se străduiește să nu se gândească la asta niciodată.)

De cealaltă parte a mesei, Scott clatină din cap. A surprins-o pe Mallory iubindu-l pe Jake în gândul ei.

– Nu pot să cred că nu ești cu nimeni, spune el.

– Nici eu nu pot să cred că *tu* nu ești cu nimeni, i-o întoarce ea.

Se apleacă spre el. Sunt așezați la cea mai bună masă, lângă fereastra de la intrare. Sau măcar cea mai bună până când își va face apariția vreun elev al lui Mallory.

– Chiar n-ai pe nimeni, așa-i? Știu că mi-ai zis că ești divorțat, dar divorțat cu acte în regulă?

– Divorțat cu acte în regulă de acum șase ani, confirmă el. Lisa a rămas la Philadelphia și s-a măritat cu unul dintre colegii mei de clasă de la Wharton, iar acum au un bebeluș.

Wharton! Kitty ar fi în culmea încântării să audă asta. Dar nu, cu toată părerea de rău, Kitty nu are ce căuta la masa lor în seara asta.

– *Tu* n-ai copii? Acum e momentul să-mi spui.

– N-am, răspunde Scott. Se întinde peste masă ca s-o ia de mână. Acum stau mână în mână. E bine? Da, e o senzație plăcută. Dar aș vrea să am într-o bună zi.

– Și spui asta de la prima întâlnire? întreabă Mallory.

– Am făcut o gafă?

– Mmm..., chibzuiește ea.

Nu știe ce simte la gândul de a mai avea copii. Niciodată nu a avut motiv să se gândească la asta.

– Hai să nu ne pripim! Nici măcar n-a venit felul întâi.

Ce află Mallory despre Scott Fulton la această primă întâlnire?

Că are 34 de ani și că va împlini 35 în luna mai. A crescut în Orlando, Florida. Tatăl lui fusese desenator la studiourile Disney și murise de infarct când Scott era student în anul doi la Universitatea de Stat din Florida. Mama lui se recăsătorise cu cineva care lucra la Ministerul de Interne și locuia în Dubai, așa că se mutase în Dubai și ea. E singur la părinți. Și-a cunoscut viitoarea soție când era la Universitatea din Florida. Ea lucra în domeniul managementului hotelier și, când obținuse o slujbă la White Elephant, îl adusese și pe Scott în Nantucket. Scott se îndrăgostise de Nantucket. Lucra la Lobster Trap șase nopți pe săptămână. Așa îl întâlnise și pe Oliver (Da, Oliver venea mereu la Trap, Mallory își amintește bine), iar în timpul zilei mergea cu Blazerul la Nobadeer.

Problema lui de sănătate fusese o criză de inimă minoră, provocată de stres, de cafea și de țigări. Și de cocaină, admite Scott. A renunțat la stres, la țigări și la cocaină.

– Nu și la cafea, precizează el.

– Dar te-ai lăsat de cocaină? întreabă Mallory.

Își dă seama că vorbește ca un procuror federal, asta numai fiindcă dintr-odată i-a apărut în fața ochilor spectrul lui Krystel.

– Da, răspunde el.

Îi place să pescuiască și să se plimbe prin stufărișuri cu Roxanne, labradorul lui în vârstă de șase ani. A cumpărat-o imediat după divorț. Joacă golf și de curând s-a înscris în clubul de golf de la Miacomet. Are de gând să rămână în casa cu chirie de pe Winter Street până la primăvară, dar se gândește să-și cumpere o casă în oraș.

Casele din oraș costă de la 1 000 000 de dolari în sus, se gândește Mallory și iar o expediază pe Kitty de la masă.

– E incredibil cum am vorbit doar despre mine, spune el. Când o să vorbim și despre tine?

– La următoarea întâlnire, răspunde Mallory.

Scott o conduce cu mașina până acasă. Nici vorbă să-l invite înăuntru, fiindcă a rugat-o pe Ava Quinn să stea cu Link. E aproape perfect: Scott a adus-o pe Ava când a venit s-o ia pe Mallory, fiindcă Ava locuiește vizavi de el, iar acum, o va duce acasă cu mașina.

Mallory îi dă voie lui Scott s-o sărute de noapte bună. Sărutul e minunat, cald și plăcut. Există atracție între ei doi. Mallory încearcă să nu se gândească la cum l-a sărutat pe Jake

de rămas-bun exact în același loc cu două săptămâni în urmă, înainte ca el să urce în jeepul închiriat și să plece spre aeroport.

„Du-te de la mine“, îi cere ea în gând lui Jake. „Vreau să văd dacă iese ceva din asta.“

Mallory și Scott au o a doua întâlnire – la restaurantul Languedoc, renumit pentru cheeseburgerii cu cartofi prăjiți cu usturoi –, după care se duc la Club Car, la barul cu pian. Mallory comandă melodia *Tiny Dancer*, și Scott pune o bancnotă de 20 de dolari în borcanul unde se adună banii. E o seară frumoasă. Scott cunoaște multă lume. Barmanul îl salută spunându-i pe nume, după care se întâlnesc cu doi maiștri de la șantier, iar Scott se poartă manierat, prezentând-o pe Mallory și oferindu-le un rând de băuturi.

La cea de a treia întâlnire – afară din oraș, la Sconset –, Mallory vine cu Link și Scott cu Roxanne. Merg de-a lungul falezei, cu panorama neîntreruptă a Oceanului Atlantic pe dreapta și șiruri de case superbe pe stânga. Dintr-un motiv sau altul, Link vrea să-l țină de mână pe Scott, așa că pornesc amândoi înainte, în timp ce Mallory îi urmează, ținând-o de lesă pe Roxanne. Această inversare de roluri o tulbură instantaneu pe Mallory. Link și Scott pot fi ușor luați drept tată și fiu, iar Mallory vorbește cu Roxanne de parcă ar fi propriul ei câine.

Colindă prin Sconset, aruncând câte o privire prin grădinile micuțe, unele încă pline de flori și trandafiri cățărători înfloriți a doua oară. Se uită la căsuțele minuscule construite pe la 1700, când oamenii erau mai mici de statură. Scott îi duce pe New Street spre Chanticleer, cu caruselul lui celebru, apoi, la bizara capelă din Sconset, cu acoperișul ei de șindrilă.

– Te-ai putea imagina căsătorindu-te aici? o întreabă Scott pe Mallory.

– Asta mă întrebi tu la a treia întâlnire? vine replica lui Mallory. Ce-i în capul tău?

El îi cuprinde umerii cu brațul, trăgând-o ușor spre el. Mallory încă are legată în jurul taliei lesa lui Roxanne, iar Scott îl ține de mână pe Link, așa că împreună alcătuiesc un mic tablou de familie. Numai că ei nu sunt o familie.

– Te plac, Mallory.

„Nu mă cunoști“, ar vrea ea să-i spună. Practic, i-a povestit toată viața ei. I-a spus despre Kitty și Senior, despre Coop și cele două căsnicii ratate, despre mătușa Greta și despre Ruthie, despre Leland și Fifi, despre Apple și Hugo, despre domnul Major. I-a povestit chiar și despre Jeremiah Freehold. Au vorbit mult despre Fray și despre decizia lui Mallory de a-și crește singură copilul. Dar, deși Scott a aflat toate astea – știe să asculte –, totuși, încă nu o *cunoaște*.

Ce îți trebuie ca să cunoști pe cineva? Timp. Îți trebuie timp.

Oare Scott o va găsi la fel de minunată când va afla că suferă de gastroenterită virală sau o va auzi vorbind la telefon cu părintele unui elev slab? O va considera o mamă bună când o va vedea răstindu-se la Link fiindcă împroașcă apa din cadă sau când va refuza să-i citească înainte de culcare fiindcă se simte prea obosită? O va plăcea la fel de mult când îi va spune că nu se pot vedea în nici o zi de vineri din timpul anului școlar, fiindcă vinerea îi e rezervată lui Apple? Lui Mallory nu-i place fasolea, nici un fel de fasole, nu are simțul orientării, nu-i place teatrul și, cu un an în urmă, s-a ridicat și a plecat acasă la pauza unui spectacol muzical realizat de elevii liceului. Are *atâtea defecte*, atâtea lucruri care se cer îmbunătățite, și totuși, îi lipsesc timpul și energia să se ocupe de ele. Nu donează bani la creșa unde îl duce pe Link pe motiv că și așa plătește mult pentru îngrijirea lui, deși practic și-ar permite câteva sute de dolari. Nu urmărește niciodată știrile și habar nu are cine e prim-ministrul Marii Britanii. Ba da, știe, e Tony Blair, dar nu cunoaște nimic altceva despre Marea Britanie. Președintele Franței? Ar zice Mitterand, dar bănuiește că nu-i el. Mitterand poate a și murit. Citește *Inquirer and Mirror*, dar doar ca să se asigure că nimeni dintre cunoscuții ei nu este pe lista neagră a poliției. Nu a participat la nici o întrunire orășenească. Scott n-ar putea găsi o persoană mai neinformată. E drept că știe multe despre celebrități, fiindcă anul acesta și-a făcut abonament la revista *People*, cu 30 de dolari pe care i-ar fi putut dona la creșă.

Oare pe Scott l-ar deranja ceva din toate astea dacă le-ar afla?

După cea de a patra întâlnire – când se duc să vadă filmul *Pur și simplu dragoste* la Dreamland, urmat de martini cu ton și

cocktail cu fructul pasiunii la Pearl –, Mallory acceptă să meargă acasă la Scott pe Winter Street, unde rămâne peste noapte. Fac sex amândoi, și e chiar foarte bine! Scott păstrează echilibrul perfect între blândețe și fermitate. Știe ce face.

Mai târziu, când Mallory stă culcată pe patul înalt și lat – cu cearșafuri de lână ecosez, fiindcă e octombrie –, Scott îi aduce un pahar de apă cu gheață și câteva fursecuri cu nucă de cocos, iar, după ce ea le devorează, îi spune:

– Hai să te duc acasă. Și... te rog să nu protestezi, o plătesc eu pe Ava.

Înainte, cu toate pânzele sus! Au devenit un cuplu.

Se înfofolesc ca să privească meciul de fotbal între Nantucket și Martha's Vineyard. Aleg dovleci de la Ferma Bartlett și-i scobesc împreună cu Link ca să facă felinare. Mallory începe să-l sune pe Scott la birou când vine acasă de la școală, ca să-i povestească ce a făcut în ziua aceea. El învață numele tuturor copiilor – Max și Matthew, Katie și Tiffany, Bridget și cei doi Michael – și știe povestea fiecăruia. Învață pe de rost orarul școlii.

În prima săptămână din noiembrie, vremea e neobișnuit de blândă, și Scott joacă golf. Mallory și Link merg să-l întâlnească la club după încheierea jocului, și Mallory îl admiră cât de suplu și de puternic arată în echipament de golf. Scott găsește o crosă de copii și-l ia pe Link pe teren ca să-l învețe. Se apleacă și-l cuprinde pe Link cu amândouă brațele, ca să-i arate cum să țină crosa. Trimit mingea în gaură iar și iar. Lui Link îi place la nebunie să scoată mingea și s-o lovească din nou.

Suportul de prosoape din baia lui Mallory se desprinde din perete și Scott o întreabă dacă poate veni să-l repare cât timp e ea la școală.

Mallory ezită. Nu l-a lăsat niciodată pe JD să facă reparații la ea acasă și în nici un caz nu i-ar fi dat voie să se învârtă prin locuință în absența ei. Cu toate acestea, se miră și ea când se aude spunând „Sigur, ar fi grozav". Suportul de prosoape zace pe jos de peste o săptămână. Mallory a fost prea ocupată ca să folosească bormașina.

Reparația e făcută în aceeași zi, și Scott îi lasă pe masă un desen drăguț cu ei doi sărutându-se. Desenul e chiar *reușit*, Scott e un adevărat artist, cum probabil a fost și tatăl lui. Mallory lipește desenul pe frigider.

Mallory începe s-o ia pe Roxanne cu ea când se duce să alerge. O lasă și să doarmă pe canapeaua verde.

Spre sfârșitul zilei, în timp ce Mallory predă scrierea creativă la clasa de avansați – e primul an când se învață așa ceva, Mallory a luptat să fie introdusă activitatea în programă –, se aude o bătaie în ușa clasei. Mallory deschide și dă cu ochii de Apple, care ține în brațe cel mai frumos buchet de flori pe care l-a văzut vreodată.

– Sunt pentru tine, spune Apple. Ghici cine ți le-a trimis.

Pe cartonașul care însoțește buchetul scrie: „Fără vreun motiv anume. Cu drag, Scott".

Mallory decide să facă un gest frumos și neașteptat pentru Scott. A doua zi, pleacă de la școală în timpul pauzei de prânz, cumpără un sendviș Turkey Terrific de la restaurantul Provisions și se duce la biroul lui Scott din centrul de depozite.

Scott are o directoare administrativă adjunctă pe nume Lori Spaulding. Mallory o știe din vedere. E mamă singură, la fel ca Mallory, și are o fetiță cu un an mai mare decât Link. Se întâlneau uneori când aduceau sau luau copiii de la creșă.

– Bună, Lori, spune Mallory. Am adus prânzul pentru șefu'. E aici?

Lori ezită o fracțiune de secundă.

– Da. Stai să-l chem.

– Dacă e ocupat, pot să-i las mâncarea? întreabă Mallory.

– Sunt sigură că o să vrea să te vadă, spune Lori. Glasul ei răgușit trădează o ușoară iritare. Am auzit că voi doi trăiți o poveste de dragoste care avansează rapid.

În aceeași seară, Mallory îl întreabă pe Scott la telefon:

– A fost vreodată ceva între tine și Lori?

Scott râde.

– Nici vorbă. De ce?

Mallory nu prea știe ce să spună. E o simplă intuiție, Lori îl place pe Scott. E geloasă pe Mallory. „De ce Mallory și nu eu?" probabil se întreabă ea. Chiar așa, de ce? Lori e drăguță. Are părul blond și întotdeauna împletit într-o coadă impecabilă. Mallory a admirat-o cu mult înainte ca în viața ei să apară Scott și s-a întrebat mereu cum de o mamă singură și cu serviciu putea să aibă un păr așa frumos. Se trezea cu o oră mai devreme ca să și-l împletească? Folosea două oglinzi? Avea pur și simplu talent? Mallory nu ar fi învățat tehnica asta nici într-un milion de ani, fiindcă acest mod de a împleti părul e unul

dintre multele mistere ale feminității pe care ea nu le stăpânește. Ea își prinde părul cu un elastic, și, chiar și atunci, coada de cal e veșnic într-o parte.

– E atrăgătoare. Are o voce sexy. E singură.

– Nu face nimic pentru mine, răspunde Scott.

Se apropie vacanța. Mallory se duce acasă la Baltimore de Ziua Recunoștinței. Scott rămâne la Nantucket. Gătește pentru toți angajații lui, mulți fiind singuri și neavând unde să meargă decât la un bar.

Cât timp e plecată, lui Mallory îi este dor de el. Îi telefonează din dormitorul ei de copil, după ce închide ușa, fiindcă nu vrea să fie auzită de Cooper sau de mama ei. Îi place cum sună glasul lui. Îi place că el gătește un curcan pentru angajați în curtea din spate, că pregătește garnitură cu făină de mălai și varză de Bruxelles, așa cum a văzut la Tyler Florence pe canalul Food Network. Scott îi spune că în seara următoare se va duce în oraș să vadă cum se aprind brazii – la ora cinci, toți brazii de Crăciun din centru și de pe strada principală se vor aprinde simultan. Mallory e geloasă, se întreabă cu cine va merge Scott, dacă se va duce cu Lori și cu fiica ei și dacă după aceea vor bea ceva la restaurantul Brotherhood.

Faptul că îi este dor și că e geloasă sunt semne bune, își spune ea. Asta înseamnă că sunt pe calea cea bună.

În preajma Crăciunului, Link pleacă în Vermont ca să petreacă sărbătorile cu Fray și Anna, iar Mallory și Scott devin nedespărțiți. Își petrec nopțile când în oraș, la el acasă, unde lui Mallory îi place foarte mult, fiindcă hotelul Winter Street de peste drum e decorat de sărbători, când la Mallory acasă, unde lui Mallory îi place fiindcă Scott „a plantat“ un brăduț de Crăciun pe plajă, înconjurându-l cu luminițe albe, iar Mallory e fericită să-l privească pe geamul de la bucătărie. Asistă amândoi la procesiunea anuală de Crăciun organizată de biserica congregațională. Fac cumpărături în oraș și se răsfață cu ciocolată caldă și bezele de casă la cafeneaua Even Keel. Cu două zile înainte de Crăciun, începe să ningă, așa că amândoi se încalță cu cizme și merg s-o plimbe pe Roxanne dimineața devreme, ca să facă fotografii cu strada principală cufundată în tăcere și de un alb imaculat. Pe urmă, îi dau drumul din lesă

lui Roxanne, și câinele alunecă pe zăpadă ca un copil pe patine.

În Ajunul Crăciunului, se duc la petrecerea anuală de la hotelul Winter Street, unde se întâlnesc cu Kelley și Mitzi, cu șeful poliției, Ed Kapenash, cu Dabney Kimball Beech de la Camera de Comerț, cu domnul Major, cu Apple și cu Hugo. Ava Quinn se așază la pian și cântă colinde, iar Mallory e gata-gata să plângă când aude O *Come All Ye Faithful*, fiindcă locuiește pe insulă de zece ani, și iată ce comunitate și-a creat în jurul ei. Mutarea ei aici a fost un act de credință. Mătușa Greta îi spusese mai demult că insula Nantucket își alegea locuitorii și că o alesese și pe Mallory, dar ea simte profunzimea acestui adevăr abia în aceste clipe.

Probabil Scott intuiește cât de departe i-a fugit mintea, fiindcă o strânge de mână.

Beau amândoi din cidrul lui Mitzi (e foarte tare, Mallory abia dacă poate lua câteva înghițituri, după care trece la vin) și mănâncă bulete de brânză în formă de conuri de brad și curmale umplute. Când traversează strada spre casă, clătinându-se pe picioare amândoi, e deja trecut de miezul nopții și e deja Crăciunul.

În ajunul Anului Nou, după-amiaza, fac amândoi o plimbare lungă pe plajă cu Roxanne. Soarele a coborât mult pe cerul alburiu. E frig. Valurile se izbesc de țărm de parcă ar vrea să-și arate puterea. Așa e iarna în Nantucket, și e abia începutul.

Când sunt pe punctul să se înapoieze acasă ca să se pregătească pentru Anul Nou – Apple și Hugo urmează să vină în vizită pentru fondue și o sticlă de Krug pe care Scott a insistat să dea o grămadă de bani –, Scott spune:

– Ascultă, vreau să-ți spun ceva.

Tonul lui declanșează în Mallory un semnal de alarmă. Urmează o mărturisire. Până la urmă, e totuși însurat. Are un copil sau copii, care locuiesc dincolo de ocean, în Dubai. Proiectul de pe Old South Road nu oferă locuințe la prețuri accesibile, ci e un paravan pentru Mafia. Scott e ahtiat după jocuri de noroc. E dependent de cocaină. Se culcă cu Lori.

– Ce e? întreabă ea.

– Te iubesc! răspunde el.

Mallory închide ochii. O cuprinde panica. Nu știe ce să facă. Cum de nu e pregătită pentru așa ceva? Orice idiot și-ar fi

dat seama încotro se îndreptau lucrurile.

– Și eu te iubesc! spune ea și, în clipa următoare, se urăște din tot sufletul.

Chiar *este* influențabilă și ușor de manipulat, exact cum i-a spus Leland lui Fifi cu ani în urmă.

Îl minte pe Scott. Nu-l iubește. Îl place mult. Îl consideră un om minunat. E foarte inteligent și bun la suflet, sexy și amuzant, și se poartă atât de frumos cu Link. E fericită de fiecare dată când îl vede în prag. Simte un fior de plăcere de fiecare dată când îi telefonează. Scott a umplut un gol din viața ei și a lui Link, un gol despre care nici nu-și dăduse seama că exista. Relația ei cu Scott a fost o aventură extraordinară. Prezența lui o amețește. Îi place să aibă alături pe cineva ca el. În plus, au dus împreună o viață luxuriantă, Scott a făcut ca existența ei pe această insulă să fie mai ușoară prin simpla lui prezență, prin afecțiunea lui. În ultimele trei luni și jumătate, Mallory s-a simțit adorată. Flori primite chiar în ușa clasei! O casă în oraș și una pe plajă! Cartonașele cu câteva cuvinte pe care i le lasă aproape tot timpul, știind câtă plăcere îi fac. E o viață la care alte femei nu pot decât să viseze. Mallory și Scott se pot căsători la capela din Sconset. Roxanne va avea la gât o cunună de trandafiri albi, Link va purta un mic smoching. Iar Mallory încă are timp berechet să mai facă un copil.

Numai că... Mallory nu-l iubește.

Trece ianuarie. Trece și februarie. Mallory nu înțelege ce e cu ea. Scott corespunde așteptărilor din toate punctele de vedere.

Mallory încearcă să se concentreze pe detalii. Îi place mirosul lui. Nu are nici un obicei supărător. Nu rămâne la ea mai mult decât e cazul. Respectă timpul ei cu Link și timpul ei cu ea însăși. Are gusturi bune în materie de muzică. Îi plac cam aceleași lucruri care îi plac și ei, deși formația lui preferată e Red Hot Chili Peppers, care pe Mallory o lasă rece.

Faptul că nu-l iubește nu are nimic de a face cu Red Hot Chili Peppers.

Iar sexul cu el e fără reproș. Ba chiar uluitor.

Trece și martie.

Să recurgem la o metaforă din jocul de golf? De ce nu, din moment ce la sfârșitul lunii martie vin câteva zile suficient de

plăcute ca Scott să joace golf, așa că îi roagă pe Mallory și Link să se întâlnească cu el după încheierea jocului, ca Link să mai poată exersa. Sentimentele lui Mallory față de Scott sunt ca o minge care se rostogolește înspre gaură, dar se oprește înainte să cadă înăuntru, rămânând pe muchie și făcând-o pe Mallory să strige incredulă și frustrată: „Dar cazi odată!“

Mallory începe să se teamă că nu e vorba despre ceva care „ are nevoie doar de timp“. Cum spunea Kitty? Iubirea e iubire – sau neiubirea e neiubire, cum vrei s-o iei –, și, într-adevăr, nu are nici o explicație.

Dar asta aduce cu o tentativă de sustragere. Mallory are o explicație cât se poate de valabilă.

Scott nu citește literatură, dar Mallory l-a văzut o dată stând în fața raftului cu romanele trimise de Jake în fiecare an cu ocazia Crăciunului. Nu știe ce ar fi făcut dacă el ar fi luat în mână una dintre cărți. L-ar fi rugat s-o pună la loc, așa cum a făcut cu Fifi? În cea mai nouă dintre ele, *The Curious Incident of the Dog in the Night-Time*, se găsește plicul în care Mallory păstrează biletelele adunate în toate weekendurile lor. Ce ar putea spune dacă Scott ar da de ele? Aricii de mare găsiți de ea și de Jake la Great Point sunt aliniați în fața cărților. Scott a luat unul în mână, iar Mallory s-a simțit neliniștită și tulburată până în adâncul sufletului în cele câteva secunde până când el l-a pus la loc.

CD-urile cu Cat Stevens și melodia *Bang!* a formației World Party sunt ascunse în sertarul cu lenjerie intimă. Nu poate risca să le asculte Scott. În ianuarie, Scott a întrebat-o dacă vrea să meargă cu mașina la Great Point, din moment ce avea pe frigider și un magnet cu locul respectiv, dar ea a răspuns că nu, mai bine nu.

Mallory îl iubește pe Jake. Inima ei nu poate fi transferată. I-a aparținut lui Jake încă de prima oară când i-a răspuns la telefon în camera lui Cooper, încă din după-amiaza când a coborât de pe feribot și a pășit pe chei, încă din momentul când i-a pus o omletă în farfurie.

Ce poate face Mallory în acest caz? Poate face ceva? E pur și simplu încăpățânată? Spălată pe creier? Nu. Mallory a presimțit că într-o bună zi va întâlni un bărbat care îl va pune în umbră pe Jake. Ba chiar a *bucurat-o* acest lucru, fiindcă, deși iubirea pentru Jake e cea mai dulce formă de suferință, suferința rămâne totuși suferință.

Sfârșitul lunii aprilie aduce cu el Festivalul Narciselor. E primul weekend important al anului, când începe oficial sezonul în Nantucket. Se organizează o paradă de mașini clasice până la Sconset, și toată lumea se aliniază bară la bară. Scott înscrie Blazerul la paradă, spunând că va decora mașina cu condiția ca Mallory să-i spună cum anume. Tot el se va ocupa de picnic. Mallory și Apple propun ca temă *The Official Preppy Handbook*[17] – „Uite, Muffy, o carte pentru noi" –, iar Mallory scoate cartea de bucate dăruită de Kitty de Crăciun cu câțiva ani în urmă, ca să găsească rețete pentru un picnic adolescentin.

Lui Mallory nu-i vine a crede ce grozav arată Blazerul decorat de Scott. Capota e acoperită de un covor de narcise, în timp ce grilajul radiatorului e împodobit cu o cunună din aceleași flori. E o zi cu soare, deși cam răcoroasă, și amândoi decid să călătorească până în Sconset cu capota ridicată. Scott și Hugo stau pe locurile din față, îmbrăcați în pulovere bleumarin puse peste cămăși trandafirii, iar Mallory, Apple, împreună cu Link și Roxanne se așază pe bancheta din spate. Apple poartă un tricou alb pe gât și o jachetă bleumarin, iar Mallory și-a luat un pulover galben și mocasinii pe care îi are încă din liceu. Link e îmbrăcat în cămașă descheiată la ultimul nasture. Toți fac cu mâna spectatorilor adunați de o parte și de alta a Milestone Road, iar Roxanne latră. Are o zgardă bleumarin cu model de balene.

Ajung la Sconset și scot din coșuri mâncarea pentru picnic: gin tonic, sendvișuri pentru ceai, sparanghel fiert, ouă umplute, cârnăciori cu sos barbecue. Arbitrii vin și admiră îndelung decorațiunile minuțioase de pe sendvișuri. Remarcă ținuta fiecăruia, cureaua de ceas din pânză groasă a lui Apple, ochelarii de soare stil Jack Kennedy, cu ramă care imită desenul de pe carapacea unei țestoase. Mallory se privește scurt în oglinda retrovizoare. În pulover și cu cercei cu perle, seamănă îngrijorător de mult cu Kitty. Un fotograf de la *Inquirer and Mirror* surprinde un instantaneu cu Mallory și Scott în fața Blazerului. Scott îi relatează reporterului cum i-a vândut lui Mallory mașina în vara anului 1993 și cum s-au reîntâlnit după zece ani, iar acum sunt un cuplu.

Câștigă premiul întâi pentru hayon și o mențiune onorifică pentru mașină.

Joia următoare, fotografia lor apare pe prima pagină a ziarului, și Mallory aude încă o dată ceea ce a auzit deja de mii de ori: „Sunteți perfecți împreună. Sunteți perechea perfectă".

La care Mallory răspunde:

– Perechea perfectă? Nu există așa ceva.

Vine luna mai. Când Fray îl ia pe Link pe timpul weekendului, Scott îi spune lui Mallory că a planificat o călătorie la Boston: apartament rezervat la Four Seasons, separeu de lux la Fenway, rezervări pentru cină la No. 9 Park. Toată iarna au vorbit despre o posibilă excursie la Boston, dar mereu se ivea câte ceva. Acum, că proiectul a devenit realitate, Scott pare... neliniștit.

– Cireșii japonezi vor fi în floare în parcul mare din Boston, spune el. Trebuie neapărat să ne plimbăm cu bărcile în formă de lebede. De fapt, poate chiar am să închiriez una numai pentru noi.

Mallory știe că a așteptat prea mult. Scott are de gând s-o ceară în căsătorie. Și-l imaginează dând la iveală o cutioară de catifea și deschizând-o în timp ce barca-lebădă lunecă pe sub florile trandafirii ale cireșilor japonezi. Și-l imaginează oferindu-i inelul într-un fel care e convins că va fi pe măsura visurilor ei. Mallory ar vrea să se facă mică de tot, cât un șoricel, și să se ascundă sub canapeaua verde. Ar vrea să se îngroape în nisip.

– Scott, spune ea. Trebuie să stăm de vorbă.

Vara #12: 2004

Despre ce vorbim în 2004? Echipa de baseball Red Sox din Boston. Quinoa. Pat Tillman. Fallujah. Condoleezza Rice. Tsunamiul din Oceanul Indian. Ronald Reagan. Emisiunea Sună un prieten. *Julia Child. „Problema vestimentară" a lui Janet Jackson. Michael Bluth, Gob, George, Lucille, Maeby, Lindsay și George Michael. Ken Jennings. Filmul* Fete rele. *Restaurantul Momofuku. Melodia* It started with a kiss, how did it end up like this?

E ultima zi de școală, și Mallory și Apple ies în oraș ca să sărbătorească. Decid amândouă s-o facă lată și să ia un prânz târziu pe peluza cu iarbă verde a hotelului White Elephant.

Locul e chintesența eleganței pe faleză, adică, fix ce au nevoie după 180 de zile de uși trântite la vestiar, bâzâit de neoane și pufuleți zburând prin aer în sala de mese.

Gazda lor de la White Elephant, Donna, are trei băieți care au trecut cu toții prin sistemul de educație – niște *obrăznicături*, Apple îi știe bine. Donna le instalează pe Mallory și Apple la marginea grădinii, de unde au cea mai frumoasă priveliște asupra portului. Un chitarist pe nume Tony Maroney cântă *Fire and Rain*. Lui Mallory îi fuge gândul la Jake în anii de colegiu. Se întreabă dacă mai atinge vreodată coardele chitarei.

– La primul rând de băuturi fac eu cinste, spune Donna. Și aveți dreptul să comandați o melodie.

– Eu aș vrea un cocktail Cosmopolitan, spune Mallory.

Încă o tradiție: băuturi inspirate din *Totul despre sex*.

– Vrei să-l rogi pe Tony să cânte *Schools Out* a lui Alice Cooper?

– Pentru mine, doar o apă minerală, spune Apple. Când Donna se îndepărtează ca să aducă băuturile, Apple se întoarce spre Mallory și-i șoptește: Sunt însărcinată.

Iată un motiv grozav de bucurie! Mallory se simte... *Heeeei! Mă bucur din tot sufletul!*

– Când ai aflat? întreabă ea.

– Weekendul trecut, răspunde Apple. Sunt abia în două luni, așa că deocamdată n-am spus decât familiei.

– Și Hugo? întreabă Mallory. Îi pare bine?

Mallory a început să se refere la Hugo numindu-l CMGTDL – „cel mai grozav tip din lume". Nu e nevoie să explice motivul. Pur și simplu, așa e el.

– Hugo vrea să devansăm data nunții, explică Apple. Mama lui, mătușile, bunica Beulah... toate sunt de modă veche.

Donna vine cu băuturile, și Mallory soarbe o binemeritată primă înghițitură din cocktailul acrișor și răcoritor. Tony Maroney spune la microfon:

– Și acum, o melodie a trupei Steely Dan. Dedicație pentru două frumoase profesoare: *My Old School*.

– Nu *asta* am cerut, murmură Mallory.

– Oricum, am decis să ne căsătorim în weekendul de Ziua Muncii la Vineyard.

S-a ivit o situație.

Apple e *cea mai bună* prietenă a lui Mallory în Nantucket. Mallory îi datorează postul de la liceu, identitatea ei, toată viața ei pe insulă. Apple e persoana cea mai apropiată: când Mallory are nevoie în ultima clipă de cineva care să stea cu Link, când are nevoie de o mașină până la feribot sau s-o ducă cineva acasă după o obturație de canal, apelează la Apple. Mallory și Link își petrec vacanțele cu Apple și Hugo: fondue în Ajunul Anului Nou, gustare târzie în ziua de Paște, artificiile de 4 Iulie.

Mallory nu poate lipsi de la nunta lui Apple cu Hugo.

Își spune că totul va fi bine. Dar cum? Cum să fie bine? Nu e vorba doar despre ceremonia și recepția de sâmbătă, când Mallory ar putea veni cu Jake doar pentru o zi, după care Jake s-ar duce la Navigator să bea câteva beri, iar Mallory ar asista la cununie. Nunta se va întinde pe toată durata weekendului. Vineri seară fructe de mare la Lambert's Cove, pe urmă, nunta la biserica Old Whaling, recepția în grădina de la Preservation Hall și seara de dans de la Hot Tin Roof. Duminică – micul-dejun la Art Cliff Diner. Familia lui Hugo e una dintre cele mai de vază familii afro-americane din Vineyard. Mama lui, Wanda, are cinci surori, dintre care una e veterană în consiliul executiv al insulei. Când unul dintre copiii din familie se căsătorește, nu-i deloc de glumă. Tot hotelul Charlotte e rezervat pentru invitați.

Mallory trebuie să-și evalueze opțiunile și în același timp nu numai să-și ofere sprijinul și ajutorul, dar și să se arate entuziasmată față de apropiata nuntă a lui Apple. Apple are două surori și două cumnate, așa că Mallory nu trebuie să-și facă griji că i s-ar cere să fie domnișoară de onoare. Cu alte cuvinte, va fi o invitată ca oricare alta.

Oare ar putea să *nu* se ducă? Își caută diverse scuze și le întoarce pe toate părțile. O indigestie urâtă? Ceva legat de Link, cum că nu poate sta cu Fray și Anna, fiindcă cei doi și-au schimbat programul în ultimul moment? Apple i-ar spune: „Adu-l pe Link cu tine, ar putea ține el inelele". Așadar, soluția nu poate fi decât indigestia.

Simplul gând o face pe Mallory să se simtă cel mai josnic om din lume. Nu merită să aibă o prietenă ca Apple.

Mallory nu are cui să-i ceară sfatul. Trebuie să privească înlăuntrul ei, și intuiția îi spune că răspunsul e unul singur: Du-te la nuntă, distrează-te, amână vizita lui Jake.

Se gândește ce ar însemna să-i spună lui Jake să nu mai vină. Să nu-l vadă pentru încă un an. Se gândește la vorbele lui: „Orice s-ar întâmpla“. Se gândește la replica lui Doris din film: „Știam că... oricare ar fi prețul, eram dispusă să-l plătesc“, rostită la aeroport în 1956, când George amenință că va lua avionul spre casă fiindcă se simte copleșit de vinovăție.

Ea și Jake au rezistat așa timp de unsprezece veri. E un lucru remarcabil. Să ajungi într-un moment conflictual ca acesta e parte din viață, se poate întâmpla oricui. Vrei să fii în două locuri deodată, numai că nu se poate.

Poate ar reuși să reprogrameze weekendul cu Jake cu o săptămână înainte sau după Ziua Muncii. În ultimii ani, Jake și-a petrecut ultimele două săptămâni din august cu Bess și Ursula în Michigan. Deci cu un weekend înainte nu-i o alegere bună. În weekendul următor, se va întoarce acasă Link, ceea ce iar nu pică bine.

Mallory se gândește să-i dea pur și simplu de știre lui Jake că vor merge la Martha's Vineyard pe durata weekendului. Nu vor locui la hotelul Charlotte ca restul, vor lua o cameră în altă parte, poate la Chilmark sau Aquinnah. Mallory se va duce pentru scurt timp la masa cu fructe de mare și va renunța la micul-dejun. Îl va ruga pe Jake să se întâlnească la Hot Tin Roof. Localul e gălăgios și luminat difuz, lumea va fi amețită de băutură. Iar duminică la prima oră se vor întoarce la Nantucket.

Nu-i cea mai fericită soluție, nu, nici pe departe. Jake ar putea chiar să refuze. Dar orice relație necesită câteodată compromisuri, mai ales o relație ca a lor.

Jake nu ar vrea cu nici un chip ca Mallory să nu se ducă la nunta lui Apple.

Mallory irosește timp prețios imaginându-și cum *ar trebui* să decurgă weekendul nunții lui Apple cu Hugo. Mallory ar trebui să poată veni cu cineva la masa cu fructe de mare, cineva care să stea lângă ea pe nisip la asfințitul soarelui și care să-i aștearnă o pătură în fața focului de tabără. Ar trebui să vină cu cineva care să le încânte pe mătușile lui Hugo și să le aducă whiskey de la bar în timpul recepției din grădină, scutindu-le să se meargă prin iarbă în pantofii lor cu tocuri înalte. Ar trebui să vină cu cineva pe care să-l poată prezenta drept prietenul ei, cineva cu care să poată dansa pe melodii

lente, pe care să-l poată ține de mână când Apple și Hugo își vor rosti jurămintele.

Cineva ca... Scott Fulton.

Da, acesta e adevărul: Scott ar fi un partener bun pentru Mallory la nunta lui Apple și Hugo. Dar nu mai e valabil. Scott și Mallory s-au despărțit în urmă cu șase luni, iar Scott a dispărut din viața ei. La despărțire, s-a comportat cu aceeași noblețe ca în întreaga lor existență împreună. Uneori, Mallory abia se abține să îi telefoneze. Într-o seară, când Link a întrebat de Scott, Mallory a ajuns la concluzia că făcuse o greșeală și că avea să meargă la biroul lui a doua zi, să-i spună că voia să fie iarăși împreună. Dar mai întâi ar fi trebuit s-o înfrunte pe Lori Spaulding – poate acum Scott chiar se vedea cu Lori; totuși, Mallory ar trebui să încerce.

A doua zi dimineață, și-a venit în fire. Nu avusese nevoie decât să-și imagineze muzică de orgă la capela din Sconset, pe ea însăși în rochie albă, așteptând dincolo de ușile duble, pe punctul de a-și lua un angajament pe viață față de Scott Fulton.

Nici vorbă.

Pentru Mallory nu există decât Jake. Se duce cu gândul la zilele fericite din copilărie alături de Leland, la cum ascultau discul cu albumul *Grease*... da, ea îl vrea numai pe Jake.

Se roagă la Dumnezeu să intervină ceva, o revelație, o soluție. Să se întâmple ceva. Ceva, orice, te implor!

A doua sâmbătă din august aduce în fiecare an pe insulă orchestra Boston Pops, care dă un concert caritabil pe plaja Jetties, în prezența a mii de oameni, adunând astfel 2 000 000 de dolari pentru spitalul din Nantucket. Pentru Mallory e una dintre nopțile preferate ale verii. De fiecare dată se duce la concert împreună cu Link, Apple și Hugo. Întotdeauna se așază mai în spate, aproape de foșnetul valurilor, ca să poată înota spre seară și apoi să facă un picnic cu delicatese – Mallory se gândește tot anul ce să pregătească, iar Apple aduce vinul –, tot ascultând orchestra și așteptând artificiile la sfârșitul *Uverturii 1812*.

Vineri dimineață, Mallory îi trimite mesaj lui Apple – *Picnicul e gata, ne vedem mâine la 5.30?* –, la care Apple răspunde: OK, *cum fac liceenii, dar atât și nimic mai mult*.

Mallory știe că Apple e epuizată și suferă de grețuri și mai știe că sâmbătă dimineață la ora unsprezece va merge la spitalul Beth Israel din Boston pentru o ecografie, ceea ce îi dă o stare de neliniște. Apple are sentimentul că „ceva e în neregulă“ cu bebelușul.

Sâmbătă la ora unu după-amiaza, Mallory termină de împachetat mâncarea pentru picnic. A pregătit sos asiatic de morcovi după rețeta Sarah Chase, pe care îl va servi cu biscuiți de orez, friptură de vită în sânge, brânză Boursin, ruladă cu rucola, salată de cartofi cu pui, țelină și arpagic, salată de castraveți murați după cartea de bucate Baltimore Junior League, în care are mare încredere, și fursecuri cu lămâie date prin nucă de cocos. Oare există un picnic mai perfect de atât? Mallory e convinsă că nu.

Încă nu are nici o veste de la Apple, ceea ce o nedumirește oarecum. În jurul orei două, mintea lui Mallory călătorește în acel loc interzis unde „ceva e în neregulă“ cu bebelușul devine „s-a întâmplat ceva“ cu el.

La două jumătate, Mallory trimite mesaj cu o întrebare simplă, fără să se arate curioasă: *Ești bine?*

Nu primește răspuns, ceea ce nu-i stă în fire lui Apple. Dar, cum e plecată de pe insulă, poate i-a murit bateria sau poate, cu toate emoțiile zilei, pur și simplu și-a uitat telefonul acasă. Tot ce se poate.

La ora patru, Mallory încă nu are nici o veste nici de la Apple, nici de la Hugo, iar, când o apelează pe Apple, intră robotul. Ce ar trebui acum să facă Mallory, să meargă la concert numai cu Link, să-și ocupe locul în spate, ca de obicei, și să-i aștepte?

Da, decide ea. Îi pune lui Link un slip cu steagul american și o cămașă albă, îi piaptănă părul blond și-l sărută de cincizeci de ori pe fiecare obraz. Îl gâdilă până când copilul începe să țipe de plăcere, apoi, îl ia în brațe ca să-i încheie sandalele. Are mare noroc că Link e un copil sănătos.

Și Apple va avea un copil sănătos, își spune Mallory. Poate o fetiță, care, când va crește mare, se va mărita cu Link.

Mallory parchează pe North Beach Street, apoi, împreună cu Link, se alătură mulțimii care se îndreaptă spre Bathing Beach Road. Mallory ține într-o mână coșul de picnic, iar cu cealaltă strânge mânuța lui Link, așa că, atunci când sună telefonul, trebuie să se oprească, să pună coșul jos și să-i spună

lui Link „Stai lângă mine". Cei din jur încep să bombăne. Iertare, oameni buni, dar Mallory trebuie să răspundă la apel. Știe că e Apple.

Probabil o sună ca să-i spună că au ratat feribotul și că vor întârzia.

– Apple?

– Mal?

– Totul în regulă? întreabă Mallory. Ești bine?

O clipă de tăcere. Mallory o aude pe Apple cum respiră. Apple plânge? Mallory își astupă cealaltă ureche cu palma, ca să audă mai bine. Nu-l scapă din ochi pe Link: este exact genul de situație în care se poate pierde. Are un sentiment acut de teamă. S-a rugat să se întâmple ceva, dar nu și-a dorit să se întâmple ceva rău cu Apple sau cu bebelușul.

„Doamne, te rog, nu!" își spune Mallory. „Îmi retrag cuvintele."

– Am făcut ecografia, spune Apple. Am gemeni. Doi băieți.

– Oh, Doamne! exclamă Mallory.

Răsuflă ușurată. Chiar are de ce.

– Incredibil! Deci asta era! Sunt sănătoși?

– Da, răspunde Apple, dar vocea ei are o intonație ciudată. Mai e ceva de spus. Ascultă... să nu mă înjuri...

– Nu vii la concert? întreabă Mallory. Nu-ți face griji! Azi ai primit o veste colosală. Sunt convinsă că ești copleșită.

– *Ăsta-i cuvântul!* încuviințează Apple. Hugo e... e... ascultă... să nu mă înjuri...

– Nu te înjur, o asigură Mallory. Ce s-a întâmplat?

– Hugo e copleșit, la fel și eu, chiar înainte să primim vestea ne-am ciondănit din pricina nunții, din pricina familiei lui și, da, din pricina familiei mele. Dar asta schimbă situația.

– Care situație? întreabă Mallory. Din nou, o cuprinde îngrijorarea. Apple și Hugo vor *să se despartă?* Ce situație se schimbă, draga mea?

– În clipa de față, suntem la aeroportul Logan, spune Apple. Diseară zburăm spre Bermude. Fugim împreună. Am anulat nunta. Îmi pare rău!

Mallory proptește telefonul între umăr și ureche și-l ia în brațe pe Link înainte să se piardă în mulțime. Se lovește de un domn în vârstă cu pantaloni roșii, care îi spune: „Uită-te pe unde mergi, don'șoară!"

Mallory detestă să i se spună „don'șoară“, dar e atât de fericită, că-i vine să-l sărute. Apple a fugit cu Hugo! Nunta s-a anulat!

– Nu-i nevoie să-ți ceri scuze, îi spune Mallory lui Apple, prietena ei cea mai apropiată. Sunt tare fericită pentru tine, draga mea. Du-te și mărită-te cu cel mai grozav bărbat din lume. Felicitări!

Vara #13: 2005

Despre ce vorbim în 2005? Uraganul Katrina. Brad și Jen. YouTube. Terri Schiavo. John Roberts. Echipa White Sox. Scooter Libby și Valerie Plame. Alinea. Xbox 360. Carrie Underwood. Marilynne Robinson. Russell Crowe. Jude Law. Echipa New Orleans Saints. Avon Barksdale. Stringer Bell, McNulty și Bunk. Melodia I wish I knew how to quit you.

Leland Gladstone și Fiella Roget sunt împreună de zece ani. Sunt nelipsite de pe scena literară newyorkeză și sunt invitate la câte douăzeci de evenimente pe săptămână: inaugurări de galerii, ședințe de lectură, prânzuri cu diverși autori, jocuri de pocker secrete cu mize uriașe, chefuri în miez de noapte la cele mai grozave cluburi de pe Twelfth Avenue. Leland și Fiella sunt Gertrude Stein și Alice B. Toklas ale generației lor, doar că, în cazul lor, există o diferență de rasă, și amândouă sunt cu mult mai elegant îmbrăcate.

Fifi predă arte vizuale și scriere creativă la Universitatea din Columbia, un post pentru care trebuie să țină un workshop pe semestru în schimbul unei retribuții generoase. Astfel îi rămâne mult timp liber ca să lucreze la noul ei roman, pentru care se străduiește din greu. Primele două cărți erau despre copilăria și adolescența ei în Haiti, dar romanul la care Fifi scrie acum își desfășoară acțiunea în Statele Unite, drept care e stângaci și previzibil. Fifi încearcă să nu ajungă prizoniera cărții ei. Inspirația vine atunci când vine, editorul înțelege asta. Fifi ar vrea să nu mai fie veșnic întrebată când va fi gata romanul. Leland înțelege că nu e cazul să vorbească despre el cu nici un chip, deși, de curând, Fifi a auzit-o spunând menajerelor să nu se deranjeze să facă ordine în biroul lui Fifi, fiindcă „domnișoara Roget nu a mai pus piciorul acolo de săptămâni întregi“.

Fifi e invitată să țină conferințe plătite în toată țara, așa că, în primăvara anului 2005, acceptă o ofertă din partea departamentului pentru studii feminine de la Harvard. Fifi decide să profite de ocazie și să facă o adevărată excursie: două nopți, poate chiar trei. Îi place orașul Boston. E fermecător și de modă veche, cu o estetică puritană specifică. Bostonul nu are o minte murdară ca New Yorkul.

– Poate reușesc să vin și eu două nopți, spune Leland, când Fifi îi povestește ce are de gând. În nici un caz trei.

– Cred că mi-ar plăcea să mă duc singură, spune Fifi. Nu ne-ar strica să stăm un timp departe una de alta.

Fifi vede cum Leland ezită între un răspuns mușcător și unul ofensat. Amândouă variantele i se par obositoare. E de părere că fiecare relație are nevoie de o gură de aer, numai că Leland vede lucrurile altfel. În ultimii ani, a început să devină o prezență sufocantă. Îi place să călătorească cu Fifi peste tot, să-și facă relații pentru *Bard and Scribe*, unde e acum redactor-șef și care e cu un picior în groapă, fiindcă toată lumea preferă internetul. Lui Fifi îi plăcea cândva s-o aibă mereu aproape pe Leland; acum însă, o asociază cu expresia *a se ține scai*.

Dacă Fifi mai avea vreun dubiu în privința deciziei de a pleca de una singură, orice îndoială îi dispare de îndată ce se cazează la hotelul Fifteen Beacon, unde comandă mâncare la room-service și își pregătește o baie. Fiindcă a avut o copilărie plină de privațiuni, hotelurile de cinci stele încă îi mai dau senzația unui lux nemăsurat: așternuturile confortabile, stilourile elegante și care se simt grele în palmă, hârtia de scris de culoare crem, halatele pufoase atârnate în șifonier. Camera lui Fifi de la Fifteen Beacon are un șemineu cu gaz și două fotolii mari de piele. Cineva i-a trimis un platou cu fructe și brânzeturi: fata de la recepție, Pamela. Mare admiratoare a romanului *Shimmy Shimmy*.

Dar cel mai mare lux e singurătatea. Fifi își scoate manuscrisul și începe să-l recitească. Lucrează până cu cinci minute înainte să plece, moment în care își trage pe ea o rochie și coboară în holul hotelului. O mașină o așteaptă ca s-o ducă la teatrul Brattle.

Relațiile de durată au suișuri și coborâșuri, iar Fifi are tot dreptul să petreacă timp de una singură. Totuși, ce se întâmplă în continuare e mai greu de explicat.

A doua zi după conferința de la teatrul Brattle e o zi frumoasă de primăvară. Fifi poate merge la cumpărături pe Newbury Street, se poate plimba prin parc, ba chiar se poate instala pe terasa de la ultimul etaj a hotelului Fifteen Beacon ca să lucreze acolo. Cu toate acestea, cheamă un taxi și cere să fie dusă pe cheiul Hyannis, de unde pleacă feribotul. Merge în Nantucket.

O sună pe Mallory înainte (e impulsivă, dar nu nepoliticoasă) și o prinde în pauza dintre ora a doua și a treia.

Mă gândeam să vin pe insulă până mâine. Cred că ajung când termini tu ultima oră, dacă vrei să trec pe la școală.

Glumești? răspunde Mallory. *Ultima oră e seminarul de scriere creativă pentru avansați. Luna trecută am citit cu toții* Shimmy Shimmy. *Elevii mei au citit-o pe nerăsuflate. Le-am povestit că suntem prietene, dar am impresia că nu m-au crezut.*

Acum, vor avea dovada, spune Fifi. *Am pornit spre tine.*

Fifi nu vrea să-i zică lui Leland despre schimbarea de program. Știe că ar trebui... dar nu vrea să se confrunte cu inevitabila reacție tensionată. „Mallory e prietena mea, nu a ta." (Oh, dar cine e cea care insistă să împărțim totul: apartamentul, locul de parcare din garajul de pe Bleecker Street, mașina Peugeot care ocupă locul respectiv? Păi, Leland, cine alta?) Fifi vrea să meargă în Nantucket și s-o vadă pe Mallory de una singură. De ce oare? Doar ca s-o scoată din sărite pe Leland?

În parte, da.

Dar mai e ceva. Fifi o place pe Mallory. E inteligentă, amuzantă și... normală. E o Leland care nu se dă în spectacol. E o prezență plăcută, deși frumusețea ei e relaxată și naturală: pielea bronzată și aurie, părul decolorat de soare, ochii de culoarea oceanului. Instinctul de scriitor al lui Fifi îi spune că aparența ei calmă ascunde multe. Se întâmplă ceva cu ea. Sau poate nu.

Fifi și Leland veniseră în vizită la Mallory cu o vară în urmă. Se cazaseră la pensiunea Wauvinet, din motive de intimitate de ambele părți, dar luaseră cina acasă la Mallory. Băiețelul ei era cu tatăl lui în Vermont, așa că Mallory avea atitudinea dezinvoltă a unei adolescente ai cărei părinți lipsesc de acasă.

După cină, Mallory le dusese pe Fifi și pe Leland la barul cu pian de la Club Car, un loc strâmt, înghesuit și luminat difuz, unde clienții se adunau să cânte *Tiny Dancer* și *Sweet Caroline*, apoi, lăsau bani într-un borcan. Leland avea cea mai frumoasă voce dintre ele trei, dar tot ea fusese cea care voise să plece. Pășind pe urmele prietenei ei, care ieșea grăbită din Club Car, Fifi se gândise: „Ne-am distra mai bine fără ea".

Deci acum...

Fifi rămâne mai puțin de 24 de ore pe insula Nantucket, dar timpul petrecut aici e o revelație pentru ea din două motive. În primul rând, seminarul de scriere creativă ținut de Mallory. Fifi și Mallory ajung în ușa clasei cu câteva secunde după ce sună clopoțelul. Cei doisprezece elevi sunt deja așezați în cerc, cu caietele pe genunchi. Fifi se uită la ei prin geamul ușii.

Mallory deschide larg ușa și spune:

– Dragii mei, am o surpriză pentru voi. Fiella Roget a venit aici să vă salute.

Toți elevii ridică brusc capetele. Fifi intră în clasă, făcându-le semn cu mâna. Vede pe chipurile copiilor o umbră de îndoială. „E chiar ea?" Pe urmă: „Da, ea e! Ea în persoană!" Încep să aplaude, apoi, unul dintre ei se ridică, urmat de toți ceilalți. Toți doisprezece stau în picioare și aplaudă, iar Fifi, care a fost aplaudată, sărbătorită și lăudată în toată țara, simte cum îi dau lacrimile.

În clasă sunt nouă fete și trei băieți. Pe Fifi o amuză să constate că fetele sunt cele mai bune la orele de scriere creativă, deși bărbații ocupă primele locuri pe lista celor mai bine vândute cărți. Dar... să nu ne lăsăm duși de val. Cinci elevi sunt de culoare, fapt care o surprinde pe Fifi. Ar fi crezut că toți locuitorii insulei Nantucket sunt albi ca laptele, privilegiați și se bucură de toate drepturile. Află însă că populația insulei e cât se poate de diversă: Mallory îi spune că e-mailurile primite la școală vin scrise în șase limbi. Elevii din clasa lui Mallory au copilărit pe o insulă, la fel ca Fifi, și unii dintre ei sunt la fel de nerăbdători să plece cum a fost și Fifi. Nu-i de mirare că le-a plăcut *Shimmy Shimmy*.

Se vede de la o poștă că elevii o adoră pe Mallory. I se adresează spunându-i „Domnișoara Bless", glumesc cu ea, o tachinează, dar cu profund respect. Mallory e *acel* gen de profesoară de engleză pe care și-ar fi dorit și Fifi s-o aibă la

gimnaziu: una care ascultă, care citește atent lucrările elevilor, care pune întrebări fără să fie intruzivă, care pune un roman în mâinile unui elev și-i spune: „La tine m-am gândit când am citit asta. Să-mi spui dacă ți-a plăcut“.

Fifi și-ar dori ca Leland să fie cu ea doar ca să vadă toate acestea. Fifi și Leland trăiesc într-o stratosferă literară rarefiată, unde au impresia că creează cultură, că au o contribuție importantă, când, de fapt, persoana care își aduce cu adevărat contribuția e Mallory.

În al doilea rând, pe Fifi o uimește fiul lui Mallory, Link. Un copil frumos, de patru ani, cu părul blond ciufulit, cu obraji catifelați și delicați și cu ochii lui Mallory. Albaștri? Verzi? Fifi nu are nici un fel de experiență cu copii de vârsta lui. E ca și cum ar face cunoștință cu un lemur. Link o privește atent pe Fifi și-i atinge pielea de pe dosul mâinii. Îi place numele ei: Fifi. Îl face să râdă. Îl repetă iar și iar cu glăsciorul lui limpede și pițigăiat.

– Fifi e scriitoare, îi spune Mallory. Scrie cărți.

„Încearcă să scrie cărți“, o corectează Fifi în gând.

Link aude cuvântul cărți și aduce un teanc de cărți pe canapea, ca Fifi să-i citească. *Cum spun dinozaurii noapte bună? Ursul sforăie mai departe*. *Toot și Poodle*. Link îi arată desenele care îi plac și i le explică – Toot nu poartă pantaloni, dar e normal, doar e purcel – și pe alocuri citește odată cu ea. E un copil isteț, chiar precoce!

Mallory îi dă să mănânce pasta și soia fiartă la aburi, pe urmă îi face baie. Fifi îl aude bălăcindu-se și râzând. Apoi, Link vine în living într-o pijama albastră imprimată cu trenulețe. Părul lui blond e încă ud și gura îi miroase a pastă de dinți.

O ia de mână pe Fifi și o trage după el. Mallory scoate capul pe ușa dormitorului.

– Vrea să-l învelești tu.

Lui Fifi i se pare o onoare mai mare decât Premiul Pulitzer.

– Sigur că da, spune ea.

Aude bâzâitul mobilului – Leland – și se întreabă dacă să răspundă și să-și mărturisească trădarea. „Sunt în Nantucket cu Mallory.“ În loc de asta, își închide mobilul. Are lucruri mai importante de făcut.

Link se cațără în pătuț. Fifi îl mângâie pe păr și-l sărută pe frunte. Într-un colț e o veioză, pe raft se văd un număr

impresionant de cărți, o girafă înaltă de peste un metru și o fotografie despre care Fifi bănuiește că-l înfățișează pe tatăl copilului alături de prietena lui. E vorba despre fostul iubit al lui Leland, Frazier. Cu câteva săptămâni în urmă – la naiba, cu numai o săptămână! –, Fifi ar fi privit atent fotografia, să vadă ce fel de bărbat pusese stăpânire pe inima lui Leland în tinerețe.

Acum însă, e irelevant.

– Noapte bună, iubite prinț[18]! spune Fifi. Somn ușor!

Fifi și Mallory se așază la masa lungă și îngustă, luminată de o singură lumânare decorativă. Mallory umple două pahare cu vin. E uimitor cum a reușit să încropească o cină: pui prăjit în tigaie cu sos de muștar și smântână și o salată cu crutoane din pâine cu mălai făcută în casă.

Mallory ridică paharul.

– Îți spun drept că nu-mi vine să cred că ești aici. Nu pot să cred că Leland te-a lăsat să vii de una singură.

Fifi zâmbește. Amândouă ciocnesc paharele și beau.

– O părăsesc pe Leland, spune Fifi.

– Poftim? bâiguie Mallory. De ce?

De ce își părăsesc oamenii partenerii? Fiindcă nu-i mai iubesc sau fiindcă iubirea pentru ei nu mai este aceeași. În cazul lui Fifi, probabil e valabilă a doua variantă. În ciuda emoțiilor pe care le inspiră Leland – în primul rând, enervare –, Fifi știe că o va iubi mereu. Leland e familia ei, o simte ca pe o soră.

Dar Fifi nu vrea să trăiască lângă o soră și nici să facă dragoste cu ea.

Mai e ceva, ceva ce nu știe nimeni. De curând, Fifi a reîntâlnit o scriitoare pe care o cunoscuse în 1995 la Bread Loaf. O cheamă Pilar Rosario, e dominicană, și, când se cunoscuseră, fusese limpede din prima clipă că între ele exista atracție. Dar, la vremea aceea, Fifi era la începutul relației cu Leland, astfel că atracția ei pentru Pilar nu dusese nicăieri.

Apoi, cu vreo lună în urmă, după seara de lectură oferită de Fifi pe Ninety-Second Street Y, Pilar și-a făcut apariția – într-un moment extrem de convenabil, când Leland se dădea bine pe lângă redactorul secției literare al publicației *The New Yorker* – și i-a întins lui Fifi cartea ei de vizită.

– Sună-mă, i-a spus ea. Mi-ar plăcea să mai stăm de vorbă.

Fifi a fost cât pe ce să arunce cartea de vizită – o întâlnire cu Pilar ar fi însemnat un gest de trădare față de Leland –, dar s-a răzgândit, spunându-și că nu s-ar întâmpla nimic dacă ar bea împreună un pahar de vin.

Numai că... da, s-a întâmplat. Fifi se simte atrasă de Pilar din multe motive, între care unul important e acela că Pilar i-a mărturisit că își dorește un copil.

„Da“, i-a răspuns Fifi, spre propria-i stupoare. „Și eu îmi doresc un copil.“ Aici era adevărata trădare, fiindcă, deși Fifi nu s-a mai culcat cu Pilar și nici n-a mai întâlnit-o de atunci, a recunoscut acest adevăr, cu toate că ea și Leland juraseră că viața lor împreună va fi una fără griji și fără copii. Leland ținea mult la o astfel de existență: fără copii, fără animale de companie, fără măcar vreo plantă, fără nimic de care să se îngrijească afară de propria lor persoană.

Conversația cu Pilar a făcut-o pe Fifi să-și dea seama de tensiunea care se acumula în ea, iar ființa ei biologică s-a afirmat în asemenea măsură, încât Fifi n-a mai putut nici s-o nege, nici s-o ignore. Își dorește un copil.

– De asta am venit la Nantucket, îi spune Fifi lui Mallory. Voiam să fii tu prima care află. Leland va avea nevoie de tine.

Vara #14: 2006

Despre ce vorbim în 2006? Administrația pentru securitatea transporturilor. Steve Irwin. Melodia SexyBack. *Cazul Duke Lacrosse. Accidentul de vânătoare al lui Dick Cheney. Miranda Priestly. AIG și Tyco. Criza ipotecară. Antrenamentul TRX. Familia Osbourne. Ben Bernanke. Melodia* Clear eyes, full hearts, can't lose. *Suri Cruise. Tom DeLay. Filmul* Mănâncă roagă-te iubește. *Meredith Grey și dr. McDreamy.*

Realitatea când lucrezi la Camera Reprezentanților e următoarea: un an întreg realizezi tot felul de lucruri și un an faci campanie electorală, ca să poți fi reales, astfel încât să faci și mai multe lucruri.

A cui a fost ideea unui mandat pe doi ani? A unuia dintre Părinții Constituției, care se temea de instituirea monarhiei, poate chiar cineva care avea un motiv personal să se răzbune pe regele George al III-lea. Jake înțelege importanța protecției

față de cei avizi de putere, dar el, unul, crede că un mandat de trei ani la Camera Reprezentanților ar fi mult mai funcțional.

Ursula se gândește că cel mai bine ar fi ca mandatul să fie extins la șase.

După ce află că va candida fără opozanți pentru un al doilea mandat, Ursula îi spune lui Jake că în 2008 vrea să candideze la Senat.

– Mandatul lui Tom se apropie de sfârșit, și el pierde constant în sondajele electorale, spune ea. Cred că e momentul cel mai potrivit. Știu că încă sunt nouă în politică, și totuși...

Dar... ați văzut știrile? Ursula de Gournsey e răsfățata mass-mediei. Corespondentul la Washington al revistei *Newsweek* remarcase monograma de pe servieta ei diplomat în timp ce Ursula urca treptele Capitoliului în pantofii ei cu tocuri de zece centimetri și începuse să se refere la ea cu inițialele UDG, prescurtare preluată rapid de toată lumea. UDG devenise un nume la ordinea zilei în politica americană.

În primul rând, e vorba despre o femeie tânără, frumoasă și elegantă. Cum reacționează Ursula la o asemenea descriere? Jake își amintește clar zilele când erau amândoi la colegiu. „Mie să mi se spună că sunt inteligentă. Că sunt puternică." Nu se simte insultată de faptul că presa vrea să afle numele creatorilor de modă la care se îmbracă sau nuanța de ruj pe care o folosește? (Cherries in the Snow de la Revlon, ruj pe care l-a cumpărat prima oară la 15 ani de la L.S. Ayres cu banii economisiți din vânzarea programelor la meciurile Universității Notre Dame. Fidelă tradiției, nu și-a schimbat rujul). Jake ar fi crezut că atenția acordată în primul rând înfățișării ei, nu calităților intelectuale, o va face să-și arate colții, dar s-a înșelat. Ursula e încântată să fie în centrul atenției în toate felurile posibile. Dacă e nevoie de Cherries in the Snow ca să aducă în fața publicului reforma pentru dezvoltare redactată împreună cu senatorul de Rhode Island, Vincent Stengel, foarte bine. La Ursula stilul se combină cu substanța, așa cum au subliniat mai multe persoane. E o ființă completă.

Ursula e născută pentru politică, dar Jake nu are curaj să se apuce de așa ceva. Are idei ferme despre diverse probleme – unele diferite de ale Ursulei –, dar detestă toate mașinațiunile și compromisurile, negocierile și înțelegerile secrete. Se

străduiește să se țină departe de toate acestea și își face apariția doar la evenimente decente unde sunt invitate și familiile: deplasări la mallul din Grape Street pentru achiziționare de jucării destinate copiilor din familii defavorizate, tradiționala polka de 1 aprilie, de fiecare dată însoțit de Bess. Bess e acum în grupa mică la grădinița McKinley. Jake o duce la grădiniță în fiecare dimineață și o aduce acasă la amiază. La Washington încă au bonă, pe Prue, dar aici, în South Bend, Jake e cel care se ocupă de tot ce e legat de Bess. Dacă trebuie să plece la muncă, atunci, vine Lynette, mama Ursulei. Bess merge în vizită la părinții lui Jake în fiecare duminică. Aceștia se implică neașteptat de mult, o duc pe Bess la grădina zoologică Potawatomi sau la patinoar, același patinoar unde Jake a cunoscut-o pe Ursula cu atâția ani în urmă.

Și toți trei mănâncă multă pizza la Barnaby's.

Jake și-ar dori încă un copil. Ba chiar trei, patru, poate și cinci. Dar Ursula abia dacă o vede pe Bess. Teoretic, ar trebui s-o ia de la grădiniță miercurea și s-o ducă la cursul de balet, numai că miercurea trecută a avut o întâlnire cu muncitorii de la uzina de etanol, iar cu o săptămână înainte a trebuit să meargă de urgență la un eveniment. Când Jake a întrebat-o dacă vrea să schimbe ziua, Ursula s-a răstit la el.

Tot ce fac e pentru ea, a spus Ursula.

E prea mică să înțeleagă asta, i-a replicat Jake. *Are nevoie de mama ei.*

În schimb, tu nu ești prea mic ca să înțelegi, i-a întors-o Ursula. *Bess o duce foarte bine. Îi citesc în fiecare seară. Adormim îmbrățișate. Săptămâna trecută, am dus-o la bibliotecă. Tu ești cel care are o problemă.*

Ursula are dreptate. Jake chiar *are* o problemă. Nu e fericit. În fiecare zi se gândește să-i propună Ursulei să divorțeze. Se gândește la Mallory, se gândește cum ar fi s-o ia pe Bess și să se mute la Nantucket, apoi, să se însoare cu Mallory și să aibă împreună un copil.

– Ești sigură că vrei să candidezi la postul de senator? o întreabă Jake.

– Da, răspunde Ursula. Noapte bună!

Cum merge treaba cu Jake la serviciu? Aici, sunt vești bune. Lui Jake îi place slujba lui. Este vicepreședinte executiv pe probleme de dezvoltare la Fundația pentru Cercetarea Fibrozei

Chistice, poziție din care solicită contribuții în bani de la persoane fizice și de la firme. Unii oameni – de fapt, majoritatea – detestă simplul gând de a cere bani, dar se dovedește că Jake are un talent înnăscut pentru asta. Ajută mult și faptul că e un susținător fervent al cauzei, că poate face ca statisticile să sune ca niște povești și că înțelege progresele cercetării medicale asupra fibrozei chistice. Dacă în 1980 medicina ar fi fost ce e acum, în 2006, Jessica ar mai fi putut trăi încă zece, poate chiar 20 de ani.

Dar Jake nu-și rostește gândul cu glas tare. Se ferește să aducă în discuție cazul surorii lui moarte ca să obțină fonduri. Singurul lucru pe care îl spune ocazional, când e întrebat de ce susține cu atâta ardoare cercetarea în domeniul fibrozei chistice – nu cancer, nu scleroză laterală amiotrofică, nu boli cardiace – este că a pierdut pe cineva drag din pricina acestei afecțiuni, fără alte detalii.

Jake nu participă la toate activitățile de colectare de fonduri ale Fundației în întreaga țară – i-ar fi imposibil –, dar apare la cele mai importante, cum ar fi cea din luna mai din orașul Phoenix. Filantropii își donează smochingurile și rochiile lungi, beau câteva pahare de șampanie, mănâncă minisendvișuri, își caută cartonașele cu numele respective, admiră cum e așezată masa, ascultă câte un vorbitor mai inspirat, mănâncă pui cu un sos oarecare și apoi participă la licitație.

Evenimentul din orașul Phoenix, ținut la hotelul Marriott din Desert Ridge, adună 1 044 de participanți prezentabili și bine îmbrăcați. Femeia care prezidează evenimentul se numește Carla Frick. Jake a cunoscut o mulțime de prezidenți, iar Carla e cea mai competentă dintre ei. Carla organizează totul până în cele mai mici detalii, e pregătită pentru o mie de lucruri care ar putea să nu meargă bine și a reunit un comitet de șaisprezece femei la fel de ferme, de minuțioase și de amabile ca ea.

Când Jake le vede pe aceste femei în acțiune la Phoenix, se întreabă cum de au fost bărbații la cârma lumii în toată istoria omenirii. Femeile ar trebui să se ocupe de toate și de tot, iar Jake nu spune asta doar fiindcă e însurat cu Ursula de Gournsey.

Jake tocmai stă de vorbă cu Dave Van Andel din Grand Rapids, Michigan, care a venit la Phoenix anume pentru acest

eveniment (și ca să-și conducă automobilul Porsche 911 pe șoselele netede și drepte din deșert), când Carla își face apariția lângă el. Seara e încă la stadiul de cocktailuri și minisendvișuri. Au fost aduși o orchestră numeroasă și un solist care cântă în stilul lui Frank Sinatra. Evenimentul e elegant, băuturile tari, tartinele cu jeleu de ardei iute delicioase. La Phoenix totul a fost organizat perfect.

De ce nu locuiește toată lumea la Phoenix?

Carla îi zâmbește lui Dave.

– Ți-l fur pe Jake pentru câteva minute.

Carla îl scoate pe Jake din sala de mese și-l duce pe hol. E îmbrăcată într-o rochie-pantalon neagră și mulată, cu bretele din ștrasuri, și are la gât o cruciuliță cu diamant. Când începe să frământe între degete cruciulița, Jake vede ceva nou pe chipul ei, dincolo de fațada dezinvoltă.

– Sydney a fost dusă la Banner, spune ea.

– Cum? exclamă Jake.

Banner e spitalul din Phoenix, iar Sydney Speer e o realizatoare de televiziune locală din Scottsdale în vârstă de 29 de ani, suferindă de fibroză chistică. Sydney e una dintre cele mai bune purtătoare de cuvânt ale lui Jake. Fundația a trimis-o în toată țara – la Dallas, la Miami, în Kansas City –, fiindcă lumea vrea să audă despre greutățile cu care se confruntă Sydney ca să apară la televizor în fiecare seară; asta dublează sumele pe care au intenționat să le doneze inițial.

– Ce s-a întâmplat?

– Are o infecție, răspunde Carla. Nivelul de oxigen i-a scăzut periculos de mult, și Rick nu a vrut să riște. Sydney ar fi vrut să-și facă întâi emisiunea și abia pe urmă să meargă la spital. Ochii Carlei strălucesc de lacrimi. Pentru că Syd e o luptătoare. O lacrimă se rostogolește peste machiajul ei perfect. Pe lângă asta, știi bine cât de mult îi place petrecerea noastră.

Jake își scoate telefonul și îi trimite mesaj soțului lui Sydney, Rick. *Toate gândurile mele bune pentru amândoi. Să ne țineți la curent.*

Pe urmă, abordează un aspect mult mai puțin important, dar care reprezintă totuși o problemă.

– Și atunci, cine va ține discursul?

– Am soluții pentru toate problemele posibile, dar nu m-am gândit la un al doilea vorbitor. Nu mi-am închipuit că vom

avea nevoie. Duminică am văzut-o pe Sydney jucând *golf*. Carla își rotește privirea prin sala de mese. Soții Gwinnett și-au pierdut fiul, așa că au experiență directă în privința bolii și știu că Joanne nu ar avea nimic împotrivă să vorbească despre asta, dar nu pot s-o aduc pe nepusă-masă în fața a o mie de oameni.

– Sigur că nu, încuviințează Jake. Oftează. Mă ocup eu.

– Vorbești tu cu Joanne? întreabă Carla.

– Nu. Am să țin eu discursul.

Își drege glasul.

(Carla își dă seama că a rămas cu gura căscată, într-o postură deloc atrăgătoare. Face eforturi să-și găsească cuvintele: „*Știam* asta, Jake? Nu, nu știam". Carla e pe jumătate îndrăgostită de Jake McCloud. Este un bărbat atât de frumos, de onest, de *bun*... și de indisponibil, fiind însurat cu o membră a Congresului, frumoasă, elegantă și care locuiește în Indiana. Carla a divorțat de curând de un bărbat care, deși atrăgător, *nu* este nici onest, nici bun, și și-a jurat că următorul cu care va avea o relație va trebui să semene cu Jake. Vestea despre sora lui Jake, deși neașteptată, explică multe lucruri. Jake își face meseria exemplar, nu se mulțumește doar să se ducă la birou, iar, acum, Carla a aflat și motivul. Nu ar fi crezut că sentimentele ei față de Jake puteau deveni și mai intense, dar exact asta s-a întâmplat.)

– Nu spun asta multora, explică Jake.

Își pune mâna pe brațul Carlei, dar și-o retrage imediat. Carla e proaspăt divorțată, și oricum au stat prea mult singuri pe hol. E sigur că lumea bârfește și la Phoenix, ca peste tot.

– Țin eu discursul.

Jake știe cum să abordeze oamenii, dar cel mai bine se pricepe la discuții între patru ochi sau cu grupuri mici. Discursurile cu public *nu* sunt punctul lui forte.

Își notează câteva idei pe un șervețel, dar sunt idei disparate, așa că aruncă șervețelul. A văzut destui vorbitori la destule dineuri de caritate ca să știe că singurul lucru pe care trebuie să-l facă e să-și spună povestea.

Cu toate acestea, simte cum i se strânge stomacul, cum se încinge în smoching și cum îl înțeapă pielea. Nu poate mânca nimic și cu siguranță nu poate *bea* nimic. Deși a băut doar

jumătate de pahar de whiskey și o cola, tot se teme să nu se facă de râs. Ce *naiba* e fost în capul lui?

Luminile se sting, și oamenii se duc la mesele lor, acum luminate doar de lumânări. Pe mese se găsesc doar farfuriile cu salată. Își trec unul altuia coșurile cu pâine și iau unt cu cuțitul. Își toarnă vin. Se aprind luminile pe scenă, orchestra intonează un fundal muzical, apoi, apare Carla, cu pantalonul fluturând, și ia în mână microfonul. Lumea aplaudă. Sunt binevoitori, își spune Jake. O să-l ierte dacă discursul va fi sub așteptări.

– Am vorbit cu Rick Speer și i-am spus că în seara asta ne rugăm cu toții pentru Sydney, spune Carla după ce explică situația. Sunt încântată să vă anunț că, în lipsa lui Sydney, vicepreședintele executiv al Fundației pentru Cercetarea Fibrozei Chistice, Jake McCloud, a acceptat cu mult curaj să-și spună pentru prima oară propria poveste în public. Așadar, doamnelor și domnilor, să-i urăm bun-venit la Phoenix lui Jake McCloud.

Aplauze. Jake nu-și dă seama dacă e aplaudat din toată inima sau nu – oamenii aceștia au plătit ca s-o audă pe Sydney –, fiindcă îi bubuie urechile. Nu-l ajută nici dacă și-i imaginează în lenjerie intimă. E emoționat, nu atât din pricina discursului, ci pentru ceea ce urmează să spună. Puțini sunt cei cărora le-a povestit despre Jessica. Cine au fost aceștia? Ursulei nu a fost nevoie să-i spună, fiindcă Ursula a trăit tot calvarul alături de el. Bess e încă prea mică să înțeleagă. O să-i povestească atunci când va mai crește.

„Mallory“, își spune Jake.

I-a povestit lui Mallory.

Așa încât, în momentul când ia locul Carlei pe scenă, nu se uită la 1 044 de persoane, ci la una singură: Mallory. E 1993, Mallory are 24 de ani. E lungită pe pătura veche de pe plajă, îmbrăcată în tricou și bermude. Părul îi stă revărsat în jurul capului, ochii ei sunt ațintiți spre cerul nopții. Când Jake începe să-i povestească despre Jessica, ea se întoarce pe o parte și se proptește într-un cot.

În seara asta, îl privește fix cu ochii ei verzi.

Îl ascultă.

– De când începem să ne amintim? întreabă Jake. De la patru ani? De la cinci? La un moment dat la vârsta asta, sinapsele copilului se conectează, creând amintiri de durată.

Cam pe atunci mi-am dat și eu seama că ceva nu era în regulă cu sora mea geamănă, Jessica: avea accese de tuse, mergea des la spital. Jake tace o clipă. Peste vreun an sau doi, părinții mi-au explicat că sora mea suferea de fibroză chistică.

În sală s-a așternut o tăcere mormântală.

– Da, am spus sora mea *geamănă*. Eram gemeni, deși din când în când eram întrebat dacă eram gemeni identici.

În sală se aud câteva râsete, probabil de la părinți de gemeni sau de la oameni care sunt ei înșiși gemeni.

– Fiindcă eram gemeni, ADN-ul nostru era similar, cum se întâmplă cu gemenii. În cazul nostru, Jessica avea gena fibrozei chistice, eu nu. Jake tace din nou. Cred că vă imaginați ce era în sufletul meu. Dacă aș fi putut... aș fi luat cu dragă inimă, chiar cu *recunoștință*, povara bolii ei asupra mea. Ochii lui Jake se umplu de lacrimi. Vede publicul ca prin ceață, dar situația e sub control. Bineînțeles că nu se putea. Tocmai de asta mă străduiesc de șapte ani să adun fonduri pentru Fundația pentru Cercetarea Fibrozei Chistice. Fac asta ca nici un alt copil să nu-și piardă un frate sau o soră la 13 ani și ca nici un alt părinte să nu-și piardă copilul, cum s-a întâmplat cu părinții mei, care probabil s-au simțit cu atât mai neputincioși fiindcă erau amândoi medici. Jake se oprește să răsufle. Am venit aici, în fața dumneavoastră, ca să vă cer ajutorul, fiindcă sora mea geamănă nu mai poate s-o facă.

Jake McCloud e aplaudat de publicul ridicat în picioare. La dineul organizat de fundație la Phoenix se adună 1 500 000 de dolari, cu peste 400 000 de dolari mai mult decât în anul precedent.

În ziua următoare, Jake tocmai a trecut de punctul de control de pe aeroportul Phoenix, când e sunat de șefa lui, Starr Andrews. Starr are 70 de ani și conduce fundația încă de la înființare, fără a da vreun semn de oboseală. E cea mai bună șefă pe care și-o putea dori Jake, în primul rând pentru că-i dă libertatea de a-și face meseria cum crede el de cuviință.

– Am auzit că aseară ai vorbit despre Jessica, spune ea.

– Da, încuviințează Jake.

Starr Andrews e altă persoană căreia Jake i-a povestit despre Jessica, la interviul de angajare, când a explicat de ce își dorea postul. Tot atunci i-a spus lui Starr că dorea ca această informație să rămână confidențială.

Acum, se întreabă dacă Starr l-a sunat ca să-i reamintească acest lucru.

– Sunt mândră de tine, spune Starr. Ai ieșit din zona de confort. Te-ai deschis față de niște străini într-o problemă strict personală. Și ai adunat o *groază* de bani. Întrebarea mea este: Ești dispus să faci asta și de acum încolo?

În luna mai, Jake ține discursuri la Cleveland și Raleigh. În iunie, vorbește la Minneapolis și Omaha. În iulie, în La Jolla, Jackson Hole și Easthampton.

Donațiile către fundație cresc cu peste 30%.

Se laudă Jake la Ursula cu aceste realizări? Da, puțin. Ea e superstarul cuplului, nu există nici o îndoială în privința asta. Dar Jake a parcurs cale lungă de când stătea în boxeri, cu ochii la televizor.

Înainte ca Congresul să intre în vacanța de vară, Ursula și Vincent Stengel reușesc să-și vadă reforma aprobată în Camera Reprezentanților *și* în Senat – o realizare remarcabilă. Reforma e excelentă. Oferă drepturi mamelor singure care lucrează, în același timp economisind 160 000 000 de dolari de la buget.

Ursula e pe cai mari. Ea și Jake închiriază o casă lângă lacul Michigan, și Ursula se mai relaxează puțin. Fac plajă la soare, o dau pe Bess în mașinuțe și o duc la parcul acvatic. Participă la festivalul afinelor din South Haven și mănâncă înghețată la Sherman's.

Pe la mijlocul lui august, Ursula primește un telefon de la Vincent Stengel, care îi invită pe ea și pe Jake la Newport în weekendul de Ziua Muncii. Există un posibil sponsor, unul *important*, care urmează să completeze un cec nu numai pentru Vincent, dar și pentru Ursula. Respectivul, un anume Bayer Burkhart, a fost încântat de reforma lor, în care vede potențial pentru crearea unei poziții de centru – cocktailul perfect între dreapta și stânga – pe care vrea s-o realizeze. Burkhart dorește să aibă o discuție sau o serie de convorbiri în decursul acelui weekend prelungit. În plus, este proprietarul unui iaht lung de treizeci și trei de metri, cu trei cabine mari, piscină, sală de sport și de cinema.

– Întâlnirea asta ar putea fi foarte importantă pentru mine, spune Ursula. În plus, se pare că vom avea parte și de distracție. Un weekend prelungit departe de casă? Ție îți place în New England.

Jake știe că singurul lucru care ar trebui să-l surprindă este că așa ceva nu s-a întâmplat până acum.

– Da, e grozav, încuviințează el, spunându-și în gând: „Arată-te nepăsător! Poartă-te firesc!“ Numai că eu nu pot în weekendul de Ziua Muncii.

– Spune-le celor de la fundație să găsească pe altcineva pentru discurs. Te rog, Jake! insistă Ursula. Îl privește rugător. Știu că vorbești foarte frumos și sunt mândră de tine. Dar nu poți renunța măcar de data asta, pentru mine?

Ursula își închipuie că problema e slujba lui Jake. Timp de treisprezece ani, Jake a mers la Nantucket de Ziua Muncii, dar Ursula nu-și amintește asta niciodată. Jake știe că ar trebui să-i pară bine că plecările lui nu figurează în calendarul ei emoțional. Oare ar putea scăpa dacă i-ar spune Ursulei că problema este slujba lui? Nu... îl va prinde cu minciuna.

– Nu-i vorba despre serviciu, spune el. Ci despre plecarea în Nantucket.

– Nantucket? repetă Ursula. Cred că glumești. Poți să nu te duci anul ăsta, Jake. Ce naiba!

– Îmi pare rău, iubito! spune Jake. Sunt disponibil în oricare alt weekend, în afară de acesta.

– Dar suntem invitați, Jake, insistă Ursula. Împreună cu Vince, care e membru în Comitetul Juridic al Senatului, unde vreau să obțin și eu un loc. Acest Burkhart e miliardar. Trebuie să-l ținem aproape.

– Nu te oprește nimeni să-l ții aproape, declară Jake. Dar eu nu pot să merg.

– Nu ești rezonabil, îl dojenește Ursula. De ce nu-l rogi pe *Coop* să vă invite în alt weekend?

– Nu vreau să-l rog nimic pe Coop, răspunde Jake. Vreau să merg în Nantucket ca în fiecare an.

– Dar dacă vorbesc eu cu Coop? întreabă Ursula.

Jake trage aer în piept. Oare Ursula vorbește într-o doară?

– N-ai decât, spune Jake. Atunci, te rog explică-i că pentru tine cariera politică e mai importantă decât o tradiție care durează de treisprezece ani. Arată-i lui Coop cum funcționează compromisul într-o căsnicie.

– Compromis înseamnă să mergi în Nantucket în alt weekend, spune Ursula. Ce îmi oferi tu e... nimic.

– Îmi pare rău, Ursula! spune Jake.

Se privesc în ochi, și el e convins că în ochii și pe chipul lui se citește adevărul: e vorba despre altă femeie.

– Sper că ești încântat de tine, spune Ursula. Că mă lipsești de această oportunitate. De banii care m-ar ajuta să obțin o victorie sigură.

– Poate e mai bine să mergi singură, spune Jake. Poate că acest Bayer Burkhart e burlac și-i plac femeile puternice.

– Are o căsnicie fericită, spune Ursula. E însurat cu o anume Dee Dee, al cărei tată l-a propulsat pe Buddy...

Jake n-o mai aude. Puțin îi pasă de cât de bogați sunt acești oameni și de câte relații au.

– Oricum, încheie ea, singură nu mă duc.

„Ba ai să te duci", își spune Jake.

Și, într-adevăr, se duce.

Vara #15: 2007

Despre ce vorbim în 2007? iPhone. Nancy Pelosy. Jocul video Halo 3. Școala de fete înființată de Oprah în Africa de Sud. Barry Bonds. Juno. Paris Hilton. Burj Dubai, Linsday Lohan. Whoopi la The View. *Gordon Brown. Virginia Tech. McLovin. Salata de fructe acai. Anna Nicole Smith. Don Ismus. Serena van der Woodsen și Blair Waldorf. Melodia* If you ain't got no money, take yo broke ass home.

Cooper se însoară din nou, și de astă dată face o alegere potrivită. Tish – Letitia Morgan – provine dintr-o veche familie din Philadelphia. A copilărit în comunitatea Radnor din Main Line, a făcut studiile la Agnes Irwin și Vassar, unde și-a luat diploma în istoria artelor, iar acum este director la Colecția Phillips din Dupont Circle. Cooper o remarcase pe Tish în stația de metrou. O dată și încă o dată. Luase hotărârea că, dacă drumurile lor aveau să se încrucișeze și a treia oară, avea să o invite în oraș. Fusese nevoit să aștepte mult timp, atât de mult, încât se temuse că ea își schimbase serviciul sau poate chiar plecase definitiv din Washington. Apoi, într-o vineri dimineață, o reîntâlnise. Avea în brațe un buchet de flori învelit în hârtie cafenie și o tavă cu bruschette cu anghinare. În timp ce suia pe scara rulantă din stația Dupont Circle, cu Cooper pe urmele ei, cumva își pierduse

echilibrul și, când pășise dincolo de scara rulantă, i se răsturnase poșeta, și tot conținutul ei se împrăștiase pe jos.

Nu fusese o întâmplare fericită pentru Tish (pardoseala stației de metrou era foarte murdară); în schimb, dăduse norocul peste Cooper, care avusese ocazia să-i sară în ajutor și s-o ajute să adune tot ce se risipise pe jos: portofelul, mobilul, pixuri, mărunțiș, un pachet de șervețele umede, o sticluță cu loțiune pentru corp, un balsam de buze, carnetul de cecuri, câteva liste de cumpărături, chitanțe și un disc plat pe care Cooper îl ținuse în mână câteva secunde mai mult decât s-ar fi cuvenit, fiindcă nu știa ce era.

– Anticoncepționalele mele, spusese ea. Mulțumesc!

Și, așa cum îi spusese Tish ulterior, Cooper luase o figură atât de rușinată, că fata izbucnise în râs.

Din acel moment, fuseseră nedespărțiți.

Ceremonia are loc la biserica St. Davids din Wayne, Pennsylvania, după care urmează o recepție la restaurantul General Warren din Malvern. E cea de a treia nuntă fastuoasă a lui Cooper. Voia ceva mai intim, dar Tish e la prima căsătorie, și părinții ei suportă toate cheltuielile, astfel încât sunt invitați cei mai buni prieteni ai mirelui și cele mai apropiate prietene ale miresei, e angajată o formație de douăsprezece persoane și se servesc migdale glasate. Sunt prezenți o sută treizeci de invitați, dar numai vreo douăzeci și cinci din partea lui Cooper: părinții, bineînțeles sora lui, Fray cu prietena lui, Anna și Jake cu Ursula (care candidează la Senat, așa încât Cooper și-a închipuit că Jake va veni singur, dar, nu, Ursula a venit și ea), plus câțiva colegi de la firma Brookings, între care Brian Novak, care acum e divorțat și care l-a întrebat de trei ori pe Coop dacă Mallory e tot necăsătorită.

Cooper i-a răspuns că da. Nu e prea convins că Brian ar fi bărbatul potrivit pentru Mallory. Sora lui merită un prinț, cineva ca prietenul de familie al lui Tish, Fred, deși Fred locuiește la San Francisco, astfel încât, din punct de vedere geografic, nu e o partidă bună.

Partea preferată a lui Cooper la primele două nunți a fost cocktailul, care urma după ședința foto (pe care o suportă cu stoicism), înainte de tot balamucul cu masa festivă. Cea de a treia nuntă nu face excepție. Cooper își ia un gin tonic rece,

invitații sunt în grădina din spatele restaurantului, plină de flori și ferită de soarele de început de august de doi stejari seculari impunători. Un chelner se apropie cu trigoane cu spanac și salată de crab pe felii de castravete, iar Cooper își dorește ca acest moment să dureze o eternitate, în loc să aibă de-a face cu loteria unei căsnicii.

Cooper și Tish stau de vorbă cu Ursula de Gournsey, și Cooper își dă seama că Tish e impresionată: nu-i vine să creadă că soțul ei o cunoaște pe UDG și că această celebră membră a Camerei Reprezentanților a venit la nunta lor! Tish îi povestește Ursulei despre luna lor de miere, pe care o vor petrece pe Riviera italiană – Capri, Sorrento, Positano –, sejur plătit tot de părinții ei, la fel ca nunta. Ea și Cooper urmează să plece peste câteva săptămâni.

– La sfârșitul lui august? întreabă Ursula, întorcându-se spre Coop. Asta înseamnă că Jake nu mai trebuie să vină anul acesta?

– Să vină... pentru ce? întreabă Tish.

Îi zâmbește lui Coop, așteptând o explicație.

Coop nu are nici cea mai vagă idee despre ce vorbește Ursula. El și Jake se întâlnesc ocazional la barul Tombs la o bere, dar numai când Jake e la Washington. Se mai vedeau și la meciurile de softball ale firmelor unde lucrează, dar asta cu mult timp în urmă.

– Coop și Jake merg în Nantucket în fiecare an în weekendul de Ziua Muncii, explică Ursula. E un weekend între băieți, ceva ce ai să ajungi și tu să înțelegi peste un timp. De fiecare dată când se înapoiază de pe insulă, Jake e nespus de tandru și de afectuos. Și... de cât timp faceți asta? De treisprezece... paisprezece ani?

Cooper are suficientă experiență în relații ca să zâmbească și să încuviințeze din cap.

– Ia te uită! exclamă Tish. Nu știam!

Se duce în Nantucket de Ziua Muncii de treisprezece sau paisprezece ani? Asta înseamnă că simte nevoia să-și tragă sufletul!

Cooper chicotește.

– Vorbim noi despre asta mai târziu, îi spune el proaspetei lui soții. Acum, să mai bem un cocktail, înainte să ne așezăm la masă.

La Nantucket în fiecare weekend de Ziua Muncii vreme de treisprezece sau paisprezece ani? Adică... din 1993? Da, atunci a fost prima oară când au mers cu toții pentru petrecerea burlacilor, chiar după ce Mallory moștenise casa. Era anul în care Coop se însurase cu Krystel. Krystel... puah! Cooper nu suportă nici să se gândească la ea. De la Krystel, Coop a mai trecut prin două nunți și a mai avut cinci relații serioase.

În acel prim an, el plecase în aceeași zi în care sosise pe insulă. Se înapoiaseră în anul următor – tot în weekendul de Ziua Muncii? –, dar, în afară de aceste două ocazii, Cooper se dusese în Nantucket doar pentru prima aniversare a nepotului său. Se simte vinovat că nu și-a vizitat sora mai des, dar a fost foarte ocupat.

De ce crede Ursula că el și Jake au mers pe insulă în fiecare weekend de Ziua Muncii vreme de atâția ani? Evident, așa i-a spus Jake. Îi ascunde Jake ceva? Oare își minte soția de atâta timp, o minte pe femeia pe care lumea o consideră „cea mai inteligentă femeie din America"?

Probabil există altă explicație, dar Cooper nu are chef să-și bată capul acum. Acum, e momentul să se așeze și să-și mănânce salata Caesar. Restaurantul General Warren e renumit pentru acest preparat, așa zice Tish.

Cooper aproape a uitat de conversația cu Ursula, dar nu și tânăra doamnă Letitia Morgan Blessing, care deschide discuția la friptura cu sos bordelez și garnitură de orez cu porumb dulce.

– Deci mergi pe insula Nantucket în weekendul de Ziua Muncii împreună cu Jake McCloud? întreabă ea. Așa faci? Poate ar fi trebuit să-mi spui și mie. Îți dai seama că e la doar două zile după ce ne întoarcem din Italia.

(Tish nu vrea să se certe chiar la nuntă, dar Cooper a insistat ca relația lor să fie perfect transparentă, tocmai fiindcă a pățit-o urât de tot cu primele două soții: prima era dependentă de cocaină, a doua voia să scape de o căsătorie aranjată în Uruguay. Lui Tish nu-i vine să creadă că abia acum află despre o excursie cu băieții pe care Cooper o face în fiecare an. Cu toate acestea, i se pare ciudat, fiindcă el nu s-a dus în Nantucket de Ziua Muncii cu un an în urmă. Au petrecut acel weekend împreună la Bay Head, în New Jersey, alături de familia ei. Așadar, ce se întâmplă?)

– Nu merg în Nantucket cu Jake chiar în fiecare an, spune Coop. Am mers cândva, dar nu în ultimii zece ani. Am

impresia că Ursula a cam încurcat lucrurile.

(„Așa să fie?“ se gândește Tish. Ursula de Gournsey nu pare genul de femeie care să facă așa confuzii.)

Coop e cu ochii pe Jake. Jake stă la masa numărul 4, împreună cu Ursula și cu prietenul de familie al lui Tish, Fred din San Francisco, precum și niște prieteni ai ei de la Vassar. Ursula e cu telefonul în mână, pare-se trimite mesaje, ceea ce e oarecum jignitor, dar, ce să faci, femeia candidează la Senat, așa că probabil are probleme urgente chiar și într-o seară de sâmbătă din luna august. Jake se ridică de la masă și se îndreaptă spre bar, unde... Mallory tocmai comandă ceva de băut. Discută amândoi, pare a fi o discuție aprinsă. E chiar aprinsă sau așa i se pare lui Cooper? Jake și Mallory se cunosc, se cunosc încă din acea primă vară și se știau deja de când Coop și Jake erau la colegiu. Sunt prieteni... Și ce-i cu asta?

Mallory își ia paharul cu vin și se duce la masa 2, unde o așteaptă Brian Novak, cu brațul sprijinit de spătarul scaunului ei.

Cooper vede cum Jake o urmărește cu privirea pe Mallory până la masa ei. Nu-și ia ochii de la ea nici după ce se așază. „Mallory și Jake?“ se întreabă Coop. Își amintește cum dansau amândoi pe o melodie lentă la barul PJ, cu mulți ani în urmă. I se păruse... puțin ciudat, se simțise tulburat, dar dansul se încheiase și cei doi se înapoiaseră la masă.

Fiecare weekend de Ziua Muncii în Nantucket vreme de treisprezece ani.

Când Jake se ridică să se ducă la toaleta bărbaților, Cooper vine după el.

– Nu sta mult, îl roagă Tish. Urmează discursurile.

Tish le așteaptă cu nerăbdare – cui nu i-ar plăcea să audă că i se spun lucruri frumoase? –, deși Cooper se teme că va auzi inevitabila glumă „A treia oară e cu noroc“.

– Chemarea naturii, spune el.

În timp ce intră la toaletă în urma lui Jake, Cooper își dă seama că în primul an Jake și Mallory au rămas singuri în Nantucket, dat fiind că Fray avusese acel accident nebunesc, iar Leland bătuse în retragere, așa cum face de obicei. La vremea respectivă, Cooper nu acordase prea multă importanță acestui fapt. În cel de al doilea an, Cooper o cunoscuse pe Alison, stewardesa, și își petrecuse întregul weekend în camera

ei de la pensiunea Nantucket Inn, drept care Jake și Mallory rămăseseră iar *singuri*. Pe atunci, nu-și pusese problema, fiindcă... ei bine, fiindcă avea 20 de ani și, din păcate, era preocupat doar de propriile lui probleme.

Se întorsese Jake pe insulă în fiecare an... s-o vadă pe *Mallory? Să se culce* cu ea? Cu neputință. Jake a fost dintotdeauna cu Ursula. Au și un copil. Mai mult de atât, Mallory are și ea un copil, pe Link, al cărui tată este Fray. Și *asta* a fost destul de ciudat. Nu poate fi nimic între Jake și Mallory. Coop ar trebui să se întoarcă în sala de mese și să se așeze la locul lui. Ar trebui să se asigure că discursul lui Fray nu face nici o aluzie la căsătoriile anterioare ale lui Coop.

În loc de asta, Coop împinge ușa și intră în toaletă.

Jake e la chiuvetă, sprijinit cu palmele de marginile ei și privindu-se fix în oglindă. Pare... agitat.

– Ești bine, omule? îl întreabă Coop.

Jake își îndreaptă spatele.

– Da, iartă-mă! Atâta doar că... e prea mult.

– Ce e prea mult? întreabă Cooper.

– Prea multe lucruri care mă apasă, răspunde Jake. N-ai cum să mă înțelegi, așa că n-am să te plictisesc cu detalii.

– Apropo de detalii...

Cooper se oprește. Nu-l poate întreba direct pe Jake. Dar, în același timp, nu poate nici să *nu*-l întrebe.

– Mallory te lasă să te folosești de casa ei în weekendul de Ziua Muncii? Te duci acolo în fiecare vară? În fiecare weekend de Ziua Muncii?

– Așa ți-a spus *ea?* întreabă Jake.

– Nu, răspunde Cooper. Zicea Ursula ceva. Vrei să-mi spui și mie ce se întâmplă?

Jake și Cooper se privesc în ochi. Cooper își dă seama că tremură din tot corpul. Jake e *idolul* lui și așa a fost întotdeauna din momentul în care l-a ales ca mentor în frăție, cu mult timp în urmă. Iar relația lui Jake cu Ursula a fost pentru Cooper cel mai frumos exemplu. Și el a căutat în toți acești ani o astfel de relație, pe care a găsit-o într-un târziu cu Tish. Nu vrea să audă că, de fapt, e compromisă iremediabil.

– Nu, răspunde Jake. Iartă-mă, dar nu vreau.

Mai târziu, după primele dansuri, după aiurelile cu jartiera și aruncarea buchetului – Mallory nu prinde buchetul și Coop o

aude pe Kitty dojenind-o că nici măcar nu a încercat să-l prindă –, Cooper o trage pe sora lui într-un colț al barului. Formația cântă *Rock Lobster*, și Tish cu prietenele ei dansează de mama focului, așa încât Coop are o clipă liberă.

– Vreau s-o aduc pe Tish în Nantucket, spune el.

– Ar trebui, încuviințează Mallory.

– Ce ar fi să venim în weekendul de Ziua Muncii?

– Nu sunteți în Italia? se miră Mallory.

– Ne întoarcem pe 28.

– Nu trebuie să mergi la serviciu? întreabă Mallory. Tonul ei e nepăsător. Pleci într-o lună de miere de două săptămâni și pe urmă vii în Nantucket pentru un weekend prelungit?

Cooper ridică din umeri.

– De ce nu?

– *Tish* nu trebuie să meargă și ea la muncă? insistă Mallory.

– Tu răspunde-mi la întrebare, Mal, îi cere Cooper. Pot veni cu Tish în Nantucket pentru weekendul de Ziua Muncii?

Mallory soarbe o înghițitură de vin. Are un aer vinovat? A stricat casa cuiva? A stricat casa cuiva cu mult timp în urmă?

– Nu prea îmi convine Ziua Muncii, spune ea.

– Nu? Cum așa?

– Din mai multe motive, răspunde Mallory. Trebuie să mă pregătesc pentru prima săptămână de școală. Pe urmă, luni Fray mi-l aduce pe Link, așa că peste weekend fac curat în camera lui, îi spăl așternuturile, îi sortez jucăriile, chestii din astea. Dar sunteți bineveniți în oricare alt weekend.

– Îi sortezi *jucăriile*? repetă Cooper. *Asta*-i scuza pe care mi-o oferi?

Mallory îl înghiontește cu umărul.

– Să vezi când o să ai și tu copii, spune ea. Să știi că asta a fost cea mai frumoasă nuntă.

Cu o săptămână înainte de Ziua Recunoștinței, Jake îi telefonează lui Cooper și-l întreabă dacă vrea să vină la o bere la barul Tombs. Cooper ține neapărat să se vadă cu Jake... fiindcă mariajul lui cu Tish a luat sfârșit. A treia căsnicie *nu* a fost cu noroc, ci chiar mai scurtă decât celelalte două, la fel de ghinioniste. Cooper a auzit-o pe Tish vorbind la telefon cu „Fred, prietenul de familie“, care se dovedește a nu fi nicidecum „prieten de familie“, ci un fost iubit. De fapt, nici măcar un fost – când Cooper se uită în mobilul lui Tish,

găsește șaizeci și opt de convorbiri între cei doi în decursul a numai zece zile. Când a deschis discuția, Tish a plâns și l-a rugat s-o ierte. I-a spus că a fost doar o „aventură emoțională". Nu s-a culcat niciodată cu Fred. La drept vorbind, s-a culcat numai o singură dată și nu a fost deloc o experiență memorabilă. Ei bine, s-a culcat de mai multe ori, dar nu-l iubește. Adică, îl iubea, dar el locuiește la San Francisco. Urma să se mute și ea la San Francisco. Acceptase un post la muzeul De Young.

Da, Cooper tare ar vrea să iasă la o bere cu vechiul lui prieten Jake McCloud, numai că îl zgândăre bănuiala că Jake și Mallory au un aranjament oarecare și, cu toată părerea de rău, Cooper nu va interveni între ei. Nu o poate exclude pe Mallory din viața lui, e sora lui; în schimb, poate pune distanță între el și Jake.

– Îmi pare rău, omule, spune Cooper. Sunt tare prins.

Vara #16: 2008

Despre ce vorbim în 2008? Eliot Spitzer. Wisteria Lane. Echipa newyorkeză Giants. Emisiunea de televiziune Dancing with the Stars. *Olimpiada de la Beijing. Kindle. Filmul* Vagabondul milionar. *Compania de fitness SoulCycle. Fannie Mae și Freddie Mac. Wii. Frații Lehman. Filmul* Liceul muzical. *Criza financiară globală. Alegerile. Melodia* Who Would Ever Want to Be King?

Toată lumea se întreabă cine va fi următorul președinte al Statelor Unite. Nu și Mallory. Urmărește știrile despre alegeri – pe Wolf Blitzer de la CNN, fiindcă preferatul ei, Tim Russert, a murit în iunie – și află că Ursula de Gournsey e pe cale să-l detroneze pe senatorul de Indiana, Thomas Castillo.

Ei bine, așa se și întâmplă.

Ursula de Gournsey, UDG, a devenit senator al Statelor Unite.

Vara # 17: 2009

Despre ce vorbim în 2009? Bernie Madoff. Cursa aeriană 1549 care aterizează pe fluviul Hudson. Prezența lui Springsteen la

Super Bowl. Pirații somalezi. Nook. Michael Jackson. Sonia Sotomayor. Twitter. Exercițiile de fitness prin ridicarea de greutăți. Ted Kennedy. Dunder Mifflin. Tiger Woods. Al-Qaeda. Filmul Marea mahmureală. *Melodia* Boom Boom Pow.

Cu cât avansează în vârstă, Jake își dă tot mai mult seama că foarte puține situații sunt doar bune sau doar rele. Ursula câștigă un loc în Senat, ceea ce inițial pare să fie foarte bine. S-a lansat la o scară și mai mare și își asigură un mult dorit loc în Comitetul Juridic. Are doar 43 de ani, și o așteaptă un viitor strălucit.

Ursula organizează o petrecere la hotelul Willard din Washington ca să-și sărbătorească victoria, și invită toți sponsorii care i-au finanțat campania cu sume importante. Bess a fost scutită să meargă – e acasă cu Prue; în schimb, Jake trebuie să fie alături de soția lui și să mulțumească fiecărei persoane care stă la rând să-i felicite. Doar jumătate dintre invitați locuiesc în statul Indiana. Cealaltă jumătate sunt din Washington și fac parte din aparatul politic operativ – persoane care își folosesc banii ca să cumpere influență.

Un individ solid, într-un pulover cu două rânduri de nasturi, se apropie de ei, și Ursula îi murmură lui Jake:

– Cel de colo e Bayer Burkhart, tipul din Newport, cu soția, Dee Dee, îmbrăcată în roz. Sunt prieteni cu Vince și Caroline Stengel, ții minte?

Jake își amintește de Newport, de invitația pe care a refuzat-o fiindcă era pentru weekendul de Ziua Muncii; în schimb, nu a reținut cine e amic cu cine. Bineînțeles, Jake îl cunoaște pe Vince Stengel, senatorul de Rhode Island, dar oare a cunoscut-o pe soția lui? Asta nu mai știe. Când vine vorba despre cunoștințe, creierul lui se scurtcircuitează. Îi știe pe toți cei pe care trebuie să-i știe, dar chiar aceștia pot fi reduși la un număr cu două cifre. Un număr mic din două cifre.

Cu toate acestea, Jake intră în joc.

– Am onoarea, domnule Burkhart. Strânge mâna uriașă și puternică a celui din fața lui. Sunt Jake McCloud.

Bayer își lasă capul pe o parte, de parcă i s-ar fi pus un cârcel la gât.

– Jake McCloud. Cum i-am spus și soției dumneavoastră, am senzația că v-am mai întâlnit. Cu ani în urmă. Numele

dumneavoastră îmi sună cunoscut. O să-mi aduc aminte la un moment dat.

Jake nu l-a văzut în viața lui pe acest bărbat.

– În regulă, domnule Burkhart, zice el. Vă mulțumesc pentru sprijin!

Bayer Burkhart reține mâna lui Jake o clipă mai mult decât s-ar cuveni – Jake și-a dezvoltat un instinct măcar pentru atâta lucru –, continuând să-l privească într-un mod ciudat. Are impresia că-l știe de undeva. Toți vor să aibă o relație personală, Jake înțelege asta, dar ce naiba... Își retrage mâna.

Puțin mai târziu, în șirul de persoane apare o figură familiară, pe care Jake n-a mai văzut-o de mult timp. E Cody Mattis, tipul are a încercat să-i ofere lui Jake un post de promovare la NRA. Cody a avansat în ierarhia firmei. Acum, a ajuns pe locul doi sau trei.

Dar ce caută *aici?*

– Ce caută Coddy aici? o întreabă Jake pe Ursula. A vorbit în șoaptă, dar probabil că ea îi sesizează îngrijorarea. Doar n-ai... Ursula, sper că n-ai acceptat bani de la NRA.

Din moment ce Cody Mattis e aici, răspunsul nu poate fi decât afirmativ. Chiar dacă Ursula nu a acceptat bani direct de la NRA, tot a fost finanțată de vreo sursă de bani negri în cârdășie cu NRA. Din câte știe Jake, Bayer Burkhart e și el o sursă de bani negri.

– Vorbim mai târziu, spune Ursula.

„Mai târziu“ înseamnă acasă, la miezul nopții. Bess doarme, Prue a plecat acasă după o zi lungă. Jake intră în dormitorul cufundat în întuneric, unde Ursula se preface adormită.

– Campania ta a acceptat bani de la NRA? întreabă el.

– Mai lasă tonul ăsta moralist! răspunde ea. Doar ai mers la un interviu ca să lucrezi pentru ei.

– Asta s-a întâmplat acum zece ani, Ursula. Și nu m-am mai dus la interviu.

– Fiindcă ți-am spus eu să nu te duci, i-o întoarce Ursula.

– Nu, fiindcă mi-ai spus despre atentatul din Mulligan și fiindcă am făcut apel la simțul meu moral și am decis că nu vreau să am nimic de-a face cu promovarea armelor.

– Acum, chiar faci pe sfântul, ripostează Ursula.

– Cât ai luat de la ei?

– 700, răspunde ea, apoi, își drege glasul. 750.

750 000 de dolari.

– Ce le-ai promis în schimbul banilor, Ursula?

Ea oftează.

– Amândoi știm foarte bine că Indiana e unul dintre primele state americane. Locuitorii de aici își iubesc puștile. Tot ce le-am promis e că nu voi vota pentru confiscarea armelor sau pentru o legislație care să îngreuneze achiziționarea lor.

– Puști însemnând AR-15.

– Sunt puști de vânătoare, Jake, explică Ursula. Pentru curcani sălbatici, prepelițe, iepuri, urși...

– Dă-le banii înapoi!

– Nu pot, spune Ursula. Mi-au dat banii, eu i-am cheltuit și am câștigat alegerile. Nu pot să-i înapoiez ca pe un pulover care nu-mi mai place.

Jake înghite în sec. Este cu Ursula de aproape 30 de ani și ar fi crezut că știe totul despre ea. Se dovedește însă că nu o cunoaște absolut deloc.

– Cât despre incidentul cu focurile de armă din Mulligan, spune Jake. Puștiul ăla de 17 ani, Ursula, a cumpărat arma de la Walmart, și nimeni nu i-a cerut vreun act de identitate. Legislația armelor trebuie să fie mai aspră, să nu rămână aceeași și în nici un caz să devină mai permisibilă.

– Nu vrei să ne culcăm? întreabă ea.

– Dă-le banii înapoi! insistă Jake. Sau ne despărțim.

Ursula râde indulgent, ca un copil care își ține răsuflarea.

– Bine.

Jake se culcă în biroul lui. Se gândește la vâlva care se va stârni în media dacă o părăsește pe doamna senator Ursula de Gournsey din pricina unei decizii politice. Când Ursula a candidat pentru Congres, au făcut amândoi un pact conform căruia nu vor amesteca politica în căsnicia lor. Era clar că nu vor fi mereu de acord în toate. Politica cuprinde un număr atât de mare de probleme, încât e imposibil ca doi americani să aibă exact aceleași opinii. Fiecare are un ADN politic diferit, la fel ca ADN-ul biologic. Jake e de părere că problema controlului armelor e o chestiune importantă, care va lua amploare până când vor fi elaborate niște legi. E foarte posibil ca peste zece ani omoruri multiple ca acela din Mulligan să se întâmple în fiecare săptămână.

Ursula nu e de acord. Poate. Poate că ține cu votanții ei, care vânează. Sau poate e într-atât de ambițioasă încât acceptă orice finanțare i se oferă.

Asta înseamnă că Jake o va părăsi?

Nu.

Dar își dorește asta.

Vara #18: 2010

Despre ce vorbim în 2010? Cutremurul din Haiti. Mișcarea Thea Party. SeaWorld. Filmul Misiuni periculoase. *Deversarea de petrol din Golful Mexic. Elena Kagan. El Bulli. Rahm Emanuel. Politica privind serviciul militar al persoanelor non-heterosexuale. Operațiunea de salvare a minerilor din Chile. Alexander McQueen. Filmul* 127 de ore. *WikiLeaks. Leslie Knope, Ron Swanson, Chris Traeger, Tom Haverford, April, Andy și Ann Perkins. Melodia* I see you drivin' round town with the girl I love.

Pentru Mallory, momentele cele mai frumoase sunt cele dinaintea revederii cu Jake. E pe feribot. S-a urcat în avion. E pe drum. Jeepul lui închiriat gonește pe străduța fără nume către casa ei, stârnind un nor de praf și de nisip. Așteptarea e încântătoare. Ca o căpșună perfect coaptă, cufundată în ciocolată cu lapte topită. Ca un foc zdravăn într-o noapte geroasă. Ca un curcubeu dublu. Ca un val înspumat de culoare verde-albastră. Ca prima sorbitură de șampanie la gheață.

Pe urmă... Jake sosește, e aici. Se privesc în ochi. El coboară grăbit din mașină – fără să-și ia bagajul, o va face mai târziu –, o cuprinde în brațe, o saltă în aer, o lasă iarăși jos, îi ține obrazul în palme și o sărută.

„Oh, Doamne", își spune ea. „Te rog, oprește timpul."

Când pleacă Jake, totul se petrece invers. Cea mai cumplită durere pe care a trăit-o vreodată Mallory e să-l vadă îndepărtându-se la volanul mașinii, știind că-l va revedea abia după 362 de zile (ba chiar cu una în plus în anii bisecți).

Ce schimbări va aduce anul următor? Se va întâmpla ceva care să-l împiedice să vină?

*

Pe răvașul lui Mallory scrie: „O cunoștință din trecut îți va influența viața în viitorul apropiat".

Pe răvașul lui Jake stă scris: „Dacă oferi trandafiri unei vaci, nu te aștepta să fii apreciat".

Partea a treia

La 40 de ani

Vara #19: 2011

Despre ce vorbim în 2011? Forțele speciale SEAL Team Six. Osama bin Laden. Reforma pentru sănătate. Nicki Minaj. Scandalul din lumea fotbalului în statul Pennsylvania. Plafonarea datoriilor. Gabrielle Giffords. Cam Newton. Mișcarea Occupy Wall Street. Don și Betty Draper, Peggy, Roger și Joan. Acadele din blat de tort. Rory McIlroy și Eleven Madison Park. Anthony Weiner. Andy Rooney. Melodia Rolling in the Deep. *Steve Jobs. Filmul* Moneyball: Arta de a învinge.

La sfârșitul anului școlar, domnul Major anunță că liceul a primit o donație de bani considerabilă din partea unui anonim, bani cu care să fie premiați cei mai buni profesori. În fiecare septembrie va fi ales un profesor, care va primi un premiu în valoare de 750 000 de dolari bani gheață. În cazul lui Mallory, suma reprezintă cuantumul salariului ei actual. În cursul verii se va convoca un comitet format din părinți și alți membri ai comunității, iar câștigătorul va fi anunțat în prima săptămână de școală.

– Tu ai să câștigi primul premiu, spune Apple. Simt eu că așa va fi.

– Vezi ce cobești! comentează Mallory. Știu că sunt o profesoară bună. N-am nevoie să-mi confirme asta un străin.

– Dar nu ți-ar strica șaptezeci și cinci de mii, i-o întoarce Apple.

– Asta-i drept, încuviințează Mallory. Nu mi-ar strica deloc.

În Nantucket e o zi rece, ploioasă și cu vânt, iar acoperișul casei ei a început să curgă. A chemat un meșter pe nume G-Bow, care a descoperit că acoperișul e putrezit pe o zonă extinsă și că pe alocuri vântul a smuls șindrila. „E vorba despre o casă pe plajă, construită în 1940“, i-a spus G-Bow. „Acoperișul a fost probabil înlocuit prin anii ’70. E timpul să puneți unul nou.“

Mallory l-a întrebat cam cât ar costa lucrarea.

„Nu cine știe ce“, a fost răspunsul. „Între 40–45 000.“

Mallory a investit banii moșteniți de la mătușa Greta, dar a și intrat în ei pentru diverse îmbunătățiri aduse locuinței și ca să-și cumpere un jeep nou în locul mașinii K5, care se stricase la Eel Point cu o vară în urmă.

În principiu, ar avea bani să înlocuiască acoperișul, dar asta ar însemna să rămână cu fonduri extrem de limitate.

L-ar putea ruga pe Fray s-o ajute măcar cu parte din bani. Fray e foarte generos când vine vorba despre Link. Copilul nu duce lipsă de nimic, și Mallory știe că tot Fray îi va da și banii de colegiu. Dar nu e treaba lui s-o finanțeze pe Mallory. Ea e mama, custodia copilului îi revine ei în primul rând. Acoperișul cade în sarcina ei.

Kitty sau Senior?

Nu, niciodată.

Mallory e de părere că vestea despre premiul în bani e o cruzime. Acum, nu se mai poate gândi la altceva. Se întreabă cine face parte din comitet, poate părinții unor copii care i-au fost elevi? La drept vorbind, a fost profesoara tuturor și poate spune că cei mai mulți părinți o îndrăgesc. De Crăciun, Mallory primește cele mai multe daruri: brioșe cu dovleac, lumânări parfumate, sticle de vin, fulare tricotate, truse de cosmetice cu monogramă, fursecuri, fursecuri, fursecuri, cupoane pentru librăria Mitchells Book Corner, creme de mâini scumpe, decorațiuni de Crăciun, bomboane de ciocolată, mezeluri asortate. O parte dintre daruri sunt ca să-i câștige bunăvoința – Mallory scrie în jur de douăzeci și cinci de scrisori de recomandare pentru colegii în fiecare an –, dar cele mai multe sunt o dovadă de sinceră afecțiune și recunoștință. În meseria de profesor, la fel ca în viață, primești în măsura în care dăruiești.

Mallory trece în revistă posibilii rivali din competiția pentru premiu. Ar fi domnul Forsyth, care predă biologia. La aproape 70 de ani, e o legendă: toată lumea îl adoră. Într-un an, elevii și-au făcut tricouri cu mesajul: „RESPIRAȚIA ÎNSEAMNĂ ELIBERAREA ENERGIEI SUB FORMĂ DE ATP". Din punct de vedere sentimental, e favoritul tuturor.

Mai este Rich Bristol, profesorul de muzică și dirijorul formației corale Accidentals and Naturals. E tânăr, frumos, iar fetele de la cercul de teatru îl adoră. Prezența lui le face să le bubuie inima în piept, deși asta ar putea fi un contraargument. Apoi este Apple, dar ea e îndrumătoare, deci nu face obiectul premiului – ceea ce nu e drept, deși Mallory respiră cumva ușurată, și asta o face să se simtă vinovată ca prietenă și ca om. Chiar că nu merită premiul pentru excelență în activitatea de profesor.

Ba da, ba da, îl merită. Trebuie să gândească pozitiv. Una dintre spărturile din acoperiș e chiar deasupra patului lui Link.

Dacă va câștiga, își spune ea, va plăti pentru reparația acoperișului și va dona restul banilor Clubului de Fete și Băieți.

Numai că știe că nu-l va câștiga. Viața e mult prea imprevizibilă pentru o mamă singură și cu serviciu ca să se arate atât de generoasă.

Se gândește iar la Rich Bristol. Umblă zvonuri despre el și o elevă pe nume Danielle Stephens. Cineva a spus că sunt prea apropiați. A fost un semnal de alarmă. Mallory se gândește la al doilea ei an de învățământ și la incidentul cu Jeremiah Freehold. O străbate un fior. Pe atunci, era atât de tânără; acum, cu siguranță nu ar mai lua un elev în mașină, mai degrabă și-ar tăia o mână. Dar, la vremea aceea, o făcuse. Avusese aceeași atitudine pe care o are acum Rich Bristol, poate chiar mai rea. Oare își mai amintește lumea de Jeremiah? Va rămâne asta o pată pe reputația ei, o pată care nu se va șterge niciodată?

Apple e invitată să prezideze comitetul. Nu are putere de decizie, dar va fi prezentă la toate întrunirile. Va ști cine sunt favoriții. Cunoaște numele membrilor comitetului.

– Nu pot să-ți spun nimic, o anunță ea pe Mallory. N-ar fi trebuit să-ți spun nici măcar că sunt președintă.

– Nu vreau să știu decât un singur lucru, o roagă Mallory. Doamna Freehold e în comitet?

Apple trage aer în piept, și Mallory simte cum i se strânge inima.

– Nu, răspunde Apple.

Link are acum zece ani și e destul de mare ca să petreacă toată luna august în Vermont cu Fray și Anna. Fray locuiește lângă lacul Champlain. Are o barcă cu motor, așa că el și Link fac schi nautic și pescuiesc păstrăvi. Merg pe munte cu bicicleta. Fac focul și gătesc în aer liber. Lui Link îi plac grozav de mult verile în Vermont, numai că cea de acum e ultima. Toamna aceasta Fray își lansează brandul de cafea Frayed Edge, așa că se va muta la Seattle împreună cu Anna.

Link e un copil adaptabil. Știe că anul acesta trebuie să profite din plin de vacanța în Vermont și e nerăbdător să-și viziteze tatăl și pe Anna la Seattle. Acolo, se găsesc Space Needle, piața Pike Place și echipa Seahawks!

Mallory presupune că Link se va obișnui să călătorească cu avionul la asemenea distanță. Probabil că Fray îi va lua bilet la clasa întâi, asta până când Fray își va cumpăra un avion personal. Iar Mallory își bate capul cum să-și înlocuiască acoperișul...

Obsesia ei pentru acoperiș, pentru premiu și pentru faptul că Link va zbura la Seattle cu un avion Gulfstream are o singură parte bună: face ca vara să treacă foarte repede. Mai e puțin până la Ziua Muncii, și Mallory își jură să nu se mai gândească la acoperiș cât timp va fi cu Jake. Să nu se mai gândească la nimic.

E vineri seară, 2 septembrie 2011. Hamburgerii sunt în frigider, acoperiți cu o folie de plastic. Porumbul e gata curățat, roșiile tăiate felii și stropite cu oțet balsamic, cărbunii pentru grătar sunt portocalii, cu marginile înnegrite. Hortensiile – anul acesta au fost trei, tufele au înflorit târziu, din pricina primăverii reci și umede – stau în vază, alături de o lumânare decorativă.

– Anul acesta putem avea mai multe lumânări? întreabă Jake. Mi-a cam slăbit vederea.

De fiecare dată au mult de povestit despre ce s-a mai întâmplat într-un an întreg. De unde să înceapă?

– Ce mai face Leland? întreabă Jake.
– Nu prea bine, răspunde Mallory.
După despărțirea de Fifi, Leland s-a mutat în Brooklyn, într-un cartier numit Williamsburg, unde proprietățile sunt aproape la fel de scumpe ca în Manhattan. Lui Mallory nu-i vine să creadă și nu și-o poate imagina pe Leland trăind în afara metropolei. În 1993 nu găseai nici măcar taxiuri care să te ducă în Brooklyn. Acum însă, Brooklynul e mai stilat: oamenii au înclinații artistice și liberale, iar restaurantele sunt incredibil de bune. Totuși, deși Leland are prieteni și o comunitate, îi lipsește mult Fifi. Leland a plecat în cele din urmă de la *Bard and Scribe* și și-a deschis un blog denumit *Scrisoarea lui Leland*, destinat „femeilor puternice și independente între 18 și 98 de ani". Are cincizeci și un de mii de membri înscriși și douăzeci și două de reclame. Chiar și așa, încă nu câștigă suficient cât să se întrețină, astfel încât lucrează și ca director al unui curs de vară oferit de Universitatea din New York.
– Are o nouă iubită? întreabă Jake. Sau vreun iubit?
– I-aș dori să aibă, răspunde Mallory. Un iubit sau o iubită ori și una, și alta, nu contează. Îmi fac griji pentru ea.
– Nu m-am mai văzut cu fratele tău de la nuntă, spune Jake. Când îi telefonez, îmi răspunde foarte amabil, dar nu are niciodată timp să ne întâlnim să bem ceva.
– E logodit, spune Mallory. Clatină din cap. Cu o femeie pe care a cunoscut-o pe site-ul de întâlniri *Match.com*. O cheamă Tammy. E divorțată și are trei copii.
– Crezi că va dura relația asta?
– Mm... nu? spune Mallory. Deși în privința nunții măcar fac ce trebuie, fug împreună. Se vor căsători în Tortola.
– Ca să nu te mai văd flirtând cu Brian de la Brookings?
Mallory nu-și poate ascunde zâmbetul. Bietul Brian era topit după ea, iar ea îl suportase doar ca să-l facă gelos pe Jake.
– Ca să nu te mai văd nici eu cu UDG, spune Mallory.
– Fir-ar să fie! exclamă Jake. De ce naiba nu m-am însurat cu tine încă din prima vară?
– Să nu vorbim despre asta tocmai astă-seară, dragul meu. Mai bine să privim cum apune soarele.
După ce au făcut dragoste, Jake s-a dus să înoate, ca de obicei, și acum are pe el doar o pereche de boxeri. Mallory observă că musculatura i s-a mai lăsat puțin, că a început să

pună ceva grăsime pe talie. Părul lui castaniu-închis are șuvițe argintii. Mallory și-l amintește exact cum era în vara în care l-a întâlnit pentru prima oară. Acum, îl iubește și mai mult: pentru vârsta lui, pentru șuvițele cărunte, pentru ridurile din jurul ochilor și al gurii atunci când zâmbește. Se întâlnesc de șaisprezece ani, fără nici o întrerupere. Au fost teribil de norocoși.

Soarele se scufundă în ocean. Jake pune hamburgerii pe grătar. Din combina muzicală răsună vocea lui Cat Stevens cu melodia *Hard Headed Woman*. Mallory a început să-i pună acest CD lui Link. Copilului îi place muzica preferată a lui Mallory – Cat Stevens, R.E.M., World Party –, dar și Nirvana, Pearl Jim și Soundgarden, care îi plac lui Fray. Din punct de vedere muzical, e un bărbat de 40 de ani prins în trupul unui puști de zece.

Mallory aprinde lumânările: trei decorative și două mai înalte, puse într-un sfeșnic.

– Dar tu? întreabă Jake. Cum mai e la școală?

Mallory decide să nu-i povestească despre premiu, fiindcă astfel s-ar ajunge la o discuție despre acoperiș.

– La fel ca relația noastră, spune ea, privindu-l în ochi.

E aici, e aici în fața ei, la masa îngustă și lungă. Diseară se va cuibări în pat alături de el, se va trezi lângă el mâine-dimineață. Ca într-un basm. Ca în jocul „Ce ți-ai dori mai mult?“ Ți-ai dori să ai numai trei zile de fericire absolută sau o relație trainică, dar plicticoasă, pe toată durata anului? Mallory ar alege fără să clipească relația cu Jake.

– În fiecare an îmi spun că nu poate fi mai frumos decât în anul care a trecut și de fiecare dată e mult mai bine.

Jake îi trimite o sărutare din vârful degetelor.

– Anul trecut, am avut o elevă cum se întâmplă doar o dată în viață, spune Mallory. Abigail Stewart.

Mallory se ridică să aducă o copie a povestirii pe care i-a predat-o Abby ca lucrare de sfârșit de an. E despre o fată de 17 ani care se întâlnește cu un băiat dintr-o formație obscură. Se întâmplă că ea rămâne însărcinată tocmai când cariera lui ia avânt. Povestirea e atât de bine scrisă, încât la început Mallory s-a temut ca nu cumva Abby s-o fi plagiat. A căutat pe internet și, din fericire, nu a găsit nimic asemănător. Stilul e similar cu cel din alte lucrări ale lui Abby: proaspăt, îndrăzneț, ireverențios și inteligent-inteligent-inteligent.

– Am să-ți citesc doar primul paragraf, spune Mallory.

Îi place mult cum Jake își sprijină bărbia în pumn și o privește lung în timp ce citește, îi place chipul lui la lumina lumânărilor.

– Citește mai departe, o îndeamnă el după primul paragraf.

Mallory îi citește primele trei pagini, apoi, se oprește, fiindcă se răcește mâncarea.

– Poți termina singur povestirea diseară, în pat, spune ea.

În tot acest timp, Jake a stat cu piciorul lipit de gamba ei. Amândoi încearcă să se atingă în toate felurile posibile, oricând și oricum.

El e aici, e aici.

– În pat, am să fiu prea ocupat cu altceva ca să citesc, spune Jake.

– Zău? comentează Mallory.

– Da, întărește el, și nu e nevoie de mai mult.

Se ridică amândoi și se duc în dormitor, fără să le mai pese de mâncare sau de povestirea excelentă a lui Abby.

De mult nu se mai duc la Chicken Box. E prea mare riscul ca Jake să dea nas în nas cu vreo persoană cunoscută. După ce fac dragoste, ațipesc amândoi, cum au făcut și în anii precedenți, apoi, se trezesc pe la două sau trei noaptea, ca să devoreze hamburgeri reci.

Mallory visează vechea ei bicicletă cu zece viteze. I-a căzut lanțul, și Mallory se tot căznește să-l pună la loc – treabă teribil de murdară; acum, e mânjită pe amândouă mâinile de vaselină, amestecată cu nisipul și praful străduței fără nume.

– Mal...

Glasul lui Jake o trezește din vis. Uneori, visează că Jake e în pat lângă ea chiar și atunci când nu e și trăiește o dezamăgire cruntă când se trezește singură. Acum însă, când deschide ochii, Jake e aici, cu trupul lui cald lipit de al ei. Îi vede țepii argintii din barbă. Deodată, Jake se ridică în capul oaselor, atent, încordat din tot corpul.

– Ție nu-ți miroase a fum?

„Ba da“, își spune ea. Poate miros de grătar, care a pătruns prin fereastra deschisă. În clipa următoare, începe să sune alarma de incendiu. „Lumânările!“ îi fulgeră prin gând lui Mallory. Jake își trage repede boxerii pe el și dă fuga în living cu o pătură în brațe. Masa cea lungă e în flăcări: paginile scrise

de Abby, fața de masă, Mallory nu mai vede altceva din pricina fumului. Jake aruncă pătura peste masă, iar Mallory înșfacă oala cu apă în care a fiert porumbul și varsă apa peste pătură. Se aude pleoscăit de apă, picături care se preling, un sfârâit, după care rămân fumul și un miros de plastic topit, lemn ars și porumb. Mallory tremură din toate încheieturile. Alarma de incendiu sună în continuare, de parcă le-ar striga: „Cum ați putut lăsa să se întâmple așa ceva?“ Mallory umple din nou oala cu apă.

– S-a stins, spune Jake. Mal, focul s-a stins.

Amândoi aud sirenele în același timp, și dintr-odată sunt catapultați din nou în 1993, pe plajă, strigând numele lui Fray.

Mallory aude voci, apoi, o ușă de autocamion care se trântește.

– Ascunde-te în dormitor! îi spune ea lui Jake.

– Glumești? ripostează Jake. Nu mă ascund nicăieri. Du-te și te îmbracă!

Mallory e în pielea goală. Nici măcar nu și-a dat seama. Ia repede un halat agățat pe ușa de la baie și abia apucă să-i lege cordonul, că ușa de la intrare se dă de perete. Trei pompieri în uniforme negre și căști pe cap dau buzna înăuntru. Mallory îi cunoaște: Mick Hanley, Tommy Robinson și... JD.

JD o vede pe Mallory, apoi, dă cu ochii de masa care fumegă și de pe care încă picură apă.

– Slavă Domnului că ești bine! spune el. Firma care ți-a montat alarma a conectat-o la stația noastră.

Da, Fray a insistat asupra acestui lucru. Pompierii au mai venit la ea de două ori. O dată fiindcă prăjea costiță, altă dată când Mallory rumenea semințe de pin pentru o salată și le uitase pe foc. După incidentul cu semințele de pin, Mallory își cumpărase o hotă cu un ventilator de mare putere.

– L-l-lumânările..., se bâlbâie Mallory. Probabil s-a răsturnat una dintre ele.

Se gândește la lumânările înalte, subțiri și elegante puse în sfeșnicul de argint pe care i l-a dăruit Cooper de Crăciun cu un an în urmă (Mallory bănuiește că fratele ei l-a primit la rândul lui ca dar de nuntă). Poate că una dintre lumânări nu era bine înfiptă în sfeșnic și căzuse peste paginile cu povestirea.

– Fiul tău e acasă? întreabă JD.

Se uită în jurul lui și dă cu ochii de Jake. Mallory își șterge ochii de lacrimi și de fum. Mick deschide ușa de la verandă, și

în casă pătrunde un binevenit val de aer proaspăt.

– Salut! spune Jake.

Are pe el doar boxerii, așa că e limpede ce se întâmplă.

„Te implor, nu-ți spune numele!“ îl roagă Mallory în gând.

Și așa e foarte rău că a venit JD și iată de ce. La începutul lui iulie, Mallory se dusese la o petrecere de absolvire la Corazon del Mar, dată de Abby Stewart, care urma să plece la colegiul Sarah Lawrence. Acolo, îl întâlnise pe JD. JD se despărțise de Tonya Sohn cu mult timp în urmă și era știut drept un burlac înrăit. Cu toate că Mallory era încă supărată pe el fiindcă răspândise zvonurile acelea oribile despre ea și Jeremiah Freehold, timpul (și paharele de margarita) își făcuse efectul, astfel că Mallory și JD reușiseră să stea de vorbă, la început politicos, apoi, afectuos. JD își ceruse scuze pentru vorbele urâte pe care i le adresase taximetristului lor din Puerto Rico – „Ai venit într-o vacanță pentru copii din familii defavorizate?“– și pe care Mallory se străduise din răsputeri să le uite. JD îi povestise că tot departamentul de pompieri mergea la niște cursuri de sensibilizare, așa că acum avea o cu totul altă atitudine. „Am evoluat, dacă vrei să știi.“ Mallory recunoaște că dorise să lase în urmă amintirile urâte și să aibă o relație frumoasă cu JD. Era o insulă prea mică pentru resentimente. Pe măsură ce treceau orele, se trezise vechea afecțiune și dispăruse rațiunea. În cele din urmă, Mallory se dusese acasă la JD și se culcase cu el. La vremea aceea, i se păruse ceva lipsit de importanță, ba poate chiar plăcut. Mallory luase totul drept distracție. Plecase de la JD la miezul nopții, ca bona să poată merge și ea acasă, iar, când JD o sunase a doua zi ca s-o întrebe dacă voia să ia micul-dejun împreună la Black-Eyed Susan, își dăduse, în sfârșit, seama de greșeală. Vrând să-și facă viața mai frumoasă, de fapt, și-o complicase.

Nu se poate, JD, îi spusese ea.

De ce nu? întrebase el.

Fiindcă nu se poate. Iartă-mă, n-am vrut să interpretezi greșit.

JD îi trântise telefonul, bineînțeles că i-l trântise. Procedase așa pentru că ăsta era felul lui. Mallory nu-l mai văzuse de atunci.

*

– Salut! spune și JD.

Tonul lui e binevoitor, ba chiar amical. Îi strânge mâna lui Jake. Mallory își spune că doar joacă teatru.

– Eu sunt JD. Îmi amintesc de dumneata de... ehei... de cu mulți ani în urmă, când v-a dispărut prietenul.

Jake încuviințează încet din cap. Probabil înțelege că îl are în fața lui pe tipul cu care s-a întâlnit Mallory un timp. Mallory nu i-a povestit lui Jake prea multe despre el, deși ar fi trebuit – ar fi trebuit! –, astfel ca Jake să-și poată ști ce individ periculos este JD.

– Numai că nu mai țin minte cum te cheamă, spune JD.

– Jake, răspunde el.

(Mallory închide ochii. „Aici, se termină totul", își spune ea.)

– Mă cheamă Jake.

JD încuviințează din cap. Nu-i cere să-și spună și numele de familie.

– Cel mai sigur e să ducem masa afară, pe plajă, i se adresează el lui Mallory. Mâine, când vă mai veniți în fire, vă puteți gândi ce să faceți cu ea.

– Okay, spune Mallory.

– Probabil nu mai e bună de nimic, continuă JD. Mare păcat! Mă leagă de ea niște amintiri frumoase.

Chicotește într-un fel care să dea de înțeles că făcuse *sex* cu Mallory pe masă – chiar dacă făcuseră, nu fusese nimic memorabil –, dar lui Mallory puțin îi pasă. Jake se duce să-și tragă pe el un șort și o cămașă. Mick, Tommy și JD scot masa pe ușă, apoi, pe verandă și o așază pe nisip.

(În ciuda faptului că a avut loc un incendiu, și orice incendiu e un lucru grav, mai ales într-o cutioară de lemn cum e căsuța asta, lui Mick Hanley îi vine să râdă. Când JD văzuse de la ce adresă suna alarma, sărise în picioare și-i strigase lui Mick să se grăbească *dracului*, deși Mick avea pantalonii pe el și JD și-i trăsese doar pe un picior. E vorba despre *iubita* lui din Miacomet, îi spusese JD, Mallory Blessing, îi luase foc casa. Mick își amintea că JD și Mallory se despărțiseră încă din anii '90, dar, în definitiv, ce știa el? Acum, când intrase în casă și o găsise aproape în pielea goală împreună cu un tip... ei bine, se pare că până la urmă *nu* era iubita lui JD, asta cu siguranță, sau poate nu *doar* iubita lui JD, iar Mick își pune în gând să-l sâcâie pe JD pe tema asta tot drumul înapoi până la stație.)

Premiul de excelență îi e acordat lui Bill Forsyth. Anunțul este făcut în plen, în după-amiaza primei zile de școală, și elevii sunt în culmea fericirii. Din punct de vedere sentimental, este o decizie bună. Bill se va pensiona în acest an, după patruzeci și patru de ani de când predă la liceul din Nantucket. A fost alegerea corectă, unica posibilă, își spune Mallory. Bill Forsyth predă aici încă dinainte să se nască Mallory. Și totuși, angoasa care o cuprinde face să-i țiuie urechile. Se străduiește să se calmeze: e sănătoasă, Link e și el sănătos. S-a întors acasă luni suplu și bronzat, cu părul decolorat de soare, îmbrăcat într-un tricou cu emblema formației Drank, unde cântase cândva Anna. Link și-a descoperit o nouă pasiune pentru pictura impresionistă. Anna are o diplomă în istoria artei la Universitatea Bennington și vara aceasta l-a învățat pe Link despre Renoir, Degas, Monet, Manet și despre preferatul lui, Camille Pissarro. Link a adus ilustrate cu reproduceri ale picturilor, pe care i le arată lui Mallory de cum ajunge acasă.

Mallory are în bancă bani pentru acoperiș și, dacă ezită să-l înlocuiască pe tot odată, îl poate înlocui treptat. Poate începe toamna asta cu jumătatea care curge peste patul lui Link, ca, apoi, să termine restul vara următoare. Mulți dintre părinții elevilor ei și-au luat două sau trei slujbe doar ca să poată plăti chiria sau o ipotecă, așa că Mallory nu are motive să se plângă. În definitiv, masa cea lungă și îngustă nici nu trebuie înlocuită, ci doar șlefuită și lăcuită din nou.

Totul e bine. Și ea e bine. Va înlocui tot acoperișul. Poate oricând să mai câștige bani. Dacă va fi vreodată la ananghie, va apela la Fray. Mai degrabă ar trebui s-o preocupe că Link vine acasă atât de schimbat la fiecare sfârșit de vară, schimbat de Fray și Anna.

Sau poate ar trebui să le fie recunoscătoare pentru asta. Nici ea nu știe.

După ultimul clopoțel, Apple o prinde pe Mallory de mână.

– Mare porcărie!

– Ce anume? întreabă Mallory.

– Nu mai spune asta!

– Cui să spun? întreabă Mallory.

Ea și Apple au reușit să evite multe dintre politicile liceului tocmai fiindcă au ales să-și facă una alteia confidențe.

– Mi-e drag Bill Forsyth, la fel cum ți-e și ție, spune Apple. E un profesor bun. Dar de patruzeci și patru de ani folosește la lecții aceleași notițe.

– Păi... biologia nu se schimbă, spune Mallory.

– Biologia e știință, nu artă, continuă Apple. Își prinde fruntea între degete, așa cum face când nu poate să-și adune gândurile. Apoi, coboară glasul. Ar fi trebuit să câștigi tu premiul. Până la ultima întrunire, tu erai favorita. Probabil s-a întâmplat ceva. Cineva s-a răzgândit.

Mallory e tentată s-o întrebe dacă verișoara lui JD, Tracey de la urgențe, sau cumnata lui, Brenda, care are cinci copii la școală, au făcut parte din comitet, dar nu-i folosește la nimic să afle pe cine a întors JD împotriva ei.

– Nu-i sfârșitul lumii, spune Mallory.

Sfârșitul lumii ar fi fost ca Jake să spună „Jake McCloud“, și apoi JD să-i caute numele pe Google.

– Nu-i nimic, crede-mă.

Vara # 20: 2012

Despre ce vorbim în 2012? Familia Kardashian. Whitney Houston. Joe Paterno. Uber and Lyft. Echipa Kentucky Wildcats. Trayvon Martin. Lance Armstrong. Walter White, Skyler, Jesse și Gus. Boala vacii nebune. Zumba. Focurile de armă din cinematograful Aurora. Instagram. Sandy Hook. Uraganul Sandy. Noma. Banca Barclay's. LeBron James. Filmul Scenariu pentru happy-end. *Playbook. Kale. Jimmy Kimmel. Melodia* We are never, ever, ever getting back together.

Toți cunoscuții lui Jake sunt pe Facebook. În ultima vreme, s-a întors de trei ori în biroul lui de la fundație după masa de prânz și de fiecare dată și-a găsit asistenta, pe Sara, privind fascinată monitorul calculatorului: like-uri, taguri, share. Când Jake își drege glasul – fundația are reguli despre utilizarea calculatoarelor pentru probleme personale, regulă pe care e clar că nu o ia nimeni în seamă –, Sara ridică ochii spre el și spune:

– Nu mă pot abține. Ca și cum aș sta pe nisipuri mișcătoare. Pur și simplu, mă scufund din ce în ce mai mult.

Dacă nu-i poți învinge, alătură-te lor.

Jake o roagă pe Sara să-i arate cum funcționează Facebook. Își deschide pagina pe laptop, și ea îl ajută să-și creeze un cont, folosind fotografia oficială de la fundație.

– E plicticoasă și oficială, spune ea. Cei mai mulți pun poze cu familia la schi sau la Disneyland.

– La Disneyland? se miră Jake.

– Vreți să puneți o poză cu dumneavoastră și cu Ursula? întreabă Sara.

– Nu-i o idee bună.

– Atunci cu Bess?

– Mai bine nu, spune Jake.

Ceea ce nu-i spune Sarei e că vrea un cont pe Facebook doar ca să caute diverse persoane. Nu la asta folosește Facebook? Ca să iei legătura cu oameni din trecut?

(Sara își ascunde cu greu dezamăgirea văzând că Jake insistă să-și pună poza oficială ca fotografie de profil și că refuză orice cover photo. Atunci, de ce își mai bate capul? La secțiunea „Despre“, Jake îi dă voie să menționeze numele postului – ce plicticos! –, apoi, școlile absolvite: Universitatea Johns Hopkins, liceul John Adams, școala South Bend, Indiana și frăția Phi Gamma Delta. Îi dă voie Sarei să scrie „căsătorit“ la „starea civilă“, dar nu adaugă numele soției, ceea ce Sara cumva înțelege. Îi arată apoi cum să încarce fotografii, în caz că ar dori vreodată.

– Și acum, trimiteți cereri de prietenie, îi spune ea.

– Îți dai seama ce jalnic sună asta? întreabă Jake. Cereri de prietenie? Credeam că pot pur și simplu să adaug pe listă persoanele pe care le cunosc.

– Trebuie să trimiteți o cerere de prietenie, pe care ei o acceptă sau o refuză, îi explică Sara.

Nici un om în toate mințile nu ar refuza o cerere de prietenie venită de la Jake McCloud. În ce o privește pe Sara, alta e situația. Un fost prieten a refuzat-o, altul nu s-a decis dacă să accepte sau nu, așa că, în cazul lui Frank Bardino, Sara se găsește într-o situație incertă.

– Mulțumesc, Sara! îi spune Jake. Dacă mai am întrebări, am să apelez la tine.

– Succes! îi urează Sara. După părerea ei, faptul că Jake și-a făcut cont pe Facebook e un progres, fiindcă acum o va înțelege de ce nu pleacă din birou în pauza de masă. Vă trimit imediat cerere de prietenie.

– Îmi trimiți cerere de prietenie? repetă Jake. De ce? Doar ne vedem în fiecare zi. Lucrezi la zece metri de mine.

– Rețelele sociale sunt un univers paralel, răspunde Sara.

Jake o privește fără să înțeleagă.

Sara se înapoiază la biroul ei și trimite o cerere de prietenie spre contul nou creat al lui Jake McCloud. Va fi prima lui prietenă.

El acceptă. Nu-i chiar așa neajutorat.

Jake stă aproape o oră pe Facebook. Vede cât e de ușor să te pierzi în acest vârtej. Dă clic pe frăția Phi Gamma Delta, și în fața ochilor îi apar nume la care nu s-a mai gândit de ani întregi. La fel se întâmplă și cu pagina Universității Johns Hopkins. Și cu liceul John Adams. Și cu școala din South Bend. Ca să vezi! Mama lui Jake, doamna doctor Liz McCloud, e pe Facebook. Cum de găsește timp, *ea* care e atât de ocupată?

Jake îi trimite cerere de prietenie. Propriei lui mame! I se pare de-a dreptul bizar.

Tatăl lui, doctorul Alec McCloud, nu e pe Facebook.

Jake se uită dacă Ursula are și ea cont. *Cu siguranță* e mult prea ocupată pentru asemenea prostii. Da, corect... Dar iată că apare o pagină cu Ursula de Gournsey, senator de Indiana, pe care o poate „Urmări“, primind astfel „Ultimele știri“ despre munca Ursulei în folosul locuitorilor din Indiana. Oare îl interesează?

Nu, deloc.

Jake îi trimite cerere de prietenie lui Cooper Blessing și, cu ocazia asta, și noii soții a lui Cooper, Tammy Pfeiffer Blessing. (Oare merită? se întreabă Jake. Sau și cu Tammy se va întâmpla ce s-a întâmplat cu primele trei neveste?) Reușește să acceseze lista de „prieteni“ a lui Coop, dând astfel peste alți câțiva membri ai frăției, precum și de Stacey Patterson de la colegiul Goucher – de ce nu? – și de Frazier Dooley, care are o pagină personală și una pentru brandul de cafea Frayed Edge. Cafeaua are o pagină Facebook separată? Jake decide să nu se uite pe această pagină, deși merge adeseori la cafeneaua Frayed Edge din Dupont Circle. Îi trimite cerere de prietenie lui Katherine „Kitty“ Duvall Blessing. Coop e prieten cu propria lui mamă, probabil că așa e moda. (Acum, moda e să spui că așa e moda, l-a informat pe Jake fetița lui de 12 ani, Bess.)

Oare Bess o fi pe Facebook?

Nu, slavă Domnului! Și dacă Jake va avea un cuvânt de spus, fiica lui nici nu va avea voie să-și facă cont până va împlini 30 de ani. Ce pierdere de timp!

Într-adevăr, e pierdere de timp, mai ales că lui Jake i-a luat atât de mult ca să ajungă la motivul real pentru care și-a creat un cont.

Evident, Mallory.

E prietenă cu Coop, Kitty și Fray. Jake dă clic pe numele ei, și chipul lui Mallory îi umple monitorul ca prin farmec. Mai că... mai că... mai că îi vine să trântească iute capacul laptopului, fiindcă i se pare ireal. Poza ei de profil e făcută pe o latură a verandei din fața casei. Soarele la asfințit îi scaldă obrazul într-o lumină aurie. Are părul prins într-un coc neglijent, și Jake îi poate vedea pistruii, precum și câteva riduri. În mintea lui, Mallory are tot 24 de ani, dar în fotografia asta aproape că își arată vârsta. E îmbrăcată într-un tricou bleumarin cu glugă, care îi dă un aer oarecum masculin, și Jake se întreabă dacă Mallory are pe cineva. Bineînțeles, se întreabă și cine i-a făcut fotografia, în care apare atât de gânditoare și de visătoare. Oare cum ar putea afla?

Pe ecran îi apare o notificare: „Carla Frick v-a trimis o cerere de prietenie".

Carla Frick, care a prezidat evenimentul din Phoenix, l-a descoperit *deja?* E pe Facebook de doar șaizeci de secunde.

Jake se simte expus, dar acceptă cererea de prietenie și aproape în aceeași clipă primește notificări că Frazier Dooley și Kitty au acceptat cererile lui.

Jake râde. Frazier conduce un imperiu al cafelei, iar mama lui e medic obstetrician. Ce naiba se întâmplă aici? Adică, între două histerectomii, Liz McCloud intră pe Facebook? Iar Fray acceptă cereri de prietenie în timp ce supraveghează munca a mii de angajați?

Se pare că da.

Stacey Patterson acceptă și ea cererea lui Jake.

De-a dreptul straniu. Oare Mallory își va da seama că Jake s-a uitat la pagina ei, ca și cum ar urmări-o din umbră? Ar trebui să iasă de pe pagină, dar nu se îndură. Privește cu atenție fundalul din fotografie. Este o priveliște cu lacul Miacomet.

Cum Jake știe ce anume caută, zărește și caiacul lui Mallory răsturnat pe plaja îngustă.

Peste unsprezece săptămâni și trei zile, va vâsli în caiac.

Oare ar trebui să se uite la fotografiile postate de Mallory? Îi este teamă... dacă găsește vreuna în care Mallory apare alături de alt bărbat? Așa ceva i-ar strica ziua... i-ar strica săptămâna, i-ar strica viața. Până la urmă, curiozitatea învinge, și Jake începe să scroleze fotografiile.

Nu sunt decât două. Una cu Link în echipament de baseball, sprijinit de bâtă. Dedesubt scrie: „A intrat în echipa de elită a jucătorilor de zece ani!“ Cealaltă fotografie îi arată pe Mallory și Link împreună cu un cuplu afro-american și cei doi băieței ai lor în fața Morii de Vânt. Jake știe că e vorba despre Hugo și Apple, cei mai buni prieteni ai lui Mallory, și despre cei doi fii ai lor, Caleb și Lucas.

Jake răsuflă ușurat. Oare Mallory e de curând pe Facebook, la fel ca el? Constată că ea are deja nouăzeci și șapte de prieteni și trece în revistă lista lor. Sunt câteva nume pe care nu le recunoaște, dar pe altele le știe: Leland Gladstone, Fiella Roget, domnul Major. Jake vede și un anume Scott Fulton. E tipul cu care a fost Mallory și care era la un pas de a o cere în căsătorie. Jake e cât pe ce să dea clic pe numele Scott Fulton, dar își vine în fire, zicându-și: „Ce naiba, omule? Ajunge!“

Katherine „Kitty“ Duvall Blessing i-a acceptat cererea de prietenie. Acum, Jake e prieten pe Facebook cu Kitty. Oare ce va spune Mallory?

Se întreabă dacă fratele ei îi va accepta sau îi va refuza cererea de prietenie. Dacă o acceptă, asta înseamnă că totul e bine între ei? Iar, dacă refuză, înseamnă că relația lor e iremediabil compromisă?

Jake trece cu mouse-ul peste butonul albastru de pe pagina lui Mallory, unde scrie „Adaugă la prieteni“. S-o adauge la lista de prieteni? Rețelele sociale sunt un univers paralel, așa cum i-a spus Sara, și într-un univers paralel ar fi perfect normal ca Jake și Mallory să fie prieteni.

Mallory o să-l strângă de gât, se gândește el. Cu siguranță îi va respinge cererea.

Închide Facebookul și își pune laptopul în husa lui.

Mai târziu, când pleacă spre casă, Jake se oprește lângă biroul Sarei.

– Mulțumesc pentru ajutorul pe care mi l-ai dat azi. Cu Facebook.

– Să fiți cu băgare de seamă, spune ea. E ca un drog.

Pe 31 august 2012, Jake ia o cursă aeriană directă între Washington și Nantucket. Evident, e riscant, în avion ar putea întâlni persoane cunoscute, dar e convenabil. Zborul durează nouăzeci de minute cu totul, apoi, Jake închiriază un jeep, cu care ajunge pe străduța fără nume. Are senzația că se întoarce acasă.

Vineri seară: hamburgeri, porumb, roșii, Cat Stevens, lumânări pe care le sting cu degetele umezite, apoi, le verifică de încă două sau trei ori înainte să meargă în dormitor.

Masa cea îngustă arată ca nouă, își spune Jake.

Sâmbătă dimineață merg cu caiacul, iar lacul e exact așa cum și l-a imaginat Jake. Văd chiar și o pereche de lebede. Vâslesc mult spre interiorul insulei, apoi, fac cale întoarsă. Pe drumul de întoarcere, văd o femeie cu un băiețel care stă cu picioarele înfipte în mâl și pescuiește. Mallory le face cu mâna și le strigă „Bună dimineața!" Jake aruncă o privire spre ei și observă că femeia îl privește lung.

Se apleacă pe locul lui, și caiacul se clatină. Femeia e Stacey Patterson de la Goucher, fosta iubită a lui Coop.

– Jake? exclamă ea. Jake McCloud?

– Du-te, du-te, du-te! îi șoptește Jake.

Dar Mallory nu are nevoie de îndemnul lui, vâslește cu mișcări rapide și puternice, reușind totuși să păstreze o atitudine indiferentă.

Jake aude vocea băiețelului:

– Cine era, mami?

– Cred că nimeni, răspunde Stacey. Hai să ne vedem de pescuitul nostru.

*

Au fost cât pe ce. Se înapoiază acasă, și Jake îi spune lui Mallory că femeia era Stacey de la colegiul Goucher. „Ții minte că ne-am întâlnit în seara aia la PJ?" Da, desigur, Mallory își amintește bine. Tac amândoi câteva secunde, gândindu-se la aceleași două lucruri.

Dacă nu s-ar fi îndepărtat în grabă, ar fi ieșit foarte rău.

Mare mirare că nu s-a întâmplat chiar mai demult așa ceva.

Dat fiind că tocmai au evitat o întâlnire dezastruoasă cu Stacey Patterson, decid amândoi că e mai bine ca Mallory să meargă singură la pescărie ca să cumpere homari. Cât timp e plecată, Jake îi simte acut lipsa, deși astfel are ocazia să mai arunce o privire prin locuință fără să-l vadă nimeni. Ar putea face asta și când Mallory pleacă să alerge dimineața, dar, de obicei, doarme cu obrazul afundat în perna ei, ca să-i respire mirosul. Motivul pentru care vine pe insula Nantucket an de an e pur și simplu ca s-o vadă pe Mallory, dar sunt și alte lucruri pe care le îndrăgește în acest weekend, între care faptul că are parte de trei zile fără un program anume. Fără ședințe, fără telefoane, fără agende, fără petreceri, fără prânzuri, fără să fie nevoie să-și ducă sau să-și aducă fetița de la școală. El și Mallory au niște lucruri pe care le fac de fiecare dată, dar s-au mai adaptat odată cu vârsta și cu împrejurările. Poate și ea se simte la fel de pierdută că trebuie să meargă singură la pescărie cum se simte și el rămânând acasă, dar Mallory înțelege. Și ea ține la fel de mult să nu le afle nimeni secretul. Alături de ea, Jake se simte în siguranță.

Jake își „vâră nasul" prin casă, adică se uită la cărțile de pe noptiera ei – *The Paris Wife*, *State of Wonder* –, după care deschide șifonierul și-i privește hainele. Scoate din dulap o bluză, apoi, o rochie. Și-o imaginează îmbrăcată cu ele când merge la școală. Probabil toți elevii sunt îndrăgostiți de ea. Jake nu concepe că s-ar putea altfel. Cu o seară în urmă, a întrebat-o dacă în viața ei există vreun bărbat, dar nu i-a spus că văzuse poza de pe Facebook în care era îmbrăcată cu tricoul bleumarin și că se întrebase al cui era. Mallory i-a răspuns că nu are pe nimeni important. Jake nu s-a abținut și a vrut să știe dacă exista totuși cineva neimportant, iar Mallory i-a mărturisit că flirtase un timp prin mesaje cu Brian de la firma Brookings, dar că pusese capăt conversațiilor când Brian îi trimisese o poză cu penisul lui.

I-a povestit lui Jake că mai întâi izbucnise în râs, apoi, ștersese toate mesajele de la Brian. El îi trimisese zece mesaje noi, întrebând-o dacă sărise calul sau dacă o jignise ori dacă poate „nu era destul de mare", așa că, în cele din urmă, Mallory îi răspunsese că avea 42 de ani, prea bătrână ca să primească mesaje sexuale, iar, când el replicase că niciodată nu ești prea bătrân pentru așa ceva, ea încheiase spunând că cel mai bine era să rămână amici și atât.

Jake și Mallory căzuseră de acord că mesajele sunt periculoase. Era foarte tentant – oh, cât de tentant! – să-i trimită lui Mallory mesaj de fiecare dată când se gândea la ea, dar amândoi cunoșteau cazuri de persoane care fuseseră descoperite astfel: aventuri, relații secrete, vieți duble, toate dezvăluite de o simplă factură telefonică. Jake îi trimite lui Mallory doar două mesaje pe an: unul la sfârșitul lunii august, ca s-o anunțe că vine, și unul că e deja în jeepul închiriat, în drum spre ea. Ea nu-i trimite mesaje niciodată.

Mănâncă homarii pe plajă și beau o sticlă de șampanie de foarte bună calitate: Veuve Cliquot ediție limitată, primită de Mallory drept cadou de sfârșit de an de la un elev de al ei. Șampania îl relaxează pe Jake, înfierbântându-i sângele în vene. Când termină de mâncat homarul, se lungesc amândoi pe pătura „lor" – aceeași pe care o folosesc încă din primul an –, ținându-se de mână, cu paharele de plastic cu șampanie puse pe piept.

Sunt încă tulburați s-o știe în preajmă pe Stacey Patterson? Da! Când Jake și-a deschis laptopul înainte de cină, a auzit un *ping!* necunoscut, care s-a dovedit a fi un mesaj pe Facebook de la Stacey: *Puteam să jur că azi te-am văzut într-un caiac în Nantucket. Ești aici sau am îmbătrânit și încep să am vedenii?* Jake s-a gândit dacă să-i răspundă: *Clar ai vedenii*, dar a decis că mai bine nu-i răspunde deloc.

– Ce ar fi să plecăm pe undeva la anul? îl întreabă Mallory. Ce ar fi ca, în loc de Nantucket, să mergem în Saskatchewan sau Altoona? Undeva unde nu ne cunoaște nimeni, unde să ne putem plimba pe străzi?

– Întotdeauna există un risc, răspunde el. În plus, îmi place aici. Aici, e căminul nostru. Până și Ursula a acceptat excursiile mele în Nantucket. Niciodată nu-mi pune întrebări.

– S-ar putea să-ți pună într-o bună zi.

– Tot ce se poate, încuviințează Jake.

Umple paharele de plastic cu șampanie. E mai bine să accepte decât să nege posibilitatea ca Ursula să afle tot. În momentul de față, Jake e mai preocupat ca Bess să nu-i descopere secretul. E la vârsta când începe să se uite după băieți, și Jake ar vrea ca fiica lui să-i creadă demni de încredere. Cineva mai bun ca el ar decide să renunțe la relația cu Mallory, din respect pentru fiica lui. Dar Jake își dă seama că nu vrea – ar vrea să spună că „nu poate", dar se abține – să

facă așa ceva, astfel că, dacă Bess va afla vreodată, el își va recunoaște vina. În celelalte 362 de zile se comportă ca un prinț, în speranța că astfel va compensa într-un sens karmic pentru weekendul când „lipsește de acasă".

Amândoi își termină șampania și se duc în pat, ținându-se de mână. Trăiesc într-un fel de bulă fermecată, care nu se sparge.

Duminică, plouă mărunt, așa că Jake nu are nimic împotrivă să meargă cu mașina la Great Point, deși își pune pe cap o șapcă de baseball. De cum trec de farul Wauwinet, nu mai întâlnesc nici țipenie de om. Cerul e mohorât, striat în „cincizeci de nuanțe de cenușiu", glumește Mallory, iar oceanul e liniștit și are culoarea oțelului. Ierburile înalte unduiesc, pescărușii plonjează pe neașteptate în bătaia vântului.

În drum spre casă, se opresc să cumpere mâncare chinezească. Mallory intră singură în restaurant. Jake se lasă cât mai jos pe scaunul mașinii, cu șapca trasă pe ochi, așteptând-o să se întoarcă. Ea se apropie ținându-și gluga cu mâna, ca să nu i-o doboare vântul. A zăbovit în restaurant numai trei sau patru minute, dar, când vine, îi zâmbește atât de fericită, încât Jake începe să râdă. Dacă va trebui vreodată să-i dea explicații lui Bess, îi va spune cât e de bine să existe o persoană în lumea asta care să fie fericită de fiecare dată când îl vede.

Vara #21: 2013

Despre ce vorbim în 2013? Atentatul de la maratonul din Boston. Cartea Lean In. *„Faleza fiscală." Coreea de Nord. Roger Ebert. Melodia* I've never seen a dimanond in the flesh. *Chris Kyle. Aplicația Snapchat. Gala Metropolitan. Complexul de clădiri ridicat în Manhattan în memoria tragediei din 11 septembrie 2001. Danica Patrick. Frank și Claire Underwood, Sandra Bullock. John Kerry. Aaron Hernandez. Filmul* The Goldfinch. *James Gandolfini.*

În fiecare dimineață, când se trezește, Ursula își verifică telefonul de serviciu (marca BlackBerry), apoi, telefonul personal (un iPhone 5S), după care suie pe bicicleta

ergonomică cu iPadul în mână și citește patru ziare: *Washington Post*, *New York Times*, *Wall Street Journal* și *South Bend Tribune*. I-ar plăcea să poată spune că le citește integral, dar nu are timp. Câtă vreme Congresul e în sesiune și ea se află la Washington, se trezește la cinci și un sfert, pe jumătate adormită, așa încât cine i-ar găsi vreo vină că citește mai întâi titlurile? De regulă, nu acordă atenție rubricii mondene din *Post* și *Times*, întrucât crimele și incendiile din Washington și Queens nu figurează pe lista ei de priorități. Cu toate acestea, în dimineața zilei de 23 octombrie 2013, Ursula verifică deliberat rubrica mondenă din *Washington Post*, fiindcă a auzit un zvon revoltător. Hank Silver, fostul ei șef de la firma Andrews, Hewitt și Douglas, i-a spus că A.J. Renninger intenționează să candideze la postul de primar al orașului Washington.

Ursula crede că e o informație falsă. AJ – Amelia James Renninger, blonda înaltă de un metru optzeci care se transferase la biroul din New York, unde postul de conducere o ajutase să scape de soarta celorlalți angajați ai firmei când se întâmplase nenorocirea din 9/11 – a revenit la Washington în calitate de „consultant particular", ceea ce ar putea însemna orice. În decursul anilor, Ursula a mai auzit câte ceva despre AJ, dar nimic de bine. După 9/11 suferise un sindrom posttraumatic și își luase liber de la firmă, deși sediul se mutase în centru. Dar cine ar fi putut să-i găsească vreo vină? Pe urmă însă, se pare că devenise dependentă de ceva, probabil Ativan, și, pentru un timp, dispăruse din viața publică. Reapăruse la Washington cu un an sau doi în urmă, iar acum, intra în vârtejul luptelor politice.

Primar al orașului Washington? În ochii Ursulei, nici că există un post mai lipsit de satisfacții. Își amintește că AJ a fost o răsfățată, deși în mediul militar, tatăl ei fiind locotenent-colonel de marină, astfel că nu are un oraș natal propriu-zis, iar Washingtonul se pricepe „să absoarbă" oameni.

Ursula nu găsește nimic referitor la cursa electorală pentru primărie, nici în general, nici legat de AJ; în schimb, îi atrage atenția alt titlu: „Cuplu din Baltimore ucis pe șoseaua de centură".

... au tras pe dreapta ca să schimbe un cauciuc dezumflat... soția stătea lângă soțul ei, probabil ca să atenționeze mașinile

care treceau pe lângă ei... amândoi au fost loviți de un tir... un vecin a confirmat că cei doi se întorceau de la un eveniment care avusese loc la Kennedy Center.

„Probabil spectacolul Yo-Yo-Ma“, își spune Ursula. Intenționase s-o ducă și ea pe Bess, dar fusese mult prea ocupată.

Pe urmă, Ursula vede numele celor doi: *Cooper Blessing și Katherine (Kitty) Duvall Blessing.*

Se oprește din pedalat. A murit Cooper Blessing? Și cine e Kitty? Ultima lui soție? Ursula recitește articolul și abia atunci vede și vârstele – *Cooper Blessing, 73, și Kitty Blessing, 72* – și își dă seama că nu este vorba despre Cooper, ci despre părinții lui. Ursula i-a întâlnit de trei ori: erau persoane cunoscute sau oarecum cunoscute (nu era sigură că i-ar fi recunoscut în mulțime). Muriseră. Uciși pe șoseaua de centură.

În urma lor rămâneau un fiu, o fiică și un nepot, încheia articolul.

Ursula își simte mâinile înghețate. Bicicleta ergonomică e la subsolul locuinței lor, și, în timp ce suie scările până la etajul doi, unde sunt dormitoarele, Ursula se întreabă cum să-i dea vestea lui Jake.

O să-l trezească ușor, cu blândețe, decide ea, pe urmă o să-i dea ochelarii și o să-l lase să citească singur articolul.

Se așază pe partea lui de pat și-i privește chipul. Părul lui e acum mai mult cărunt decât șaten. Când s-a întâmplat asta? Își dă seama că, deși îl vede în fiecare zi, de fapt, nu-l privește niciodată cu adevărat. Căsniciile îndelungate își au suișurile și coborâșurile lor, Ursula știe bine asta, și, în timp ce cariera ei a progresat mereu, căsnicia lor supraviețuiește doar datorită comportamentului constant și echilibrat al lui Jake. Oricare altul ar fi plecat de multă vreme.

Îl atinge ușor pe obraz, și Jake se trezește brusc. E drept că niciodată nu-l trezește astfel.

– Ce e? întreabă el.

– Am o vestea tristă, spune Ursula. Uite aici!

Îi dă ochelarii și-i arată titlul articolului pe iPad.

Jake își pune ochelarii și ia în mână iPadul. Ursula îl privește cum parcurge textul. Jake icnește și se trage în spate. Scapă din mână iPadul și se trântește înapoi pe pernă.

– Dumnezeule!

– Îmi pare rău, dragule! îi spune Ursula. Întâi, am crezut că-i vorba despre Cooper, de Cooper al nostru.

– E vorba despre Senior, șoptește el. Și despre Kitty.

– Erai... apropiat de ei? Ursula e stânjenită că nu cunoaște răspunsul la această întrebare. Adică, știu că erau părinții lui Cooper... am fost la toate nunțile lui. Dar, dincolo de asta, erai în relații strânse cu ei?

Jake clatină din cap.

– Iartă-mă, Ursula, spune el. Mă poți lăsa singur un minut?

Jake e șocat. Are nevoie de timp ca să asimileze vestea. Ursula înțelege. Din păcate, la ora nouă, are o audiere la Comitetul Juridic, așa că trebuie să se grăbească. Face un gest frumos și-i aduce lui Jake cafeaua cât timp el face duș.

– Mă întorc pe la șapte, șapte și jumătate, spune ea. Poate avem timp să mergem diseară la restaurantul Jaleo?

– Diseară nu, spune Jake.

– Oh... în regulă, acceptă Ursula. Știe că nu ar trebui s-o deranjeze refuzul, dar o deranjează. Te iubesc!

Jake nu-i răspunde. Ursula vede prin aburul dușului cum Jake pur și simplu stă acolo, lăsând apa să i se scurgă pe ceafă.

– Te iubesc, Jacob!

– Okay, răspunde el. Mulțumesc! Mulțumesc mult.

Din motive pe care Ursula nu reușește să le înțeleagă, Jake nu vrea să meargă la înmormântarea soților Blessing.

– Cooper e prietenul tău, spune Ursula. Mergi cu el în Nantucket în fiecare an. Îl cunoști de o viață. Ai fost la trei dintre cele patru nunți ale lui. Îi cunoșteai părinții. De ce nu vrei să te duci să-i conduci pe ultimul drum?

– O să fie un mare circ, explică Jake. Sute de oameni. Iar tu, Ursula, vei atrage atenția tuturor. Nu vreau să... ne dăm în spectacol.

– Să ne dăm în *spectacol?*

– Lumea se va înghesui în jurul tău, o să-ți ceară voie să te fotografieze, vor șușoti tot timpul. Tu atragi atenția și când stai la coadă la Starbucks. Cred că nu-i corect din partea noastră să inoportunăm familia Blessing tocmai în astfel de momente.

– Deci dacă n-aș fi eu, te-ai duce, spune Ursula. Atunci, du-te, du-te singur.

– Nu cred că pot, răspunde Jake. Ar fi un mare stres emoțional și, în plus, marți trebuie să fiu în Atlanta. Mă întâlnesc cu cineva de la Centrul de Control și Prevenire a Bolilor. Mi-a luat trei luni ca să obțin întrevederea asta.

– Bine, spune Ursula. Dar nu uita că-i vorba despre părinții celui mai bun prieten al tău. Și nu doar unul singur, care să fi bolit mult timp, ci amândoi deodată, victimele unui accident. E o tragedie. Ar trebui să lași deoparte orice altceva.

– Azi am să-l sun pe Coop și am să aranjez să ne vedem săptămâna următoare, spune Jake. Când se mai rărește mulțimea. Ții minte cum a fost când a murit tatăl tău, Sully.

Sully. Jake nu i-a mai rostit numele de alint de *zeci* de ani, de când erau la liceu. Deci încearcă să se dea bine pe lângă ea. Dar de ce?

– Nici nu ți-ai fi dat seama dacă lipsea careva.

– Și totuși..., insistă Ursula.

Ceva i se pare în neregulă.

– Pentru Coop va însemna mai mult dacă ne vom vedea între patru ochi, spune Jake. Știu bine că am dreptate.

*

Ursula nu e de acord. Nu e de acord în asemenea măsură încât, după ce Jake pleacă la Atlanta, își eliberează agenda pentru după-amiaza când are loc înmormântarea și se duce cu mașina la Baltimore.

Parcarea bisericii Roland Park Presbyterian e ticsită. Există pancarte care îndeamnă lumea să-și lase mașinile în josul străzii, după care microbuzele bisericii îi vor aduce la biserică pentru slujba înmormântării. Ursula urcă în microbuz, întrebându-se dacă nu cumva Jake avea dreptate. Ceilalți unsprezece pasageri încetează orice conversație și se zgâiesc la ea. Un domn în vârstă o întreabă surprins:

– Doamna senator de Gournsey?

Ursula îi zâmbește trist, fără să-i răspundă.

Lumea stă la coadă ca să intre în biserică. Ursula e impresionată de numărul participanților. Toți acești oameni adunați în jurul a două vieți: prieteni, colegi de muncă, vecini, poștașul, probabil și femeia de la curățătoria chimică, membrii clubului local, profesori și antrenori ai copiilor lor, până și frizerul care le tundea câinele. Ursula muncește zi și noapte ca să se asigure că cetățenii americani sunt liberi și capabili să creeze o astfel de comunitate. Dar e și cumva invidioasă. Dacă

ar muri ea și cei adunați s-o jelească s-ar limita la persoanele care au iubit-o cu adevărat, nu ar fi decât trei: Jake, Bess și mama ei.

Înmormântările te pun pe gânduri din mai multe motive. Cu siguranță fiecare participant se întreabă: „Ce vor spune oamenii despre mine?"

Ursula caută prin mulțime vreun chip cunoscut. A fost la trei dintre nunțile lui Cooper – a patra s-a soldat cu fuga celor doi miri undeva în Marea Caraibilor –, așa că nu se poate să nu dea de o figură familiară. Prietenul lui Cooper, Frazier Dooley, magnatul cafelei (Ursula și-l amintește fiindcă Jake i l-a arătat pe coperta revistei *Forbes*), e de față, împreună cu... prietena lui? Soția? Care nu mai arată ca o regină a muzicii rock, cum și-o amintea Ursula, ci mai curând ca o soție-trofeu, cu brațe frumos modelate și poșetă Stella McCartney. „Banii pot șterge ciudățeniile oricui", își spune Ursula cu oarecare tristețe. Lângă ei e un băiețel cam de vârsta lui Bess, frumos în costumașul lui incomod, cu un cârlionț blond căzut pe frunte. Probabil, fiul lui Frazier.

„S-ar putea însura cândva cu Bess!" își spune Ursula, încercând să se înveselească. Deja glumește că Bess se va căsători cu un om bogat, ceea ce lui Jake i se pare revoltător.

Ursula stă la rând ca să prezinte condoleanțe, fiindcă o parte din motivul venirii ei aici – de fapt, întregul motiv – este pentru a-l face pe Cooper să înțeleagă că Ursulei i-a păsat suficient de mult cât să fie de față. Cooper și sora lui sunt singurii care primesc condoleanțe. Ursula o privește atent pe sora lui Cooper. Nu-și mai amintește cum o cheamă. Îi vine în gând numele Maddie, dar știe că nu o cheamă așa. Dar partea cea mai proastă e scena umilitoare de care îi amintește această femeie pe care nu o cheamă Maddie. Toaleta clubului local. Ursula având grețuri matinale pe când era însărcinată cu Bess și când credea – ba nu, era *convinsă* – că Bess e copilul lui Anders. Și aproape că-i mărturisise asta femeii pe care nu o cheamă Maddie.

Mallory, așa o cheamă!

Ursula fusese la un pas de a-i destăinui acea cumplită bănuială lui Mallory Blessing, care îi era complet străină. Se oprise la timp, fiindcă undeva în străfundurile minții întrevăzuse posibilitatea ca Mallory să-i dezvăluie secretul fratelui ei, iar acesta să se simtă obligat să-i spună lui Jake.

Ursula simte o mână pe spate. Se întoarce și vede o femeie îmbrăcată din cap până în picioare în haine negre de firmă, cu o tunsoare asimetrică elegantă și un colier mare și ostentativ.

– Doamna senator de Gournsey? i se adresează ea. Eu sunt Leland Gladstone.

Glasul femeii denotă siguranță și dezinvoltură. Își spune numele ca și cum Ursula ar trebui s-o recunoască. O *cunoaște* Ursula pe Leland Gladstone? Numele îi sună vag familiar. E cumva crainic de televiziune? Reporter de ziar? Ursula nu poate gândi mai mult de atât, fiindcă i-a venit rândul să-și prezinte condoleanțele.

Cooper o vede și face ochii mari, apoi, se uită în spatele ei.

– Jake nu-i aici, așa-i?

Tonul lui e aproape ostil.

Ursula îl îmbrățișează.

– Îmi pare tare rău, Coop! Jake e cu treburi la Atlanta, n-a putut veni. Îți transmite și el condoleanțe.

Cooper încuviințează din cap. Arată epuizat, copleșit, istovit.

– Da, spune el. Îți mulțumesc că ai venit! În spatele Ursulei o vede pe Leland Gladstone, și chipul i se îmblânzește. Bună, Lee.

Deci asta-i tot. Ursulei nu i se mai acordă nici o atenție. Se simte vag ofensată. La urma urmei, e senator al Statelor Unite și și-a făcut timp să vină azi aici. Își spune că asta voia să-i spună și Jake. S-a adunat atâta lume, încât nimeni nu e tratat preferențial. E stupid să te consideri special și să te aștepți să fii tratat altfel decât ceilalți.

Ursula face un pas spre Mallory, sora lui Cooper. Dacă el arată istovit, Mallory e pur și simplu distrusă. Are ochii înfundați în orbite, probabil a luat vreo pastilă. O privește intens pe Ursula, ca și cum ar sta cu ochii în soare, apoi, se uită în spatele ei, probabil după Jake. Fiindcă oamenii aceștia sunt legați de Jake, nu de ea.

– Bună..., spune Mallory pe un ton în care se ghicește o uimire totală. În clipa următoare, își amintește că trebuie totuși să se arate amabilă, fiindcă îi întinde o mână țeapănă și rece. Vă mulțumesc că ați venit, doamnă senator.

– Te rog, spune-mi Ursula. Ursula strânge mâna lui Mallory, deși ar vrea s-o strângă în brațe. Ce groaznic pentru ea, să-și piardă amândoi părinții deodată! A vrut și Jake să vină, dar e

plecat prin țară cu probleme de serviciu. Îți transmite condoleanțe.

Mallory încuviințează din cap, deși nu-i limpede că înțelege cine e Jake.

– Ne pare foarte rău, Mallory. La amândoi ne pare foarte rău pentru durerea voastră.

– Okay, șoptește Mallory.

Se uită și ea în spatele Ursulei, la Leland Gladstone, apoi, Mallory își pierde cumpătul, și amândouă se îmbrățișează, legănându-se într-o parte și în alta și plângând. Ursula le privește o clipă aproape cu invidie. E nu are nici măcar o singură prietenă cu care să plângă așa. Nu a avut niciodată.

Cineva o îndrumă spre rândul doi de strane. Ea protestează în șoaptă:

– Ar trebui să stau în spate. Abia dacă...

Dar în spate nu sunt decât locuri în picioare. Singurele scaune disponibile sunt în primele rânduri. Ursula se crispează. Abia dacă îi cunoștea pe soții Blessing, și iată că stă în față, fiindcă e senator. Jake avea dreptate, nu ar fi trebuit să vină. Jake are întotdeauna dreptate. E un geniu când vine vorba despre situații publice. Înțelege oamenii și situațiile mai bine ca oricine. Ar trebui să fie ambasador. Chiar așa, de ce să nu fie ambasador? Ursula ar vrea să iasă din biserică chiar în clipa asta, dar și-a făcut-o cu mâna ei, așa că trebuie să suporte. Se așază. Femeia care era în spatele ei, prietena lui Mallory, Leland Gladstone, ia loc lângă ea.

Leland se apleacă spre Ursula și-i șoptește:

– Am la mine șervețele, la nevoie. Și niște pastile cu lemn-dulce. Vreți una?

Ursula îi este recunoscătoare pentru amabilitate, chiar dacă e de circumstanță.

– Da, vă rog, spune ea. Mi-ar prinde bine.

Leland deschide o cutiuță elegantă, poate de proveniență europeană, și îi întinde Ursulei o pastilă tare de mărimea unui bob de mazăre.

– Sunt prietenă cu Mallory încă din copilărie, spune ea. Pe Kitty și pe Senior îi cunoșteam de o viață. Îi știu dintotdeauna.

– Mallory are noroc să vă aibă ca prietenă, spune Ursula.

Leland râde fără veselie.

– Nu știu ce să zic, spune ea. Sunt o persoană dificilă.

– La fel și eu, spune Ursula.
– Pot să vă întreb ceva? întreabă Leland.
– Sigur, răspunde Ursula.
În clipa aceea, se aud sunetele orgii, și toți cei din biserică se ridică.
– Vă întreb mai târziu, zice Leland.

Lângă mormânt, Leland își strecoară brațul pe sub brațul lui Mallory. În stânga lui Mallory sunt Coop și Fray, prietena lui Fray, Anna – care nu arată câtuși de puțin a rockeriță, cum se așteptase Leland – și Link. Mama lui Leland, Geri, stă de cealaltă parte a mormântului, împreună cu noul ei prieten, John Smith, pe care l-a cunoscut pe site-ul *Match.com* (Leland ar vrea ca mama ei să se asigure că John Smith e numele lui real, fiindcă sună mai curând a pseudonim, iar John Smith are figura neutră și atitudinea binevoitoare a cuiva care încearcă să-și șteargă un trecut nu prea plăcut. Ultimul lucru pe care și l-ar dori Leland ar fi ca Geri să fie trasă pe sfoară de vreun escroc care se întâlnește cu femei divorțate și singure pe *Match.com* și își face mendrele cu ele.) Tatăl lui Leland cu Sloane sunt undeva în spatele lui Leland. Ar trebui să fie fix pe dos: Geri era cea mai bună prietenă a lui Kitty, așa că ar fi fost cazul să stea alături de familie, iar Steve și Sloane să asiste de la distanță, dar Leland se abține de la comentarii.
Kitty și Senior au murit. Altceva nu mai are importanță.
Partea bună – și, da, Leland știe cât e de extraordinar că a găsit o parte bună la înmormântarea celor mai buni prieteni ai părinților ei – este că Leland are acum numărul de mobil al doamnei senator Ursula de Gournsey și adresa ei de e-mail. Ursula a avut bunăvoința să accepte un interviu pentru blogul *Scrisoarea lui Leland*. Lui Leland nu-i vine să creadă. A dat *lovitura!* Ar vrea să-i spună lui Mallory, dar bineînțeles că nu e momentul.
După înmormântare, urmează o recepție la club. E o recepție demnă de Kitty Blessing, cu aperitive (Leland își amintește cât îi plăcea lui Kitty brânza Brie cu sos chutney pe biscuiți sărați) și un bufet rece pentru trei sute de persoane, care include șuncă și antricoate. A fost adus și un cvartet cu muzică de cameră. Există și un bar. E chiar frumos, și Leland se întreabă cum au reușit Mallory și Cooper să organizeze toate acestea. Se întreabă de nu cumva Kitty lăsase instrucțiuni

pentru personalul clubului, precum și un cec în alb, în cazul decesului prematur al lui Senior. Leland se uită în jur de cel puțin două ori, parcă așteptându-se să dea cu ochii de Kitty. Dar asta înseamnă moartea: Kitty nu mai este. Kitty și Senior nu mai sunt pe lumea asta și nu se vor întoarce niciodată... dar cum e, oare, *cu putință* ca lumea să-și continue existența, clubul să fie exact același? Familiile Decker și Whipp sunt și ele aici – discută cu Geri și John Smith, fără îndoială că și ei vor să vadă care e treaba cu John Smith –, plus absolut toate persoanele cunoscute de Mallory, Cooper și Fray încă din copilărie. Toți sunt încă în viață, beau vin alb, bourbon sau martini, își iau pateuri cu crab de pe platourile care trec pe lângă ei, își pun brânză Brie pe biscuiți sărați, fără să țină seama că într-o bună zi vor muri și ei și atunci toți îi vor jeli, după care își vor îndrepta atenția spre bufetul rece.

Ursula de Gournsey nu a venit la recepție. Spunea că la ora patru are o întâlnire la Capitoliu. Doar auzind cuvintele *întâlnire la Capitoliu*, Leland simțise cum i se întăresc sânii. Adoră femeile puternice.

Leland înțelesese că prietenul lui Cooper, Jake, cu care Leland luase cina pe insula Nantucket cu zeci de ani în urmă, era însurat cu Ursula de Gournsey. Cu toate acestea, Leland nu fusese pregătită s-o întâlnească pe femeia care stătea la rând în fața ei ca să prezinte condoleanțe. Poate că UDG nu era chiar cea mai puternică femeie din lumea politică – mai erau Hillary, Palin, Pelosi și Feinstein –, dar cu siguranță era răsfățata mass-mediei. Din fericire, Leland se pricepuse întotdeauna să ia decizii spontane. Blogul *Scrisoarea lui Leland*, „cu zeci de mii de abonați, 98% femei, 85% absolvente de colegiu, cu un conținut serios, pe teme cât se poate de diverse, ar fi încântat să vă ia un interviu, astfel încât cititorii să vă înțeleagă, într-o conversație de la femeie la femeie. Nu vă voi răpi mult timp, va fi o scurtă convorbire telefonică. Nu țin să irosesc timpul nimănui, nici pe al dumneavoastră, nici pe al meu".

Se pare că precizarea că nu va pierde mult timp captase atenția Ursulei. „E bine așa", spusese ea. „Aveți aici datele mele de contact." Apoi, cu mâna pe brațul lui Leland: „Vă mulțumesc pentru că ați fost amabilă cu mine".

– Poți să-mi mai aduci unul? spune Mallory, întinzându-i lui Leland paharul de martini gol. Tare, cât de tare îl poate face Bridger, te rooog.

– N-ar fi mai bine niște apă, Mal? întreabă Leland.

Recepția e pe sfârșite. În mod bizar – sau miraculos –, Steve și Sloane se oferă să-i ducă acasă cu mașina pe Geri și pe John. Se pare că moartea soților Blessing a mai atenuat disprețul reciproc dintre părinții ei, așa că acum se poartă amical. Sau poate nu. Poate că Geri vrea doar să se giugiulească cu John pe bancheta din spate, ca să-i dea o lecție perversă fostului ei soț.

– Apă beau mai târziu, răspunde Mallory. Acum, vreau gin.

Leland îi face pe plac și-i cere lui Bridger, barmanul – care lucrează la club de atâta vreme, încât Leland și-l amintește preparându-i băuturi pentru copii – un martini tare.

– Cât se poate de tare, așa a zis Mallory, orice ar însemna asta.

Domnul Bridger clatină din cap.

– Mare păcat!

Se referă la soții Blessing, nu la băutura comandată de Mallory, își spune Leland. Domnul Bridger îi întinde paharul cu un lichid tulbure și trei măsline înfipte într-o scobitoare și o întreabă:

– Tu ai fost vreodată căsătorită?

– Dumnezeule, nu! exclamă Leland mai pătimaș decât simte. Probabil e și ea puțin amețită, fiindcă adaugă: Un timp, am fost lesbiană. Acum, nici eu nu știu cum mai sunt.

Singură, ăsta-i răspunsul, își spune Leland. E singură. Poate s-ar rușina cu asta dacă Mallory și Cooper nu ar fi și ei celibatari. Cooper e divorțat de patru ori. De patru ori! Iar Mallory pur și simplu nu s-a măritat niciodată. A făcut un copil cu Fray, dar ea și Fray nu au fost un cuplu nici măcar cinci minute. Mallory se vede cu diverși bărbați din Nantucket – sau cel puțin așa își închipuie Leland. I se pare bizar, Mallory e atât de drăguță și de inteligentă, ar fi o partidă excelentă pentru orice bărbat. Leland își amintește cum ascultau amândouă discuri în camera lui Leland, cum își băgau șosete în sutien și cum cântau cu peria de păr în chip de microfon. Oare e ceva în neregulă cu ele?

– Oare e ceva în neregulă cu noi? întreabă Leland mai târziu.

E cu Mallory în casa familiei Blessing, în „biblioteca" pe care Kitty a decorat-o în stilul unei cabane de vânătoare englezești. Deasupra șemineului de piatră e atârnat un tablou cu un fazan mort, iar pe șemineu se văd un vechi fier de însemnat vitele și niște foale din piele. Mallory și Leland sunt singure și stau pe canapeaua adâncă de piele întoarsă. În cameră e și un bar, așa că pot continua să bea pahar după pahar. Mai e și un dulap unde Senior ținea combina muzicală, un pick-up și colecția lui de discuri: Neil Sedaka, Beach Boys, Spinners. Mallory a pus un disc cu melodia *Long and Winding Road* a formației Beatles. S-a întunecat devreme, așa cum se întâmplă la sfârșitul lui octombrie. Mallory a făcut focul, iar într-un colț e o veioză cu abajur trandafiriu. E o atmosferă plăcută, și ele sunt singure. Coop l-a dus pe Link să vadă filmul *Păsări libere*. Zicea că vrea să se gândească la altceva pentru un timp.

– Ceva în neregulă cu noi? repetă Mallory.

– Nu ne-am căsătorit niciodată, explică Leland. Am fost cu Fifi zece ani, dar...

– Te-ai fi căsătorit cu ea dacă ai fi putut? întreabă Mallory.

Stă pe capătul canapelei, cu picioarele desculțe sprijinite pe măsuța de cafea. Bea gin tonic, fiindcă asta a găsit în barul tatălui ei.

– Fifi nu e genul, răspunde Leland.

La simpla rostire a numelui ei simte cum o arde gâtul.

– În schimb, e genul care vrea să fie mamă, precizează Mallory.

Da, Fifi are acum un copil, un fiu pe nume Kilroy – conceput prin inseminare artificială –, în vârstă de cinci ani. Leland o întâlnește din când în când pe la evenimente literare, unde Fifi vine cu Kilroy, dar de fiecare dată Leland pleacă imediat. Ar dori să stea de vorbă cu Fifi, dar nu vrea să fie ea cea care deschide discuția. Nu-i vine să creadă că Fifi nu a sunat-o și nici nu i-a trimis mesaj de felicitare pentru *Scrisoarea lui Leland*. Cu siguranță a aflat despre blog. Prietenii și colegii ei îl citesc, fără îndoială. Leland a decis să aștepte. Într-o bună zi, Fifi își va da seama că o iubește pe Leland și că a iubit-o întotdeauna.

– Cred că Fifi se va întoarce în viața mea într-o bună zi. În cele din urmă, toate se întâmplă așa cum ne-a fost scris.

– Chiar crezi asta? întreabă Mallory. Crezi că părinților mei le-a fost scris să fie loviți de un tir pe marginea șoselei ca... ca niște animale? Pentru că așa au sfârșit, Lee. Ca niște biete animale călcate de mașină.

– E timpul să mergi la culcare, îi spune Leland. Ai avut o zi grea. Unde sunt pastilele pe care ți le-a dat doctorul Roche? O să luăm fiecare câte una.

– Încă nu vreau să mă duc la culcare, protestează Mallory.

Vorbește ca pe vremea când avea nouă ani și Senior și Kitty o trimiteau la culcare la oră fixă: ora 20.00 în cursul săptămânii și ora 21.00 în weekend. Leland începuse să doarmă în casa lor în clasa a treia, deși cel mai adesea rămâneau acasă la Leland, fiindcă Leland avea sală de jocuri, cadă cu apă fierbinte și un frigider în garaj plin cu băuturi carbogazoase. În plus, Steve și Geri îi dădeau voie să se culce cât de târziu voia. Când Leland și Mallory intraseră la liceu, se schimbaseră lucrurile, așa că dormeau mai des la locuința familiei Blessing, ca să vadă ce făceau Cooper și Frazier. Fray o sărutase pentru prima oară pe Leland în camera mică, în timp ce urmăreau amândoi filmul *Strălucirea dansului*.

Leland uitase cu totul de acel moment.

– Vreau să-ți spun ceva, i se adresează Mallory, ridicându-se în capul oaselor. Un secret. Un secret adevărat, pe care nu-l știm decât eu și încă o persoană.

Leland știe că ar trebui s-o împiedice pe Mallory să divulge un secret la beție în seara de după înmormântarea părinților ei. Oare ce vrea să-i spună Mallory? Avea Kitty o aventură cu domnul Bridger? Senior e urmărit de FBI pentru evaziune fiscală? Ceva despre Cooper și una dintre cele patru neveste ale lui? Despre situația lui Cooper se putea vorbi zile în șir.

– Ce anume? întreabă Leland.

– Trebuie să-mi promiți că nu spui nimănui.

– Îți promit, spune cu sinceritate Leland.

Dar ce naiba? Amândouă au 42 de ani și cu siguranță își dau seama că nici un secret nu a fost păstrat vreodată în toată istoria omenirii. Adevărul iese întotdeauna la iveală. Sau poate nu. Poate există milioane sau trilioane de secrete care rămân ascunse în gropi dreptunghiulare și întunecate precum cele în care au fost coborâte sicriele lui Kitty și Senior.

– În viața mea există un „la anul, pe vremea asta“.

Leland repetă în minte fraza, în speranța că va căpăta sens. Dar nu pricepe nimic.

– Ce vrei să spui?

– Există cineva în viața mea, continuă Mallory. Un bărbat cu care mă văd un singur weekend pe an. La fel ca în filmul *La anul, pe vremea asta*.

La anul, pe vremea asta. Leland își amintește vag filmul. Poate îl vizionase Geri în vreo duminică după-amiază cu multă vreme în urmă. Poate ploua afară și în cuptor se rumenea un pui pregătit pentru cină. Poate Geri o chemase pe Leland să se uite împreună câteva minute, iar Leland era încă prea mică, așa că-i făcuse pe plac mamei ei, în loc să urce scările în fugă ca să asculte topul melodiilor rock în timp ce își făcea temele sau scria bilețele pe care să le paseze colegilor a doua zi pe coridorul școlii. Poate se uitase de pe la jumătatea filmului – bărbatul, actorul din M*A*S*H, purta un sacou cu guler lat și o brățară care îl arăta ca fiind omul nou și deschis la minte al anilor '70. Poate că Geri îi explicase ideea filmului: un bărbat și o femeie ca oricare alții, fără pretenții, se întâlnesc și au o aventură un singur weekend pe an vreme de decenii, schimbându-și înfățișarea odată cu trecerea anilor.

Poate că Geri îi spusese: „De fapt, e aranjamentul ideal".

– Stai așa, o oprește Leland. Vorbești serios?

– Da. Și îl iubesc. L-am iubit dintotdeauna. Dar e o taină parcă sigilată într-o cutie închisă ermetic. Fără nici o legătură cu viața de zi cu zi. Deși, uneori, a fost cât pe ce. Dar, da, ne întâlnim un singur weekend pe an, de multă vreme. Și nu știe nimeni în afară de noi doi. Și de tine, începând din clipa asta.

– De ce mi-ai spus? întreabă Leland. Nu e convinsă că poate exista o astfel de relație, ascunsă într-o cutie închisă ermetic. A venit și el la înmormântare?

– Nu.

– Știe ce s-a întâmplat cu părinții tăi?

– Probabil.

– Probabil?

– Ți-am spus fiindcă simt nevoia să mă destăinui cuiva, explică Mallory. Știu că-i o prostie din partea mea, dar pe undeva cred că...

Își ridică ochii, strângând din pleoape, și suspină de câteva ori. Biata Mal! Stau amândouă cu paharele în mână în

biblioteca din casa lui Kitty și Senior, care sunt în pământ. Leland se apleacă și o cuprinde pe Mallory cu brațul.

– Hai, liniștește-te, Mal! spune ea.

Mallory clatină din cap. E copleșită. Leland dă fuga la baie după niște șervețele. Încă de la început i-a fost prietenă lui Mallory doar cu jumătate de inimă, convinsă întotdeauna că îi era cumva superioară, așa că nu avea de ce să se străduiască. Dar acum, vrea să compenseze pentru acei ani. Dacă Mallory simte nevoia să-și deschidă sufletul despre „la anul, pe vremea asta", nu are decât. Leland îi va asculta mărturisirea fără s-o judece.

Mallory își șterge ochii cu un șervețel, răsuflă adânc de câteva ori și se străduiește să-și recapete calmul.

– O parte din mine crede că ce s-a întâmplat cu Kitty și cu Senior e din vina mea. Pentru ceea ce am făcut. Tace o clipă. Cealaltă persoană... bărbatul... e căsătorit.

– Păi... da, spune Leland. Mi-am închipuit. Altfel... Adică, dacă n-ar fi însurat, ați putea fi împreună tot timpul. Sau mai des. Oricum, Mal... Ce s-a întâmplat cu părinții tăi a fost un accident stupid, o coincidență fără sens. N-are nimic de-a face cu ce mi-ai povestit. Te asigur.

– Dar tu *n-ai cum* să mă asiguri.

Leland își ia prietena de mână.

– Povestește-mi despre acest bărbat! Dacă nu știe nimeni despre el, presupun că ai adunat în tine multe lucruri pe care simți nevoia să le destăinui cuiva.

– Nu chiar, răspunde Mallory. Într-un fel, nici nu prea am ce povesti. Vine la mine în fiecare an, facem aceleași lucruri de fiecare dată, avem o rutină a noastră – ce mâncăm, ce muzică ascultăm –, pe urmă, el pleacă.

– Nu-i telefonezi? întreabă Leland. Nu-i trimiți mesaje?

Mallory clatină din cap.

– Nu pot să cred.

– E mult mai greu decât îți închipui tu, spune Mallory.

– Și îl vezi chiar în *fiecare* an? Cum rămâne cu Link?

– Link e cu Fray de fiecare dată când vine acest bărbat, explică Mallory. E vorba despre sfârșitul verii.

Leland începe să pună lucrurile cap la cap. Un weekend însorit, Mallory și bărbatul misterios în căsuța ei romantică de pe plajă. Fac dragoste și își oferă unul altuia smochine proaspete, cântă împreună cu formația Carpenters, apoi, el

pleacă, iar Mallory rămâne în prag, trimițându-i sărutări din vârful degetelor. Pe urmă, întoarce iar clepsidra cu susul în jos.

„De fapt, chiar pare a fi aranjamentul ideal.“

– Și totuși, e uimitor cum ați reușit să vă vedeți în fiecare an. Soția lui *știe?*

Mallory clatină din cap.

– Soția lui... nici nu pot să-ți povestesc totul despre ea. Coboară glasul. A venit la înmormântare. De una singură.

– *Poftim?* exclamă Leland.

Se depărtează brusc de Mallory, doar câțiva centimetri, nimic ostentativ, doar că are nevoie de spațiu. Soția a venit singură la înmormântare. În fiecare an, de multă vreme. De cât timp? Încă de la început, când Mallory a moștenit casa? Leland nu avea de gând să întrebe cum îl cheamă pe acel bărbat, fiindcă voia să respecte intimitatea lui Mallory și fiindcă presupunea că e vorba despre o persoană pe care n-o cunoaște.

La sfârșitul verii.

Leland se străduiește să-și amintească vizita din acea primă vară. Îl luaseră prin surprindere pe Fray, asta ține minte, apoi, ea și Fray aproape reînnodaseră relația. Era acolo și Cooper, precum și prietenul lui de la Universitatea Johns Hopkins, Jake McCloud. Ce își amintește Leland despre Jake? Uf! Foarte puțin. Dacă nu s-ar fi însurat cu Ursula de Gournsey, Leland și l-ar fi șters definitiv din minte.

Numai că Jake *se însurase* cu Ursula de Gournsey.

Care venise singură la înmormântare. De ce? De ce venise fără Jake, când Jake era prietenul lui Coop?

– E vorba despre Jake McCloud? întreabă ea în șoaptă.

Mallory expiră prelung.

– Oh, Doamne, Mal!

– Știu.

– Mal...

– Crede-mă că știu...

– Acum... dacă tot ne facem destăinuiri..., începe Leland.

Mallory ridică privirea.

– La slujbă am stat lângă Ursula. Bineînțeles, am fost șocată s-o văd acolo. Și poate ți se va părea oribil ce vreau să-ți spun... nu, *chiar* îți va părea oribil! I-am cerut numărul de telefon și adresa de e-mail. Am întrebat-o dacă e dispusă să-mi

acorde un interviu pentru *Scrisoarea lui Leland*, și ea a acceptat.

– Oh, Lee...

– Îmi pare rău, nu știam... Și, da, sunt o prietenă care a profitat de înmormântarea părinților tăi ca să facă un pas înainte în carieră. Numai că... nu știam...

– Acum, știi, spune Mallory. Așa că, te rog...

„Te rog ce?“ se întreabă Leland. Mallory nu mai adaugă nimic. Își lasă capul pe spătarul canapelei și închide ochii. Leland se gândește s-o ducă la etaj, în camera ei de copil, dar i se pare imposibil. O învelește cu pătura roșie care a existat în această încăpere de când o știe Leland, apoi, se trântește și ea pe celălalt capăt de canapea.

„Așa că, te rog... ce?“ se întreabă Leland înainte să o fure somnul.

Leland intenționează să facă un interviu mai lung cu Ursula de Gournsey, dar, din pricina situației cu Mallory, decide că e mai bine să nu intre prea mult în amănunte privind viața Ursulei. În schimb, îi adresează cele douăsprezece întrebări, unele rapide și amuzante, altele provocatoare. Se dovedește că pe Ursula o avantajează acest format. Nu are timp pentru un profil mai detaliat.

Douăsprezece întrebări sunt multe, spune Ursula. Speră că vor termina în jumătate de oră, cel mult patruzeci și cinci de minute.

– Sau mai bine vi le trimit pe e-mail? întreabă Leland. Ca să aveți timp să vă gândiți la ele.

– Răspund direct, spune Ursula. Nu suntem la o adunare cu votanții, nici nu discutăm legislație. Este vorba despre viața mea personală, care pentru mine vine pe ultimul loc. Să facem interviul chiar acum. Vă ascult.

Scrisoarea lui Leland

Douăsprezece întrebări pentru doamna senator Ursula de Gournsey

1. Un dispozitiv de care nu vă puteți lipsi?

Interlocutoarea tace.

– Pomenește vreodată cineva despre vibrator? întreabă Ursula.

– Tot timpul, răspunde Leland.

– Nu acesta e răspunsul meu, spune Ursula. Tonul e oarecum ofensat, ca și cum Leland i-ar fi sugerat răspunsul. Pur și simplu, eram curioasă.

Telefonul mobil.

2. – Melodia pe care ați vrea s-o ascultați pe patul de moarte?

Let It Be.

3. – Cinci minute de fericire absolută?

– Când mă răcoresc după o tură grea pe banda de alergare.

– N-ați vrea să vă mai gândiți? întreabă Leland. Poate să vă referiți la soțul sau la fiica dumneavoastră?

– Oh! exclamă Ursula.

O zi cu temperatură de 15 grade, cer albastru, locuri în primul rând, să fiu îmbrăcată cu blugi și un pulover de cașmir și să stau între soțul și fetița mea la meciul dintre Universitatea Notre Dame și Colegiul din Boston.

4. – Un lucru pe care l-ați face altfel?

Nu aș mai accepta bani de la NRA.

„Un răspuns curajos", își spune Leland. „Interviul ăsta devine tot mai interesant."

5. – Un obicei prost pe care-l aveți?

Corectez greșelile gramaticale ale altora.

6. – Ultima cină?

– Nu înțeleg întrebarea, spune Ursula.

– Ce ați vrea să mâncați la ultima cină? explică Leland.

– Înainte să mor?

– Da.

– Îi interesează pe oameni lucrul ăsta?

– Foarte mult. E ceva mai profund decât dacă v-aș întreba care e mâncarea dumneavoastră preferată. Acum, trebuie să alegeți niște feluri.

– Aha, spune Ursula. Atunci, cred că cereale.

– Cereale?

Biscuiți de orez cu felii de banană și lapte degresat.

7. – Cea mai controversată opinie?

– Aceea că bărbații nu ne sunt dușmani, răspunde Ursula. Îmi dau seama că părerea asta va fi *foarte* controversată pentru cititorii dumneavoastră. Dar ceea ce am descoperit în Congres și în general în viața mea profesională este că bărbații chiar

doresc ca femeile să reușească. Femeile sunt cele care îi suspectează de toate relele.

– Hmm..., spune Leland.

Nu e foarte încântată de răspuns. Principiul de bază al blogului ei este acela că femeile pot învăța și evolua prin experiențele altor femei.

– Sper ca lucrurile să se schimbe până când va crește fiica mea, Bess, adaugă Ursula. Când mama era tânără, scopul ei în viață era să-l sprijine pe tatăl meu în carieră. Asta era slujba ei. Mai târziu, femeile din generația mea, din generația noastră, au început să se preocupe de propria lor reușită. Logic, următorul pas ar fi ca femeile nu doar să se sprijine una pe alta, ci chiar să investească una în succesul alteia. Dar mai avem până atunci.

Femeile trebuie să se sprijine una pe alta, să investească una în succesul alteia, bărbații nu ne sunt dușmani.

8. – Într-o cutie cu creioane, ce culoare sunteți dumneavoastră?

– Negru, răspunde Ursula.

– Negru?

– Tata îmi spunea adeseori că sunt serioasă ca un infarct, reia Ursula. În plus, toate contururile sunt cu negru. Este o culoare care muncește mult.

– Adevărat, totuși...

– N-am să spun galben, nici roz, nici violet. Răspunsul meu e: negru.

Negru.

9. – Realizarea cu care vă mândriți cel mai mult?

– Faptul că am fost aleasă în Senatul Statelor Unite e probabil ceva mult prea vizibil, răspunde Ursula. Aș menționa reforma pentru dezvoltare, dar asta îi va adormi pe cititori.

Ursula tace o clipă.

– Aș spune... căsnicia mea.

Leland tresare de parcă ar fi înghiontit-o cineva în coaste.

– Căsnicia dumneavoastră?

– Da. Sunt căsătorită de șaisprezece ani, dar sunt cu Jake de peste treizeci. Sinceră să fiu, nici nu știu de ce a rămas cu mine.

Leland așteaptă o clipă. „Treci la următoarea întrebare!“ își spune ea. Dar trece? Nu.

– Pentru că sunteți o femeie inteligentă și de succes.

– Acasă, sunt o vrăjitoare. Exigentă și nerecunoscătoare. Trebuie să-mi programez timpul cu familia și e primul lucru la

care renunț când ajung să fiu prea ocupată. Îmi dau seama că, dacă nu încep să fac diverse lucruri cu fetița mea, va crește și fie mă va detesta, fie va fi ca mine, fie amândouă. Și totuși, în mintea mea stăruie convingerea că, dacă voi înceta să muncesc, țara se va duce de râpă. Lumea vorbește despre dependența de muncă de parcă n-ar fi mare lucru sau de parcă ar fi ceva bun. Eu sufăr de boala asta. Sunt dependentă de muncă. Așa că nu știu, zău, de ce Jake rămâne lângă mine, dar îi sunt recunoscătoare.

Căsnicia mea de șaisprezece ani cu Jake McCloud.

10. – Vă place vreo celebritate?

Ted Koppel.

11. – Locul preferat din America?

– Probabil ar trebui să aleg ceva din Indiana, răspunde Ursula. Dar am amintit deja despre stadionul Universității Notre Dame. Ce ar mai fi? Fisher's? Carmel?

– Sunt locuri care vă inspiră? întreabă Leland.

– Aș vrea să pot numi un loc magic ca Nantucket, răspunde Ursula, și Leland tresare din nou. Lui Jake îi place în Nantucket, dar eu n-am fost niciodată acolo. El se duce în fiecare an, pentru a se întâlni cu niște prieteni. Eu îi tot spun că nu mai am mult și am să clachez.

„Dumnezeule", se gândește Leland. „Te rog, nu mai vorbi despre Nantucket!"

– Îmi place Newport, din statul Rhode Island, continuă Ursula. Dar, oricât ar suna de bizar, am să răspund că locul meu preferat este Las Vegasul. Am lucrat la un caz acolo, când mi-am început activitatea pe cont propriu... Ursula se oprește, și Leland presupune că tocmai a primit vreun mesaj sau vreun apel, apoi, își dă seama din tonul ei că e copleșită de emoție. Au fost niște zile frumoase. Vegasul este... un oraș al nebuniilor, așa-i? Dar are o personalitate de care nu se rușinează, lucru pe care îl apreciez. Mi-a plăcut mult acolo, oricare ar fi motivele.

Las Vegas.

12. – Cum v-ați intitula autobiografia?

– *Drept la țintă,* răspunde Ursula. Referitor la orientarea mea politică. Sunt de centru. Poate că lumea nu e de acord cu toate luările mele de poziție, dar nici nu le dezaprobă pe toate. Eu cred în bunul-simț și în munca susținută, în capitalismul american și în Constituție, în egalitatea tuturor cetățenilor americani în fața legii.

– Okay.

Leland e liberală, aproape socialistă. Dar nu vrea să intre acum într-o dezbatere politică. Oricum, e de părere că „drept la țintă" e un compromis și o tentativă de a se eschiva. Își dorise ca Ursula de Gournsey să fie percepută ca un fel de Superwoman. Totuși, poate că ceea ce vor reține cititorii blogului *Scrisoarea lui Leland* va fi că o femeie importantă de la Washington este la fel de autocritică și de copleșită de probleme ca oricare alta.

În același timp, Leland se simte constrânsă de secretul pe care îl păstrează. Oare Ursula de Gournsey chiar are totul la picioare? Pentru oricine va citi răspunsurile la cele douăsprezece întrebări, e limpede că nu. Dar numai Leland știe că Ursula de Gournsey are chiar mai puțin decât își imaginează.

Drept la țintă.

Interviul este publicat pe 20 ianuarie, înainte de discursul anual al președintelui despre starea națiunii, și Leland se așteaptă ca Mallory să o sune, neagră de supărare. Mallory nu i-a cerut explicit lui Leland să nu facă interviul cu Ursula, dar acel „Așa că, te rog..." părea să dea a înțelege că și-ar fi dorit ca Leland să se abțină. Ceea ce Leland și făcuse, fiindcă *nu* realizase un profil detaliat.

Dar Leland nu primește nici un apel la supărare. În schimb, primește mesaje, e-mailuri, mesaje pe Facebook, pe Twitter și Instagram care spun: *Mi-a plăcut interviul cu UDG! Leland, ai ridicat ștacheta!!!*

Mai trec câteva zile, și în cele din urmă interviul cu Ursula de Gournsey devine viral. Răspunsul despre care se vorbește cel mai mult este acela că „Bărbații nu ne sunt dușmani". Fraza este preluată într-un articol din *New York Times* scris de guvernatorul statului Nevada, care se declară de acord că bărbații nu sunt dușmanii femeilor și că nu ar trebui acuzați atât de des de nedreptate socială. (Guvernatorul e încântat și de răspunsul Ursulei că Las Vegasul e locul ei preferat din toată țara.)

Cele douăsprezece întrebări cu UDG și discuțiile pe seama interviului aproape dublează audiența blogului lui Leland: acum are 125 000 de cititori (între care însăși Ursula de Gournsey!) și atrage șaptesprezece reclame noi. *Scrisoarea lui Leland* îi aduce acum lui Leland destui bani ca să se lase de predat și să se concentreze doar asupra blogului.

Cu toate acestea, Leland e îngrijorată că acest succes a fost obținut pe seama celei mai îndelungate prietenii din viața ei. O săptămână mai târziu, Leland își verifică telefonul și constată că a primit două mesaje unul după altul de la Mallory. „Acum să vezi“, își spune ea. Mallory îi va reproșa că e oportunistă (chiar este), egoistă (la fel de adevărat) și lipsită de compasiune (și asta).

Leland începe să citească mesajele, tremurând toată. Primul sună astfel: *La mulți ani, Lee! Te iubesc!*

Iar al doilea: *Ups, scuze, credeam că azi e 29, nu 27. Îți trimit mesaj miercuri!*

„Okay“, își spune Leland. Deci Mallory nu e supărată pentru interviu? Asta e o veste extraordinară, fiindcă, acum, Leland e pe val, poate ridica blogul la un nivel și mai înalt. Trebuie doar să nu slăbească ritmul și să nu se împiedice de probleme delicate, cum ar fi niște prieteni buni cu inima rănită.

Abia seara, când e pe cale să adoarmă, își dă seama că poate Mallory nici *nu a văzut* articolul. A devenit viral, dar asta nu înseamnă că a ajuns sub ochii fiecărui cetățean american. Mallory e mamă singură, are un serviciu și locuiește pe o insulă la 45 de kilometri distanță de continent. E preocupată de cursurile ei, de elevi, de Link, de efortul dificil și dureros de a încheia afacerile și problemele financiare ale părinților ei. Poate că nu stă ore întregi căutând informații despre Ursula de Gournsey, așa cum face Leland cu Fiella Roget, pe care o urmărește în tot ce face.

Leland își deschide laptopul (doarme cu el alături, jalnic!).

Mallory Blessing nu e abonată la blogul ei. În prima clipă, Leland se simte ofensată. Cea mai bună prietenă a ei!

Trântește capacul laptopului. De fapt, ar trebui să se simtă ușurată.

Vara #22: 2014

Despre ce vorbim în 2014? Vortexul polar. Jimmy Fallon. Flint, Michigan. Filmul The Twelfth Man. *Vladimir Putin. Zborul 17 al companiei Malaysia Airlines. Ebola. Janet Yellen. Trezirea conștiinței. Robin Williams. Ferguson, Missouri. Compania farmaceutică CVS. Echipa de fotbal Oregon Ducks. Cuba. Tim Lincecum. Complexul memorial One World Trade Center. Clooney și Amal. ISIS. Site-ul de jocuri Minecraft. Hannah, Jessa, Marnie și Shosh. Divorțul amical. Aplicația de întâlniri Tinder. Greg Popovich. Melodia* I'm all about that bass (no treble).

Prima vară de după moartea părinților lui Mallory...

Okay, numai o clipă. Mallory are nevoie de un minut ca să proceseze cuvintele. Părinții ei au fost uciși. Senior și Kitty sunt morți. În prima jumătate a anului 2014, Mallory încă se luptă să accepte realitatea. Se trezește într-o stare bună... apoi își amintește. Ca și cum s-ar prăbuși într-un hău negru, fără fund, cu vântul vâjâindu-i în urechi, cu o stare de amețeală și de greață, de imponderabilitate, de pierdere nu doar a lui Senior și a lui Kitty, dar și o pierdere de sine. O asaltează emoțiile, toate negative, unele urâte de-a binelea, cea mai oribilă dintre toate fiind sentimentul de vinovăție. A fost, oare, o fiică bună? Sau măcar îndeajuns de bună? Se teme că nu.

Se împotrivea oricăror reguli. Să-și pună șervetul în poală la masă. Să nu strige la cineva care e în camera alăturată. Să nu tropăie pe scări. Să rupă chiflele și cornurile mai întâi în jumătate, apoi, în bucăți mai mici, pe care să le ungă cu unt una câte una. Să ofere la masă sarea împreună cu piperul. Să-și facă unghiile cu ojă doar în baie. Să scrie și să trimită scrisorile de mulțumire în cel mult trei zile. Exista și o listă de emisiuni TV interzise, între care *Prisoner: Cell Block H*, *Falcon Crest*, *Hill Street Blues*, *Rocky Horror*. Să spună „Bună dimineața", „Vă rog să mă scuzați", „Alo, aici casa familiei Blessing". Și, mai presus de orice, să nu se refere niciodată la cineva folosind un simplu pronume când persoana respectivă e de față. Kitty ținea în mod deosebit la această ultimă regulă.

Mallory detesta așteptările pe care le aveau părinții de la ea: note bune, ținută frumoasă, conversație inteligentă, zero penalizări la volan, etică ireproșabilă la muncă. Deși se supunea acestor reguli, mental se răzvrătea împotriva lor și era convinsă că Senior și Kitty își dădeau seama. Tot ce o învățaseră sau îi ceruseră părinții îi fusese de folos în viață. Ar fi trebuit să le fie recunoscătoare, în loc să se înverșuneze împotriva lor. Ar fi trebuit să accepte ofertele mamei ei de a o înscrie la cursuri de machiaj și de dans. Ar fi trebuit să meargă la cumpărături cu ea la Mazza Gallery. Nu ar fi trebuit să spună că cerceii dăruiți de Kitty când împlinise 40 de ani erau pentru femei în vârstă. Mallory respinsese toate eforturile mamei ei de a o cizela. Fusese fericită în cei patru ani la Gettysburg, când purtase pantaloni de trening și părul prins cu un elastic. În prima iarnă petrecută pe insula Nantucket, își făcuse un *tatuaj*, o viță-de-vie înfășurată în jurul gleznei. Dacă ar fi întrebat-o cineva, ar fi răspuns că își făcuse tatuajul doar de amuzament, dar adevărul era că o încânta să devină opusul lui Kitty.

Mallory evită efortul emoțional de a trece peste pierderea părinților concentrându-se asupra unor munci concrete. Desigur, la început, participase la slujbă, la înmormântare și la recepție. Făcuse toate acestea cumva pe pilot automat. Cooper nu-i fusese de nici un ajutor. Pe urmă, trebuise să vândă casa, să scoată mobila la licitație sau s-o ofere pe degeaba, să vândă afacerea lui Senior. Cooper nu se implicase nici de data aceasta, așa că Mallory colaborase cu avocatul familiei, Jeffrey Todd, și cu avocata ei, Eileen Beers. În timpul vacanței din februarie, Mallory și Link plecaseră la Baltimore să dezafecteze fiecare cameră din locuința Blessing. În vacanța din aprilie, Link zburase cu avionul la Seattle să-i vadă pe Fray și Anna, care acum era însărcinată și aștepta o fetiță, iar Mallory și Cooper se întâlniseră la Baltimore ca să finalizeze vânzarea casei și a firmei. Chiar și împărțită la doi, suma de bani ce revenea fiecăruia era considerabilă. Pentru Mallory, o adevărată avere. Numai că banii, care mai înainte erau principala ei preocupare, acum nu mai însemnau nimic.

Ce își spune Mallory ca să poată lupta cu toți demonii?

Că părinții ei erau împreună.

Că nu suferiseră. Că avuseseră o viață împlinită și fericită.

Ea le dăruise un nepot, pe care îl adoraseră.

Și că nu fusese vina ei.

Accidentul nu avea nimic de a face cu Mallory. De Crăciun, vorbise cu amândoi părinții ei și le mulțumise pentru daruri: un cuțit de bucătărie Wusthof, lenjerie de pat Malouf și un exemplar cartonat al romanului *The Goldfinch*. La rândul lor, și ei îi mulțumiseră pentru fotografia alb-negru cu Link și pentru abonamentul cadou la restaurantul Woodberry Kitchen. Mallory le spusese că îi iubea. Și Link le spusese că îi iubea.

Mallory nu știuse despre biletele la spectacolul *Yo-Yo Ma*, ba chiar fusese surprinsă că Kitty reușise să-l convingă pe Senior să meargă, deși și lui îi plăcea orașul Washington, mai ales Kennedy Center. Nici Cooper nu știuse că voiau să meargă, dar nu se simțise ofensat. Erau doi adulți sănătoși, fericiți și își aveau viața lor. Mașina cu care plecaseră era un Audi A4 pe care Senior îl cumpărase în primăvara anului precedent. Cauciucul nu avusese nici un motiv să se spargă, fusese doar un simplu ghinion.

Cooper e de părere că, atunci când îți sună ceasul, îți sună și gata. Nu-i nimic de făcut.

Mallory se străduiește să vadă și ea lucrurile în aceeași lumină, deși îi este foarte greu. Mereu se gândește că ceva nu a mers cum trebuie, că pe undeva a existat o greșeală. Că nu

trebuia să se întâmple ce s-a întâmplat. Vrea să îndrepte lucrurile. Se trezește plângând în toiul nopții. Vrea să-i aducă înapoi. Te rog, Doamne... măcar pentru o zi sau pentru o oră ori măcar pentru un minut, ca să le poată spune că-i iubește. Ca să le poată mulțumi.

În vara de după moartea părinților lui Mallory se ivește un salvator neașteptat – anume, baseballul. Lincoln Dooley e ales în echipa itinerantă Nantucket U14. Mallory stă toată luna iulie în tribună sau în culisele stadionului Delta de pe Nobadeer Farm Road, precum și pe nenumărate terenuri de baseball din Cape Cod și de pe țărmul de sud. Oricât timp și bani o costă să asiste la fiecare meci în parte, este exact ocupația de care are ea nevoie. Nantucket U14 e cea mai bună echipă din istoria acestui joc pe insulă. Are un palmares victorios, lucru remarcabil, dat fiind că pe insulă nu sunt atât de mulți copii. Unul dintre motivele succesului este acela că doisprezece coechipieri au jucat baseball împreună încă din copilărie. Celălalt motiv este antrenorul Charlie Suwyn.

Charlie e trecut de 60 de ani și are copii mari. Deține o afacere prosperă pe insulă și de curând și-a pierdut soția, pe Sue, cea mai mare campioană la sporturi de tineret care a existat vreodată în Nantucket. Dragostea lui Charlie pentru sport e molipsitoare, dar, mai mult decât jocul, îi iubește pe copii, care, la drept vorbind, sunt la o vârstă critică. Charlie și-a antrenat strategic jucătorii. De asta și câștigă atâtea meciuri. În afara terenului de joc, Charlie e afectuos și săritor. Lozinca lui are numai trei cuvinte: „Copiii joacă baseball". Jucătorii își dezvoltă aptitudinile, învață ce înseamnă sportivitatea, creează spiritul de echipă și se distrează. În lume există multe lucruri care merg anapoda, dar acesta merge bine.

Ca prinzător, Link este esențial pentru echipă. Nu se bucură de aceeași glorie ca aruncătorii, dar e implicat în fiecare aruncare. Are un braț extrem de sigur și se afirmă cel puțin o dată la fiecare meci. La aruncări e cam inconsecvent, așa că Mallory stă cu nervii întinși când Link ține bâta în mână. Lovește mult, ceea ce e foarte bine, dar nu la înălțimea potrivită, ceea ce nu mai e bine. La lovituri se clasează abia pe locul șapte.

Fray nu a venit să-l vadă jucând nici măcar o dată. Mallory știe că băiatul e necăjit, deși nu vorbește despre asta. Mallory îi trimite lui Fray nenumărate videoclipuri cu mențiunea „Ia uite ce face fiul tău!" Sau „Numărul 6 e în plin avânt!" Fray telefonează când și când după vreun meci (îndemnat de

Mallory: „Sună acum, înainte să vină pizza!“) și, deși Mallory aude doar ce spune Link, își dă seama că discuția nu decurge așa cum trebuie.

Sezonul de turnee culminează cu câteva meciuri în Cooperstown, New York, la sfârșitul lunii iunie. Mallory rezervă o cameră la hotelul Otesaga, pentru care plătește un preț extravagant. Locul e încărcat de istorie și are un farmec vetust. Aici trag toate celebritățile când vin în oraș. Pe lângă meciurile de fotbal, Mallory reușește să-și facă puțin timp în fiecare dimineață pentru piscină și micul-dejun pe veranda cu vedere spre lacul Otsego.

Traiul aici e minunat, dar meciurile nu prea. Echipa din Nantucket joacă șapte meciuri și le pierde pe primele șase. Link e sclipitor la prindere, dar groaznic la lovituri. Ratează de șaisprezece ori. Cu toate acestea, în meciul final, norocul lui se schimbă. Lovește bine încă din prima, și mingea trece peste gard. Mallory e atât de fericită – și de *șocată!* –, că începe să plângă. Cât a durat sezonul sportiv, Mallory și i-a imaginat pe părinții ei sus în cer, stând într-o versiune cerească a șezlongurilor (asemănătoare celor pământești, dar mai confortabile) și aplaudându-l pe Link.

Oare Kitty și Senior l-au văzut acum? A marcat! Aici, în Cooperstown!

Când îi vine rândul pentru a doua lovitură, Link marchează iar. *Poftim?* Mallory clipește, fără să-i vină a crede, dar, da, mingea a trecut de gard, și Link aleargă în jurul bazelor, alăturându-se coechipierilor lui.

Când îi vine rândul a treia oară, echipa din Nantucket e cu două puncte în urmă. Dewey, tatăl care stă lângă Mallory, întreabă:

– Ce șanse crezi că sunt să marcheze iar?

– Zero, răspunde Mallory, deși speră la ceva mai bun.

Poate o lovitură cu care măcar să fie meci egal. Mallory și-l imaginează pe Senior sărind din șezlongul lui ceresc și aclamând așa cum făcea la meciurile televizate cu echipa Orioles. Pe urmă, aude bâta lovind mingea și vede mingea zburând hăt departe în spatele gardului, dincolo de toți jucătorii de pe teren. Toți părinții din tribune țopăie de bucurie, făcând să zăngănească platformele metalice. Mallory e cu obrazul în palme. Plânge fiindcă nu știe ce se întâmplă după moarte, în schimb e sigură că părinții ei sunt în Cooperstown, pe aici pe undeva. Fie asta, fie ea și Link îi poartă pe Senior și pe Kitty în suflet oriunde s-ar duce, fiindcă ei sunt cei care au făcut minunea asta. Mallory e convinsă că au fost ei.

*

În ziua următoare, Mallory și Link pleacă acasă. Cu tot triumful ultimului meci, amândoi sunt triști. Sezonul de baseball a fost un punct luminos în viața lor. Alături de antrenorul Charlie și de ceilalți părinți, s-au simțit ca în familie. Meciurile, deși nu toate captivante, i-au fascinat în felul lor. Mallory cunoaște acum toate dedesubturile jocului. A trăit din hotdogi și alune în coajă. S-a îmbrăcat în bermude și și-a pus cozoroc pe frunte. Acum, că se încheie sezonul, Mallory nu poate nega că e tristă. Anul viitor, Link poate va continua să joace sau poate își va lua o slujbă. Dar, chiar și dacă va juca, nu se știe câți alți copii vor reveni în echipă. Oricum, nu va mai fi la fel. Sezonul e ceva ce nu se va mai repeta. Va continua să existe doar în amintiri. Echipa Nantucket 14 din anul 2014.

În cursul călătoriei de cinci ore de la Cooperstown la Hyannis, Link îi spune lui Mallory că nu vrea să meargă la Seattle în săptămâna următoare... și, de fapt, nu vrea să se mai ducă deloc.

– Bine, dar... Nu vrei să vezi bebelușul? îl întreabă Mallory.

Link își scoate casca audio din urechea stângă. Prietenul lui, Cam, mijlocaș în echipă, călătorește cu ei, dar a adormit pe bancheta din spate.

– Nu, răspunde Link încet, dar ferm. Nu vreau.

– Dragule, dar e *surioara* ta și n-ai văzut-o niciodată.

– E prea mică să-și dea seama, spune Link. Nu vreau să merg.

– Dar cum rămâne cu tatăl tău și cu Anna?

– Anna? repetă Link. Anna nu mă place.

– Ce tot zici acolo? Anna *ține* la tine.

Cu câteva veri în urmă, Mallory se temuse că îl pierduse pe Link, atât de mult îl influențase Anna.

Link ridică din umeri.

– Îmi plăceau verile în Vermont. La Seattle, tata e mereu la muncă, și casa e rece. Anna e fie la telefon, fie pe laptop, iar eu petrec cea mai mare parte a timpului jucând jocuri video. Singura zi când facem ceva împreună e duminica, dar acum e și un copil mic, așa că... nu, nu mă duc.

– Îmi pare rău, amice, nu ești tu în măsură să decizi.

– Mamă, insistă Link. Te rog, nu mă obliga să merg. Încă n-am profitat de vară. N-am mers împreună cu barca, cu caiacul. Abia dacă am pus piciorul în *ocean*.

– Cu toții facem alegeri, spune Mallory. Tu ai ales să joci baseball.

– Dar dacă tata spune că e în regulă să nu mă duc? întreabă Link. Atunci, pot rămâne acasă?

Mallory nu știe ce să-i răspundă. A simțit de câtva timp că relația dintre Fray și Link se deteriorează. Fray venea mereu în Nantucket, în fiecare lună. Dar de când s-a mutat la Seattle, nu a venit nici măcar o dată. Nici măcar o dată! Mallory nu l-a sunat, fiindcă știe că e ocupat. Mulțumită lui, Link nu duce lipsă de nimic, și Mallory își închipuia că tatăl și fiul vor relua legătura în august, ca de fiecare dată.

Nu poate să nu se gândească și la faptul că, dacă Link nu pleacă la Seattle, va fi în Nantucket în weekendul de Ziua Muncii. Ceea ce nu e bine. Lui Mallory îi pare rău, dar nu-i *bine* deloc.

Atunci, își va condamna propriul copil la o lună de nefericire într-o casă cu un nou-născut doar ca ea să-și poată continua aventura amoroasă?

Link trebuie să-și cunoască surioara, pe Cassiopeia. Pe micuța Cassie. Trebuie să petreacă timp cu Fray. Link are 13 ani, o vârstă când e crucial să aibă un model masculin, un *tată*.

Cu siguranță că Fray va fi de acord. Fray nu ar accepta niciodată ca Link să nu vină la el o vară. Fray îl va îmbuna pe Link cu niște bilete la un meci cu echipa de baseball Mariners sau cu o excursie tată–fiu pe insulele San Juan. Anna și bebelușul vor rămâne acasă cu bona. Mallory își desenează în minte un tablou irezistibil: Fray își va duce fiul cu iahtul lui de cincisprezece metri în portul Friday, ca să stea câteva zile în cabina de lux a vreunui director de la Microsoft. Vor pescui amândoi păstrăvi. Vor vedea balene ucigașe. Vor face focuri de tabără și vor sta de vorbă despre fete.

– Dacă tatăl tău spune că nu are nimic împotrivă să rămâi la Nantucket, atunci, nu mai insist, spune Mallory.

Link se liniștește și își pune iar casca.

Dar Fray nu va fi niciodată de acord, se gândește Mallory. Așa că nu are motive de îngrijorare. Weekendul ei cu Jake nu-i în pericol.

Fray e de acord.

– Poftim? exclamă Mallory.

Ea și Link sunt acasă acum. Casă, dulce casă. În Nantucket e luna august, vremea e superbă, apa răcoroasă, dar nu rece, iar Mallory înoată cât pentru o lună întreagă. Se duce la ferma Bartlett ca să cumpere porumb, roșii, plăcintă cu afine, salată de broccoli și un buchet de crini. Baseballul e deja o amintire îndepărtată.

– Tata zice că nu sunt obligat să merg, dacă nu vreau, spune Link. E de părere că poate ar fi mai bine de Crăciun. Atunci, probabil vom pleca toți în Hawaii.

– E primul meu Crăciun fără părinți, spune Mallory, dar, da, Hawaii ar fi o idee grozavă. O să vă distrați.

– Mamă, spune Link, prinzând-o de talie și trăgând-o lângă el, așa cum face de fiecare dată când vine vorba despre Senior și Kitty. Poți veni și tu cu noi.

Mallory râde printre lacrimi. Da, plânge din nou, pentru a nu știu câta oară. Părinții ei își aveau ciudățeniile lor. Acum însă, înțelege că erau ancora ei. Erau acolo: Kitty cu tenisul și cu visurile ei despre monarhia britanică, Senior cu perspectiva lui pragmatică asupra lumii. Nici unul din ei nu înțelesese stilul de viață singuratic al lui Mallory, nu fiindcă l-ar fi dezaprobat, ci fiindcă o iubeau și doreau să-și găsească și ea pe cineva.

Mallory îi telefonează lui Fray. În cei 14 ani de când sunt părinții lui Link, nu l-a abordat niciodată pe Fray cu supărare. Astăzi însă, da. Astăzi, are de gând să pună tunurile pe el.

– I-ai spus lui Link că nu e obligat să vină? începe ea fără altă introducere.

Fray nu i-a răspuns la mobil, așa că l-a încolțit la telefonul din birou. În fiecare an, cu ocazia Crăciunului, Mallory îi trimite doamnei Ellison, secretara, o pungă mare de caramele cu vanilie, tocmai ca să-și asigure accesul la șeful ei în situații de urgență.

– Ce mama dracului?

– Nu vrea să vină, răspunde Fray. Toată vara a jucat baseball și acum vrea să-și vadă prietenii. Și eu am avut cândva 13 ani. Îl înțeleg.

– Dar *tu* nu vrei să-l vezi? întreabă Mallory. Ești *tatăl* lui. Nu vrei să dai ochii cu el, să vorbiți despre sex, să i-o arăți pe surioara lui?

– Surioara lui a întors toată casa cu susul în jos, răspunde Fray. Anna suferă de depresie postnatală. E cu nervii la pământ, are nevoie de ajutor, așa că am angajat o bonă permanentă. Nu-i o vară prea grozavă pentru mine, Mal. Sincer să fiu, pe undeva, am simțit o ușurare.

– O ușurare? repetă Mallory.

Depresia postnatală e ceva grav, aici Mallory nu are nimic de zis. Îi pare rău de Anna. Mallory nu ar trebui să-l trimită pe Link într-o familie copleșită de atâtea probleme.

– Nu-i ceva definitiv, continuă Fray. I-am spus că-l luăm la noi de Crăciun.

– Foarte frumos, dar așa rămân eu singură de Crăciun, și anul acesta chiar nu pot face față, spune Mallory.

Se lasă tăcerea. Fray își drege glasul.

– La asta nu m-am gândit. Sunt sigur că-ți va fi greu și de Ziua Recunoștinței.

– Am nevoie de Link în vacanțe, spune Mallory. În vacanțe e cu mine, în august – cu tine. Așa am făcut întotdeauna. Așa e bine pentru toată lumea.

– Nu și anul ăsta, spune Fray. Îmi pare rău!

Link nu pleacă la Seattle pentru o lună întreagă, dar două săptămâni? Sau măcar una? Sau doar weekendul dinainte să înceapă școala, weekendul de Ziua Muncii? Până atunci, Anna poate se va simți mai bine.

– E prea departe ca să mă duc doar pentru un weekend, spune Link.

Vorbește ca un bătrân de 70 de ani. Ca Senior. Pe lângă asta, în weekendul de Ziua Muncii vreau să merg la unchiul Coop.

– La unchiul Coop?

În sfârșit, Mallory reușește să respire.

– Formația Black Keys va cânta la pavilionul Merriweather Post, explică Link. Speram ca unchiul Coop să mă poată duce să văd concertul.

Mallory intră pe internet și cumpără două bilete în rândul C, pe centru, pentru concertul formației Black Keys de la Merriweather Post din data de 30 august. Link trimite mesaje tuturor prietenilor lui ca să se laude că va merge la concert. Mallory iese pe verandă și se așază pe locul ei obișnuit, la soare. Scândurile au două urme ovale de la cei 21 de ani de când se așază în același loc. Mallory enumeră motivele pentru care situația și-a găsit o soluție mulțumitoare: Link va merge să-și vadă formația preferată într-un concert live, va petrece timp cu fratele ei – alt model masculin – și... nu va fi în Nantucket.

Mallory îl sună pe Cooper. O clipă, e panicată ca nu cumva fra-tele ei să aibă deja planuri pentru acest weekend.

– Bună, ești liber sâmbătă, pe 30 august? întreabă ea.

– Bună, Mal.

Glasul lui e lipsit de orice inflexiune. Farmecul și veselia i s-au atenuat mult de la moartea părinților. Iată încă un avantaj al vizitei lui Link: îi va schimba lui Coop starea de spirit. Prin urmare, toată lumea e mulțumită.

– Da, sunt. De ce?

Mallory își ia un ton măsurat, vorbește ca o mamă îngrijorată, nu mieros ca un comis voiajor. Link nu vrea să-l vadă pe Fray, așa că rămâne în Nantucket. Mallory vrea să-i facă o surpriză după performanța incredibilă de la Cooperstown, așa că speră ca fratele ei să-l poată primi la el în weekendul de Ziua Muncii. Link vrea să meargă la concertul formației Black Keys la Merriweather Post. Mallory a cumpărat deja două bilete în rândul trei.

– Probabil ar fi trebuit să te întreb mai întâi, spune ea. Iartă-mă!

– Sunt încântat să merg la concert, răspunde Coop. Nu concertul e problema.

– Nu? Atunci, care-i problema? întreabă Mallory.

– Problema e că știu ce faci, răspunde Coop. *Știu* ce *faci*, Mal.

Mallory își concentrează atenția asupra suprafeței sclipitoare a oceanului, la valurile care se rostogolesc iar și iar.

– Ce anume fac?

– Chiar vrei să-ți spun? Foarte bine, îți spun. Vrei să scapi de Link. Tace o clipă. Ca să poți fi singură în weekendul de Ziua Muncii. Știu despre tine și Jake, Mal.

Mallory e uluită să audă asta? Da. Da, este. Îi vine să arunce telefonul în ocean.

Jake i-a spus lui Mallory cu ani în urmă că fratele ei avea o atitudine ciudată, că era poate posomorât, poate indiferent. Ei doi nu se mai întâlneau. Mallory nu-și făcuse probleme. Oamenii se mai îndepărtează. Adulții au existențe agitate. Ce naiba, Mallory o vede acum pe Apple doar la școală și poate o dată sau de două ori în cursul verii, fiindcă Apple e măritată și are doi copii în vârstă de 12 ani. E ocupată. Cooper are o viață personală atât de tumultuoasă, încât e posibil să nu aibă nici o seară liberă, mai ales că Jake face naveta în Indiana.

Acum însă...

– Coop..., începe ea.

– Nu vreau să fiu parte din înșelătoria asta, spune el. Nu sunt de acord cu adulterul. În plus, Mal, Jake se folosește de tine.

– Ba nu! protestează ea.

– O are pe Ursula, continuă Coop. Tu... n-ai pe nimeni. Mă omoară gândul că ești singură în cea mai mare parte a anului, așteptându-l să se întoarcă. Ești ca nevasta unui căpitan de vapor, care așteaptă la nesfârșit, cu ochii pironiți în depărtare. Mi se rupe inima.

– Nu-i chiar așa, spune Mallory.

Mallory a avut relații cu JD, cu Bayer, cu Scott Fulton... și cu Fray. Nu se poate spune că a fost singură în toți acești ani, numai că nu a găsit pe nimeni pe care să-l iubească sau măcar să-l placă la fel de mult ca pe Jake, așa că nu avea rost să se mărite.

Întotdeauna a simțit că deținea puterea în relația cu Jake. Ea fusese cea care hotărâse în prima vară să nu ducă lucrurile mai departe. Dacă situația ar fi devenit mai serioasă, cu siguranță relația lor s-ar fi încheiat, poate s-ar fi încheiat chiar urât, iar Jake nu ar mai fi fost decât un nume din trecutul ei. Așa neobișnuită cum e relația lor, totuși Mallory e convinsă că a făcut alegerea corectă.

Ea nu e o celebritate ca Ursula, nu ia ochii tuturor oriunde se duce. E doar un om obișnuit, un om cumsecade, așa a crezut întotdeauna. Lui Coop probabil i se pare că e complet imorală, dar, în ce privește relația cu Jake, Mallory poate jura că a dat întotdeauna dovadă de integritate. Niciodată nu a pretins mai mult decât se cuvenea. Weekendurile lor împreună au o anume puritate, nu au nimic murdar sau de rea-credință. Mallory nu-și face iluzii, știe că face ceva greșit. Dar, în același timp, e și corect.

Dacă i-ar spune lui Coop toate astea, oare ar înțelege? Poate că da, poate că nu. Nu știe ce set de reguli distorsionate folosește el în materie de iubire. Sau poate regulile *ei* sunt distorsionate. Sau poate nu există nici un fel de reguli.

Mallory are un ultim argument. Va recurge la el?

– Deja am pierdut prea mult anul acesta, spune ea. Nu pot renunța și la el.

Da, se folosește cu nerușinare de rana groaznică lăsată în urmă de moartea părinților.

Ar mai putea adăuga: „Dacă n-ai fi plecat de la propria ta petrecere de burlaci, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea".

– Okay, spune Cooper. Trimite-l pe Link la mine.

Mallory răsuflă ușurată.

– Mulțumesc!

– Apropo, am o nouă prietenă, spune Coop. O cheamă Amy. E psiholog. Aș putea s-o rog să stea de vorbă cu Link, să se asigure că totul e bine.

– E bine, răspunde Mallory. Poate ar trebui s-o rogi pe Amy să vadă dacă *tu* ești bine.

Se încruntă, întrebându-se dacă era cazul să glumească pe seama lui Coop.

El râde.

– Așa am să fac.

Vara # 23: 2015

Despre ce vorbim în 2015? Melodia Hotline Bling. *Stuart Scott. Reforma pentru sănătate. Paul Ryan. Filmul* Lunetistul american. *James Corden. Seceta din California. Filmul* Hamilton. *FIFA. Jared, purtătorul de cuvânt al lanțului de restaurante Subway. Melodia* American Pharaoh. *Brățările de fitness Fitbit. Siria. Bill Cosby. San Bernardino. Ashley Madison. Drogarea cu canabis. Brian Williams, Selina, Amy, Gary, Dan, Johan și Mike. Melodia* Love Wins".

Ursula încă citește patru ziare în fiecare dimineață, deși a mai adăugat la listă un newsletter, iar vinerea – blogul *Scrisoarea lui Leland.* Interviul cu ea a fost citit de peste două milioane de persoane, dar nu numărul contează, ci *calitatea* lor.

Partea proastă e că și A.J. Renninger citește *Scrisoarea lui Leland.* A criticat-o public pe Ursula pentru afirmația că femeile trebuie să se sprijine una pe alta și să investească în succesul lor.

„Doamna senator, pe care o consideram o bună prietenă, nu mi-a oferit nici un sprijin când candidam la postul de primar", a declarat AJ în ziarul *Politico.* „Și cred că asta s-a întâmplat fiindcă nu voia să vadă în mine cea mai puternică femeie din oraș."

La vremea respectivă, Ursula a fost la un pas de a o suna pe AJ ca să lămurească lucrurile o dată pentru totdeauna: nu o sprijinise pe AJ fiindcă era de părere că nu ar fi fost cea mai potrivită ca primar. Faptul că AJ câștigase oricum nu fusese o surpriză. Eforturile ei de a colecta fonduri fuseseră atât de impresionante, încât Ursula era convinsă că promisese în schimb favoruri unor persoane cu anumite interese. Ursula nu participase la petrecerea inaugurală fiindcă avusese „alt program": lucrase până târziu, se antrenase pe banda de alergare și mâncase la cină niște cereale.

Partea bună e faptul că redactorul-șef de la *Vogue* citește *Scrisoarea lui Leland* și i-a oferit Ursulei un profil, publicat în numărul de primăvară al anului 2015. Ursula apare ca model, îmbrăcată în taioare oficiale marca Stella McCartney, Carolina Herrera și Tracy Reese. Fotografiile sunt probabil mai reușite decât articolul, deși și acesta are substanță, iar în încheiere reportera Rachel Weisberg o întreabă pe Ursula dacă intenționează să candideze la funcția de președinte.

– Încă nu sunt pregătită pentru asta, spune Ursula, dar nu exclud așa ceva în viitor.

Afirmația ei stârnește o reacție în lanț. Într-un moment de orgoliu, Ursula îi arată articolul fiicei ei Bess. Bess are 14 ani, e în primul an la școala Sidwell Friends și are o personalitate puternică. Joacă volei și cântă la flaut. Citește nonstop despre nedreptatea socială. Romanele ei preferate sunt despre adolescenți marginalizați din țări din lumea a treia. Colinzi prin Africa având la tine doar un creion roșu? Atunci, Bess McCloud vrea să-ți afle povestea. În sinea ei, Ursula e încântată de cât de dedicată e Bess ideilor de incluziune și diversitate, chiar dacă fiica ei a început să-și combată mama pentru anumite politici. Bess, ca atâția alți tineri, e liberală până în adâncul sufletului.

Ursula s-a gândit că poate Bess ar vrea să vadă articolul din *Vogue*, în care ea își precizează poziția în privința anumitor probleme. Ursula vrea să fie aprobată o legislație prin care să fie verificată fiecare persoană dornică să cumpere arme. E convinsă că această simplă măsură ar face minuni, evitând ca puștile de asalt și armele automate să ajungă pe mâna unor maniaci, mai ales minori. Ursula e de părere că sănătatea trebuie să rămână în seama firmelor private și e decisă să abordeze problema costului medicamentelor pe bază de rețetă. Are o agendă LGBTQA[19] realistă, care protejează drepturile civililor și ale personalului militar. Ursula e „independentă", și de „centru", un fel de „Elveție politică", dar vrea ca Bess să înțeleagă ce înseamnă asta, așa cum e detaliat negru pe alb în paginile lucioase ale revistei.

Cu toate acestea, în dimineața următoare, când Bess intră în bucătăria unde Jake face omletă, ca de obicei, iar Ursula e pe laptop, spicuind din ziarul *South Bend Tribune* – pe prima pagină apar din nou probleme legate de drenarea apei de ploaie provenite din furtuni –, întreabă direct:

– Deci candidezi la prezidențiale?

Jake se răsucește în loc, cu spatula în mână.

– Poftim?

Mai târziu în aceeași zi, telefonează Lynette, mama Ursulei. Dacă Bess și Jake au fost vizibil tulburați de ideea ca Ursula să candideze la prezidențiale, Lynette e în culmea încântării.

– Știi bine că tatăl tău a prezis asta încă de când aveai șapte ani și nu te dezlipeai de televizor când se transmitea procesul Watergate. Știai ce înseamnă punere sub acuzare încă dinainte să înveți să mergi pe bicicletă. Azi la prânz le-am povestit și

prietenelor mele de la Clubul Universitar, și toate au spus că vor vota cu tine.

„Nemaipomenit!“ se gândește Ursula. „Cinci persoane.“

– Nu mi-am anunțat candidatura la prezidențiale, îi spune Ursula mamei ei, la fel cum le-a spus lui Jake și lui Bess. Am spus doar că nu exclud varianta asta. Și-ți promit că, atunci când mă decid, n-ai să afli din revista *Vogue*. Vom discuta mai înainte toate detaliile.

Dacă Jake și Bess se arătaseră sceptici la răspunsul ei, Lynette este dezamăgită.

Acum, Ursula citește *Scrisoarea lui Leland* fiindcă e recunoscătoare – reacția extraordinară la interviul ei a declanșat ceva, așa că Ursula a devenit interesantă (poate chiar o sursă de inspirație) pentru oamenii de rând –, dar și fiindcă îi place blogul. E scris inteligent. Sunt acolo articole despre sex și relații, despre cărți, artă, muzică, sport, filme și televiziune, mâncare și băutură, călătorii. Aici, femeile americane găsesc adunate la un loc informații și despre altceva decât modă, frumusețe și decorațiuni interioare. Ursula citește un interviu excepțional cu poeta octogenară Mary Oliver, citește despre niște antreprenori francezi care au restabilit reputația vinului roze, despre locul pictoriței Berthe Morisot între ceilalți pictori impresioniști (toți bărbați) din Parisul anilor 1890.

Fiecare articol în parte e fascinant, bazat pe documentare exhaustivă și excelent scris. Sincer vorbind, Ursulei îi place mai mult *Scrisoarea lui Leland* decât *Washington Post* și *New York Times* la un loc.

Ursula își petrece primele două săptămâni din august la South Haven, Michigan, în vizită la mama ei. Lynette de Gournsey a vândut casa cea mare din South Bend și a cumpărat un apartament pe St. Joe's River Street și această frumoasă casă de vacanță de lângă lacul Michigan. Așezată pe un șezlong din lemn pe peluza întinsă și umbrită a casei de pe faleza cu vedere către lac, Ursula deschide pe laptop blogul *Scrisoarea lui Leland*. Jake a dus-o pe Bess la brutăria Golden Brown pentru micul-dejun (adică fursecuri), iar mama ei e la o „întrunire a comitetului“, însemnând cocktailuri alături de cele mai bune prietene ale ei, Sue și Melissa. Articolul de fond al blogului în această săptămână e intitulat „La anul, pe vremea asta: o soluție salvatoare pentru mariajul din zilele noastre?“

Ursula accesează nerăbdătoare articolul. Ține mult să afle cum se poate salva o căsnicie modernă. Dacă o căsnicie are „suișuri și coborâșuri“, atunci, ea și Jake se găsesc pe un coborâș lung, care i-ar putea lăsa definitiv într-o mlaștină cu apă stătătoare. Articolul e fost scris chiar de Leland Gladstone. Leland se ocupă de blog, îl editează, dar, de obicei, nu scrie. Cu excepția acestui articol.

... o conversație în miez de noapte cu o prietenă apropiată mi-a dezvăluit un secret șocant... această prietenă, s-o numim „Violet“, are o relație clandestină care durează de două decenii și pe care a denumit-o „la anul, pe vremea asta“. Ea și iubitul ei se întâlnesc în fiecare an pentru un weekend prelungit, după care se despart și nu mai comunică unul cu altul – nici prin telefon, nici prin mesaje, nici prin e-mail – până în anul următor la aceeași dată.

La început, am fost scandalizată. (Violet e necăsătorită; în schimb, iubitul ei e cât se poate de însurat.) Și totuși, cu cât mă gândesc mai mult la destăinuirea ei, cu atât mi se pare că e aranjamentul... ideal.

„Chiar pare ideal“, își spune Ursula. Se vede lesne întreținând o relație cu Anders, dacă ar mai fi în viață. Poate că Anders s-ar fi însurat cu AJ, Ursula ar fi fost tot cu Jake, dar s-ar fi întâlnit cu Anders la Las Vegas în fiecare primăvară și ar fi mers la același bar unde mergeau când se ocupau de cazul Umbrecht Tool and Die. Ar fi luat masa la Golden Steer și ar fi dansat la Hyde, la fel cum se întâmplase într-o seară memorabilă, după care făcuseră dragoste într-un apartament cu vedere spre fântânile Bellagio.

Dacă Anders ar mai fi fost în viață și Ursula ar fi reușit un asemenea aranjament, s-ar fi înapoiat la Jake și Bess simțindu-se... învigorată, plină de energie și de recunoștință.

Leland explorează și ea acest aspect în articol. Este monogamia în căsniciile îndelungate o așteptare nerealistă? Atâția oameni au căsnicii nereușite. Dar dacă nu soții sunt de vină, ci regulile? E, oare, posibil ca soluția să fie o aventură scurtă și secretă ca aceea trăită de „Violet“? Violet și iubitul ei se întâlnesc undeva pe o plajă. Merg cu barca, se plimbă pe mal, adună arici de mare, se uită la filme, mănâncă mâncare chinezească și își citesc unul altuia răvașele din fursecuri.

Ursula tresare violent, de parcă ar fi înțepat-o cineva. Citește ultimele rânduri încă o dată.

Arici de mare? Fursecuri cu răvașe?

„Violet“, prietena apropiată a lui Leland, e un pseudonim.

Ursula pune iPadul pe genunchi. Simte că-i vine să vomite. Dar stai așa. E o situație tipică în care Ursula se pripește. Nu a învățat de la noua instructoare, de la Jeannie, tehnici de a lucra cu ea însăși? Și una dintre aceste tehnici nu e aceea de a aborda lucrurile încet și metodic, în loc să se năpustească la concluzii?

Arici de mare. Fursecuri cu răvașe.

Cu ani și ani în urmă, după ce Jake plecase de la firma PharmX și făcuse infecția cu stafilococ, Ursula îi cotrobăise prin birou, căutându-i asigurarea de sănătate, ca să-i poată plăti spitalizarea. Astfel dăduse peste un plic oficial care arăta... bizar. Îl pipăise și își dăduse seama că înăuntru erau niște obiecte colțuroase. Deschisese plicul și găsise înăuntru trei arici de mare și o mulțime de bilețele luate din fursecuri chinezești. Atât. Doar atât.

Să fie o coincidență?

Un singur weekend prelungit pe an: weekendul de Ziua Muncii.

Timp de două decenii... cel puțin.

Pe plajă... casa de pe insula Nantucket.

Prietena apropiată a lui Leland: Mallory Blessing.

Ursula trece metodic în revistă anii precedenți, atât de metodic pe cât îi îngăduie împrejurările. Fără să-și dea seama, a ajuns pe muchia falezei. Simte nevoia să respire briza mării. Își simte brațele amorțite. Într-un an, Ursula a plecat singură la Newport fiindcă Jake a refuzat să renunțe la călătoria în Nantucket. În alt an, au amânat botezul lui Bess. Botezul propriei lui fiice! N-a ratat niciodată acest weekend în Nantucket. Spunea că pentru el timpul petrecut cu Cooper, cu băieții, era sacru. Și totuși, din câte știe Ursula, în ultima vreme, Jake nu s-a mai văzut cu Cooper la Washington. În plus, a refuzat să meargă la înmormântare, înmormântarea unde Ursula a cunoscut-o pe Leland și a aflat că Leland și Mallory sunt prietene din copilărie.

Prietene apropiate.

Ursula simte nevoia să sune pe cineva, dar pe cine?

Pe *Leland?* se întreabă ea. Nu. Ca jurnalist, Leland își va proteja sursa.

Ursula formează numărul de la serviciu al lui Cooper. Cooper e acum noul director administrativ pentru politică internă, o slujbă importantă și solicitantă, iar Ursula voia de mult să-l felicite, deși limitele între legislativ și executiv nu sunt foarte clare. Acum însă, îl sună pentru o problemă personală, așa că nu se poate spune că încalcă vreo regulă.

Chiar și așa, se izbește de rezistența secretarei, Marnie. Evident, Marnie știe că Ursula e senator al Statelor Unite și că toate convorbirile oficiale necesită programare, iar Ursula nu s-a programat. Ursula îi spune că-l sună pe Cooper într-o chestiune personală. Soțul ei, Jake McCloud, a fost coleg de facultate la Johns Hopkins cu Cooper. Au făcut parte din aceeași frăție.

– Da? se miră Marnie. Domnul Blessing n-a pomenit niciodată despre asta.

– Nu văd de ce te-aș minți, spune Ursula.

Tonul ei e arțăgos, ceea ce nu va face decât să-i întărească reputația de femeie afurisită (poate chiar mai mult de atât, poate e chiar o scorpie în adevăratul sens al cuvântului, de asta o înșală soțul de peste 20 de ani).

– Au făcut parte din Phi Gamma Delta, Fiji. Jake era fratele mai mare al lui Cooper.

Marnie oftează.

– Despre Fiji mai vorbește, spune ea. Dar tot nu pot să vă ajut. Săptămâna asta domnul Blessing e plecat în luna de miere.

– În luna de miere? exclamă Ursula. *Altă* lună de miere? Mă bucur pentru el. Sper că s-au dus într-un loc frumos.

– La St. Mike, răspunde Marnie. Să-i spun că l-ați căutat? Sau...

– Mi-ai putea da numărul lui de mobil? întreabă Ursula. E vorba despre ceva urgent.

– Îmi pare rău, nu pot, spune Marnie.

Ursula apreciază discreția lui Marnie, deși e disperată să ia legătura cu Coop.

– Atunci, te rog să-i spui că l-am căutat.

Închide telefonul. Și acum? Avea pe undeva numărul casei din Nantucket. Ar putea suna să vadă cine îi răspunde. Dacă răspunde Mallory, atunci va... Ce? O va întreba dacă are o relație cu Jake de douăzeci de ani încoace?

Ursula decide să încerce. Ce altceva ar putea face? Numărul nu figurează în nici unul dintre telefoanele ei, așa că se apucă să caute pe Google „Mallory Blessing, Nantucket, Massachusetts“, dar numărul nu e înregistrat.

Bineînțeles că nu. Doar e 2015. Toată lumea a renunțat la telefonul fix.

Altă lună de miere. În St. Mike, adică St. Michael, pe coasta estică a statului Maryland. Acolo, există un singur loc unde s-ar duce cineva în luna de miere: pensiunea Perry Cabin.

După glas, femeia care răspunde la recepție pare tânără și binevoitoare, ceea ce e semn bun.

– Bună dimineața, pensiunea Perry Cabin. Cu ce vă pot ajuta?

– Bună dimineața. Aici, Ursula de Gournsey, senator al Statelor Unite. Ursula tace o clipă. „Dă, Doamne, ca fata asta să fie la curent cu politica!“ Încerc să dau de domnul Cooper Blessing. Înțeleg că își petrece luna de miere la dumneavoastră?

– Bună dimineața, doamna senator. Da, așa e. Aș avea nevoie să-mi spuneți numărul camerei, ca să vă fac legătura.

– Nu știu numărul camerei, răspunde Ursula. Nu știam că va trebui să-l caut săptămâna asta, dar s-a ivit ceva urgent. Dacă îi las un mesaj, i-l puteți transmite cât de curând posibil?

– Hmm, spune recepționera, apoi face o scurtă pauză. Cred că vă pot face legătura imediat. Așteptați o clipă, doamnă senator.

Telefonul începe să sune, și Ursula se întreabă când a devenit genul de persoană care deranjează pe cineva în luna de miere ca să se intereseze de posibila infidelitate a soțului ei. Ar trebui să închidă telefonul acum, pe loc! Dar nu e în stare. Trebuie neapărat să știe.

Cooper îi răspunde cu glasul cuiva trezit din somn.

L-a trezit. Bineînțeles că l-a trezit. E abia trecut de nouă dimineața. Încearcă să nu și-l imagineze pe Cooper în pielea goală și mahmur, învelit cu o pilotă confortabilă, lungit lângă nefericita care tocmai a devenit a patra... – a cincea? – doamnă Cooper Blessing.

– Cooper? întreabă Ursula. Parcă nu-i în toate mințile. Nici nu e în toate mințile! Aici, Ursula de Gournsey. Bună dimineața!

Aude un foșnet, fără îndoială Cooper s-a săltat în capul oaselor, întrebându-se ce naiba se întâmplă.

– Bună dimineața, spune Cooper. Ursula... s-a întâmplat ceva? Sper că Jake e bine, da?

Îi tremură glasul. Probabil își închipuie că Jake murit sau e grav bolnav. Ursula se simte și mai penibil. Ultima oară când l-a văzut pe Cooper a fost la înmormântarea părinților lui.

– Jake e bine, răspunde ea. A ieșit în oraș cu Bess pentru micul-dejun. Sunt bine amândoi. Respiră adânc briza care vine dinspre lac. Lacul e atât de întins, că nu se vede malul celălalt. E convinsă că cei care au crescut pe coastă nu-și dau seama de cât de vaste sunt Marile Lacuri. Te-am sunat ca să te întreb despre weekendurile tale cu Jake pe insula Nantucket.

O fracțiune de secundă de tăcere, apoi, Cooper își drege glasul.

– Ursula..., începe el.

– Tu și Jake mergeți în Nantucket în fiecare an de Ziua Muncii, adevărat? întreabă Ursula.

Altă clipă de tăcere. Ursula aude un glas de femeie, proaspăta soție, întrebând pe drept cuvânt cine îi sună în camera de hotel la ora nouă dimineața tocmai în luna lor de miere și-l face pe Cooper să se foiască atât de agitat. Ursula ar putea deveni motivul următorului divorț al lui Cooper.

– Ursula de Gournsey, răspunde în șoaptă Cooper. Nu durează decât un minut. Își drege glasul și spune: Scuze, Ursula!

– Eu trebuie să îmi cer scuze că intervin în viața ta în cel mai nepotrivit moment, spune Ursula. Dar mi-a atras atenția un lucru. Tocmai citeam acest... *blog*... și am avut revelația că poate tu și Jake *nu* ați mers niciodată împreună pe insula Nantucket în toți acești ani. Poate că Jake... s-a dus de unul singur? Sau cu altcineva? Nu am nevoie să-mi dai nici o dovadă, să-mi trimiți poze sau cine știe ce. Îmi ajunge cuvântul tău.

Ursula simte cum îi vine în gât cafeaua băută mai devreme. Dacă el va spune că *nu* a fost în Nantucket, atunci, va ieși la iveală o altă variantă, urâtă și îngrozitoare, pe care vor trebui s-o recunoască amândoi.

– Cu tine își petrece Jake weekendul de Ziua Muncii pe Nantucket?

O ezitare de o clipă, poate nici măcar atât.

– Da, răspunde Cooper. Sigur că da, Ursula.

„Sigur că da." Ursula închide ochii. Oare ar minți-o Coop? Răspunsul e: probabil că da. Cooper are o istorie dubioasă în materie de femei, asta fără doar și poate. Poate își minte și nevestele. Poate e un mincinos patologic. Cealaltă persoană pe care ar putea s-o acopere e... sora lui, Mallory. Mallory Blessing e o femeie drăguță. Drăguță în sensul simplu și natural al cuvântului. Cum spui că e drăguță fata din vecini. Nu e o frumusețe sclipitoare, care ia ochii, nu-i o sirenă. E cu totul altfel decât Ursula. Nici vorbă ca Mallory Blessing să aibă atâta farmec încât să-l ademenească pe Jake în Nantucket an de an. Ursula e paranoică, de-a dreptul dusă cu capul, și tocmai i-a demonstrat asta și lui Cooper.

– Bine, Cooper, mulțumesc mult! spune ea.

Se străduiește să pară cât mai veselă și dezinvoltă, ca el să nu mai aibă nici o îndoială că e complet țicnită.

– Ursula?

– Da.

– Mulțumesc pentru telefon, spune Cooper. Ne vedem la Capitoliu!

Ursula închide telefonul și se înapoiază la șezlongul ei. Își găsește iPadul rămas în iarbă. Pe ecran e încă deschis blogul lui Leland. Dimineața și-a pierdut tot farmecul. Ursula nu a evaluat situația metodic și la rece. A acționat sub impulsul momentului și acum se simte îngrozitor de penibil.

Totuși, nu-i ies din minte aricii de mare și bilețelele. Nu poate să-și ia gândul de la ele.

Mallory îl duce cu mașina pe Link la plaja Nobadeer, pentru a se întâlni cu prietenii.. Nobadeer e pe aceeași coastă pe care locuiesc și ei, și Mallory nu pricepe de ce Link nu-și invită pur și simplu prietenii la el acasă, așa cum făcea când era mai mic. Ea chiar s-a oferit să prepare fajitas și guacamole pentru toți. Dar Link a spus că „e mai mare distracție“ pe plajă.

„În plus“, adăugase el, „nimeni nu vrea să meargă la plajă când părinții stau cu ochii pe el.“

„Cu ochii pe el... ca să ce?“ întrebase Mallory, dar nu primise nici un răspuns.

– Ar fi bine să nu ai bere în rucsac, spune ea. Dacă mă sună de la poliție, să știi că nu răspund la telefon. Ai să putrezești în închisoare.

– N-am bere.

– Arată-mi! îi cere Mallory.

Link șovăie o clipă, apoi, trage fermoarul rucsacului. Înăuntru sunt două sticle cu apă și una cu suc.

– Norocul tău! spune Mallory.

– De ce n-ai încredere în mine? întreabă Link.

Tonul lui e binevoitor, dar, când coboară din jeep, trântește portiera mai tare decât ar fi fost nevoie.

– Hei! îi strigă Mallory. Te iubesc!

El ridică o mână.

– Te iubesc, Lincoln, repetă ea ceva mai tare.

Link întoarce capul, încruntat, dar nu poate ține supărarea. Zâmbește cu gura până la urechi.

– Și eu te iubesc, mamă!

Mobilul lui Mallory începe să sune. E Cooper. Cooper? Abia s-a însurat cu șase zile în urmă, pe coasta estică a statului Maryland. Mallory luase avionul ca să participe la nuntă. Fusese o ceremonie simplă: ea, Amy și Coop, sora și mama lui Amy. Mallory e convinsă că, în lipsa ei, Link își invitase

prietenii acasă, deși ar fi trebuit să doarmă la prietenul lui, Bodie. Când se întorsese, podeaua din bucătărie era lipicioasă, nu mai avea detergent, prosoape de hârtie, hotdogi și ketchup. Găsise o cutie de cola goală pe pervazul ferestrei din baie. Mallory răsuflase ușurată că era doar cola, dar Link are 14 ani, iar ea predă la liceu de prea mult timp ca să mai fie o naivă: probabil că în curând urmează berea.

Mallory oprește mașina pe marginea drumului acoperit de nisip. De aici are o priveliște spectaculoasă spre dune și spre oceanul de dincolo de ele. Valurile sunt numai bune azi. Zeci de persoane fac surfing.

– Coop? răspunde ea. Se întreabă dacă nu cumva s-a și stricat căsnicia. În luna de miere. Ar fi un nou record (deși la limită). Totul în regulă?

– Ghici cine m-a sunat azi-dimineață, spune Coop. Ei bine, n-ai să ghicești, așa că-ți spun eu. Ursula de Gournsey în persoană.

Mallory coboară geamul jeepului și deschide aerul condiționat, îndreptând fantele de aerisire către piept. O trec toate transpirațiile.

– Serios?

– Serios.

– Ce voia? întreabă Mallory.

– Voia să-i confirm că Jake merge cu mine în Nantucket în fiecare vară, răspunde Coop. Mi-a spus că nu are nevoie de *dovezi* și că mă crede pe cuvânt.

Mallory are senzația că ea însăși suie pe coama unui val, dar nu la modul plăcut și amuzant, ci într-un fel care îi dă senzația de greață. Se ciupește de coapsa dezgolită. Întotdeauna s-a gândit că dacă și când se va afla despre ea și Jake, va avea timp să inventeze o apărare. Dar iată că acum e... luată prin surprindere, ca și cum ar fi primit o palmă usturătoare peste obraz.

– Și ce i-ai spus?

– Am spus că da. Că Jake merge cu mine în Nantucket în fiecare vară. Am mințit, Mal. Am mințit un senator al Statelor Unite.

– Mulțumesc, Coop, spune Mallory. Mulțumesc... Coop. Mulțumesc.

– Mi-e rău, adaugă Cooper. Mallory, am plecat naibii în luna de miere, vreau să încep o viață nouă lângă Amy. S-o iau de la zero. Și, în loc de asta, ajung să mint ca să-mi protejez sora, care are o relație cu cel mai bun prieten al meu de... de cât timp? De câte veri?

– Multe, răspunde Mallory. Multe veri.

– Multe veri, repetă Cooper.

– Ți-a zis *de ce* te-a întrebat? Așa, din senin, sau s-a întâmplat ceva?

– Mi-a zis că a citit o postare pe un blog și așa i-a venit ideea.

– O postare pe un blog?

Mallory nu și-o poate închipui pe Ursula citind postări pe bloguri.

– Mie așa mi-a zis. Nu i-am cerut detalii. Am vorbit cât mai puțin. Dar ceea ce i-am spus a fost o minciună de la un cap la altul.

Coop tace, și Mallory îl aude respirând neregulat. Coop plânge?

– Am rupt legătura și cu Jake, după ce am înțeles ce se petrece... atunci, la nunta cu Tish. Când a fost asta, în 2007? N-am mai avut o discuție serioasă cu el de opt ani. Cu cel mai bun prieten al meu. Fratele meu mai mare, fratele pe care nu l-am avut niciodată, asta era Jake pentru mine. Și, dacă voi mai fi nevoit să mint vreodată... nu spun că te voi abandona, ce vreau eu să spun e *să nu mă mai faci vreodată să mint!*

Îi țipă ultimele cuvinte. Ar putea Mallory să-i găsească vreo vină pentru asta?

– Am înțeles, șoptește ea.

– Dar n-ai să renunți să te vezi cu el. Știu bine că nu.

Mallory nu-i răspunde.

– Știi de ce am mințit, Mal? întreabă Coop. În afară de faptul că singura mea familie ai rămas tu?

– De ce?

– Pentru că tu și Jake probabil vă potriviți unul cu altul. Nu aveți pretenții unul de la celălalt. Și sunteți al naibii de deștepți. Și buni la suflet. Sunteți oameni de treabă. Înțeleg de ce îl placi pe Jake. Înțeleg de ce și el te place. Dar voi doi faceți ceva ce în esență nu-i corect. Și asta dovedește un lucru pe care l-am bănuit de la bun început.

– Ce anume? întreabă în șoaptă Mallory.

– Toți suntem oameni, răspunde Cooper. Toți și fiecare în parte.

Mallory nu se mai poate abține. Lacrimile încep să i se prelingă pe obraji. Își ridică ochelarii pe creștetul capului și se uită la suprafața sclipitoare a Atlanticului până când o vede ca prin ceață din pricina lacrimilor.

O postare pe blog. O postare pe blog?

Când Mallory se înapoiază acasă, caută pe Google „Cele mai populare bloguri, femei".

Pe primul loc îi apare *Scrisoarea lui Leland.*

Scrisoarea lui Leland e un blog? Mallory crezuse că e... ei bine, nici ea nu știe ce anume. Crezuse că e proiectul lui Leland, *platforma* ei. Întotdeauna îi păruse rău că nu-i acordase mai multă atenție. Se uitase puțin imediat după lansare și citise articole despre autoapărare în metrou sau povestea de viață a unei femei din Utah reținute împotriva voinței ei de un poligam, pe vremea când toată lumea vorbea numai despre asta. Pagina i se păruse stridentă, agresivă, preocupată numai de viața urbană, exact cum era și Leland, așa că pentru Mallory nu prezentase interes.

Mallory dă clic pe *Scrisoarea lui Leland.*

Articolul de fond, chiar aici pe prima pagină, e intitulat „La anul, pe vremea asta: o soluție salvatoare pentru mariajul din zilele noastre?"

– Nu! țipă Mallory. Nu pot să cred că a făcut asta!

... o conversație în miez de noapte cu o prietenă apropiată mi-a dezvăluit un secret șocant... această prietenă, s-o numim „Violet", are o relație clandestină care durează de două decenii și pe care a denumit-o „la anul, pe vremea asta". Ea și iubitul ei se întâlnesc în fiecare an pentru un weekend prelungit, după care se despart și nu mai comunică unul cu altul – nici prin telefon, nici prin mesaje, nici prin e-mail – până în anul următor la aceeași dată.

La început, am fost scandalizată. (Violet e necăsătorită; în schimb, iubitul ei e cât se poate de însurat.) Și totuși, cu cât mă gândesc mai mult la destăinuirea ei, cu atât mi se pare că e aranjamentul... ideal.

Mallory citește mai departe. Ei bine, Leland a făcut-o. A dezvăluit tot, inclusiv amănuntul cu aricii și cu răvașele.

Mallory se ridică și se uită în jur de parcă ar fi înconjurat-o o mulțime de oameni, un public indignat dintr-un studio, toți așteptând să vadă ce va face.

Se duce la bucătărie să-și ia ceai la gheață, își taie o felie de lămâie și soarbe o înghițitură. Ceaiul e răcoritor și are aromă de mentă, fiindcă Mallory îi adaugă mentă proaspătă din ghiveciul de pe verandă. Știe că are o viață minunată, niciodată nu a negat asta. A primit ca moștenire această proprietate pe vremea când nu avea nimic al ei, și toată lumea e de părere că e un loc extraordinar. Are un fiu sănătos, puternic și inteligent. Fiul lui Fray. Poate că... *trădarea* – nu

găsește alt cuvânt – lui Leland a fost pusă la cale de mult timp drept răzbunare că Mallory s-a culcat cu Frazier Dooley și i-a făcut un copil. Dar Leland primise vestea despre conceperea lui Link cu dragă inimă. Să fi jucat *teatru?* Oare Leland a așteptat cu răbdare în toți acești ani să înfigă un ac în păpușa voodoo care o reprezenta pe Mallory?

Poate că Leland e supărată că Fifi a venit singură în vizită la Mallory cu mulți ani în urmă. Poate Fifi i-a spus lui Leland că Mallory era la curent cu despărțirea lor înainte să afle vestea de la Leland. Cu siguranță fusese o lovitură dureroasă. Leland ține la Fifi mai mult decât a ținut vreodată la Fray.

Nu-i așa?

Mallory își dă seama că nu știe pe cine iubește Leland – sau a iubit vreodată – în afară de propria-i persoană. Nu așa a fost întotdeauna? Mallory se gândește la copilăria și adolescența lor, la anii de liceu, deși, sincer vorbind, în liceu toți se preocupau numai de propria persoană. În tinerețea lor existase acea perioadă oribilă când locuiseră împreună. Leland îi suflase lui Mallory postul pe care și-l dorea și, chiar dacă Leland era mai potrivită pentru acea slujbă, problema era că o tratase pe Mallory ca pe o ființă inferioară ei. Refuza să împartă cu Mallory mâncarea de la restaurantul franțuzesc de la parterul locuinței. Mânca ostentativ acele feluri, înmuind bucăți de baghetă aurie în sosuri, ținând furculița cu piureul de cartofi o clipă mai mult în dreptul gurii, ca apoi s-o vâre în gură și să laude mâncarea. În tot acest timp, Mallory își mânca sendvișurile cu salam, supa la plic și ouăle jumări pe jumătate arse.

Prima vizită a lui Leland în Nantucket fusese de-a dreptul dezastruoasă, fiindcă plecase cu niște prieteni din New York, lăsându-i baltă pe Mallory și pe Fray. A doua vizită dezastruoasă fusese cea cu Fifi. Leland spusese niște lucruri dureroase: „Mallory e influențabilă... ușor de manipulat..." Mallory înțelesese că Leland fusese furioasă pe Fifi și geloasă pe ea, dar, când spusese acele lucruri, vorbise serios, altfel ar fi ales alte cuvinte jignitoare.

Mare mirare că Mallory și Leland rămăseseră prietene. Asta numai fiindcă Mallory alesese să treacă mereu cu vederea defectele lui Leland. Prietenia lor avea o istorie: nu numai momentele pe care Mallory și le amintește cu ușurință, dar și momente pe care le credea date uitării. Când se plimbaseră cu automobilul Saab al lui Steve până la mallul Owings Mills, unde se scotociseră de bani să cumpere sendvișuri cu pui și apoi puseseră benzină de 2 dolari, ca să nu se înapoieze la

Steve cu rezervorul complet gol. Cum ascultaseră în mașină melodia *Songs in the Attic* de Billy Joel. Cum melodia lor preferată era *Captain Jack*. Mallory cunoștea versurile ceva mai bine decât Leland și era foarte mândră de asta. Dacă mergea și mai în urmă cu amintirile, existaseră nenumărate zile de vară la clubul local, când se scăldau în piscină și săreau de la trambulină sau exersau cu mingea de tenis la perete, amândouă în costume de baie întregi și adidași, la vârsta când încă nu deveniseră conștiente de trupurile lor. Se plimbau cu bicicleta de-a lungul și de-a latul parcului Roland, ba chiar o dată se aventuraseră mai departe decât aveau voie și o mașină plină cu băieți mai mari ca ele oprise în dreptul lor, iar ei le întrebaseră cum se numeau. Leland, care era mai spontană, le spusese că se numea Laura Templeton, iar Mallory îi urmase exemplul, dându-se drept Jackie Templeton. Amândouă numele erau cele ale unor personaje din serialul *General Hospital*. „Sunteți surori?" întrebase unul dintre băieți. „Nu prea semănați. Care din voi e mai mare?" Leland deschisese gura să răspundă – cu siguranță, avusese de gând să spună că ea era sora mai mare –, dar în ultima clipă se răzgândise și-și desprinsese bicicleta de trotuar, începând să pedaleze furioasă către casă, cu Mallory în urma ei. Nu se opriseră decât când ajunseseră în siguranță pe aleea din fața casei lui Leland. Abia atunci își dăduseră seama că poate fuseseră la un pas de un pericol real, ca fetele despre care se vorbea în emisiunea TV pentru adolescenți.

Se îndrăgostiseră pe rând de Mel Gibson, Kevin Costner, Mickey Rourke. Amândouă se îndrăgostiseră nebunește de Mickey Rourke, dar stabiliseră o regulă că nu pot iubi aceeași persoană, așa că Leland îl păstrase pe Mickey Rourke, fiindcă avea pe perete un poster cu el din filmul *Nouă săptămâni și jumătate*. Mallory își amintește cât fusese de necăjită, fiindcă nu exista fotografie mai frumoasă decât cea cu Mickey Rourke în acel film.

Indiscutabil, Leland fusese întotdeauna alpha, iar Mallory – beta. Lui Mallory nu-i păsase. Mai târziu, își dăduse seama că singura persoană de a cărei aprobare avea nevoie era ea însăși. Nu era obligată să țină cont de obiceiurile americane. Nu trebuia decât să fie o bună profesoară, o mamă și mai bună și cât putea de bună în toate felurile posibile.

Are un singur punct nevralgic, o singură slăbiciune: Jake. Iar acum, aflase toată lumea despre asta. Leland îi dezvăluise secretul.

Mallory vrea să fie genul de persoană care lasă de la ea. Cooper a făcut un gest eroic și i-a oferit acoperire. Cu puțin noroc, Ursula l-a crezut, iar articolul pe care îl vor citi sute de mii de femei americane va fi dat uitării până săptămâna viitoare.

Numai că Mallory nu-i acel gen de persoană.

A doua variantă ar fi s-o elimine tacit și definitiv pe Leland din viața ei. Îi va bloca apelurile pe mobil și e-mailul. Casa părinților ei a fost vândută, așa că nu mai are motiv să revină la Baltimore de sărbători. Link se poate vedea cu Sloane, cu bunica ei, cu Steve Gladstone și cu prietenul bunicii ei când merge în vizită la Fray.

Dar Mallory nu e nici genul acesta de persoană.

Este persoana care a fost manipulată, împinsă încoace și încolo și tratată urât de către cea mai bună prietenă a ei mai bine de treizeci de ani. Acum, s-a umplut paharul. Mallory e furioasă. Știe că furia se va topi, dar, până atunci, are de gând s-o facă pe Leland să simtă aceeași arsură la inimă, aceeași amărăciune.

Îi telefonează.

– Mal?

Mallory îi vorbește cu ochii la propria imagine reflectată în oglinda din dormitor.

– Ți-am văzut articolul. Mallory e mândră de ea. Vocea ei e sigură și clară. Se privește în ochi. Tăcere. Ursula l-a sunat pe Cooper.

– Oh, Doamne!

– Dar nu asta-i problema, continuă Mallory. E doar o consecință, cu totul altceva decât *trădarea* în sine.

– Dar nu a fost trădare, Mal...

– Eu ți-am dezvăluit ceva, fiindcă am avut deplină încredere. Ți-am încredințat un secret extrem de delicat și care impunea tăcere absolută. E drept că băusem și eram deprimată. Era seara de după înmormântarea părinților mei. Ți-am făcut o confidență ție, cea mai bună prietenă a mea încă din copilărie, și tu ai făcut-o imediat publică pe blogul tău... Mallory rostește cuvântul de parcă ar fi o vorbă murdară. ... Unde poate să afle toată lumea. Mi-ai folosit secretul ca să câștigi audiență.

– Dar nu ți-am dat numele...

– E ca și cum mi l-ai fi dat, răspunde Mallory. Ursula l-a sunat pe Cooper!

Pe chip îi apar pete roșii. Simte cum îi dispare orice urmă de cumpătare, la fel ca sfoara unui zmeu, smulsă din mâini de

vânt. „Asta a fost!“ Mallory pune telefonul pe măsuța de toaletă. Aude vocea lui Leland, dar nu și ce spune. Nu-i aude scuzele. Scuzele ei jalnice. Mallory răsuflă adânc. „Închide telefonul“, își spune ea. Numai că nu a terminat ce avea de spus. Duce iar telefonul la ureche.

Tăcere.

– Mal, mai ești acolo?

– Nu conta nici dacă mi-ai fi dat numele. Nu contează nici Ursula. Ceea ce contează e că ți-ai încălcat cuvântul dat față de mine. A fost un lucru urât și josnic, Lee. Exact aceeași atitudine nechibzuită și egoistă pe care ai avut-o toată viața, numai că acum a fost de mii de ori mai rău. Ai dat o lovitură mortală prieteniei noastre. Am să fiu tristă fără tine, dar bănuiesc că tu ai să te simți și mai îngrozitor, fiindcă va trebui să trăiești cu sentimentul de vinovăție, conștientă că ești o persoană lipsită de substanță și total imorală, care s-a folosit de cel mai mare secret al celei mai bune prietene pentru... ce? Pentru niște like-uri? Ca să fii urmărită? Pentru *reclame?* Pentru admirația unor străini? Mallory se oprește o clipă să respire. Sper să găsești ceea ce cauți. Poate aprobarea lui Fifi, poate iubirea tatălui tău... nu știu. Și puțin îmi pasă. Adio, Lee!

– Mal...

Mallory închide telefonul. Leland o sună de patru ori și-i lasă trei mesaje audio, pe care Mallory le șterge fără să le asculte. Blochează numărul de mobil al lui Leland, îi blochează e-mailul, blochează și blogul *Scrisoarea lui Leland*, marcându-l ca *necuvenit*. Când termină de făcut toate acestea, pleacă la plajă să-l ducă acasă pe Link.

Link suie în mașină cu părul ud și modelat de valuri în cârlionți și țepi de toate felurile, mirosind a sare, a transpirație și a loțiune de plajă, cu picioarele pline de nisip.

– Ai plâns, mamă? întreabă el.

Probabil că răspunsul e evident, însă Mallory clatină din cap.

– Mâine îmi invit prietenii la noi și poți să ne pregătești ceva bun, bine, mamă?

Mallory simte cum i se ridică ușor colțurile buzelor, parcă independent de voința ei.

– Okay, răspunde ea.

Mai e o săptămână până la Crăciun, și Link duce gunoiul din bucătărie după cină, o sarcină care îi place în această perioadă a anului, fiindcă aerul e rece și miroase a fum de

lemne, iar oceanul sclipește ca poleiala. Undeva departe distinge luminițele unei ghirlande gigantice pe care vecinul cel mai apropiat a agățat-o pe o latură a casei.

Când se oprește pe verandă să lege sacul de gunoi, vede un plic cafeniu moale la pipăit, îndesat în sac numai pe jumătate. Link se uită mai bine și vede numele scris pe plic.

Poftim?

Link scoate plicul de sub niște resturi de pui, coji de cartofi și diverse reclame. E un pachet pe numele lui, expediat de L. Gladstone, Brooklyn, NY 11211. Leland. Ce caută plicul în gunoi?

Îl rupe la un capăt și găsește înăuntru un cadou frumos ambalat. Pare să fie ceva îmbrăcăminte. Desface ambalajul. De ce nu? Doar e pachetul lui. Înăuntru găsește un tricou fără mâneci cu emblema echipei de fotbal Patriots și cu numărul 87. GRONKOWSKY. Da! Link își dorea din suflet un asemenea tricou. E mărime M pentru adulți, așa că-l poate purta peste un hanorac cu glugă.

Scotocește și mai mult prin gunoi, în ideea că poate Mallory a mai aruncat din greșeală și alte daruri. Pe urmă, duce gunoiul la tomberoanele de pe o latură a casei și se înapoiază înăuntru cu tricoul. Slavă Domnului că l-a recuperat!

– Mamă, spune el, arătându-i tricoul. Ăsta mi l-a trimis Leland, și tu l-ai aruncat din greșeală la gunoi.

Mallory stă pe canapea în fața focului, corectând lucrări.

– Nu din greșeală, spune ea. Leland nu mai există pentru mine.

Vara #24: 2016

Despre ce vorbim în 2016? Prince. Alegerile prezidențiale. Muhammad Ali. Villanova Wildcats. Harriet Tubman. Antonin Scalia. Brexit. Colin Kaepernick. Dezbaterea privind legea accesului la toaletele de serviciu în Carolina de Nord. Atentatul din clubul de homosexuali Pulse din Orlando. Sidney Crosby. Firma de livrare Blue Apron. Antrenoarea Pat Summit. Black Lives Matter. Yoga cu capre. Gene Wilder. Echipa de baseball The Cubs. Brangelina. Rezervația Standing Rock. Carrie Fisher, pronume preferențiale în funcție de gen. Piper, Crazy Eyes, Alex, Red și Healy. Melodia Always stay gracious, best revenge is your paper.

Hamburgeri, porumb, roșii feliate. *Hard Headed Woman* de Cat Stevens, flori de hortensie în vază, aceeași vază din primul

an, ceea ce îi dă un sentiment de confort lui Jake. Vaza e așezată chiar pe urma de arsură rămasă pe masa lungă și îngustă. Mâncarea, muzica, vaza, masa sunt aceleași, dar multe alte lucruri s-au schimbat.

Mallory a folosit o parte dintre banii moșteniți de la părinți ca să transforme complet interiorul. Au dispărut lambriurile rustice din lemn, șemineul din cărămidă și plăci ceramice. Nu mai e nici ușa-paravan care se trântea de te treceau fiorii de fiecare dată când cineva ieșea sau intra. Nu mai sunt nici blaturile de bucătărie din imitație de marmură – atât de vechi, că reveniseră din nou la modă –, nici dulăpioarele din pal, nici frigiderul maroniu, nici chiuveta de inox.

După toate standardele, casa lui Mallory arată acum uluitor, te dă pe spate. Pereții sunt din plăci de lemn vopsite în alb. Rafturile vechi și lăsate ale bibliotecii au fost înlocuite cu rafturi încastrate înalte până în tavan, cu bare elegante din cupru, luminate din loc în loc cu leduri. Există și o scară pe rotile ca să ajungi la rafturile de sus. Podelele sunt din lemn de stejar. Au apărut o canapea nouă de un alb orbitor și două fotolii confortabile, acoperite cu huse crem și așezate pe un covor cu dungi în toate nuanțele de alb, de la culoarea vaniliei la albul zăpezilor polare. Dulapurile din bucătărie sunt albe, cu mânere elegante de alamă, iar imitația de marmură a fost înlocuită cu marmură adevărată. Dormitorul lui Mallory sugerează o femeie între două vârste plecată în vacanță în Bahamas și care s-a întors cu o atitudine nouă și o floare de hibiscus la ureche. Tavanul amintește de cel al unei catedrale. Pereții sunt zugrăviți într-un trandafiriu pal, iar patul mare și lat are un baldachin cu perdele albe și subțiri de o parte și de alta. Baia e pardosită cu gresie verde intens, vechea cadă a fost, în sfârșit, scoasă și înlocuită cu una de piatră în formă de scoică, asemănătoare scoicilor pe care le găseau în plimbările lor pe plajă. Camera de oaspeți a fost decorată cu un tapet extravagant, reprezentând niște zebre care se zbenguie, pe un fundal azuriu.

Singura cameră rămasă neatinsă e camera lui Link. Când intri acolo, ai senzația că te întorci în timp: acolo s-au păstrat vechile lambriuri, podelele scârțâitoare acoperite cu carpete țesute în culori asortate, masa de toaletă dată cu straturi succesive de vopsea cenușie. Dacă Jake ține bine minte, masa de toaletă a fost cumpărată de Mallory de la un talcioc din Nantucket.

Jake își trece degetele peste pereții camerei lui Link.

– Lambriul, vechiul meu prieten, spune el.

Camera lui Link e singura care păstrează vechiul miros al casei: un amestec de sare și mucegai.

– Link nu mi-a dat voie să modific nimic, explică Mallory. Atâta doar că am preschimbat debaraua într-o baie minusculă. Zice că-i plăcea mai mult casa cum era înainte. Poți să-ți închipui?

– Păi...

– Să nu zici că și tu gândești la fel, spune Mallory. Chiar nu-ți place? Ai impresia că i-am distrus personalitatea?

Jake se înapoiază în living.

– Ai păstrat biroul! exclamă el.

Nu-l observase până acum. Biroul oval al lui Mallory e la locul lui, în cel mai îndepărtat colț al încăperii, cel dinspre lac, aproape ascuns de ușa lambrisată a dormitorului mare. În această nouă versiune a casei, biroul pare nelalocul lui, ca o bătrânică demodată la o petrecere de supermodele. Și totuși, Jake ar alege de fiecare dată să stea de vorbă cu bătrânica.

– Nu m-am îndurat să-l dau, spune Mallory. Îmi aduc aminte cum scria scrisori mătușa Greta, așezată la acest birou. Acum, mă întreb dacă nu cumva îi scria lui Ruthie.

La combină se aude melodia *At Last*. Cântecele sunt pe o listă descărcată de Mallory pe telefonul ei mobil. CD-playerul cu cinci sloturi a dispărut de mult.

– Îmi pare rău că nu-ți place, spune Mallory, golindu-și paharul cu vin.

Până și vinul e de mai bună calitate, vinul Chardonnay de 12 dolari sticla a fost înlocuit cu un Sancerre din regiunea Chavignol.

– Nu uita că eu sunt cea care locuiește aici. Peste doi ani, Link merge la colegiu, iar tu pleci luni.

– Stai, stai..., spune el, luând-o în brațe. Casa e superbă, Mal. Ca desprinsă dintr-o revistă. Atâta doar că-i altfel și trebuie să mă obișnuiesc cu ea.

– N-am mai vrut o locuință rustică și încântătoare, explică Mallory. Fray are un adevărat castel la Seattle, el și Anna tocmai și-au cumpărat o cabană în Deer Valley, un *chalet*, cum îi spune Link.

– Doar n-ai renovat casa ca să ții pasul cu Fray, spune Jake.

– Am vrut să fie un loc frumos, răspunde Mallory. Adică, mai frumos.

– Ce ar putea fi mai frumos decât să ai Atlanticul în fața casei?

– Știu, dar...

Mallory se trage puțin înapoi, și Jake o poate privi îndeaproape pentru prima oară. Casa a căpătat o cu totul altă înfățișare; în schimb, Mallory este exact aceeași. Are câteva fire de păr alb, pe care lui îi pare bine că nu și le-a vopsit. E bronzată la față și, când ridică din sprâncene, fruntea ei devine un acordeon de cute care lui Jake îi place tare mult. Îi place s-o vadă puțin mai în vârstă, puțin mai trecută prin viață. Încă are pe nas pistruii adolescentini, și în seara asta ochii ei sunt albaștri, mai albaștri ca oricând.

– Ești bine? întreabă el. Mal?

Ea își sprijină fruntea pe pieptul lui, și el închide ochii. A așteptat 362 de zile ca s-o poată strânge în brațe.

– În ultima vreme, mă simt cam obosită, spune ea. Eu și Link am avut un an greu. Eu vreau ca el să studieze, să joace baseball și să fie un băiat bun, iar el vrea să se sărute cu prietena lui, să meargă la focuri de tabără și să fumeze marijuana cu prietenii.

– Simt că te doare inima, spune Jake.

– Și tu ai probleme cu Bess?

– Eu nu.

– Atunci, Ursula?

Jake încuviințează din cap. Bess nu are un prieten, nu se duce la focuri de tabără și nici nu fumează marijuana. Stă acasă cu prietena ei Pageant, și amândouă fac postere incendiare pentru marșuri, mitinguri și proteste la care participă în weekenduri, militând pentru schimbările climatice, drepturile de reproducere, drepturile transgenderilor, ale imigranților, controlul armelor, Amnesty National. Lui Jake îi e greu să țină pasul și, deși el se străduiește s-o sprijine – îi place că Bess are un cuvânt de spus –, Ursula este doar amuzată, atitudine pe care fata o percepe ca fiind dominatoare.

„Te duci să aperi drepturile maimuțelor lesbiene?“ a întrebat-o Ursula cu puțin timp în urmă. „Sau de data asta e vorba despre piticii din Uganda?“

„Ești jignitoare“, i-a răspuns Bess. „Dacă ar ști lumea cum ești cu adevărat, n-ar mai vota nimeni cu tine.“

„Bess!“ o apostrofase Jake, dar fata deja ieșise din apartament, trântind ușa în urma ei.

Ursula nu o luase în seamă, doar râsese.

„Las-o să plece“, spusese ea. „Și eu îmi detestam mama la vârsta asta. E ceva firesc.“

*

– Ce ar fi să ieșim diseară în oraș, după cină? întreabă Jake. Să mergem la Chicken Box, ca pe vremuri?

– Mi-ar plăcea grozav, răspunde Mallory. Dar nu putem. Ne-a trecut glonțul pe la ureche, Jake. Eram convinsă că Ursula te va încuia în casă și că am să fiu singură în acest weekend.

– Nu părea îngrijorată, spune Jake.

Mallory i-a povestit toată situația cu *Scrisoarea lui Leland* și cum Ursula i-a telefonat lui Cooper. Lui Mallory i s-a părut ciudat că Ursula nu l-a întrebat direct pe Jake, dar asta fiindcă Mallory nu înțelege cum funcționează căsnicia lui. Ursula nu abordează direct o problemă, pe de o parte fiindcă nu are energia emoțională necesară și pe altă parte fiindcă se teme să nu atingă un punct sensibil, făcând să se năruiască tot eșafodajul. O căsnicie eșuată înseamnă finalul unei cariere politice. Ursula va ține de mariajul lor cu orice preț.

Jake nu-i deloc încântat că fratele lui Mal e la curent cu ce se întâmplă, deși acoperirea oferită de el le-a adus puțină libertate. De ce să nu se bucure de ea?

– Acum, suntem în vârstă, spune el. N-o să întâlnim pe nimeni cunoscut la Box.

– Ba s-ar putea.

– Atunci, hai să facem altceva! propune el. Ce ar fi ca, după cină, să luăm o sticlă de vin și să mergem pe chei s-o bem la bordul *Gretei?* Ar fi drăguț să mai ieșim în larg. Putem sta la prova. N-o să ne vadă nimeni.

Mallory își țuguie buzele.

– Mmm... nu știu dacă e o idee bună să ne schimbăm rutina. Noi facem ceea ce facem fiindcă s-a dovedit că funcționează.

– N-o să ne vadă nimeni la prova bărcii tale, Mal.

Ea expiră scurt.

– Bine. Dar, pe drum până acolo, stai la șase pași în urma mea, cu mâinile în buzunar și șapca pe ochi.

Jake râde.

– S-a făcut!

Parchează jeepul în centru și pornesc pe jos: Mallory în față, Jake în urma ei. Trec de Gazebo, de Straight Wharf, de Cru și ajung pe chei. E plăcut să iasă la aer printre oameni care se bucură de ultimul weekend al verii. Jake e neliniștit, dar asta nu face decât să-i sporească plăcerea. Probabil a băut prea mult vin, iar Mallory mai are o sticlă în geantă. Poate va fi nevoie să doarmă pe vas și să plece pe furiș spre casă înainte de ivirea zorilor.

Ajung la ghereta portarului. Dincolo de un anumit punct au voie doar proprietarii de ambarcațiuni și invitații lor. De serviciu e un adolescent blond, cu zulufii scăpați de sub șapca cu emblema Universitatea din Miami ca niște frunze de salată ieșite dintr-un hamburger. Jake e cât pe ce să se întoarcă acasă. Mallory cunoaște toți adolescenții de pe insulă. E profesoară de engleză: ce mai bună și mai populară. Oricare dintre elevii ei și-ar putea scoate mobilul să-l pozeze pe tipul care o însoțește pe domnișoara Blessing și apoi să posteze poza pe Snapchat. După aceea, cu siguranță cineva îl va recunoaște. Mai întâi, liceul, apoi întreaga insulă vor afla că domnișoara Blessing a fost văzută pe chei la nouă seara cu Jake McCloud, soțul Ursulei de Gournsey.

E, oare, paranoic? Probabil.

– Merg pe *Greta*, îi spune Mallory băiatului. Pontonul 106.

– Bine, răspunde puștiul.

Pornesc mai departe. Jake e atât de ușurat, încât o ia pe Mallory de mână, dar ea îi dă peste mână, așa cum și trebuie. El o prinde de umeri, dar ea îl înghiontește în coaste. Au ajuns în dreptul pontonului 100. *Greta* e trei bărci mai încolo, pe dreapta. Sunt aproape în siguranță.

Un bărbat și o femeie coboară de pe unul dintre iahturile uriașe de pe stânga. Bărbatul e solid și vânjos. Mallory și Jake sunt nevoiți să se dea laoparte ca să-i lase să treacă.

– Bună seara, spune Jake.

Bărbatul se oprește. Scândurile pontonului scârțâie sub greutatea lui.

– Mallory? întreabă el.

Mallory întoarce capul.

– Oh! exclamă ea, de parcă ar fi înțepat-o cineva în fund. Bayer?

Face un pas șovăielnic în direcția bărbatului, apoi, se răzgândește și se mulțumește să-i facă cu mâna fără prea mare chef.

– Bună! Îmi pare bine să te văd.

E limpede că a decis să nu se arate prea prietenoasă cu Bayer – al cărui nume i se potrivește perfect: tipul e uriaș și hirsut –, așa că Jake răsuflă ușurat.

„Să mergem“, își spune el în gând. E totuși conștient că momentul nu s-a încheiat. Bayer îi privește țintă – acum, pe Jake –, în timp ce femeia, o brunetă zveltă cu brățări de aur pe tot antebrațul, stă cu ochii în telefon.

– Dumneavoastră..., spune Bayer. Vă cunosc cumva?

Jake nu vrea să riște să-l privească în ochi, așa că se uită la iahtul de pe care au coborât cei doi: *Dee Dee*.

– Nu, nu cred.

– Sunteți *sigur?* insistă Bayer.

– Întotdeauna i se pare că recunoaște pe câte cineva, intervine bruneta. Își vâră telefonul în geantă și se întinde să-l ia pe Bayer de mână, stârnind un clinchet de brățări. Hai să mergem, dragule! Rezervarea e la nouă jumătate.

– O seară frumoasă! le urează Jake.

– Mulțumesc, răspunde Bayer. La fel și dumneavoastră.

Mallory o ia la picior ca un căluț speriat ieșit în arenă la o competiție. Aproape că aleargă până la pontonul 106 și sare în barcă de parcă ar vrea să iasă în larg. Jake nu-și poate stăpâni râsul.

Se vede limpede că e speriată. Mallory scoate cheia din buzunarul de la spate al pantalonilor albi, descuie lacătul și deschide ușa cabinei, coborând treptele pe întuneric.

Jake o aude punând sticla pe masă, apoi ,scotocind printr-un sertar. Când ajunge lângă ea, Mallory deja a destupat sticla.

– Cine era tipul?

– Bayer, răspunde ea. Bayer Burkhart.

Trage un gât de vin direct din sticlă.

Bayer Burkhart... Numele îi spune ceva lui Jake. Sau poate e doar închipuirea lui?

– Cine e?

– O cunoștință mai veche, spune ea. Doamne, ce ciudat! Ba chiar m-a speriat. Nu l-am văzut de douăzeci de ani.

– Știi cine era femeia?

– Nu, dar am o bănuială. Mallory se duce la un dulăpior să ia pahare. Când ne-am cunoscut, locuia la Newport.

Newport. Fără nici un dubiu, și numele și localitatea îi sună cunoscut lui Jake, dar nu reușește să-și dea seama de ce.

– Ai avut o relație cu el? întreabă Jake, brusc cuprins de gelozie.

– Cred că da, răspunde ea. Pentru foarte scurt timp. Doar o vară. Deși... ciudat... în timp ce mă uitam la el, nu mi-a venit în minte nici o amintire plăcută.

– Atunci, e bine, spune Jake, și Mallory îi întinde un pahar cu vin.

E duminică seara. Au terminat mâncarea chinezească, au vizionat filmul, au citit răvașele, au făcut și dragoste. Sunt ore dulci-amare, ultimele opt sau zece înainte ca el să plece la aeroport. De data asta, sunt și mai triste, oare de ce?

Mallory a adormit, și lui Jake îi este ciudă, deși știe bine că, în decursul anilor, el e cel care adoarme primul, iar ea rămâne trează, gândindu-se la meandrele relației lor.

Mallory răsuflă ușor în perna de puf. Noua saltea e flexibilă, dar fermă, ca o gheață care se topește. Jake își trece palma pe spatele lui Mallory. Are o piele atât de moale, încât el își propune s-o atingă de fiecare dată când i se ivește ocazia. Mâine pe vremea asta va fi la Washington. Bess și Ursula nu se vor întoarce acasă decât peste două zile, așa că Jake va avea răgaz să-și vină în fire, să-și scuture pantofii de nisip și să-și îndrepte atenția spre ce trebuie: casă, serviciu, strângere de fonduri pentru fundație. Totul pare în regulă și va fi în regulă. Durerea sfâșietoare pe care o resimte la gândul că pleacă de lângă Mallory se va atenua puțin câte puțin, până când va deveni măcar suportabilă. Apoi, în aprilie sau mai, melancolia așternută pe inima lui ca o pătură prăfuită se va preschimba aproape instantaneu în bucuria așteptării.

Lumina lunii se revarsă pe fereastra dinspre lac, și degetele lui Jake pipăie ceva mai aspru pe spatele lui Mallory. Mijește ochii, încercând să-și dea seama despre ce e vorba. O urmă de mușcătură, o zgârietură? Distinge un fel de pată. Se întinde să-și ia ochelarii și mobilul și luminează pata. Mallory are pe spate un semn negru, cu un contur neregulat. Arată cam rău, dar, oare, așa și este? Jake fotografiază pata. Face cumva ceva necuvenit?

Poate, dar în dimineața următoare îi va arăta poza și va insista ca ea să meargă la medic să vadă despre ce e vorba.

Vara #25: 2017

Despre ce vorbim în 2017? Dar despre ce nu vorbim? Meciul de fotbal dintre echipa Patriots, New England și echipa Falcons, Atlanta. Controversa dintre filmele La La Land *și* Moonlight *la decernarea premiului pentru cel mai bun film. Meciul de box dintre Floyd Mayweather Jr și Conor McGregor. Coreea de Nord. Justin Verlander. Becky cea cu păr frumos. Charlottesville. Jeff Bezos. Podul Tapan Zee. Acordul de la Paris. Steph Curry. Pâine prăjită cu avocado. Regimul de fitness CrossFit. Meryl Streep. Eclipsa. Atentatul din Las Vegas. Marșul femeilor. Uraganele Harvey, Irma, Jose și Maria. Mișcarea MeToo împotriva hărțuirii și violenței sexuale. Harvey Weinstein, Matt Luer, Mario Batali, Louis C.K. Melodia* I want something just like this.

Mallory are melanom. Cancer de piele. Sună înspăimântător, dar ea refuză să intre în panică. Trebuie să se țină tare pentru Link.

În ultimul an, Link s-a înălțat cu cincisprezece centimetri și acum se vede cu o fată pe nume Nicole DaPra. Prin „se vede" Mallory înțelege că sunt ca doi siamezi. Bănuiește că fac și sex, așa că le cumpără o cutie mare de prezervative de pe Amazon (nu are rost s-o vadă cineva cumpărându-le din oraș, ca apoi să înceapă să bârfească) și le pune pe măsuța lui de toaletă în timp ce el stă trântit pe pat cu telefonul în mână, urmărind niște clipuri video de pe YouTube.

Link ridică ochii, vede cutia și spune:

– N-am nevoie de alea, mamă. Nicole ia anticoncepționale.

Prin urmare, bănuiala lui Mallory se adeverește. Lui Mallory i se strânge inima, deși faptul că Link îi spune asta atât de dezinvolt dovedește că i-a fost o mamă bună. Comunică bine amândoi chiar și pe subiectele cele mai delicate. E foarte frumos. Atunci, de ce plânge Mallory?

Iese tiptil din camera lui Link fără ca el să observe și se duce pe veranda din față, de unde poate privi oceanul. Își dă seama că în toți acești ani oceanul i-a fost sfătuitor. Oceanul i-a fost tovarășul de viață.

Plâng pentru că fiul meu crește, îi spune ea oceanului. *El și Nicole – o fată care îmi place foarte mult, pe care o iubesc, nici că aș fi găsit una mai dulce și mai inteligentă pentru el – se culcă împreună, ceea ce înseamnă că Link nu mai e copil. Nu mai sunt cea mai importantă femeie din viața lui și nu voi mai fi niciodată.*

Sau poate se înșală. Poate că mama rămâne întotdeauna cea mai importantă femeie din viața fiului ei. Mallory poate doar să spere.

Îi spune lui Link despre pata de pe spate și despre diagnostic. Îi spune să nu-și facă griji, a fost descoperită din vreme. Chirurgul ei, doctorul McCoy, extirpă pata și un ganglion limfatic și le trimite la biopsie. Marginile sunt clar delimitate, ganglionii limfatici sunt curați. Oncologul, doctorul Symon, îi prescrie treizeci de zile de radioterapie la spitalul din Cape Cod. „Cu asta o să se rezolve", spune doctorul Symon.

Vestea cea mai cumplită e că Mallory nu mai are voie să stea la soare. Nu trebuie să se expună la razele solare. Cremele de protecție solară nu sunt suficiente. Mallory cumpără patru umbrele de plajă. Cumpără pălării de soare cu borul lat și ochelari de soare cu lentile negre. Pielea ei își păstrează

paloarea din timpul iernii. Are voie să înoate dacă poartă costum de surfing, dar, chiar și așa, trebuie să se ducă imediat la umbră. Soarele e un fel de lunetist, un fel de Doamna cu Coasa, și totuși Mallory tânjește după el. A dus o viață lipsită de vicii, în afară de Jake, de vin și... de soare. Soarele a fost drogul ei preferat. Acum, e la dezintoxicare, pe cale să se însănătoșească.

*

Link și Nicole merg împreună la balul de absolvire. Sunt perechea cea mai frumos îmbrăcată: Nicole are o rochie lungă de satin trandafiriu – care îi amintește lui Mallory de cea purtată de ea însăși la a doua nuntă a lui Coop, în noaptea când l-a conceput pe Link –, iar Link poartă pantaloni trandafirii și un pulover bleumarin. Mallory le face mii de fotografii. Stă lângă mama lui Nicole, Terri, care e nutriționistă la spital și și-a crescut singură fiica, la fel ca Mallory. Probabil că ar fi prietene dacă Mallory ar găsi în ea puterea de a începe de la zero o nouă prietenie.

Ar trebui s-o sune pe Apple și s-o întrebe dacă se poate desprinde de Hugo și de băieți ca să ia masa împreună la Fifty-Six Union, cu martini și cartofi prăjiți cu trufe.

Nu, lui Apple e imposibil să-i propui ceva în ultima clipă. Mallory ar fi trebuit să vină cu ideea cu o săptămână sau o lună în urmă.

Îi e dor de Leland.

Poate o va întreba pe Terri dacă vrea să ia cina împreună. Oare ar fi bizar să meargă doar ele două în timp ce copiii lor sunt la bal?

Da, ar fi bizar.

Terri se întoarce spre Mallory.

– Trebuie să-ți dau o veste, spune ea.

Mallory zâmbește. „Nicole e însărcinată?" Mai că-i vine să glumească. Dar n-ar fi deloc amuzant.

– Anul viitor, Nicole va fi la Ravenna, în Italia.

Mallory clipește.

– Bine, dar e la liceu.

– Tocmai asta-i vestea, spune Terri. Există astfel de programe pentru elevi de liceu. Nicole va locui cu o familie cu copii: o fiică mai mare, un fiu mai mic și încă o altă fiică de vârsta ei. Va merge la școală acolo. Din septembrie până în iunie.

– Uau! exclamă Mallory. Asta-i oferă... perspective. Nu știam.

– Nicole a păstrat secretul, în caz că n-ar fi fost acceptată, explică Terri. E mare concurență.

– Link e la curent? întreabă Mallory.

– Nu încă, răspunde Terri. Nicole vrea să se bucure de bal. Se gândește că Link nu va primi prea bine vestea.

– Oh! exclamă Mallory, spunându-și în gând: „Au 16 ani și sunt prieteni, nu logodnici". Sunt sigură că Link va fi în regulă.

Dar nu e în regulă. Link e distrus și plânge. Nicole nu i-a suflat o vorbă despre planurile ei de a petrece întregul an școlar în Italia, iar Mallory trebuie să admită că e impresionată. Credea că e imposibil ca un adolescent modern să păstreze un secret.

– Pleacă abia în septembrie, spune Mallory. Mai sunt cel puțin trei luni până atunci. Între timp, se pot schimba multe între voi.

– Da, răspunde Link, am s-o iubesc și mai mult.

E una dintre rarele seri când Link e acasă singur. În mod normal, el și Nicole învață împreună, fie la ea acasă, fie la Link. Dar, în seara asta, Nicole s-a dus la ședința de informare în vederea programului din Italia. Mallory i-a pregătit lui Link felul lui preferat: pui la grătar și paste cu sos de smântână, lămâie și usturoi. Dar Link nu face decât să se uite la mâncare.

– Te rog, mănâncă! îl îndeamnă Mallory.

– Nu pot, răspunde Link, și lacrimi încep să se prelingă pe chipul lui frumos și dârz. O să-mi fie tare dor de ea...

– Vino încoace! spune Mallory.

Renunță la mâncare și-l trage pe Link pe canapeaua cea nouă, atât de moale și comodă, încât au botezat-o „Îmbrățișarea".

Mallory își amintește de câte ori s-au așezat pe vechea canapea, tare și incomodă, stând în fața focului toamna, iarna și la începutul primăverii sau vara cu toate ușile și ferestrele deschise ca să intre aer și să nu se topească amândoi de căldură. Citeau, se uitau la televizor, stăteau de vorbă. Când Link era bebeluș, Mallory îl alăpta pe canapea și tot aici îi plăcea lui să doarmă când se simțea rău și nu mergea la școală.

Mallory oftează. Știe mai bine ca oricine ce înseamnă să-ți fie dor de un om drag. Nu-i poate face confidențe lui Link, dar i-ar putea oferi niște sfaturi înțelepte.

– Știu că ți-e teamă ca nu cumva Nicole să întâlnească vreun italian drăguț sau că va învăța o limbă, va vedea opere de artă, va intra în biserici magnifice sau va gusta mâncăruri

delicioase fără tine, iar simplul fapt că ea va avea acele experiențe și tu nu va pune distanță între voi. Nicole nu e doar iubita ta, e și cea mai bună prietenă. Voi ați descoperit cea mai curată formă de iubire, iubirea de tinerețe. Ochii lui Mallory se umplu de lacrimi. Anul care a trecut a fost și așa încărcat de emoții, dar iată că se poate și mai rău. Un timp, vei suferi, câteva săptămâni, o lună, dar, în cel mai fericit caz – și nu putem decât să sperăm asta –, voi doi veți găsi o cale să rămâneți împreună chiar și la distanță. Sau... poate vei decide că anul va trece mai ușor dacă vă despărțiți. Poate Nicole va vrea să fie liberă ca să-și trăiască noua viață în Italia, iar, dacă se va întâmpla așa, va trebui să-i oferi libertatea fără resentimente. Ai școala, ai sporturile și mă ai pe mine. Sunt lângă tine în caz că vrei să-ți dai frâu liber tristeții, furiei sau frustrării. Și am să fiu prima care te va înțelege dacă după plecarea lui Nicole vei vrea să te întâlnești cu Lauren, cu Elsa sau cu Asha.

– Uf! exclamă Link. Nu.

– Ești tânăr, continuă Mallory. Și cel mai rău lucru când ești tânăr e că nu poți aprecia asta tocmai fiindcă nu ești destul de în vârstă ca să ai alternative.

– Mamă, spune Link. Am să mă însor cu Nicole. Ține minte ce-ți spun. Ne căsătorim de cum terminăm liceul.

– E un plan bun, spune Mallory, fiindcă își dă seama că asta are el nevoie să audă acum. Dar nu-ți dori ca viața ta să treacă repede. Ce ar fi să te bucuri de fiecare clipă alături de Nicole începând de acum și până la plecarea ei? Trăiește în prezent. Nu te mai frământa pentru ce ar putea să fie!

Telefonul lui Link începe să bâzâie. E Nicole. Probabil s-a terminat ședința. Link sare în picioare.

– Okay, mamă, mulțumesc!

Se apleacă s-o sărute pe Mallory, apoi, răspunde la telefon.

– Hai la noi! spune el. Mama a pregătit cina. Pui în stil grecesc. Ea zice că planul nostru de a ne căsători de cum terminăm liceul e o idee bună.

La sfârșitul lui iulie, Mallory își dă seama că va avea aceeași problemă ca în vara cu turneul de baseball: Link nu vrea să meargă la Seattle. Nu o lună întreagă, dar nici măcar pentru o vizită de zece zile, așa cum a făcut în ultimii doi ani. Nu vrea să meargă nici la Washington, la Coop. Nu vrea să meargă nicăieri. Vrea să rămână în Nantucket și să lucreze la magazinul lui Millie împreună cu Nicole până la plecarea ei în Italia.

Mallory nu știe ce să facă cu Jake. Nu poate renunța la vizita lui. Dacă a învățat ceva în urma tratamentului pentru cancer, a învățat că viața e prea scurtă.

Poate că Link e îndeajuns de mare ca Mallory să-i spună: „Uite ce e, vine la mine un prieten, un bărbat, și vreau să rămân singură în acel weekend. Nu poți sta la Nicole, poate s-o ajuți să-și facă bagajele?"

Dar... pfui! Uf! Nu.

Pe urmă, îi vine în minte Tuckernuck. Ea și Jake ar putea merge cu iahtul acolo, așa cum au făcut în nu știu care an, și ar putea locui în casa domnului Major pe durata weekendului. Va fi cam problematic cu soarele – pe toată insula nu găsești nici măcar un singur copac care să ofere umbră –, dar Mallory va fi atentă. Va fi foarte atentă, doar dacă... te rog!

Îi trimite domnului Major un e-mail să vadă ce mai face. S-a pensionat cu cinci ani în urmă, dar Mallory îl mai întâlnește pe insulă – la magazin, la coadă la bancă sau la poștă –, așa că nu-l contactează din senin.

Am o mare rugăminte la dumneavoastră... e cumva posibil... în weekendul de Ziua Muncii... am amintiri atât de frumoase de când am mers ultima oară acolo... și după moartea părinților mei și spaima pe care am tras-o cu diagnosticul... vă rog să-mi dați de știre oricând aveți timp.

Veste bună e că Mallory nu trebuie să aștepte răspunsul prea mult timp. Vestea proastă e că domnul Major a vândut casa cu un an în urmă. Îl costa prea mult ca s-o întrețină și oricum nu locuia nimeni acolo.

Mallory e deprimată. I-ar putea propune lui Jake să locuiască pe iahtul *Greta*. Ar putea face croaziere lungi în timpul zilei, iar Mallory poate da o fugă în oraș vineri seara pentru hamburgeri, sâmbătă seara pentru homari și duminică pentru mâncare chinezească. Pot viziona *La anul, pe vreme asta* pe laptopul ei. Ar putea fi distractiv.

Nu, n-ar fi distractiv. S-ar simți de parcă ar fi urmăriți de poliție. Ar fi un weekend cu ascunzișuri, un weekend de duzină, claustrofobic, deloc memorabil.

Mallory ar putea cheltui niște bani ca să rezerve o cameră la pensiune... nu, la pensiune e mult prea strâmt. La hotel. La hotelul Nantucket, la White Elephant, la Cliffside. Va lua camera pe numele ei, iar Jake se poate furișa înăuntru la venire și afară la plecare. Dar un hotel are personal – recepționeri, liftieri, menajere –, precum și alți clienți. E prea riscant.

Ar putea închiria o casă? Casa altcuiva?

E o soluție bizară și extremă, dar are de ales?

Nantucket e o insulă cu sute, poate mii de case de închiriat; și totuși, Mallory nu reușește să găsească nimic liber pentru weekendul de Ziua Muncii, în afară de o vilă cu șapte dormitoare în Wauvinet, la prețul de 25 000 de dolari pe săptămână. Deși, ca să fie clar, vila e de lux, cu o priveliște spectaculoasă spre portul Polpis, cu piscină, cadă cu apă caldă, piscină acoperită, bar și sală de gimnastică, teren de tenis, bucătărie în aer liber, spațiu de distracții și sală de cinema.

Vila se numește Desdemona, nume care o nedumirește pe Mallory. Desdemona e eroina tragică din piesa *Othello*. Othello o ucide acuzând-o de un adulter de care nu e vinovată. Lui Mallory i se pare un nume straniu pentru o casă de vacanță, dar perfect pentru o casă pe care ar închiria-o ea ca fiul ei să nu dea nas în nas cu iubitul ei căsătorit.

25 000 de dolari. Înainte de moartea lui Kitty și a lui Senior, lui Mallory nici nu i-ar fi trecut prin cap așa ceva. Acum, are bani – dar poate ea să cheltuiască fără remușcări așa o sumă pentru un singur weekend într-o vilă atât de mare, încât ea și Jake nu ar apuca să pună piciorul nici măcar în jumătate dintre camere?

Cu siguranță nu. Nu-i vine să creadă că s-a gândit la una ca asta. Vor sta amândoi pe vas. Vor naviga spre Chatham sâmbătă, spre Cuttyhunk duminică. Dacă plouă... ei bine, nu prea știe ce ar putea face dacă plouă. E foarte trist pe *Greta* când plouă. Ar fi bine să nu plouă.

Mallory se mai gândește o dată dacă să închirieze vila Desdemona. Alte persoane merg în vacanță, se duc pe insula Capri, fac safari. Fără îndoială că astfel de excursii costă 25 000 de dolari sau pe aproape. Anul trecut, de Crăciun, Fray i-a dus pe Link, Anna, bebelușul și bona zece zile în Maui, la hotelul Four Seasons. Sejurul costase probabil douăzeci și cinci de mii. Evident, din punctul de vedere al veniturilor, Fray face parte din altă categorie decât Mallory, dar la ce folosesc banii dacă nu să cumperi lucruri care să te facă fericit?

Mallory și Jake nu au nevoie de șapte dormitoare sau de teren de tenis. Nu au nevoie să vadă filmul *La anul, pe vremea asta* într-o sală de cinema. În schimb, au nevoie să fie într-un mediu sigur și ferit de ochii lumii, și, dacă Mallory trebuie să plătească pentru asta 25 000 de dolari, atunci îi va plăti.

Ce spune Doris în film?

„Știam... că oricare ar fi prețul, eram dispusă să-l plătesc."

Mallory ia mobilul și sună la agenția imobiliară.

– Bună ziua, aici agenția Lady Grey. Numele meu e Jeremiah, cu ce vă pot fi de folos?

Mallory șovăie o clipă. *Jeremiah?*

– Alo? spune ea, rugându-se din tot sufletul să nu fie persoana care crede ea că este. Numele meu e Mallory Bless...

– Bună ziua, domnișoară Blessing. Sunt eu, Jeremiah Freehold.

Mallory tare ar vrea să închidă telefonul.

– Bună, Jeremiah. Ce surpriză! Ești...

– Agent imobiliar cu acte în regulă? Da, de câțiva ani, răspunde el.

– Super! spune Mallory.

Știe că Jeremiah a supervizat o renovare delicată din punct de vedere istoric a casei părinților lui din Orange Street, poate știe și că a intrat în domeniul afacerilor imobiliare, dar a fost luată prin surprindere și e consternată că tocmai el i-a răspuns la telefon. Chiar și după atâția ani, încă se simte stânjenită când își amintește de drumul cu mașina la lacul Gibbs.

Îi place viața pe insulă, îi place să facă parte dintr-o comunitate restrânsă, dar în același timp detestă asta.

– Vă pot ajuta cu ceva? întreabă Jeremiah.

Ce i-ar putea răspunde? Nu se poate interesa de vila Desdemona. Costă 25 000 de dolari pe săptămână, iar ea e o simplă profesoară de liceu. Și, pe urmă, cum să justifice faptul că vrea s-o închirieze? O reuniune de familie? În afară de fiul ei, familia înseamnă doar un singur om – Cooper. Nu ar fi trebuit să sune la agenție. De ce naiba a sunat? Cum să încheie acum conversația cu Jeremiah?

– Am sunat pentru un prieten, spune Mallory încordată, fiindcă vorbele ei sună atât de ciudat. Vrea să închirieze ceva cu unul sau două dormitoare pentru weekendul de Ziua Muncii. Preferabil pe apă. Și nu prea scump. Ai, cumva, ceva disponibil?

Jeremiah râde.

– Nu am absolut nimic.

– Bine, spune Mallory.

Se agățase de speranța că poate există o listă separată de disponibilități pentru localnici, iar Jeremiah, în amintirea bunăvoinței pe care i-o arătase Mallory cu atâția ani în urmă – fiindcă fusese vorba despre bunăvoință –, avea să îi ofere ceva.

– Okay, atunci, am să-i spun că n-a avut noroc. Mulțumesc, Jeremiah!

– Nu aveți pentru ce, răspunde Jeremiah. Aveți grijă de dumneavoastră!

(Jeremiah încheie conversația și rămâne cu ochii la telefon. De fapt, are ceva în Madaket, chiar pe plajă, la intrarea în Smith Point, o locuință perfectă pentru două persoane. Se gândește s-o sune pe domnișoara Blessing și să-i spună, dar n-o face. Cândva, o iubea din tot sufletul. Când îl invitase să ia prânzul împreună la lacul Gibbs în zilele triste ale ultimului an, își închipuise că rugăciunile îi fuseseră ascultate. Tot drumul până la lac se gândise cum ar fi s-o sărute. Dar, când se împotmoliseră în mâl, ea fusese agitată și se răstise la el. Îl luase de sus, trimițându-l să cheme ajutoare, ca și când ea ar fi fost regina și el valetul, iar, când se înapoiaseră la școală și toată lumea începuse să bârfească pe seama lor – sincer vorbind, Jeremiah fusese de-a dreptul încântat de asta –, ea se purtase cu răceală. Nu-i mai citise poeziile, nu-i mai recomandase cărți. Se arătase foarte severă când îi evaluase lucrările finale, astfel că Jeremiah terminase anul cu medie mai mică decât merita. Nu, cu toată părerea de rău, nu-i va spune despre casa de pe plaja Madaket.)

Conversația cu Jeremiah Freehold îi apare lui Mallory ca un semn că ideea de a închiria vila Desdemona era cât se poate de nefericită. Chiar dacă ea nu ar avea nimic împotrivă să cheltuiască 25 000 de dolari pentru un weekend, Jake ar fi îngrozit. Dacă ar avea de ales, ar alege *Greta*.

Okay, vor locui pe vas. Acolo, nu vor putea face duș, și el se va înapoia la Washington plin de sare, dar asta e.

În seara de după toate aceste deliberări, Link vine acasă cu puțin înainte de miezul nopții și o găsește pe Mallory pe laptop, în postura penibilă de a trece în revistă proprietățile de închiriat ale tuturor agențiilor – desigur, în afară de Grey Lady – în căutarea a ceva disponibil pentru weekendul de Ziua Muncii și mai ieftin decât vila Desdemona.

Cum de sunt toate rezervate? Cum de e insula Nantucket atât de populară? Ei bine, Mallory știe motivul.

– Mamă, începe Link, așezându-se în fața ei la masa cea lungă și îngustă. Să nu spui nu...

– La ce?

– Promite-mi că nu spui nu înainte să mă asculți până la capăt.

– Nu pleci în Italia, spune Mallory.

– Nu asta vreau să te rog.

– OK. Mallory închide toate ferestrele, apoi, închide laptopul. Dă-i drumul.

– Nicole pleacă luni, pe patru septembrie, spune Link. Avionul decolează de pe aeroportul JFK, așa că ea și mama ei își petrec weekendul de Ziua Muncii la New York, ca să mai cumpere haine și cele necesare pentru sejurul lui Nicole și m-au invitat să merg cu ele.

Inima lui Mallory începe să bată năvalnic.

– Te-au invitat? Adică, Terri nu are nimic împotrivă? Nu vrea să aibă un weekend doar cu fiica ei?

– A fost ideea ei, spune Link. Mi se pare că are un prieten, un tip din New York la care merge în vizită în fiecare an și pe care vrea să-l vadă, așa că ne dă și bani, mie și lui Nicole, ca să petrecem o seară adevărată împreună.

– Îți dau eu bani pentru seara asta, spune Mallory.

Gândurile îi vâjâie ca niște molii atrase de o lumină pe verandă. Terri are un prieten la New York, pe care îl vizitează în fiecare an. Poate are și ea un „la anul, pe vremea asta“? Și „la anul, pe vremea asta“ al ei îl salvează pe al lui Mallory? E, oare, cu putință?

– Deci pot să mă duc? întreabă Link.

– Sigur că da, răspunde Mallory. Spune-i lui Terri că-ți plătesc toate cheltuielile. Nu va trebui să scoată un ban din buzunar.

Link se lasă pe spătarul scaunului.

– Mulțumesc, mamă!

– N-ai pentru ce, prințul meu drag.

Lui Link îi dau lacrimile.

– Nu vreau să plece Nicole.

– Știu, încuviințează Mallory. Crede-mă că înțeleg perfect ce simți.

Vara #26: 2018

Care sunt obsesiile noastre în 2018? Atentatul din Parkland. Kim Jong-un. Prețurile. Echipa de fotbal Philadelphia Eagles. Intensificarea consumului de medicamente opioide. Mark Zuckerberg. Lanțul de restaurante Waffle House. Bill Cosby. Anthony Bourdain. Salvarea unei echipe de fotbal de juniori din peștera Tham Luang, Thailanda. Artistul de grafitti Banksy. Larry Nassar. Cazul brutarului din Colorado. Bicicleta de fitness Peloton. Kate Spade. Separarea copiilor de părinți la graniță în cazul emigranților. Concertul „The Boss on Broadway“. Vehiculele amfibie Duck Boats. Cardi B. Annapolis. Barbara Bush. Sinagoga Tree of Life. Stephen Colbert. Chris Pratt și Anna Faris. Daenerys, Jon Snow, Arya, Cersei, Tyrion, Sansa și Bran. Filmul

Bohemian Rhapsody. *Jerome Powell. Melodia* Kiki, do you love me? *Incendiile din California. Jamal Khashoggi. George H.W. Bush.*

Când se trezește, Ursula găsește douăzeci și patru de mesaje, de două ori pe atâtea e-mailuri și cincisprezece mesaje vocale, dintre care trei de la Landsell Irwin, președintele Comitetului Judiciar al Senatului.

Judecătoarea octogenară Cecil Ann Barton de la Curtea Supremă, cunoscută și sub numele de Judecătoarea Cece, a murit în somn. La vârsta ei, nu e chiar o tragedie, dar judecătoarea era îndrăgită de toată lumea.

Cele trei mesaje vocale de la Landsell Irwin sunt variațiuni pe aceeași temă: „Trezește-te, Ursula! Avem treabă".

Selecția în vederea nominalizării la Curtea Supremă e o chestiune delicată – după părerea Ursulei, cel mai important lucru pe care îl are de făcut un președinte pe timpul unui mandat. Actualul președinte, John Shields, în vârstă de 83 de ani, e un bătrân cumsecade, perceput ca un fel de tataie amuzant care își scoate nepoții în oraș la cină și le cumpără înghețată. Se înțelege că, din pricina vârstei, nu va avea decât un mandat, ținând postul ocupat până când se ivește viitorul candidat. Shields recunoaște sincer că nu înțelege „rețelele de socializare" – nu știe cum să intre pe Facebook, cu atât mai puțin pe Twitter –, așa că lasă treaba asta pe seama „tineretului". Ursula nu-și face mari speranțe în privința vreunui candidat la Curtea Supremă nominalizat de Shields. A auzit zvonuri despre unele nume aflate pe lista scurtă, și nici unul nu-i inspiră încredere.

Când se anunță nominalizarea, Ursula are parte de o surpriză plăcută. Este vorba despre Kevin Blackstone Cavendish, cunoscut și ca „Stone" sau pentru prietenii apropiați „Stoney". Singura problemă cu Stone Cavendish e că e tot alb, tot bărbat și un susținător fervent al protestanților albi anglo-saxoni. A studiat la St. Pauls, Dartmouth, Yale. Dar în linii mari e o alegere bună și remarcabil de nepărtinitoare. Stone e căsătorit și are trei copii la școli de stat. Are prestanța necesară (pentru un judecător), ba e chiar șarmant. Dacă Ursula ar fi președinte, probabil l-ar alege tot pe el. Ea anticipează că Stone va fi confirmat atât de Camera Reprezentanților, cât și de Senat fără prea mare zarvă.

Dar Ursula se înșală.

Apare o femeie, membră respectată a administrației școlilor din Richmond, Virginia, care susține că Stone Cavendish a abuzat-o fizic și sexual în vara anului 1983, deci cu o vară înainte ca amândoi să meargă la colegiu. Se cunoscuseră la un foc de tabără la Point Pleasant, New Jersey. Stone se angajase acolo ca salvamar, iar femeia, Eve Quist, venise în vizită la o prietenă pe timpul weekendului. La focul de tabără Stone și Eve stătuseră de vorbă. Stone îi adusese fetei o cutie de bere slabă Coors. Eve pretinde că, atunci când se dusese după dune ca să se ușureze, Stone Cavendish se furișase după ea, o trântise în nisip, îi ridicase fusta și începuse să-și descheie nasturii de la șort. Când Eve începuse să țipe, el îi aruncase un pumn de nisip în față, o parte intrându-i în ochi și în gură. Simțise că nu mai putea să respire, spune ea.

„Taci din gură și dă-mi ce vreau“, îi spusese el.

Încercase să-și vâre mâna în chiloții ei, dar ea îl mușcase tare de umăr. Dinții ei pătrunseseră prin piele, și Eve simțise în gură gust de sânge. El își slăbise strânsoarea, suficient ca Eve Quist să se elibereze și s-o ia la fugă înapoi spre focul de tabără, la prietena ei. Amândouă fetele plecaseră de la petrecere.

Eve îi povestise prietenei ei, Lydia Hager, despre incident și amenințase că avea să cheme poliția. Numai că cele două fete plecaseră pe furiș din casa Lydiei ca să vină la petrecere, și Lydia se temea să nu aibă necazuri. O implorase pe Eve să renunțe. Lydia îl știa pe Stone Cavendish și știa că urma să plece la Dartmouth. Eve urma să meargă la Universitatea din Virginia.

„Oricum n-ai să-l mai vezi niciodată“, spusese Lydia.

Stone Cavendish neagă vehement acuzațiile. Spune că nu-și amintește de nici o Eve Quist, dar Ursula citește în ochii lui că lucrurile nu stau chiar așa. Sau poate ea și toți cetățenii americani nu văd decât că lui nu-i vine a crede că cineva poate să apară din senin, să spună orice îi trece prin cap și să-i pericliteze șansa de a ocupa un loc la Curtea Supremă.

FBI investighează acuzațiile. Media e în delir.

Eve Quist e atrăgătoare, cumpătată, concisă, inteligentă și nu are nimic de câștigat din faptul că a ieșit în public. De fapt, are numai de pierdut. Își susține ferm și consecvent declarația. Deși o repetă de zeci de ori, nu schimbă nici un detaliu. Soțul ei, William Quist, chirurg ortoped, declară anchetatorilor că Eve i-a povestit incidentul la a treia lor întâlnire. Spune că acea experiență probabil a obsedat-o pe Eve, așa cum se întâmplă cu amintirile urâte din trecut, și că, deși în alte

circumstanțe nu l-ar fi vânat pe Stone, acum, nu putea să stea pe margine, lăsându-l să acceadă la cea mai înaltă curte de justiție din țară fără ca lumea să afle că e – sau a fost – un hărțuitor. Nici ea, nici soțul ei nu vor să distrugă viața nimănui. Eve își dorește doar ca el să recunoască și să-și ceară scuze.

Stone Cavendish nu face nici una, nici alta.

Lydia Hager ar fi fost martorul cel mai potrivit ca să confirme povestea celor doi, numai că a murit de cancer la sân în 2011. Eve nu cunoștea pe nimeni altcineva la petrecere.

FBI-ul își face datoria și-i contactează pe toți cei care lucraseră ca salvamari la Pleasant Point în vara anului 1983. Găsesc trei bărbați și o femeie, care își amintesc că fuseseră colegi cu Stone. Toți patru declară că mergeau la toate focurile de tabără de pe plajă și că Stone Cavendish era și el prezent. Bărbații spun că nu au idee la ce se referă doamna Quist. Fuseseră multe petreceri, toate cu mult timp în urmă. Femeia, Cindy Piccolo, susține că își amintește de seara respectivă. Cindy Piccolo fusese iubita lui Stone Cavendish aproape toată vara lui 1983, dar se despărțiseră în august, fiindcă Stone voia să meargă la Dartmouth fără să aibă relații de durată. Cindy continuase să țină la el. Nici nu se putea altfel, declară ea. Stone era frumos, inteligent, sigur pe el, terminase un liceu privat și acum se pregătea să meargă la un colegiu din Ivy League[20]. Cindy îl văzuse în seara aceea stând de vorbă cu o roșcată despre care cineva spunea că ar fi prietenă cu Lydia Hager. Cindy nu-i scăpase din ochi. Văzuse cum Stone îi aduce fetei o bere, îl văzuse plecând în urma ei spre dune. Cindy susține și că o văzuse pe Eve înapoindu-se de una singură, moment în care răsuflase ușurată și se dusese să-l caute. Până la urmă, în seara aceea făcuseră dragoste amândoi.

Își amintește Cindy dacă Eve părea tulburată când se întorsese dinspre dune?

„Nu“, răspunde Cindy. „Nu-mi amintesc.“

Își amintește dacă Stone avea o urmă de mușcătură pe umăr? Eve Qauist declarase că Stone Cavendish purta un tricou fără mâneci, astfel că mușcătura ar fi fost vizibilă.

„Nu“, răspunde Cindy. „Nu-mi amintesc.“

A auzit Cindy pe cineva vorbind în seara aceea sau a doua zi despre ce se întâmplase cât timp Eve și Stone fuseseră împreună după dune?

„Nu“, răspunde ea.

Le-a mai văzut Cindy vreodată pe Lydia sau pe Eve?

„Nu“, răspunde Cindy. „Dar îmi amintesc precis că era roșcată. Vorbesc de Eve. Fata cu care a plecat Stone după dune era roșcată.“

Țara e împărțită în două tabere: tabăra Stone și tabăra Eve.

Jake e în tabăra Eve.

– Sunt convins că tipul e vinovat, spune el.

Sunt toți în bucătărie, la micul-dejun. Jake îi pregătește lui Bess o omletă, pe care fata o va devora fără a sta prea mult pe gânduri. E extraordinar de puțin preocupată de ce și cât mănâncă, ceea ce o bucură pe Ursula, dar o face și cumva invidioasă.

– De acord cu tata, spune Bess.

Ursula tace. Presupune că în toate familiile din țară au loc astfel de conversații și că oamenii țin partea unuia sau altuia, dar, spre deosebire de cele mai multe familii, a ei include un senator al Statelor Unite care va vota pentru sau împotriva primirii acuzatului la Curtea Supremă.

– Eu trebuie să rămân neutră, spune Ursula.

– Ei, haide, Ursula! exclamă Jake. Doar nu vrei să spui că-l crezi nevinovat?

– E un judecător competent, spune Ursula. Inteligent. Deciziile lui sunt cumpătate și nuanțate. Ar fi un mare câștig pentru Curtea Supremă.

– A atacat o fată, intervine Bess. A vrut s-o violeze. Nu poți trece cu vederea așa ceva doar fiindcă îți place ca judecător. Cu toată părerea de rău, mamă!

– Se presupune că a atacat-o, precizează Ursula. Nu cred că deținem suficiente dovezi ca să-l punem sub acuzație. Îi zâmbește fiicei ei. Cu toată părerea de rău, Bess.

Trei zile mai târziu, mai apare o femeie. Aceasta, pe nume Meghan Royce, avocat din oficiu în comitatul Broward, Florida. Femeia susține că l-a cunoscut pe Stone Cavendish în 1991, la un revelion din Miami. Petrecerea avea loc într-un apartament dintr-un bloc de lux de pe faleză. Royce și Stone intraseră în vorbă pe balcon, apoi, se așezaseră pe o canapea, înconjurați de mulțimea zgomotoasă de petrecăreți. Amândoi băuseră ceva. În cele din urmă, Stone sugerase să meargă „într-un loc mai liniștit“ și o dusese pe Royce într-unul dintre dormitoare. Începuseră să se sărute. Royce spune că la un moment dat Stone se arătase îngrijorat ca nu cumva să vină cineva în cameră și-i propusese să intre în debara. Royce fusese de acord, dar, imediat ce intraseră acolo, ea începuse să „nu se mai simtă în largul ei și să aibă simptome de claustrofobie“.

Încercase să plece, îi spusese clar lui Stone că voia „să iasă de acolo“, dar el râsese și o împinsese și mai mult în debara, printre hainele agățate acolo. Royce ridicase glasul, dar el îi astupase gura cu palma, spunând: „Taci din gură, amândoi știm bine de ce suntem aici“. Royce spune că în cele din urmă îl lovise tare cu genunchiul între picioare, atât de tare, încât el o făcuse psihopată și o scuipase în obraz, dar îi dăduse drumul. Ea plecase de la petrecere aproape imediat, dar, înainte de asta, îi povestise prietenei ei cele întâmplate. Îi spusese că „un tip a încercat să mă violeze în debara“, la care prietena îi răspunsese: „Bine că ai reușit să scapi, dar păcat că n-ai să fii aici la miezul nopții“.

„Așa stăteau lucrurile la începutul anilor ’90“, spune Royce. „Abia după mulți ani mi-am dat seama de consecințele acelei traume.“

Stone Cavendish susține că nu-și amintește s-o fi cunoscut pe Royce. Recunoaște că a fost la un revelion în Miami în 1991 împreună cu prietenul lui, Doug Stiles, dar, din spusele lui Cavendish, luaseră cina la un restaurant, apoi, se duseseră la câteva cluburi. Nu-și amintește de nici o petrecere. Prietena căreia i-a făcut confidențe Royce, Justine Hwang, locuiește acum în Mongolia și nu poate fi contactată pentru o declarație. Nimeni nu știe unde poate fi găsit Doug Stiles.

Mass-media dă lovitura în privința lui Meghan Royce. E divorțată de două ori și a pierdut custodia unicului fiu în favoarea soțului, care locuiește în Tampa. Luat la întrebări, fostul soț declară că Meghan are probleme cu băutura.

Meghan Royce își angajează o avocată, care scoate în evidență cariera impecabilă a lui Royce ca avocat din oficiu. Nu a lipsit nici o zi de la serviciu și se luptă cu dinții pentru acuzații care nu au pe nimeni care să le susțină cauza. Avocata adaugă că viața personală a lui Royce nu are nici o legătură cu ce își amintește ea despre incidentul cu Stone Cavendish de la revelionul 1991. Când Royce a vrut să iasă din debara, el a împins-o și mai mult înăuntru și i-a astupat gura cu palma. Royce a fost nevoită să-l lovească zdravăn cu genunchiul ca să scape.

FBI-ul investighează și cea de a doua acuzație și reușește să dea de Justine Hwang în Mongolia. Justine declară că își amintește de seara respectivă și că Meghan Royce îi povestise că un tip o împinsese într-o debara, iar ea se luptase să iasă de acolo. Justin Hwang nu poate afirma cu certitudine că persoana era Stone Cavendish. Nu-l cunoscuse pe bărbatul cu

care stătuse de vorbă Meghan, la petrecere era multă lume și în acest moment nu își mai amintește adresa unde avusese loc petrecerea și nici cum ajunseseră acolo. Presupune că auzise cumva că urma să aibă loc o petrecere.

Purtătorul de cuvânt al lui Stone Cavendish afirmă că Meghan Royce cu siguranță era beată și, deși se prea poate să i se fi întâmplat ceva la petrecerea la care se dusese, totuși se înșală în privința identității bărbatului respectiv, care *nu* era Stone Cavendish.

– Probabil a aflat povestea debitată de cealaltă femeie și s-a decis să-și aibă și ea sfertul ei de oră de celebritate.

Bess e revoltată la culme.

– Sper să-ți dai seama de ce se întâmplă aici, mamă. Se încearcă denigrarea celor două femei; adică, dacă una din ele a pierdut custodia copilului, nu mai e credibilă. Dezgustător! Cele două relatări sunt destul de asemănătoare, pentru prima există chiar un martor care își amintește că l-a văzut pe Stone Cavendish ducându-se spre dune în urma lui Eve, apoi, pe Eve înapoindu-se de una singură. Ce alte dovezi mai vrei? Lumea zice: „Ah, Cindy e furioasă pe Stone fiindcă a părăsit-o pentru altă fată și acum se răzbună". Se răzbună după treizeci și cinci de ani? De ce e așa de greu să crezi că o femeie pur și simplu și-a amintit ce i s-a întâmplat și a făcut o declarație? Bess tace o clipă, ca să-și recapete suflul. Știi bine că e vinovat, mamă.

– Pentru un tribunal n-ar fi suficiente dovezi ca să fie pus sub acuzare, spune Ursula.

– Mamă...

Ursula oftează. În sinea ei, și-ar dori ca Stone Cavendish să confirme că acuzațiile sunt adevărate – sau măcar să admită că cele două femei *ar putea* avea dreptate, chiar dacă lucrurile s-au petrecut cu atâta timp în urmă și el nu-și mai amintește – și să-și ceară scuze. De ce ar fi bine dacă cineva de la putere *ar recunoaște* o faptă urâtă în loc s-o nege vehement? Stone ar putea spune că de felul lui era dominator cu femeile, că se purtase... *abuziv* – să aibă curajul de a rosti cuvântul –, că băuse și nu știa ce făcea, că se simțea invincibil, că își închipuia că avea dreptul, la fel cum se întâmplă cu mulți bărbați albi privilegiați. Pe urmă, ar putea să-și ceară scuze. Ar putea spune că și-ar dori să dea timpul înapoi până în anii tinereții ca să-și tragă singur o bătaie zdravănă. Că măcar atâta lucru a învățat în ultimii treizeci de ani. Că s-a maturizat.

Ursula i-ar putea scrie o declarație. „Așa ar scăpa basma curată!" îi vine ei să spună. Dar Kevin Stone Cavendish

rămâne neclintit pe poziție: neagă, neagă, neagă la nesfârșit. Ba merge și mai departe. Echipa lui adună declarații de la optzeci și patru de juriste cu care a colaborat în peste treizeci de ani și care confirmă că e un om integru, de caracter, cu purtări ireproșabile. Echipa obține scrisori de la preoții lui, de la vecini, de la foștii lui profesori și colegi.

FBI-ul își încheie ancheta.

Cu o seara înainte de audierea pentru confirmare, Ursula primește un telefon de la Bayer Burkhart.

– Te rog, nu fi prea dură cu el la audiere! spune Bayer. Îl vrem pe omul ăsta. E de centru, vorbește în numele majorității angajaților americani. Pune-i întrebări ușoare, Ursula. O să-ți fim recunoscători.

„O să-ți fim recunoscători?" Asta înseamnă că Bayer și amicii lui miliardari vor susține candidatura Ursulei la președinție în 2020. Până de curând, se vorbea despre candidatura lui Vincent Stegel la funcția de președinte, cu Ursula ca vicepreședinte. Dar țara e pregătită pentru o femeie președinte, ba chiar își dorește cu ardoare asta.

Nu asta vrea și Ursula? Nu asta și-a dorit întotdeauna?

Și Kevin Blacktone Cavendish ar fi un excelent judecător la Curtea Supremă, corect? Nu merită America să se termine odată cu politicile partizane? Nu se pot face anumite compromisuri, păstrând totuși principiile esențiale de libertate, egalitate și dreptate pentru toți? Nu a venit momentul să înceapă o eră a rațiunii și a iluminării?

– Tu crezi că-i vinovat? întreabă Ursula.

– Nu-i relevant dacă e vinovat sau nu, răspunde Bayer. A fost relevant în anii ăia, dar nu mai e acum. Știi cine era președinte în 1983, Ursula? Ronald Reagan. Dar în 1991? Bush senior. Ce dezgroapă femeile astea două e deja istorie. Și parcă îmi aduc aminte cum *cineva* spunea „Bărbații nu ne sunt dușmani". Știi cine spunea asta, Ursula? Chiar tu.

– Ceea ce este *relevant*, spune Ursula, e că Stone Cavendish minte. Am dreptate, Bayer? Dacă a comis aceste fapte – și eu înclin să cred că le-a comis –, atunci de ce nu recunoaște, pur și simplu?

– Tu ai mințit vreodată, Ursula? întreabă Bayer.

– Bineînțeles.

– Bineînțeles, repetă Bayer.

– Dar nu în ceva atât de important ca acest caz! precizează Ursula. Aici, e vorba despre negarea unui comportament condamnabil.

– Cum rămâne cu comportamentul condamnabil de a te culca cu Anders Jorgensen pe când lucrați amândoi la cazul din Lubbock, Texas? i-o taie Bayer. Erai căsătorită, nu?

Ursula e cât pe ce să scape telefonul din mână. E acasă, la biroul din camera ei de lucru, pe întuneric. Jake e pe undeva prin apartament. Poate urmărind știrile, ascultând speculațiile cine știe cărui expert.

Anders. Cumva, Bayer Burkhart știe despre Anders.

– Bayer..., abia articulează ea, fiindcă îi e teamă să spună altceva.

– Știu de la A.J. Renninger, precizează Bayer. Iar ea știe de la Anders. Credea că m-ar putea interesa informația. Și mă interesează, Ursula, mă interesează... fiindcă pari atât de imaculată, de... ireproșabilă. Dar toți călcăm strâmb. Crede-mă că știu. Și eu am făcut ce ai făcut tu, ba chiar mai rău... de asta nu candidez la nici un post.

– Bayer..., repetă ea.

– Te tentează să zici că nu-i adevărat, așa-i? întreabă el.

Da, de fapt, chiar o tentează.

– Pune-i întrebări ușoare, spune din nou Bayer. Și, mai ales, votează pentru confirmare.

Ursula se duce repede în living. E panicată de moarte.

AJ știe despre Anders și i-a spus lui Bayer. Cui altcuiva i-o mai fi spus? AJ o urăște pe Ursula. Poate a urât-o întotdeauna. Da, okay, la drept vorbind, nu exista nici o femeie la firma Andrews, Hewitt și Douglas care să *nu* o fi urât pe Ursula, dar treaba ei nu era să fie simpatizată, treaba ei era să fie cel mai bun jurist posibil. Era mai bună ca AJ. Mai bună decât Anders. Când AJ candidase la postul de primar și apelase la Ursula ca s-o susțină, Ursula răspunsese că nu se putea implica, dar îl sprijinise pe ascuns pe contracandidatul lui AJ, și, cum la Washington nici un secret nu se păstrează mai mult de cinci minute, probabil că AJ aflase.

Și știți ce? AJ chiar e un primar bun. În mandatul ei, orașul s-a dezvoltat. Ursula a făcut o mare prostie că nu a susținut-o. Cum de nu s-a gândit că Anders îi va face confidențe lui AJ? De ce își închipuise Ursula că Anders avea să păstreze secretul? Probabil îi spusese lui AJ într-un moment de tandrețe și destăinuiri, la începutul relației lor, când pare o decizie înțeleaptă să dezvălui detalii despre relațiile din trecut. Probabil își închipuise că e ceva lipsit de importanță. Jake și Ursula erau la Washington, Anders și AJ – la New York. Și nimeni nu candida la nimic.

Jake stă pe marginea canapelei, aproape adus de mijloc, aplecat spre televizor, de parcă s-ar pregăti să muște din el.

– Unde-ți sunt ochelarii? întreabă Ursula, și Jake tresare, apoi, se lasă pe spătarul canapelei.

– Ai auzit? întreabă el. L-au găsit pe individul ăla, Doug Stiles. Tocmai dă o declarație.

Doug Stiles a fost descoperit în Sonoma, California. Locuiește pe deal, între podgorii, dintre care o parte au ars în incendii. E un pustnic, trăiește la limita subzistenței. O femeie de la oficiul poștal din Healdsburg s-a gândit că e vorba despre acel Doug Stiles despre care așteaptă vești o țară întreagă.

Da, Doug Stiles își amintește de revelionul la Miami din 1991, unde se dusese cu Stone Cavendish, pe care nu l-a mai văzut și de care nici nu a mai auzit de secole. Își amintește noaptea respectivă. S-au dus să ia cina la restaurantul Joe's Stone Crab, apoi, la o petrecere dintr-un apartament select cu vedere spre golful Biscayne. Au stat la petrecere toată noaptea. Doug Stiles nu-și amintește de vreo fată anume. Zice că erau multe fete acolo. El și Stone erau beți și drogați, se poate să fi fost vorba și despre niște cocaină, nu știe sigur, dar nu e exclus. Asta se întâmpla la începutul anilor '90.

Cu toată această lovitură de teatru din ultimul moment, audierea pentru confirmare decurge în mare măsură așa cum se așteptase Ursula. Stone Cavendish e simpatizat de aproape toți senatorii din Comitetul Judiciar. Se poartă cu el cu mănuși și nimeni nu aduce în discuție noile informații din declarația lui Doug Stiles. Da, se pare că Stone Cavendish a fost într-adevăr la o petrecere dintr-un apartament de pe faleză, cum a declarat Meghan Royce. El și Doug n-au „umblat prin cluburi". Dar această minciună – sau confuzie – a lui să însemne că acuzația lui Meghan Royce a adevărată de la un cap la altul?

Când vine rândul Ursulei să-i pună o întrebare lui Stone Cavendish, ea spune:

– Există vreo declarație făcută în ultimele două săptămâni pe care ați dori s-o retractați sau s-o schimbați cât de puțin, ca să știm cum stau lucrurile?

Stone Cavendish se apleacă spre microfon, cu ochii în pământ.

– Nu.

– Deci negați cu toată tăria că ați urmărit o fată dincolo de dune, că ați trântit-o la pământ, i-ați aruncat nisip în ochi – intenționat sau nu –, i-ați astupat gura cu palma și ați încercat să-i ridicați fusta împotriva voinței ei? Negați cu toată tăria că

ați cunoscut o femeie cu ocazia revelionului din 1991 și că i-ați cerut să vină cu dumneavoastră într-o debara, iar, când ea a vrut să iasă, ați împins-o și mai mult înăuntru și i-ați pus palma peste gură? Mai mult decât atât, negați cu toată tăria și că ați fost la acea petrecere, deși prietenul cu care ați mers acolo declară exact contrariul?

De data asta, Stone Cavendish o privește în ochi. Sfidător, ba chiar furios, Ursula vede bine asta. Pe chipul lui se citește limpede: „Cum îndrăznești să-mi ceri socoteală în felul ăsta?“ O clipă, Ursula își face griji că AJ sau Bayer i-au spus lui Stone despre propria ei indiscreție și că Stone Cavendish îi va întoarce întrebarea într-o audiere transmisă live în toată țara.

– Exact, doamnă senator, spune el.

Ursula simte cum ceilalți membri ai Comitetului Juridic se uită urât la ea. De regulă, ea nu face valuri. E neutră, o Elveție politică. Acum, a deviat de la atitudinea ei obișnuită.

– Deci ați vrea să credem că patru cetățeni americani – doamna Eve Quist, doamna Cynthia Piccolo, doamna Meghan Royce și propriul dumneavoastră prieten, domnul Douglas Stiles – mint, iar dumneavoastră spuneți adevărul.

– Întocmai.

Ursula nu mai pune alte întrebări, dar prezentatorii TV și experții din domeniul politicii vor comenta ulterior expresia de pe chipul ei.

Rachel Maddow: *Doamna senator pare sceptică.*

Shepard Smith: *E limpede că doamna senator Ursula de Gournsey nu-l crede.*

Luke Russert: *Doamna senator crede că Stone Cavendish mănâncă... gogoși.*

Trei zile mai târziu, Senatul votează în chestiunea confirmării lui Kevin Blackstone Cavendish.

– Gândește-te că una din femeile alea putea fi Bess, îi spune Jake Ursulei înainte să plece de acasă.

– Bess e prea deșteaptă ca să se pună în asemenea situație, răspunde Ursula.

– Crezi? întreabă Jake.

Kevin Blackstone Cavendish e confirmat la Curtea Supremă cu 61 de voturi la 39, scor deloc surprinzător. Surprinzător e că unul dintre voturile împotrivă îi aparține Ursulei de Gournsey.

Sincer vorbind, e și ea surprinsă.

Lumea va comenta votul ei vreme de un întreg ciclu de știri, adică, cinci zile, dar nimeni nu va ști ce anume a făcut-o să treacă de la un „da“ aproape sigur la un răsunător „nu“.

Jake ar putea să-și închipuie că motivul a fost discuția despre Bess din ultimul moment, Bess ar putea crede că mama ei s-a lăsat convinsă de pledoaria ei înlăcrimată. O sunase pe Ursula în mașină, în drum spre Capitoliu, ca să-i sună: „Mamă, te implor, susține cauza femeilor!“

Nimeni nu va ști că, în ora care o despărțea de vot, Ursula și-a amintit ceva ce alungase în cele mai ascunse unghere ale memoriei.

E studentă în primul semestru al anului doi la Universitatea Notre Dame și tocmai s-a despărțit de Jake. Ursula e foarte abătută. Jake a fost cel cu ideea despărțirii, pe motiv că fiecare din ei ar trebui să-și găsească pe altcineva.

„Asta nu înseamnă că nu ne vom căsători“, i-a spus el. „Dar cred că-i o idee bună să vedem ce au de oferit și alții.“ Teoretic vorbind, Ursula nu-l dezaprobă, dar a durut-o inima că acele vorbe fuseseră rostite tocmai de Jake, atât de legat de ea încă de la 13 ani. Ursula simte că nu mai exercită nici o atracție asupra lui.

Se dedică religiei, în care găsește mângâiere. Se alătură comunității religioase din campus, fiind prezentă la fiecare slujbă, și, după câteva luni, ajunge lider spiritual al studenților din penultimul an și promotor al proiectelor religioase ale comunității. Organizează excursii la adăposturi și cantine ale săracilor din Gary, Indiana. La începutul semestrului doi, are cele mai mari șanse să fie aleasă președinta grupului. Dar, când îl abordează pe părintele Gillis, acesta îi sugerează să candideze mai bine pentru funcția de vicepreședinte. Părintele Gillis sprijină candidatura unui anume Nathan Bowers. În definitiv, Nathan e cu un an mai mare decât Ursula și membru al grupului cu un mai mult ca ea.

„Toate bune și frumoase“, se gândește Ursula, „numai că Nathan Bowers nu face absolut nimic“. Se droghează, e frumușel și are un fel de șarm indolent. E prea șic pentru comunitatea religioasă; prin urmare, ce caută acolo? Nu face decât să umble de colo-colo, aruncând câte o glumiță. Nu prea e un creștin model. În noiembrie, când grupul se duce în oraș să umple cutii cu daruri de Ziua Recunoștinței – curcan congelat, umplutură semipreparată, sos de coacăze –, Nathan îi tot numește „împărțitori de pomeni“.

Ursulei îi ia ceva timp până să-și dea seama că părintele Gillis îl vrea pe Nathan președinte fiindcă e băiat.

Astfel, Nathan devine președinte al comunității religioase din Universitatea Notre Dame, iar Ursula – vicepreședintă.

Să trecem direct la sfârșitul semestrului doi. E mijlocul lunii mai. Nathan Bowers și cei trei colegi de cameră ai lui dau o petrecere în casa pe care au închiriat-o pentru vară pe Chapin Street. Nathan ține morțiș să vină și Ursula. Ursula nu prea merge la petreceri, e prea ocupată cu învățătura. Dar e o seară caldă de primăvară, e vineri, și Ursula se gândește că se va distra.

Bea mult prea mult – două cești de punci pe care băieții îl toarnă din căni de plastic. Joacă domino, apoi bea și câteva beri calde, poate și un păhărel de Jagermeister. La un moment dat, Nathan o întreabă dacă nu vrea să meargă la etaj. Ursula nu-i sigură dacă a spus da sau nu. Următorul lucru pe care și-l amintește este că Nathan s-a culcat peste ea. Nu fac sex, dar Ursula vrea ca el să înceteze să facă orice ar face. Numai că e prea obosită și prea beată ca să-l împingă deoparte. Așa că închide ochii.

Se trezește în toiul nopții și-l vede pe Nathan așezat într-un fotoliu din colțul camerei, fumând marijuana și privind-o atât de intens, încât Ursula are senzația că îi violează intimitatea.

Ursula se uită în jos. E culcată pe plapuma lui Nathan. Îmbrăcată, slavă Domnului! Dar mai înainte Nathan fusese peste ea, nu-i așa? Sau Ursula visase?

– Ce mi-ai făcut? întreabă ea.

El dă afară un fuior de fum.

– Nu mai ții minte? Părea să-ți placă.

– Nu eram conștientă, spune Ursula, apoi adaugă, simțind cum se trezește avocatul din ea: M-ai violat?

Nathan râde.

– Nu, Ursula.

– Dar ai făcut ceva. Îmi amintesc... Nu știe prea bine cum să formuleze. ... Că te-ai întins peste mine.

– Pentru că asta voiai tu.

Ursula coboară cu tălpile pe podea. Încearcă să se ridice, dar are senzația că se chinuie să pună în funcțiune o mașinărie grea și complicată. Capul îi plesnește de durere.

– Ești dezgustător.

– Tu ai vrut-o.

– Eram prea beată ca să-mi dau seama de ceva, Nathan, spune Ursula. Ce ați pus în punciul ăla?

– Sigur, acum, dai vina pe punci, spune Nathan. Pune mucul de țigară într-o scrumieră. Dacă mă reclami, n-o să te creadă nimeni. O să-și închipuie că ești invidioasă că Gillis m-a făcut pe mine președinte, nu pe tine, așa cum credeai că meriți.

– Chiar ar fi trebuit să fiu eu președintă, spune Ursula. Dar asta n-are nimic de-a face cu ce s-a întâmplat azi-noapte. Am să chem un taxi ca să merg acasă, iar mâine-dimineață mă duc la poliție.
– Faci pe grozava, spune Nathan, dar pe chipul lui se citește îngrijorarea.

Într-adevăr, Ursula a făcut pe grozava. Nu se duce nici la decan, nici la părinții ei și nu suflă nici un cuvânt prietenilor despre cele întâmplate, în primul rând fiindcă nu știe ce anume s-a întâmplat. Știe doar că a băut prea mult și că Nathan a profitat de starea ei ca să-și satisfacă poftele. Nu ar fi trebuit să se atingă de ea. Și totuși, Ursula știe că ea singură poartă toată vina.
Curajul celor două femei care l-au înfruntat pe Stone Cavendish e remarcabil.
Ursula își imaginase ce ar fi simțit dacă Nathan Bowers ar fi fost pe punctul de a fi confirmat la Curtea Supremă și ar fi negat fără a clipi că Ursula fusese în camera lui și că se întinsese peste ea când Ursula era prea beată ca să-și dea acordul.
„Nu și dacă eu am un cuvânt de spus“, se gândise ea. Și votase contra.

În dimineața de după confirmarea lui Cavendish, telefonează Bayer Burkhart. Ursula e tentată să lase să intre robotul. Nu vrea să audă ceea ce știe deja: pentru că a votat împotrivă, Burkhart va sprijini alt candidat în 2020.
Și totuși, ar fi o lașitate din partea ei să nu răspundă. La ce a mai votat așa cum îi dictau inima și conștiința dacă nu are curajul să-și apere opțiunea?
– Bună dimineața, Bayer.
– Ursula...
Bayer mestecă ceva, probabil un covrig cu cremă de brânză și somon. Are o poftă de mâncare impresionantă.
– Nu pot să cred că am să-ți spun ceea ce urmează să-ți spun, dar ai procedat foarte bine.
– Poftim?
– Ascultă aici, am obținut rezultatul pe care îl doream. Cavendish e la Curtea Supremă. Iar tu, draga mea, ești o eroină națională.
– Serios?
– 70% dintre femeile din ambele partide te aprobă, spune Bayer. Ai fost singurul senator din comitet dispus să-și apere principiile și să nu voteze pentru un mincinos. Bayer înghite.

Ai fost impresionantă. Calmă, dar autoritară. Dacă n-ar fi obținut funcția, aș fi fost supărat la culme pe tine, dar a obținut-o. În locul tău, aș aștepta cel mult o săptămână, pe urmă aș face anunțul.

– Ce anunț?

– Candidatura la președinție, spune Bayer. Eu pariez pe tine. Sunt convins că ai să câștigi.

Vara #27: 2019

Despre ce vorbim în 2019? Moartea dramaturgului Bernard Slade. Nancy Pelosi. Scandalul admiterilor la colegiu. Miley și Liam. Sendvișurile japoneze cu ou. Lizzo. Uber. Jeffrey Epstein. Logan, Kendall, Roman, Shiv, Tom, Gerri și Greg. Melodia Old Town Road. *Rob Gronkowski. Liderul islamic al-Baghdadi. John Legend și Chrissy Teigen. Romanul* Acolo unde cântă racii. *El Paso. Lady Gaga și Bradley Cooper.*

Pe 15 aprilie, Link primește scrisori de acceptare de la universitățile din Alabama, Georgia, Auburn, Ole Miss și Carolina de Sud, iar Mallory nu se mai poate abține și izbucnește în plâns.

E nespus de mândră de el.

E sfâșiată de durere la gândul că el va pleca. Și totuși, știe că așa e firesc. Dacă nu ar pleca, atunci, ar rămâne, și nici unul din ei nu vrea asta.

Link decide să meargă la Universitatea din Carolina de Sud. Frazier e încântat, fiindcă, în cadrul acestei universități există Școala de Afaceri Darla Moore, dar Link îi spune lui Mallory că nu-l interesează domeniul afacerilor. El vrea să calce pe urmele unchiului său – să-și ia o diplomă în științe politice și să conceapă politici care să aducă americanilor o viață mai bună, mai ușoară și mai prosperă. Lui Mallory i se pare a fi un ideal măreț, dar Link recunoaște că își dorește o universitate unde se joacă bine fotbal, unde există spirit camaraderesc, frății, fete frumoase și vreme caldă. I s-ar potrivi orice universitate din sudul sau sud-estul țării. Universitatea din Carolina de Sud e preferata lui și, întâmplător, cea mai apropiată de casă. Mallory poate lua avionul de la Boston la Charlotte, de unde Route 77 duce direct la Columbia.

Din clipa în care Link ia decizia, lucrurile încep să se miște foarte repede. Pentru o clipă, Mallory se revede în tribunele ultimului meci de baseball în care a jucat fiul ei. Cum e posibil? Mallory închide ochii și se vede din nou la

Cooperstown. Pe terenul Delta, urmărindu-l pe Link cum aruncă mingea. Cu o bâtă de copii. E prima lui aniversare, și Senior îi aruncă o minge moale, pe care el o lovește din prima, cu bâta de plastic mai mare decât el.

„E un talent înnăscut, Mal!“ strigă Senior.

Link se duce la balul elevilor din anul întâi cu Elsa Judd – s-a despărțit de Nicole la șase zile de când ea a început anul școlar în Italia –, apoi, o invită pe Lauren Prestifillipo la balul elevilor din ultimul an. E prieten cu amândouă fetele – prieten sau orice altceva, dar fără pretenții –, fiindcă știe că va pleca la colegiu și și-a învățat lecția cu Nicole: vrea să plece fără să lase în urmă vreo complicație sentimentală.

Vine și ultima săptămână de școală pentru elevii ultimului an, după care urmează balul, ceremonia și absolvirea.

Părinții sunt invitați la balul elevilor din ultimul an, după dineul la care participă numai elevii. Mallory se duce la coafor și îmbracă o rochie nouă, ca de fiecare dată în asemenea ocazii. În această seară – trebuie să-și repete asta de câteva ori – nu se duce doar ca profesoară, se duce ca părinte. Mama unui elev din ultimul an.

În timpul „profețiilor“[21] pentru absolvenți, Mallory începe să vadă ca prin ceață. Mai întâi, crede că din cauza lacrimilor, dar nu reușește să înlăture punctul trandafiriu din colțul din stânga sus al câmpului vizual nici prin clipit, nici dacă își șterge ochii.

Profeția e o ficțiune despre lacul Gibbs – „Oh, Doamne, lacul Gibbs!“ își spune Mallory –, care a fost cumpărat de un dezvoltator de rea-credință, dornic să-l sece și să construiască în locul lui un parc tematic de distracții pentru locuitorii din Nantucket. Peste 25 de ani, toți absolvenții de acum sunt chemați să contribuie cu talentul personal ca să salveze lacul, dar, în cele din urmă, eroul e miliardarul Lincoln Dooley.

Toate ocaziile în care Mallory l-a rugat pe Dumnezeu să țină timpul în loc pentru ea și pentru Jake par simple capricii în comparație cu dorința arzătoare de a opri timpul pe care o simte Mallory acum. Te rog, Doamne, fă ca aceste zile de liceu să dureze o eternitate: băieții adunați la masa lungă și îngustă, ronțăind chipsuri cu guacamole sau jucând Fortnite așezați în fotoliile adânci și confortabile, meciurile de baseball când afară sunt doar două grade, adunările sportive și cinele la clubul spaniol, paradele, testele, chiar și cutiile de bere slabă înghesuite în gunoi și sticlele goale de lichior aruncate pe

veranda din față. Până și suferința din ziua a șasea de ședere în Italia a lui Nicole, când îi trimisese mesaj lui Link că avea nevoie de libertate, iar Link înjurase urât cu fața spre ocean, după care se dusese și plânsese în camera lui.

Mallory ar vrea să se repete toate acestea iar și iar, la nesfârșit.

Ceremonia se ține la biserica congregațională. Lauren Prestifillipo cântă melodia *Brave* a Sarei Bareilles, și lui Mallory nu-i trebuie mai mult ca s-o apuce plânsul. Vederea ei e încă încețoșată, și toate aceste emoții o fac s-o doară capul. Probabil o plată karmică pentru acei mulți ani când Mallory stătea în biserică și râdea batjocoritor văzând cum alți părinți plângeau: „Doar nu pleacă la război, ce naiba! Au terminat liceul, bucurați-vă!"

În mod bizar, ziua absolvirii e cea mai puțin încărcată de emoții, probabil fiindcă Mallory e distrasă de prezența oaspeților: Fray, Anna și Cassie vin cu avionul lui Fray târziu vineri noaptea (se cazează la White Elephant), iar Cooper și Amy zboară de la Washington la Boston, dar sunt blocați pe aeroportul Logan din pricina ceții matinale din Nantucket.

Amy o sună panicată pe Mallory.

– Nu știu ce se întâmplă cu Cape Air, spune ea. Mi se spune că așteaptă să se ridice ceața. Dacă ratăm ceremonia?

Amy e foarte tensionată pentru un psiholog, se gândește Mallory. Amy e căsătorită cu Cooper de un an și ceva și deja și-a asumat rolul de mătușă, ca pe o haină de samur de 30 000 de dolari. E frumos din partea ei, dar și puțin derutant. Amy a preluat pe pagina ei de Facebook toate fotografiile făcute de Mallory în această săptămână, cu tagul *#nepotulLink și #mătușaluimândrădeel.*

– De obicei, ceața se risipește pe la mijlocul dimineții, spune Mallory. Totul va fi în regulă. Respiră adânc!

Într-adevăr, totul e în regulă. Cooper și Amy sosesc la timp și-l pot aplauda și ovaționa pe Link când suie pe podium, cu robă și șapcă albă, ca să-și primească diploma.

„Asta a fost", își spune Mallory. „S-a terminat. Link e acum absolvent de liceu." Punctul strălucitor persistă în colțul câmpului ei vizual ca o navă extraterestră gata să aterizeze, deși durerea de cap s-a mai atenuat. Sau poate Mallory doar s-a obișnuit cu ea.

Desigur, partea cea mai rea abia acum începe. Vara lui 2019 s-ar putea numi „Vara în care Link își pune la bătaie toate forțele". A renunțat la slujba de la magazinul lui Millie în

favoarea alteia, legată de peisagistică. Stă la soare toată ziua, tunde iarba, plivește buruienile, pune gazon nou și tunde garduri vii. E foarte bronzat, și părul i s-a decolorat într-un blond platinat. Are mușchi și s-a înălțat cu încă cinci centimetri. Seamănă atât de mult cu Fray, încât, uneori, Mallory trebuie să se uite de două ori la el.

Link iese cu prietenii în fiecare seară. Mallory știe că bea, probabil chiar fumează și se culcă cu toate fetele frumoase și bogate din New Canaan și Upper East Side.

Mallory se abține să-i impună prea multe reguli, dar cele pe care i le impune sunt inviolabile: culcarea la miezul nopții în timpul săptămânii, interdicția de a conduce pe timp de noapte și fără șmecherii acasă. Încearcă să fixeze o seară pe săptămână când Link să ia masa cu ea acasă și alta când să ia masa împreună în oraș, dar Link le anulează sau pur și simplu nu-și face apariția de atâtea ori, că până la urmă Mallory renunță.

Gemenii lui Apple petrec o lună și jumătate într-o tabără din Maine, așa că Mallory și Apple își reiau obiceiul de a se întâlni o seară pe săptămână. Se duc din nou la Summer House. Restaurantul s-a schimbat – dansul în grup nu mai există de mult –, dar priveliștea e la fel de spectaculoasă.

– Parcă ar fi plecat deja la colegiu, se plânge Mallory, atât de puțin îl văd.

– Așa fac ei în vara dinainte de a începe facultatea, spune Apple pe tonul ei de consilier. Se separă de părinți, ca despărțirea reală să fie mai puțin dureroasă. E absolut normal.

– Așteaptă să vezi când ți s-o întâmpla și ție, spune Mallory. O să regreți că nu te-ai arătat mai înțelegătoare.

– Ai noroc, spune Apple. Îți poți recăpăta personalitatea, te poți implica mai mult în viața socială. Am auzit că-i chiar interesantă. În plus, a fi femeie îți conferă anumite puteri. Știu că nu te interesează politica, dar există o femeie incredibilă care candidează la președinție. Apple își ridică paharul cu vin. În sănătatea Ursulei de Gournsey! Dea Domnul să ne salveze pe toate!

Bineînțeles, Mallory știe că Ursula candidează. Singura parte bună a plecării lui Link e că Mallory e prea preocupată de ale ei ca să se mai gândească și la asta.

Universitățile din sud încep anul universitar devreme, așa că pe 14 august Mallory dă o petrecere pe plajă pentru Link și prietenii lui. Puștii se distrează grozav – dau muzica atât de tare, încât solistul rap pare să cânte chiar acolo la petrecere –, dar Mallory nu se poate relaxa și nici bucura de aceste clipe. Îi

dau târcoale gânduri triste și negre. Când se arată soarele, făcând ca totul să pară cufundat în miere topită, Mallory se gândește cum veranda din fața casei i-a servit întotdeauna de biserică și cum oceanul a fost dovada de zi cu zi că există Dumnezeu. Aici și-a făcut toate rugăciunile, aici și-a exprimat recunoștința și uimirea, aici și-a cerut iertare, aici s-a rugat pentru cei care aveau nevoie de ajutor. Dar azi, când Link și prietenii lui sapă o groapă pentru focul de tabără, Mallory se roagă pentru ea. Are nevoie de putere, gândire limpede, speranță, răbdare, pace sufletească. Are nevoie de mai mult din toate.

„Te rog“, Doamne, se gândește ea. „Dăruiește-mi toate acestea. Sau ajută-mă să le descopăr înlăuntrul meu.“

Peste două zile, Mallory și Link pleacă la Columbia. Punctul din câmpul vizual al lui Mallory crește pe zi ce trece. Își pune în gând să meargă la doctor de îndată ce se înapoiază la Nantucket.

Dar mai întâi are de făcut o călătorie de la sufocanta temperatură de 37 de grade la reconfortantul univers al magazinului Target, ca să cumpere cearșafuri duble, o pilotă, perne, un covor, lenjerie de corp, ciorapi, un bax de sucuri, două cutii de biscuiți cu cheddar, caiete cu spirală, pixuri, încărcătoare de telefon, supă japoneză la plic, un poster cu Dominic West și Idris Elba în filmul *Cartelul crimelor* (așa înțelege Link să aducă un omagiu originilor lui din Baltimore, foarte frumos!), șampon, deodorant, prosoape, prezervative, pansamente, un flacon de Advil și loțiune de protecție solară.

– De ce ar mai fi nevoie? întreabă Mallory.

Cât timp mai e ceva de cumpărat, încă poate amâna inevitabilul.

Duc toate cumpărăturile în East Quad, unde este cazat Link. Link face cunoștință cu colegii de apartament: Eric, Will, Declan. Băieții par de treabă. Celelalte mame se ocupă cu decorarea camerelor fiilor lor și cu umplerea dulapurilor din bucătăria comună, de parcă ar urma o iarnă nucleară. Mallory îl ajută pe Link să-și aranjeze camera, în timp ce câteva fete vâră capul pe ușa apartamentului ca să facă cunoștință. Toate au păr lung și frumos, vorbirea tărăgănată specifică sudului și nume de familie ca Shelby sau Baker. Se aude muzică rap, apoi, acea melodie a lui Lizzo care îi place mult lui Mallory. Link e la colegiu, se va distra, urmează cea mai frumoasă perioadă din viața lui. Administratorul clădirii, un tânăr cumsecade, vine să se prezinte. Îl cheamă Jake, așa că Mallory

îl îndrăgește din prima clipă. Da, desigur. Cum să-ți dedici 18 ani din viață creșterii unui copil, ca într-o bună zi să-l lași într-un loc necunoscut, printre străini, la 2 000 de kilometri de casă? Și mai e un gând care nu-i dă pace: ce se întâmplă cu ochii ei? Și-a făcut o programare la oftalmolog pentru săptămâna următoare.

– Nu, spune Mallory. Nu am întrebări.

– Toți studenții din anul întâi care locuiesc în această clădire au o întâlnire obligatorie la ora trei, după care urmează convocarea, la care va vorbi președintele universității. Pe urmă, avem activități pentru prima seară.

Jake tace o clipă. În camera comună există un pick-up, de unde tocmai răsună melodia *Rumors*, de Fleetwood Mac, alt motiv să-l îndrăgească pe Jake, în afară de nume. Cu toate acestea, Mallory și-ar dori ca el să tacă. Presimte că următoarele cuvinte pe care le va rosti vor fi: „A venit momentul să vă luați la revedere".

*

În cei douăzeci și șase de ani de când e cu Jake, Mallory a învățat că un rămas-bun rapid e mai bun decât unul prelungit. Îl găsește pe Link în camera lui, punându-și hainele pe umerașe.

– Ni s-a dat de înțeles că e timpul să plecăm, spune Mallory. Ai tot ce-ți trebuie, așa că mă duc și eu.

– Okay, spune Link.

Închide ușa dulapului, o ia pe Mallory de umeri și o privește cu ochii lui de culoarea oceanului, ochi pe care Mallory îi știe mai bine decât pe ai oricui.

– Mamă, vreau să-ți mulțumesc că ai avut grijă de mine până acum! Am să studiez, am să-mi pun capul la contribuție, am să fiu atent cum mă port și am să fiu amabil cu toți cei pe care-i întâlnesc, așa cum m-ai învățat. O strânge în brațe. În acest moment, îmbrățișarea lui e în același timp de adult și de copil. Te iubesc! M-ai crescut frumos.

O săptămână mai târziu, Mallory e pe plaja din fața casei, sub umbrelă, citind memoriile lui Dani Shapiro, când, deodată, aude cum cineva bate la ușă.

Ar vrea să i se pară doar – poate acum i se pare că aude lucruri, la fel cum i se pare și că vede –, dar bătaia în ușă e reală. Mallory se gândește ce ar fi să nu se ducă să deschidă. Comisionarii de la FedEx și UPS lasă coletele la ușă. Apple nu vine niciodată neanunțată și, chiar dacă ar veni, ar veni pe plajă. Mai sunt peste două săptămâni până să sosească Jake, iar

el oricum nu bate la ușă. Mallory nu vrea să vadă pe nimeni altcineva.

Urmează o scurtă pauză, apoi, bătăile în ușă se aud din nou.

Mallory intră în casă. Se oprește pe verandă ca să-și spele picioarele de nisip cu un furtun. Poartă un pantalon strâns cu șnur în talie peste bikini și un tricou cu mâneci lungi. Părul legat în coadă de cal e strâns sub pălăria de soare. Arată ca naiba.

Prin paravanul ușii dinspre lac întrevede silueta unei femei și în spatele ei o mașină neagră de serviciu, prăfuită după călătoria pe străduța fără nume. Mallory se întreabă cine e femeia și în același timp tresare, fără să-i vină a crede, fiindcă știe cine este.

Punctul din ochi începe să se lățească și să se contracte ca o ființă vie.

Mallory vrea să fugă în dormitor, să închidă și să încuie ușa după ea, să tragă toate obloanele, ca și cum s-ar pregăti pentru un uragan. Dar femeia a văzut-o.

Mallory se oprește și se uită în jur. Fără Link acasă, totul e de o curățenie impecabilă. Asta e bine, fiindcă Mallory se teme că femeia pe care urmează s-o invite în casă e Ursula de Gournsey.

Da. Când deschide ușa, vede că e, într-adevăr, Ursula.

– Bună ziua, spune Mallory.

Vocea ei sună clar, vesel și cu totul lipsită de griji. Salutul nu i-ar fi ieșit mai bine nici dacă ar fi exersat zilnic vreme de douăzeci și șase de ani cum s-o întâmpine nonșalant pe Ursula dacă i-ar apărea în prag. Dar, în același timp, înlăuntrul lui Mallory o femeie scoate un țipăt ascuțit, ca într-un film horror.

Mallory se uită spre mașină. Oare Jake e înăuntru? Nu, e doar șoferul. Țipătul interior se mai atenuează puțin.

– Mallory? spune Ursula. Bună ziua. Sunt Ursula de Gournsey.

– Ursula? răspunde Mallory, continuând să rămână calmă. Bună ziua!

– Aș putea să intru? întreabă Ursula. Speram să putem sta puțin de vorbă.

„Nu-i cel mai potrivit moment“, răspunde Mallory în gând. „Tocmai trec printr-un episod psihotic.“

Deci așa, a venit clipa socotelilor. Mallory se întreba de multă vreme dacă va veni vreodată această zi sau dacă asta se întâmplă doar în filme. De remarcat că în filmul *La anul, pe vremea asta* nu se întâmplă așa. George și Doris își mențin

bine-mersi relația până la bătrânețe, iar partenerii lor de viață, Helen și Harry, habar nu au de nimic până la sfârșit.

– Sigur, încuviințează Mallory.

Deschide ușa-paravan, și Ursula intră în casă. E îmbrăcată într-o rochie albastră de in mulată pe corp și cu pantofi asortați (acum plini de praf). Părul ei lung și des e de un negru intens. În jurul ochilor și al gurii are niște riduri care nu se văd la televizor.

– Vrei niște ceai cu gheață? Am făcut salată cu pui azi-dimineață, dacă dorești un sendviș.

– Ceai cu gheață e perfect, mulțumesc, răspunde Ursula.

Măcar acum Mallory are ceva de făcut. Toarnă ceai în două dintre paharele izoterme nou-nouțe – a început să arunce banii pe „lucruri drăguțe pe care nu le puteam avea cât timp Link era acasă", ca să-și mai ridice moralul –, pune niște chipsuri într-un castron și scoate aperitivul făcut în casă din vinete și tahini. Alt lucru care îi mai înseninează viața e gătitul.

– Salată de vinete cu tahini, îi spune ea Ursulei, aducând totul în living pe o tavă de răchită. N-ai gustat niciodată vinete precum cele de la ferma Bartlett.

Ursula murmură ceva. Mallory știe că nu se va atinge de mâncare, fiindcă ea nu mănâncă. Nu citește nici ficțiune, și totuși își trece degetele peste cărțile pe care Jake i le-a trimis lui Mallory în decursul anilor, de la *Pacientul englez* la *Less*. Oare știe că sunt de la Jake? Pe urmă, Ursula ia unul dintre aricii de mare de pe raft, și Mallory se străduiește să-și înăbușe râsul isteric care îi suie pe buze.

– Să ne așezăm! o îndeamnă Mallory.

Pune tava pe măsuța de cafea și se instalează într-unul dintre fotoliile adânci, în timp ce Ursula se așază pe marginea unui fotoliu de piele.

Ursula de Gournsey e aici. În casă. Pe acel fotoliu.

Mallory îi întinde un ceai cu gheață cu o felie de lămâie și una de lime, așa cum a văzut pe Instagram.

Ursula nu pare dornică să vorbească, așa că Mallory deschide discuția.

– Nu știam că ești în Nantucket.

– Diseară am un eveniment pentru strângere de fonduri, răspunde Ursula. Un eveniment privat. Soarbe o înghițitură minusculă de ceai. Candidez la președinție.

– Da, știu, spune Mallory. Felul cum ai votat în cazul Cavendish... am fost mândră de tine. Toate femeile americane au fost mândre de tine.

Ursula ridică brusc din sprâncenele perfect desenate. Poate a surprins-o complimentul.

– Oricum, mai e mult până la alegeri, spune ea. Până atunci, se poate întâmpla orice. Pot apărea probleme neprevăzute. Lucruri din trecut, incidente pe care le crezi de mult uitate... la naiba, lucruri pe care nu ți le mai amintești... sau despre care nici nu aveai habar. Când candidezi la o funcție precum cea de președinte, adaugă ea, punând ceaiul pe masă, viața ta trebuie să fie transparentă. Ca o fereastră bine spălată.

„Așa că acum ai venit cu racleta", își spune Mallory în gând.

– Te întâlnești cu soțul meu? întreabă Ursula. În fiecare an?

E o întrebare, nu o afirmație. Pare nesigură pe ea, lucru la care Mallory nu se aștepta. Poate că Ursula are doar o bănuială, nu dovezi. Jake nu i-a spus nimic. Jake nu știe că Ursula e aici. Brusc, Mallory își dă seama că toată povestea asta nu are nimic de a face cu Jake.

– Ce te face să crezi asta? întreabă Mallory.

Punctul neclar din ochii ei s-a liniștit, dar e în continuare acolo, la pândă.

Ursula zâmbește.

– Sinceră să fiu, întotdeauna am avut o bănuială. Încă de la prima nuntă a lui Cooper, când v-am văzut dansând împreună.

– La cea de a doua nuntă a lui Cooper te-am văzut la toaletă, spune Mallory. Mi-ai spus că erai însărcinată. Și am avut senzația că erai pe cale să-mi mărturisești că nu era copilul lui Jake.

E rândul lui Mallory să se folosească de ceai ca de o recuzită. Soarbe o înghițitură. La naiba, ei îi este foame. Înmoaie chipsuri în salata de vinete. Ea nu se teme de mâncare.

– La cea de a treia nuntă a lui Cooper, când l-am întrebat pe fratele tău dacă el și Jake aveau de gând să-și continue tradiția cu weekendurile în Nantucket, mi-a fost foarte clar că el habar nu avea despre ce vorbeam. Iar Tish *cu siguranță* nu știa nimic. Mi s-a părut ciudat.

– Tish, repetă Mallory. Nu pot să cred că mai ții minte cum o cheamă.

– Pe urmă, am citit articolul de pe blogul *Scrisoarea lui Leland,* continuă Ursula. Și l-am abordat din nou pe fratele tău, numai că de data asta era pregătit – sau măcar *mai* pregătit. Mi-a spus că da, el și Jake merg în Nantucket în fiecare vară.

Mallory abia respiră, de parcă ar juca rolul unei moarte într-o scenetă la televiziune.

– Mi-am zis atunci: „Okay, poate minte ca să-și protejeze sora mai mică". Abia vă muriseră părinții...

– Te rog..., îngaimă Mallory, clătinând din cap.

– *Pe urmă*... pe urmă, pe urmă, pe urmă...

Ursula își răsucește ceasul de la încheietură și brățara de aur Cartier.

Mallory nu poate să nu-și imagineze că a primit-o în dar de la Jake de ziua ei sau de Crăciun. Își imaginează bucuria Ursulei, își imaginează cum s-au sărutat.

– Am un consilier, un sponsor, un fel de... prieten pe nume Bayer Burkhart. Din Newport, Rhode Island. Îl cunoști.

Acest „Îl cunoști" clar nu e o întrebare. „Bayer", își spune Mallory. „Dintre toți oamenii din lume, tocmai Bayer e cel care i-a spus Ursulei?"

– L-am cunoscut cu mult timp în urmă, spune Mallory. Când aveam vreo 20 de ani.

Ursula încuviințează din cap.

– Așa mi-a spus și el. Se pare că se îndrăgostise de tine, era pe vremea când el și Dee Dee nu se mai înțelegeau. Mi-a spus că se gândea să divorțeze și să se însoare cu tine.

– Ha! exclamă Mallory. Punctul din ochi clipește, de parcă ar râde împreună cu ea. Asta-i de-a dreptul ridicol. Noi doi eram... a fost... o idilă de vacanță. Iar el era căsătorit, deși n-am aflat asta decât în seara când am rupt relația.

– În aceeași seară, i-ai mărturisit și că aveai un iubit ca în filmul *La anul, pe vremea asta*. Și că-l chema Jake McCloud.

– Asta se întâmpla cu multă vreme în urmă...

– Bayer uitase complet, spune Ursula. L-a cunoscut pe Jake la o petrecere pentru strângere de fonduri acum mulți ani, și mi-a spus că numele îi suna cunoscut, dar nu-și dădea seama de ce. Ursula se plesnește cu palmele peste genunchi. Pe urmă, acum doi ani, v-a văzut pe amândoi pe chei. În vinerea de dinainte de Ziua Muncii.

Mallory nu știe ce să spună, așa că mai ia un cartof. Ronțăitul sună asurzitor chiar și pentru urechile ei.

– La vremea aceea, Bayer nu mi-a spus, fiindcă... ei bine, fiindcă bănuiesc că i-a luat ceva timp să pună lucrurile cap la cap. Pe de altă parte, pe atunci, nu candidam la președinție.

Mallory își dă seama că nu trebuie să rostească un cuvânt. Nu a încălcat legea. Ursula nu e de la poliție. Mallory se ridică.

– Sper ca dineul tău să decurgă foarte bine. Mulțumesc că ai trecut pe la mine!

– Mallory...

Mallory nu vrea să se uite la Ursula. Duce tava înapoi la bucătărie.

– Ți-am spus că fiul meu a plecat la colegiu? La Universitatea din Carolina de Sud. Casa e foarte tăcută fără el.

– Da, și eu am o fiică la colegiu. Bess. E în anul întâi la Johns Hopkins. După cum probabil știi.

Da, Mallory știe.

– Eu sunt din Baltimore, spune Mallory. Și eu, și Cooper am crescut acolo.

Pune vinetele în frigider, fără să le mai acopere. E obsedată de dorința arzătoare de a o scoate pe Ursula din casă. Șoferul o așteaptă. Oare ce crede el? Ce i-o fi spus Ursula? Probabil i-a spus că vine în vizită la o veche prietenă. Casa nu-i destul de mare ca să aparțină unui sponsor.

– Vreau să nu te mai vezi cu Jake, spune Ursula. Nu mai poate veni anul acesta de Ziua Muncii, nici la anul, nici... dacă am să câștig alegerile, în nici un alt an, pe toată durata mandatului meu.

Reacția lui Mallory la vorbele Ursulei probabil vorbește de la sine. Se trage înapoi, de parcă ar avea loc un duel, iar Ursula ar fi întins floreta, înțepând-o pe Mallory chiar între ochi. Sau ca la o luptă cu spade, unde Ursula i-ar fi înfipt spada lui Mallory între coaste. Jake nu va mai veni peste două săptămâni? Nu va veni nici anul viitor? Sau, dacă Ursula câștigă alegerile, nu va veni vreme de patru sau opt ani? Mallory are 50 de ani. Își dă seama că poate va ajunge la șaizeci până să simtă din nou brațele lui Jake înlănțuind-o.

– De ce îmi spui *mie* toate astea? întreabă Mallory, întorcându-se cu spatele. Jake e soțul tău. Dacă nu vrei să vină în Nantucket, spune-i lui.

– Dacă îi spun că știu...

Ursula tace brusc. Când Mallory se uită la ea, o vede că stă cu capul în piept.

– Dacă îi cer să nu mai vină aici, mi-e teamă că mă va părăsi.

„Atunci, lasă lucrurile așa cum sunt“, ar vrea să-i spună Mallory. E tentată chiar s-o roage. Mallory și-a pierdut părinții și și-a trimis unicul copil la colegiu. E singură aici. Cu excepția celor trei zile magice cu Jake o dată pe an, Mallory e absolut singură.

– Păi... nu pot permite ca presa sau echipa contracandidatului meu să afle despre asta. Și, crede-mă, Mallory, nici tu nu ți-ai dori așa ceva. Îți vor târî numele în

noroi. Vei fi făcută în fel și chip. Ești profesoară, nu? Foarte îndrăgită de elevi, din câte înțeleg.

– Tu nu *înțelegi* nimic despre mine.

– Și totuși, înțeleg, spune Ursula. Îl iubești pe Jake. Înțeleg asta mai bine ca oricine. Dar, te rog, relația voastră trebuie să înceteze chiar acum. E soțul meu.

Soțul.

Punctul din ochi se extinde ceva mai mult în câmpul vizual al lui Mallory. E incandescent și persistent. Mallory își dă seama că e *conștiința* ei, care se strecoară în conversația lor după atâția ani.

Relația ei cu Jake e neobișnuită, ba chiar capricioasă, ca într-o poveste. Întotdeauna a părut că există în afara realității sau așa i-a plăcut lui Mallory să creadă. Dacă nu existau reguli, atunci, nici ei nu încălcau nici una. Dacă nu știa nimeni, nici nu răneau pe nimeni.

Acum însă...

Acum, Mallory trebuie să ia o hotărâre. Să mărturisească tot ce a făcut și să se oprească. Sau să nege și să meargă mai departe.

Punctul din ochi e strălucitor ca o făclie.

– Okay, spune ea.

– Okay ce?

– Okay, n-am să-l mai văd, spune Mallory. Pun capăt.

– Ai să faci asta? întreabă Ursula.

O privește pe Mallory printre gene. Irisurile ei sunt atât de întunecate, că par aproape negre, ca două așchii de antracit.

– Da. Ai cuvântul meu.

– Ah...

– Ursula, ai cuvântul meu, repetă Mallory.

Ursula încuviințează din cap.

– Îți mulțumesc!

Răsuflă adânc și pentru prima oară pare să fie conștientă de locul unde se găsește. Își rotește privirea prin casă. Îi place? Și de ce i-ar păsa lui Mallory? Ar trebui să nu simtă altceva decât dispreț, poate chiar ură, față de această femeie, rivala ei de o viață, dar nu simte asta. Nu chiar. Ursula se ridică și pornește către ușă, cu tocurile păcănind pe pardoseală. Lui Mallory aproape îi pare rău că pleacă. Pierzându-l pe Jake, o pierde și pe Ursula, rivala ei din umbră, femeia pe care Mallory a simțit-o suflându-i tot timpul în ceafă, motivând-o să dea tot ce e mai bun în ea. Dacă e să fie sinceră cu ea însăși, Mallory trebuie să admită că o stimula competiția cu Ursula.

Ajunsă în prag, Ursula se întoarce către ea.

– Să știi că m-ai făcut fericită.

Mallory simte cum o înăbușă plânsul, un potop de lacrimi, dar refuză să plângă în fața Ursulei.

– Da, răspunde ea. Știu.

Două săptămâni mai târziu, Mallory primește un mesaj pe telefon: *Sunt aici*.

Mallory încuie ușa casei – cu o zi înainte, a scotocit peste tot în căutarea cheilor, pe care le-a găsit într-un sertar cu tot felul de mărunțișuri – și se duce în ascunzătoarea ei obișnuită, la circa cincizeci de metri de casă, într-o adâncitură dintre dune. Își dă seama că ce face e o copilărie, dar e cea mai bună opțiune între o mulțime de alte alegeri proaste. Jake nu poate să afle că Ursula știe. Totul trebuie să pară ca venind de la Mallory. Dacă Mallory îi telefonează, cu siguranță va sfârși prin a-i spune despre venirea Ursulei. Mallory s-a gândit să-i trimită un mesaj de genul: *S-a ivit ceva, te rog, nu mai veni*. Dar nu poate da dovadă de asemenea cruzime și, în plus, e egoistă, vrea să dea ochii cu el.

Mallory nu-i răspunde la mesaj și imediat primește altul: *Ești acasă?*

E uimitor cât de lin a decurs această relație, bazată doar pe rutină și încredere. Nimic nu le-a afectat timpul petrecut împreună: în câteva rânduri, fusese cât pe ce, dar reușiseră să depășească orice dificultate.

Până acum.

Mallory așteaptă. Oare Jake va veni sau va intui că ceva e în neregulă și va renunța? Oricum, cu Ursula care candidează la președinție, radarul lui interior probabil e deja în alertă. Probabil că și lui îi este urmărită fiece mișcare.

Nu peste mult timp, Mallory aude o mașină. Se uită de după dună și vede un jeep învăluit ca de obicei într-un nor de praf. Jake e aici. Mallory simte cum îi tresaltă inima, așa cum s-a întâmplat de douăzeci de ani încoace.

„Cui îi pasă de Ursula?" își spune ea.

Numai că... Mallory și-a dat cuvântul. Știe că Ursula a ezitat s-o creadă pe cuvânt, probabil închipuindu-și că o femeie care se culcă cu soțul ei de atâta timp nu ar avea nici o reținere s-o mintă de la obraz.

Portiera mașinii se trântește, și Mallory simte cum o trece un fior. Geme încetișor. Jake! Din felul în care pășește, își dă seama că e agitat. Poate nedumerit, poate chiar furios. Se duce cu pași mari la ușa care dă spre lac și încearcă s-o deschidă, dar e încuiată. Îl aude murmurând ceva, apoi Jake ocolește casa.

Mallory nu-l poate vedea, dar și-l imaginează stând pe verandă, măsurând cu privirea plaja în lung și în lat. Aude scârțâitul ușii de la dușul în aer liber și scoate un suspin de ușurare. Îi trecuse prin minte să se ascundă acolo.

– Mallory! strigă el.

Mallory închide ochii. Glasul lui...

– Mallory! Unde ești?

Jake strigă, probabil nu-i pasă dacă îl aude cineva. În glasul lui se ghicește un fel de iritare, nu lacrimi, nu, dar o oarecare panică. I s-a întâmplat ceva lui Mallory? E bine, sănătoasă?

Mallory se duce cu gândul la prima vară, când îl strigau amândoi pe Fray pe plajă. Își amintește că era teribil de înspăimântată sau atât de înspăimântată pe cât putea fi o fată de 24 de ani căreia nu i se întâmplase niciodată nimic rău. Deseori își imaginase ce groaznic ar fi fost dacă Fray s-ar fi înecat. Fără Fray, nu ar exista Link. Mallory se întreabă dacă s-ar fi căsătorit cu altcineva și ar fi avut alți copii, probabil că da. Ea și Jake nu au fost legați unul de altul decât printr-un sentiment copleșitor de vinovăție.

E uimitor cum evenimentele unei seri pot ajunge să aibă efecte atât de profunde. Mallory se gândește la părinții ei. De ce nu a rămas Senior în Audi, mulțumindu-se să cheme un depanator? Ei bine, pentru că el era Cooper Blessing Senior și probabil ajunsese la concluzia că putea schimba anvelopa în jumătate din timpul necesar unui depanator ca să ajungă la fața locului. Kitty coborâse din mașină pentru că ea era Kitty și îi plăcea să supervizeze tot.

– Mallory! strigă iarăși Jake. Mal! Mal! Te rog! Unde ești?

Mallory e nevoită să se confrunte cu propriul ei subterfugiu. Dacă voia ca stratagema să funcționeze, ar fi trebuit să plece de pe insulă. Dar ținuse să vadă reacția lui Jake. Să-l vadă și să-l audă fără știrea lui e ca și cum i-ar citi gândurile: Jake o iubește.

Primește încă un mesaj. Bâzâitul telefonului este mai tare decât se aștepta.

Unde ești? Casa e încuiată, dar jeepul tău e aici. Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi unde ești. Nu-i corect din partea ta să mă lași în aer așa, știi bine că nu-i corect.

Are dreptate, nu-i corect.

– Mallory!

Mallory își imaginează situația din perspectiva lui. A așteptat un an întreg, imaginându-și revederea. Pe urmă, a făcut aranjamentele necesare, a mințit-o pe Ursula, i-a mințit

pe cei patruzeci de membri ai staffului ei, care îi supraveghează acum fiecare mișcare, și a venit aici, așteptându-se să intre în casă și să găsească înăuntru hamburgeri, porumb și roșii feliate, muzică cu Cat Stevens, World Party, Lenny Kravitz, un nou teanc de cărți pe noptiera „lui"… și pe Mallory.

Ușa e încuiată. Nu a fost avertizat în nici un fel. Nu știe ce să creadă.

Mallory ar vrea să vină în fugă de după dune, strigându-l pe nume, și să-i sară în brațe. Ar vrea să-l sărute. La fel ca în finalul filmului, când George și Doris cred că totul s-a terminat, dar George apare pe neașteptate și cei doi sunt iarăși împreună… ca să-și continue relația an după an, „până când oasele noastre vor fi prea șubrede ca să mai riscăm să ne atingem".

Dar ea și Jake nu sunt într-un film. Nici în filmul acela, nici în altul. Aici, e vorba despre viața lor, iar ea e o ființă omenească și nu poate suporta mai mult de atât.

Îi trimite mesaj:

Nu mai putem face asta, Jake. A devenit prea periculos.

Puțin îmi pasă dacă e periculos.

Nu numai pentru tine, îi scrie Mallory. *Și pentru mine. Și pentru Link. Și pentru Bess.*

Ești pe aici pe undeva? îi scrie el. *Mă vezi?*

Nu, răspunde Mallory.

Dar nu apucă să apese butonul de trimitere, că-i sună telefonul. Soneria e destul de tare, e o după-amiază liniștită, aerul este încărcat de ceață, și Mallory e convinsă că Jake aude sunetul plutind din spatele dunelor. Așa că respinge apelul.

Ești aici, îi scrie el.

Nu, nu sunt.

Jake o apelează din nou. Ea respinge imediat apelul. Mallory știe că ar trebui să-și închidă telefonul, dar nu vrea să pună capăt comunicării lor. Vreme de peste douăzeci de ani, ea și Jake nu au folosit telefoane mobile pentru că mulți erau descoperiți în acest fel. Acum, că fuseseră descoperiți și ei, Mallory își spune că oricum nu mai contează.

Vreau să te văd doar pentru un minut, îi scrie el. *Te rog. Pe urmă, plec.*

Jake, nu. Așa n-o să meargă.

Un singur sărut, insistă el. *Te implor. Doar un sărut, pe urmă îți promit că plec.*

Poate că unii oameni ar fi spus „nu“ la o astfel de rugăminte, dar fata noastră, Mallory, nu face parte dintre ei.

Închide ochii, îi scrie ea.

Iese dintre dune, dar nu-l vede, ceea ce înseamnă că Jake s-a dus pe veranda din față. Într-adevăr, Mallory îl găsește acolo.

Se sărută. Un singur sărut, cel mai pătimaș, mai arzător, mai sfâșietor și mai tulburător sărut din viața lui Mallory. Fără alți martori decât Oceanul Atlantic, își jură că acel sărut îi va ajuta să reziste în următorii doi, șase sau zece ani.

– Te iubesc, Mal! spune Jake.

Mallory închide ochii, prea copleșită ca să-i mai răspundă.

Când deschide ochii, el a dispărut.

Vara #28: 2020

Aflată în campanie electorală, Ursula de Gournsey se oprește la St. Louis pentru o săptămână. Fiecare discurs e urmat de o recepție unde se servesc ravioli prăjiți, pizza, prăjitură pufoasă cu unt și înghețată de vanilie.

Jake o însoțește pe Ursula în campanie. E cazat într-un apartament din hotelul Hyatt Regency, unde primește un telefon de la Lincoln Dooley.

Închide telefonul și se așază pe patul în care se presupune că ar trebui să doarmă el și Ursula, deși la ora actuală amândoi dorm mai mult în avion sau în mașină. Are senzația că se prăbușește. Că a fost aruncat în gol de pe o clădire. Că e un bănuț azvârlit cu nepăsare într-o fântână fără fund. Simte că-i vâjâie urechile. Îl cuprinde amețeala. În fiecare zi, se gândește că a pierdut-o pe Mallory, dar își amintește că e ceva temporar. Dacă Ursula pierde alegerile, s-ar putea reîntâlni cu Mallory chiar în septembrie anul viitor.

Dar Jake știe că Ursula nu va pierde.

Și iată că dintr-odată rezultatul alegerilor nu mai are nici o importanță pentru existența lui. Nu mai contează dacă Ursula câștigă, pierde, e aleasă, realeasă. Melanomul a recidivat, cu metastaze la creier. Link a sunat la centrul de îngrijire paliativă. Mallory e pe moarte.

Jake încearcă să-și aducă aminte cum arăta Mallory când a văzut-o cu o vară în urmă.

Frumoasă. Era frumoasă. Așa cum este Mallory.
Și avea ochii albaștri.

Jake intră în livingul apartamentului, centrul de comandă din St. Louis, unde Ursula se întâlnește cu membrii mai tineri ai staffului – între care Avery Silver, fiica cea mare a lui Hank Silver (campionul la squash), și directoarea de campanie al lui UDG, Kasie Smith. Ursula a cunoscut-o pe Kasie la un eveniment caritabil sponsorizat de revista *Western Michigan Woman* și a angajat-o pe loc.

„Lucrăm bine împreună", i-a spus Ursula. „Mă înțelege." Jake își amintește că acestea erau exact cuvintele cu care Ursula descrisese și relația ei cu Anders. Era cea mai mare laudă pe care o putea aduce cuiva. Jake o place mult pe Kasie. E inteligentă și pusă pe treabă, la fel ca Ursula, directă și cumpătată ca Ursula, dar și caldă și empatică, însușiri pe care încearcă să le trezească și în Ursula. Kasie e acum persoana cea mai importantă din viața Ursulei și din viețile tuturor celor din jurul ei.

Alături de Kasie și de staff, Jake se străduiește din răsputeri să apară în postura soțului perfect, care își sprijină soția. Acum însă, glasul lui sună strident.

– Ursula, trebuie să vorbesc ceva cu tine.

Ursula citește ceva. Nu ridică privirea.

– Ursula..., spune Jake din nou.

– Ursula, intervine și Kasie, și Ursula pune un semn cu degetul la ceea ce citea.

Vocea lui Kasie este singura care mai poate ajunge la Ursula la ora actuală.

– Ce este? întreabă ea.

Jake îi face semn din cap spre dormitor.

Expresia ei spune: „Sper să merite deranjul". Îl urmează pe Jake în dormitor. Jake închide ușa în urma lui.

– Adineauri am primit un telefon, spune el. De la fiul lui Mallory Blessing. Mallory are cancer. Cu metastaze la creier. Băiatul a sunat la centrul de îngrijire paliativă.

– Oh, nu! exclamă Ursula. Jake, sunt atât de...

– Mâine plec la Nantucket.

– Nu se poate să pleci mâine.

– St. Louis nu se mută de aici.

– Mâine avem trei evenimente, plus simpozionul pe probleme de sănătate, unde ești moderator. Nu poți lipsi cu nici un chip.

– De la orice se poate lipsi, spune el. Nu mai gândi atât de strict, Ursula!

– Jake...

– Foarte bine, spune el. Atunci, plec sâmbătă.

Mai târziu în cursul după-amiezii, Jake se duce în camera lui de hotel și agață pancarta pe care scrie „NU DERANJAȚI". Se așază la birou și încearcă să lucreze pe principalele subiecte care vor fi aduse în discuție la simpozion, dar nu se poate concentra. Se aude o bătaie timidă în ușă. Jake e sigur că e Avery Silver. Jake i-a dat o însărcinare strict secretă.

Dar persoana care intră e fiica lui, Bess. Poartă rochie, pantofi cu toc, perle și seamănă atât de mult cu Ursula când era tânără, încât Jake e tulburat. Vara aceasta Bess lucrează în campania electorală, misiunea ei e să abordeze generația tânără.

– Bună, iubito! o întâmpină Jake.

– Te rog, ia-mă cu tine la Nantucket! îi cere Bess.

Jake tresare.

– Cum? Ți-a spus mama ta...

– Mi-a spus că mergi să-ți iei rămas-bun de la o prietenă bolnavă.

Jake închide ochii. Ursula nu poate să nu-și vâre nasul în absolut orice! Pur și simplu, *trebuie* să aibă totul sub control.

– Da, încuviințează Jake. E o chestiune delicată, și te asigur că n-ai vrea să fii implicată în nici un fel.

– Te rog, tată! insistă fata. Trebuie să plec de aici, fie și pentru câteva zile.

– Înțeleg. Dar nu-i vorba despre o vacanță, draga mea...

– Am să te las să-ți vezi de treaba ta, promit! spune Bess. Am nevoie să iau o pauză de la toate întâlnirile, strategiile și strângerile astea de fonduri. Nu mai rezist mental. Vreau să ies puțin din mediul ăsta. Dacă aș putea vedea oceanul fie și pentru câteva minute... Tace o clipă și-l măsoară cu privirea. Pe lângă asta, mama spune că ai să fii trist. Și nu vreau să fii singur.

După conversația telefonică cu Jake McCloud – Jake McCloud! –, Link are multe întrebări. Se așază la căpătâiul patului mamei lui și începe să-l caute pe Jake McCloud pe Google. În absolut toate fotografiile, Jake e cu Ursula de Gournsey. Pe urmă, Jake citește despre el pe Wikipedia.

... absolvent al Universității Johns Hopkins...

Aha! își spune Link. Poate îl cunoaște și pe unchiul Coop? Dar nici asta nu-i o explicație. Ce caută numărul lui de telefon într-un plic din sertarul care se înțepenește?

– Mamă..., spune Link când Mallory clipește.

Nu-i place s-o trezească, dar are nevoie de niște răspunsuri cât timp ea încă este conștientă.

– Ascultă... am sunat la numărul acela și mi-a răspuns Jake McCloud.

Mallory deschide ochii.

– Mi-a zis să te ții tare, continuă Link. Mi-a zis că vine.

Din colțul ochiului lui Mallory se prelinge o lacrimă singuratică. Link îi șterge lacrima cu degetul mare.

– Mamă? insistă Link, dar ea a închis iar ochii.

A doua zi, Apple trece s-o vadă pe Mallory. Îi citește un timp din *Pacientul englez*. Nu e nici pe departe o carte veselă, dar e preferata lui Mallory. Pe urmă, Apple începe să vorbească despre Summer House, despre zilele când erau chelnerițe acolo, când se dansa în grup, și Link o aude pe mama lui râzând. Pare să se simtă mai bine. Dar chiar e mai bine?

Unchiul Cooper vine cu avionul de la Washington, și amândoi discută cu Sabina, asistenta care se ocupă de Mallory. Sabina le spune că e dureros și epuizant să asiști cum se stinge cineva drag.

– Aveți grijă de voi, le spune ea. Bucurați-vă de viață. Faceți lucruri care vă consolează și vă dau putere, ca să rezistați și să puteți sta lângă Mallory. Tace o clipă. Probabil mai are doar câteva zile.

Câteva zile poate însemna cinci sau șase ori poate chiar o săptămână. Adică, săptămâna viitoare pe vremea asta... ce? Mallory va fi moartă? Și cum ar trebui să se obișnuiască Link cu gândul ăsta?

După discuția cu Sabina, Cooper și Link pornesc la o plimbare pe plajă. E o zi caldă și însorită, una dintre primele zile de vară. Link vede cum se adună lumea pe plaja Fat Ladies cu frigidere portabile și umbrele viu colorate, așa că el și Coop pornesc în direcție opusă.

– N-ai să rămâi niciodată singur, spune Coop. Cât voi trăi, mă ai pe mine. Desigur, îl ai și pe tatăl tău. Dar, chiar și așa, nu vom putea ține locul mamei tale. Coop își dregе glasul. Ai luat legătura cu Leland?

– Nu știam dacă e cazul. Mama n-a mai vorbit cu Leland de când eram în clasa a noua.

– Îi telefonez eu, spune Coop.

– Mama m-a rugat să sun la numărul din plicul ăsta, care era ascuns în sertarul ei de la birou. Am sunat și... n-ai să ghicești niciodată cine mi-a răspuns.

Coop lovește cu vârful piciorului în nisip.

– Oh, pun pariu că am să ghicesc, spune el.

Ușa se deschide, și Link, băiatul ei cel frumos, bun și voinic, îi spune:

– Mamă, ești pregătită să primești vizitatori?

Link nu așteaptă răspunsul. Pur și simplu, îi lasă să intre unul câte unul.

Cooper.

Fray.

Leland.

Jake.

„Totul e bine", își spune ea. Stau cu toții în jurul mesei lungi și înguste, cu chipurile luminate de o singură lumânare decorativă. Din combina audio răsună vocea lui Cat Stevens: *I'm looking for a hard headed woman.*

Totul e încă bine.

Cooper e copleșit, Mallory vede bine asta. Se simte vinovată că-l părăsește așa: întâi, au plecat părinții, acum, ea. Speră că fratele ei își va găsi pe cineva, pe cineva care să rămână lângă el. Cooper o sărută pe frunte.

– În următoarea viață, am să fiu și eu *cool* ca tine.

– Îmi pare rău să-ți spun, surioară, îngaimă el cu glasul înecat în lacrimi, dar ești deja *cool.*

– Știu eu că minți.

– Te iubesc, Mal! mai spune el și se grăbește să iasă din cameră.

Urmează Fray, care se învârte puțin prin încăpere cu mâinile în buzunarele blugilor de firmă. E agitat, probabil de la prea multă cofeină. Dacă bea atâta cafea...

– Mal..., spune el. Haide, Mal...

Tonul lui e rugător, de parcă ar sta în puterea lui Mallory să schimbe ce i se întâmplă.

– Mulțumesc, șoptește ea.

E nostim, așa-i? Teribil de nostim, nostim de tot, că s-au îmbătat la cea de a doua nuntă a lui Cooper, că Fray i-a ridicat rochia de mătase și că, dintr-un moment necugetat, în care nu și-au dat seama de ce făceau, Mallory a ajuns să aibă cea mai scumpă comoară din viața ei. Pe fiul lor.

Fray o sărută pe obraz, apoi iese și el din dormitor.

Leland o ia de mână pe Mallory. Mallory e furioasă pe Leland, îi vine să țipe. Încă mai e în stare să protesteze. Dar tot ce spune e:

– Bună, Lee.

Nu spune: „Ești cea mai bună prietenă a mea, cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată".

Nu spune: „Am nevoie de tine ca să ai grijă de Link. Te rog, Lee, ai grijă de el în locul meu. Tu, Apple, Anna. Va avea nevoie de toate trei".

Nu spune: „Câștig-o pe Fifi, adu-o înapoi. Poți face asta. Meriți să fii fericită".

– Ești supărată pe mine? o întreabă Leland.

Mallory are multe motive să fie supărată: pateul de rață și antricotul de miel, dejunurile de la Elephant și Castle, petrecerea de la Harrison's, faptul că a etichetat-o drept „ușor de manipulat" și „influențabilă", blogul *Scrisoarea lui Leland*...

– Sunt dezamăgită, răspunde Mallory și, după o clipă, amândouă zâmbesc cu gura la urechi, la fel cum făceau când erau două puștoaice zăpăcite și locuiau pe Deepdene Road.

Leland se apleacă și o strânge în brațe pe Mallory atât de tare, încât o doare. Apoi, iese și ea din cameră.

Cum descria Jake așa ceva cu multă vreme în urmă? „Câinele care fugărește motanul care aleargă după șoarece."

Totul e încă bine.

Jake e aici. E aici! Mallory simte în nări mirosul de unt topit sfârâind în tigaia în care face el omleta. Îl revede la Tuckernuck, cu gențile cu provizii la picioare, întrebându-se dacă Mallory va veni să-l ia de acolo sau dacă ar trebui să știe unde să se ducă și cum să dea de ea. Îl aude citindu-și răvașul cu voce tare: „Practica duce la perfecțiune".

„În așternuturi", completează ea.

– Ai să pleci și tu? întreabă Mallory.

– Nu, răspunde Jake, trăgându-și un scaun lângă pat. Dacă n-ai nimic împotrivă, eu am să rămân.

Să revenim puțin la St. Louis și la misiunea secretă pe care i-o încredințase Jake lui Avery Silver.

„O chitară acustică?" se gândise Avery. Unde să găsesc o chitară acustică?" Dar St. Louis e un oraș pe Mississippi – prin urmare, un oraș al muzicii. Avery o rugase pe asistenta ei personală să caute pe Google și în mai puțin de cinci minute închiriase o Yamaha pentru 150 de dolari pe săptămână, plus livrarea.

Acum, Jake scoate chitara din cutie și-și trece cureaua peste cap și peste umăr. Mallory scoate un sunet. Jake întoarce capul spre ea. Mallory râde.

– Nu..., spune ea. Ești...

– Da, răspunde Jake pe un ton mai sigur de el decât e în realitate.

A trebuit să verifice de două ori poziția notelor pe coarde, dar, odată ce a dat cu ochii de chitară, și-a amintit tot. Jake închide ochii și dintr-odată e din nou în ultimul an la colegiu, stând pe patul lui Cooper Blessing cu telefonul lângă el, în timp ce Mallory așteaptă la celălalt capăt al firului să vadă dacă el știe sau nu să cânte.

Acum e mult mai emoționat decât atunci.

Intonează un acord în re minor, apoi, în sol, apoi do. Chitara sună bine.

– Pentru tine, Mal. Femeia mea care nu dă înapoi de la nimic.

Și începe să cânte.

În timp ce toți adulții s-au adunat în jurul mamei lui, Link iese să ia o gură de aer. Admiră priveliștea: lacul, trandafirul, sclipirea stânjeneilor violeți printre trestii, lebedele plutind una lângă alta ca un cuplu după ani îndelungați de căsnicie. Insula Nantucket în luna iunie.

Mallory își vrea cenușa împrăștiată peste lac. Se teme că oceanul ar duce-o prea departe, iar ea vrea să rămână aici.

Deodată, Link tresare. Tocmai a văzut într-unul din jeepurile de închiriat de pe alee o fată cu părul negru și ochi căprui. Fata a coborât geamul mașinii și-l privește țintă, fără fereală. Link își îndreaptă puțin spatele și pășește țanțoș către ea.

– Iartă-mă, abia acum te-am văzut. Eu sunt Lincoln Dooley.

– Bess McCloud, spune ea. Sunt fiica lui Jake. Îmi pare bine să te cunosc!

– Okay, spune Link. Extraordinar!

Bess îi vede tricoul.

– Mergi la Universitatea din Carolina de Sud?

– Tocmai am terminat anul doi, răspunde el.

– La fel și eu, spune fata. Sunt studentă la Johns Hopkins. La ce facultate ești?

Link se teme să-i spună că e la Științe politice. Ar suna bizar, nu? Când mama ei candidează la președinție...

Ridică din umeri.

– Științe politice.

– Ca să vezi, la fel și eu! exclamă Bess. Se uită dincolo de el, la ocean. De săptămâni întregi stau cu părinții prin hoteluri și săli de conferințe. Aș putea să mă plimb puțin pe plajă? Există vreo potecă?

Link deschide portiera jeepului și-i întinde mâna lui Bess McCloud. Cum îi spusese Sabina? Trăiește-ți viața!

– Da, răspunde el. Hai cu mine! Am să-ți arăt.

MULȚUMIRI

Am să încep cu o poveste. După cum știți mulți dintre dumneavoastră, scriu două romane pe an și am trei copii. Totodată, onorez patruzeci de invitații la conferințe și ședințe de autografe. În octombrie 2019, mă aflam într-un turneu de promovare a cărții *What Happens in Paradise*[22]. Era un turneu scurt, de nouă sau opt zile. Aveam două evenimente la Houston în aceeași zi, primul la 8.00, constând dintr-o discuție cu un grup de lectură la o reședință particulară. Veneam de la St. Louis și vă spun drept că mă bătea gândul să anulez întâlnirea, fiindcă, în timp ce mă aflam în turneu, încercam și să termin cartea de față. I-am trimis mesaj organizatoarei grupului, și ea mi-a răspuns că două femei veneau la Houston cu mașina tocmai de la Rockport, Texas – care se afla la aproape patru ore distanță –, doar ca să mă întâlnească. Credeți-mă că nu sunt nici o sfântă și nici o eroină, dar, aflând asta, am decis că nu puteam anula.

Numele celor două femei erau Sabina Diebel și Gloria Rodriguez. Sabina Diebel era asistentă la un centru de îngrijire paliativă. Când am stat de vorbă cu ea, mi-a spus că fusese nevoită să-și ia liber ca să vină la întrunire, dar că șefa ei fusese încântată că astfel Sabina avea să se poată relaxa. Munca la un centru de îngrijire paliativă e atât de epuizantă din punct de vedere emoțional, încât e important ca asistentele să-și petreacă timpul liber cu activități care să le aducă bucurie. După cum știți, toate aceste detalii au fost puse imediat în carte. Mulțumesc, Sabina, mulțumesc Gloria, că ați bătut atâta cale. Cartea e mai bună datorită vouă.

Mulțumesc tuturor cititorilor mei care au făcut sacrificii ca să mă cunoască – au venit cu mașina de la mari distanțe (un bărbat din St. Louis a făcut cinci ore cu mașina ca să-și aducă mama să mă întâlnească!), au angajat bone la copii, au renunțat la alte angajamente. Mă înclin în fața voastră și mă simt onorată. Faptul că v-am cunoscut mi-a adus multă bucurie.

Acum, am să mă întorc puțin din drum ca să le mulțumesc copiilor mei. O bună parte din această carte este despre rolul de părinte, și m-am folosit de fiii mei Maxx și Dawson Cunningham ca modele pentru Link și de fiica mea Shelby Cunningham ca sursă de inspirație pentru Bess. Cu ani în urmă, Maxx chiar a marcat trei goluri consecutive la Cooperstown după o carieră mediocră de apărător la bază. Îmi amintesc că, la vremea respectivă, mi-am spus: „E o întâmplare extraordinară, va trebui s-o pun într-o carte, dar cu siguranță nu mă va crede nimeni“. Maxx, Dawson și Shelby au crescut – doi dintre ei au devenit adulți – și sunt cei mai buni prieteni ai mei (sau cel puțin așa sunt doi din trei în orice zi!) Vă iubesc, dragilor! Vă mulțumesc că ați fost înțelegători față de exigențele carierei mele, încerc să vă fac să fiți la fel de mândri de mine pe cât sunt eu de mândră de toți trei.

Romanul datorează enorm dramaturgului Bernard Slade, care a murit chiar în ziua în care am terminat prima versiune a cărții. Piesa lui *La anul, pe vremea asta*, atât de îndrăgită, este din punct de vedere emoțional piatra de temelie a acestei cărți.

Îți mulțumesc, West Riggs, că mi-ai servit drept consultant într-ale navigației, ca întotdeauna. Mulțumesc, Donna Kelly, din grupul feminin de lectură din Newport, pentru ambarcațiune!

Îi sunt recunoscătoare lui Sarah Leah Chase, autoarea unei cărți de bucate cu adevărat inspiraționale, ale cărei rețete apar în repetate rânduri în roman. A fost „farul meu culinar“ din momentul în care am urmat un curs de gătit cu ea, în 1995. Cartea ei cu rețete *Nantucket Open-House Cookbook* reprezintă tot ce iubesc pe această insulă pus în farfurie.

Cartea de față e ultima pe care o voi realiza cu excelenta mea editoare Reagan Arthur. (De curând, s-a angajat la Editura Alfred A. Knopf.) Deși îi voi simți lipsa cum nici nu vă puteți închipui, știu că mă voi descurca pe viitor, fiindcă, în decursul celor douăzeci de cărți lucrate cu ea, Reagan m-a învățat să am încredere în mine. Întotdeauna îmi spunea „Tu faci să pară totul simplu“. Ha! Niciodată n-a fost simplu, dar a

fost *mai simplu* – și semnificativ, și reconfortant – fiindcă m-au călăuzit perspicacitatea, gândirea limpede și inteligența lui Reagan.

Le mulțumesc impresarilor mei de la InkWell Management, Michael Carlisle și David Forrer, că au avut atâta grijă de mine. Sunteți cei mai buni din branșa asta și vă iubesc din tot sufletul.

Mulțumesc dragilor mei colaboratori de la Little, Brown – Mario Pulice, Ashley Marudas, Craig Young, Karen Torres, Terry Adams, Michael Pietsch, Brandon Kelley și remarcabilei publiciste Katharine Myers – pentru orele dedicate cărților mele și pentru că a fost așa plăcut să lucrez cu voi. Corectura nu-i o muncă impresionantă, dar e vitală, așa că mulțumiri și îmbrățișări pentru Jayne Yaffe Kemp și Tracy Roe (cine știe, poate, mai târziu, vor șterge partea asta când vor corecta romanul).

Mulțumesc echipei de acasă. Ce ar fi viața fără voi? Mulțumesc, Rebecca Bartlett, Wendy Rouillard, Wendy Hudson, Debbie Briggs (care a denumit aproape toate personajele cărții, e de neîntrecut la așa ceva), Chuck și Margie Marino, Liz și Beau Almodobar, mulțumesc „Stupului" – Linda Holliday, Sue Decoste, Melissa Long, Jeannie Esti (care mi-a sugerat replica cu însurătoarea și biscuiții, fără pretenții financiare), Deb Ramsdell, Deb Gfeller și draga mea Katie Norton – Manda Riggs, David Rattner și Andrew Law, Evelyn și Matthew MacEachern, Holly și Marty McGowan, Helaina Jones, Heidi Holdgate, Kristen Holdgate, Shelly and Roy Weedon și John și Martha Sargent. Mulțumesc lui Michelle Birmingham, lui Ali Barone și Christinei Schwefel că mi-au înseninat zilele.

Mulțumesc familiei: Sally Hilderbrand, Eric și Lisa Hilderbrand, Randy și Steph Osteen, Douglas și Jennifer Hilderbrand, Todd Thorpe și persoanei fără de care n-aș fi vrut să trăiesc în această viață, Heather Osteen Thorpe. Fiecare dintre voi ar trebui să aibă o Heather.

Anul acesta, familia mea a pierdut o persoană deosebită, pe Judith Hilderbrand Thurman, mama mea vitregă, cea care mi-a făcut cunoștință cu plajele din Cape Cod cu peste patruzeci de ani în urmă. Asemenea lui Kitty Blessing, Judy avea o sumedenie de reguli, după cum pot confirma și frații mei, și ne-

au fost toate de folos. E o pierdere incomensurabilă: influența lui Judith va avea efect generații la rând.

Mulțumesc, Timothy Field. Aici, ar fi multe de spus. Te rog doar să reții că îți sunt recunoscătoare în fiecare zi.

La fel ca Mallory, și eu m-am mutat în Nantucket în 1993, venind de la New York, deși în cu totul alte împrejurări. Acum, când intru în cel de al douăzeci și optulea an de când trăiesc aici, vreau să mulțumesc insulei Nantucket că e în permanență muza mea. Simt pace în suflet doar când sunt acasă.

În încheiere, aș vrea să spun câteva cuvinte despre romanciera Dorothea Benton Frank, care s-a stins în septembrie 2019. Scrisul e prin natura lui o muncă solitară, așa că mi-a luat mult timp până m-am împrietenit cu alți scriitori. Acum, pot spune că mă bucur de prietenia lui Nancy Thayer, Adriana Trigiani, Jennifer Weiner, Jane Green, Jamie Brenner și Beatriz Williams. Eu și Dottie am fost bune prietene. Am iubit-o din tot sufletul încă din prima clipă. Era nu doar o scriitoare strălucită și fermecătoare, dar și cea mai amuzantă, mai nebună și mai încântătoare ființă, generoasă, bună la suflet și teribil de ireverențioasă. Pierderea ei a fost o cruntă lovitură, pe care o resimt în fiecare zi. Dacă nu ați citit nici o carte de Dorothea Benton Frank, vă implor s-o faceți de acum încolo. Ultimul ei roman, *Queen Bee*, a fost cartea mea preferată între multe alte cărți preferate. Asigur întreaga ei familie de iubirea mea și devotamentul meu – Peter, Will, Victoria. Vocea lui Dottie va trăi pentru totdeauna, așa încât vă ofer cu modestie și cu inima frântă această carte. XO

În limba spaniolă, în original, „Casa mea e și casa ta" (n.tr.)

Joc de cuvinte intraductibil. „Lit" e prescurtarea de la *literature*, dar înseamnă și „aprins". (n.tr.)

În limba engleză, în original, „Caut o femeie care nu dă înapoi de la nimic și care să mă iubească așa cum sunt" (n.tr.)

„Nu sunt prea mândră să cerșesc", cântec al celor de la The Temptations (n.red.)

Joc de cuvinte între *bread* (pâine) și *bed* (pat) (n.tr.)

Carte de Ellen Fein and Sherrie Schneider, publicată în 1995 (n.tr.)

„Sunt stăpânul lumii!" – celebră replică a lui Jack din filmul Titanic (n.tr.)

Cântec compus de Elton John la moartea Prințesei Diana (n.tr.)

How bizzare, how bizzare, cântec al formației OMC (n.red.)

În limba franceză, în original, „draga mea“ (n.tr.)
În limba engleză, în original, *bear*, „urs“ (n.tr.)
Băutură făcută din cidru fiert, bere sau vin și condimente (n tr.)
Referire la filmul *Atracție fatală* (n.tr.)
Asociația Națională a Armelor (n.tr.)
Joc de cuvinte bazat pe numele lui Fray, aprox. „Margine destrămată“ (n.tr.)
Atunci când placenta acoperă total sau parțial colul uterin al mamei. (n.tr.)
Ghidul oficial al adolescenților (n.tr.)
Aluzie la un vers din piesa *Hamlet* de William Shakespeare (n.tr.)
Lesbiene, homosexuali, bisexuali, trannsgenderi, intersex, indeciși, asexuali (n.tr.)
Grup de opt universități de mare prestigiu academic din nord-estul Statelor Unite (n.tr.)
Predicții pozitive despre viitorul absolvenților (n.tr.)
Ce se întâmplă în paradis